BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 108 SIBIU, 1 IANUARIE 1960 Nr. 1—2

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Ştiinţa şi tehnica sovietică cele mai înaintate din lume

1. Vis împlinit — primii sateliţi.

Nimeni nu se mai îndoieşte azi că ştiinţa şi tehnica sovietică sînt cele mai înaintate din lume, că U.R.S.S. stă în fruntea ţărilor care realizează cel mai mare progres economic, social şi cultural, cu cel mai înalt nivel de trai pentru cei ce muncesc.

Datorită uriaşelor invenţii ale ştiinţei şi tehnicii savanţilor sovietici, omul veacului al XX-lea a pornit de pe pămînt spre cucerirea Cosmosului, a planetelor, începînd cu Luna.

Acum 2 ani la 4 octombrie 1957, lumea întreagă a rămas uimită de primul satelit artificial al pămîntului, prin care omul sovietic arată geniul său creator prin care se avîntă spre aştri, însetat de-a cunoaşte ce este dincolo de pămînt. Se împlinea astfel un vis, o veche dorinţă a oamenilor — de-a se ridica spre astre.

Dorinţa de-a cerceta şi de-a cuceri văzduhul o aflăm şi la cei vechi, la oamenii de ştiinţă şi filozofi care s-au înflăcărat de ea. Trimiterea în cosmos a primului satelit sau sputnik (în limba rusă), este dovada sigură că omul poate stăpîni natura. In istoria dezvoltării ştiinţei şi a civilizaţiei umane aceasta are însemnătate epocală. Cu ce admiraţie şi cu cît entuziasm se urmărea zi şi noapte în toate părţile pămîntului, mersul acestui satelit pe bolta cerului înstelat.

Data de 4 oct. 1957 este un moment măreţ în dezvoltarea uriaşă a ştiinţei şi tehnicei şi despre el au scris elogios toţi savanţii lumii ca despre o victorie excepţională a întregei omeniri. Acest moment nu era singurul.

Astfel la 3 noiembrie 1957 s-a trimis în cosmos un al doilea satelit mult mai mare decît primul. De astădată în el se afla o viinţă vie, căţeluşa Laika. La 15 mai 1958 s-a trimis al treilea satelit. Acesta era acum un adevărat laborator ştiinţific trimis în văzduh cu aparate mai perfecţionate să facă cercetare şi să culeagă date ştiinţifice de mare importanţă asupra legilor din univers care influenţează viaţa noastră pe pămînt. Acest satelit a făcut ocolul pămîntului de peste 7.200 de ori şi continuă şi azi.

La fel sînt trimise în cosmos felurite rachete, cu scopuri ştiinţifice. Aşa a fost trimisă la mari înălţimi o rachetă de peste 2.000 kg pe care erau 3 animale, care s-au întors sănătoase.

2. Prima planetă artificială şi prima rachetă în Lună.

Ştiinţa şi tehnica sovietică nu s-a oprit aci. La începutul acestui an, 1959, a făcut alţi paşi gigantici spre progres, cu realizări şi mai strălucite. Pentru întîia dată, acum se face de om un corp ceresc, supus voinţei sale, scos de sub legile atracţiei pămîntului care, fiind aruncat în cosmos, gravitează spre soare şi azi se învîrte în jurul soarelui. Acesta este prima planetă artificială din sistemul nostru solar, care poartă în cosmos steagul cu stema U.R.S.S.

La 12 septembrie 1959 tehnica savanţilor sovietici trimite în Lună prima rachetă cosmică, înfige aici fanioanele cu stema: U. R. S. S. Lucrul este uimitor, pentru că s-a reuşit ca o rachetă cu mare greutate, scăpată de gravitatea pămîntului, să fie condusă de jos prin unde, să fie teleghidată şi să parcurgă distanţa în timpul prevăzut de calculele precise ale învăţaţilor sovietici. Pentru prima dată ştiinţa şi tehnica sovietică au reuşit să stabilească un pod între pămînt şi Lună, prin care a impresionat adînc pe savanţii tuturor ţărilor, care au omagiat aceste invenţii. Acum a devenit aproape sigur că din rîndurile oamenilor de azi, unii vor fi sortiţi să pună piciorul pe alte planete. Dorinţa de veacuri a oamenilor de-a zbura în lună şi-n spre stele se realizează în chip minunat, începînd cu epoca noastră.

3. Prima staţie automată interplanetară.

Succesele obţinute şi dezvoltarea rapidă a cercetărilor în domeniul spaţiului interplanetar sînt uimitoare. Ele întrec prevederile cele mai îndrăzneţe.

In ziua de 4 oct. 1959, cînd se împlineau 2 ani de la clipa cînd a început asaltul pentru cucerirea cosmosului, ştiinţa şi tehnica savanţilor sovietici făceau omenirii un şi mai mare dar, care a pus în uimire pe oamenii de ştiinţă din întreaga lume. Nici nu se putea aniversa mai frumos data de 4 oct. 1957 decît prin această nouă realizare minunată. Acum s-a lansat a treia rachetă cosmică, pe bordul căreia este aşezată o staţie automată interplanetară în greutate de 1553 kg afară de combustibil. Staţia aceasta face o mişcare alungită, ocoleşte Luna la o depărtare de 400.000 km deasupra pămîntului, apoi se întoarce spre pămînt la o distanţă de 2—3.000 km. Scopul trimiterii acestei staţii este să se facă mari cercetări în spaţiul cosmic, şi să se fotografieze partea nevăzută a Lunii. De aceea pe bordul staţiei sînt instalate tot felul de aparate ştiinţifice extrem de perfecte şi de precise pentru tot felul de măsurători, pe care le transmite pe pămînt.

Spre deosebire de realizările ştiinţifice de la celelalte rachete şi sateliţi, la care comunicaţia radio cu Pămîntul se făcea în sens unic, începînd cu această Staţie, legătura este în două sensuri Staţie-Pămînt şi la o distanţă enormă, de zeci şi chiar sute de mii de km şi nu de cîteva sute de km.

La 6 oct. 1959 această Staţie automată interplanetară zisă „Lunnikul—3" a ajuns la cea mai mică distanţă de Lună. Ea dă posibilitatea pentru întîia dată să se facă cercetări ştiinţifice sistematice în spaţiul dintre Pămînt şi Lună. Intr-aceasta stă deosebirea esenţială dintre Staţie şi ceilalţi sateliţi artificiali ai Pămîntului şi racheta care a atins Luna.

Datele înregistrate de aparatele Staţiei interplanetare sînt păstrate pe bandă magnetică pentru a fi retransmise, la comandă de pe pămînt, la anumite intervale, în emisiuni de la 2—4 ore, cînd sînt recepţionate toate înregistrările făcute în interval de 24 ore.

Trimiterea acestei Staţii interplanetare pe o orbită care înconjoară Luna a dat posibilitatea să se facă măsurători şi chiar să fie fotografiată acea parte a Lunii pe care noi oamenii nu am văzut-o niciodată. Misterul pe care-l prezintă Luna în partea neobservată este acum dezvăluit. Primele fotografii au fost publicate în presa sovietică, şi de aici de toate ziarele lumii, în 26. X. 1959, deci după 3 săptămîni.

Staţia automată interplanetară va putea exista timp de 6 luni şi va transmite informaţii preţioase conform cu dispoziţiile centrului de coordonare şi calcul aflat pe Pămînt. Bateriile solare ale staţiei automate produc suficientă energie pentru a asigura funcţionarea aparatelor ştiinţifice şi a posturilor de radio, şi a da emisiuni tot timpul cît va exista staţia.

(urmare în pag. 2)

69297

4. Părerile savanţilor lumii şi ale presei despre invenţiile sovietice.

Astronomul Dr. Gerhard Shilling de la Oficiul naţional de cercetări ale spaţiului cosmic din S.U.A. a declarat că lansarea staţiei automate interplanetare reprezintă: „Inceputul zborurilor cosmice". Zborurile similare zborului efectuat de „Lunik-3" reprezintă una din pregătirile necesare în vederea trimiterii, în ultima instanţă a unor nave cosmice pilotate sau nepilotate spre suprafaţa Lunii.

Directorul Observatorului astronomic din Tokio, Miadzi, a spus: „Lansarea acestei Staţii cu aparataj ştiinţific, constituie o uriaşă realizare în opera de studiere a Cosmosului".

Ziarul japonez „Jomiuri" scria în 5 oct. 1959: „Se pare că omenirea a avansat cu vreo 40 de ani întrînd în secolul al XXI-lea. Acesta este sentimentul care te cuprinde cînd te gîndeşti că Uniunea Sovietică a lansat în cosmos o staţie automată interplanetară". Presa franceză spunea la 6 oct. că lansarea Staţiei este un eveniment senzaţional. Astfel ziarul „Combat" scrie: „Savanţii sovietici au dovedit odată mai mult că ei se află cu mult înaintea progresului repurtat în acest domeniu în celelalte ţări. Savanţii sovietici au demonstrat încă odată întregii lumi ceea ce înseamnă folosirea în scopuri paşnice a cuceririlor ştiinţei şi tehnicei. Sîntem bucuroşi că asistăm astăzi la experienţe care sînt puse nu în slujba distrugerii omului, ci în slujba cunoaşterii spaţiului cosmic". „Les Echos", ziarul cercurilor financiare franceze spune: „Noua victorie repurtată de Uniunea Sovietică este cel mai remarcabil succes din domeniul tehnicii, mai ales dacă se ţine cont de eşecurile înregistrate de S.U.A. acum cîteva zile în lansarea unei rachete cosmice spre Lună". Ziarul „Le Figaro" scrie: „Lansarea celei de-a treia rachete cosmice reprezintă un mare succes al ştiinţei şi tehnicei sovietice. Victoria Uniunii Sovietice în ceea ce priveşte tehnica rachetelor poate fi considerată ca definitivă". Iar „France Soire" relatează: „Un eveniment cu totul senzaţional. Se poate spune cu certitudine că într-un viitor foarte apropiat va putea fi realizată trimiterea unui om în cosmos".

La fel de elogioase sînt opiniile altor ziare şi savanţi din Anglia, Germania, ţările Nordice, etc. în frunte cu presa S.U.A. care prin ziarul „New-York Times" recunoaşte că „cu greu poate fi pus la îndoială faptul că ultimele două realizări sovietice în domeniul rachetelor dovedesc că în exploatarea spaţiului şi în construirea de rachete continuăm să fim cu mult în urma Uniunii Sovietice".

5. U.R.S.S. în fruntea ştiinţei, a progresului şi a luptei pentru existenţa paşnică în lume. Declaraţiile premierului N. S. Hruşciov în S.U.A.

Este semnificativ faptul că toate marile invenţii din ultimii doi ani care au fost făcute cu scopul de a cuceri cosmosul şi-au luat zborul de pe pămîntul Uniunii Sovietice. Tocmai lumea cea nouă, lumea socialismului creator, născută în focul Revoluţiei din octombrie 1917, croeşte drum către aştri. Această lume deschide întregii omenirii o eră nouă, aceea a zborurilor de pe pămînt către alte planete. Măreţele victorii ale ştiinţei şi tehnicii sovietice, care au uimit lumea sînt dovada strălucită a forţei biruitoare a ştiinţei sovietice, dovada superiorităţii orînduirii socialiste în cadrul căreia munca şi realizările tehnicienilor, ale muncitorilor şi ale oamenilor de ştiinţă cu geniul lor creator cunosc o înflorire de neconceput în orînduirea capitalisă. Aceste realizări tehnico-ştiinţifice oglindesc avîntul multilateral al forţelor de producţie în U.R.S.S., uriaşa ei forţă economică şi dezvoltarea neţărmurită a ştiinţei şi învăţămîntului, cu un cuvînt întreg progresul societăţii sovietice în domeniul politic, economic, social şi cultural.

Uniunea Sovietică stă în fruntea ştiinţei mondiale. Ea a întrecut în lupta pentru spaţiul cosmic S.U.A. o ţară cu o mare dezvoltare industrială. Cei 2 ani care au trecut de la 4 oct. 1957 arată că Uniunea Sovietică a luat-o înainte şi se menţine la o distanţă mare faţă de cuceririle din S.U.A. Dacă comparăm datele ştiinţifice din S.U.A. vedem că ele nici pe departe nu au atins succesele realizate în U.R.S.S. Incărcătura sateliţilor lansaţi de S.U.A. în cosmos n-a atins niciodată greutatea celui de al treilea sputnik sovietic, iar încercarea făcută în S.U.A. de-a lansa o rachetă în lună nu a reuşit.

Cu toată superioritatea pe care o are în domeniul tehnicii şi ştiinţii, U.R.S.S luptă statornic pentru coexistenţa paşnică în lume. Ea a pus şi pune la dispoziţia oamenilor de ştiinţă din lumea întreagă toate cercetările oamenilor de ştiinţă, cu condiţia ca ele să fie folosite numai pentru scopuri paşnice şi nicidecum pentru distrugerea omenirii prin război. U.R.S.S. se situiază pe poziţia că în toate domeniile care separă cele două sisteme ale lumii, socialist şi capitalist, trebuie să aibă loc o întrecere paşnică, iar invenţiile şi descoperirile să slujească progresului şi binelui omenirii. In această privinţă sînt cît se poate de clare şi convingătoare cuvintele rostite de N. S. Hruşciov, Premierul U.R.S.S.-ului la sosirea la Washington în 15 sept. 1959, care a exprimat încrederea că „oamenii de ştiinţă, inginerii şi muncitorii din Statele Unite ale Americii, care lucrează în domeniul cuceririi cosmosului, vor aduce şi ei fanionul lor pe Lună. Fanionul sovietic ca vechi locuitor al Lunii, va saluta fanionul dumneavoastră şi ele vor trăi în pace şi prietenie, tot aşa cum noi şi dumneavoastră trebuie să trăim în pace şi prietenie pe pămînt". Odată cu lansarea atîtor invenţii în cosmos, a devenit limpede pentru oamenii cu judecată sănătoasă, că în faza actuală a dezvoltării ştiinţei şi tehnicii, omenirea n-are în faţa ei altă posibilitate înţeleaptă decît aceea de a convieţui paşnic. Acest adevăr se impune tot mai mult în viaţa internaţională.

Vizita lui N. S. Hruşciov în S.U.A. între 15—28 sept. 1959 a însemnat un început de destindere în relaţiile internaţionale. Ea a deschis perspective favorabile pentru întărirea păcii şi a colaborării internaţionale pe baza încrederii reciproce. Dacă aceste sforţări vor fi făcute de oamenii cu răspundere din toate ţările, cauza păcii şi progresul omenirii vor cîştiga foarte mult.

Secolul nostru este secolul unei dezvoltări şi înfloriri nebănuite a tuturor puterilor de muncă şi a talentelor cu care Dumnezeu a înzestrat pe om. Pas cu pas el supune forţele naturii voinţei sale şi le sileşte să servească progresului societăţii şi fericirii fiecăruia în parte. Prin lupta tuturor popoarelor, vremea noastră trebuie să devină aşa cum spunea N. S. Hruşciov în vizita sa în S.U.A. „vremea înfăptuirii marilor idealuri, vremea păcii şi a progresului". — Noi credem în acest ideal şi luptăm ca el să devină realitate.

S. Radu

30 Decembrie

Au trecut unsprezece ani de cînd poporul muncitor a înlăturat monarhia, întruchipare a regimului burghezo-moşieresc, şi a proclamat Republica Populară Romînă, stat al oamenilor muncii de la sate şi oraşe. Ziua de 30 decembrie 1947 este o zi însemnată: ea a dat posibilitate oamenilor muncii să păşească cu hotărîre pe calea construirii socialismului în ţara noastră. De aceea cei 11 ani de republică sînt ani de avînt în muncă, de mari realizări, prin care poporul muncitor şi-a făurit o viaţă nouă, o patrie nouă. Ştiind că el e stăpîn în ţara sa, că munceşte pentru sine şi pentru îmbunătăţirea vieţii lui, poporul muncitor şi-a desfăşurat toate forţele, toate talentele, tot entuziasmul, şi a muncit cu drag, a muncit cu spor pentru ca patria lui iubită să fie tot mai bogată, tot mai puternică, tot mai frumoasă. Astfel dintr-o ţară agricolă înapoiată am devenit o ţară industrial-agrară înaintată, dintr-o ţară cu foarte mulţi analfabeţi am devenit o ţară de cultură avansată, lumina cărţii pătrunzînd pretutindeni; dintr-o ţară măcinată de boli, cu o mortalitate ridicată, am devenit o ţară cu un nivel sanitar asemănător celor mai avansate state şi cu o mortalitate scăzută; dintr-o ţară în care mizeria, şomajul, subnutriţia făceau victime numeroase, am devenit o ţară cu un nivel de trai, material şi cultural, foarte ridicat. Aşa ştie poporul să muncească şi să făptuiască pentru patria sa, pe care a cucerit-o prin lupte şi jertfe, pe care o întăreşte prin muncă şi dragoste.

Politica de industrializare a făcut ca industria socialistă să constituie baza construirii socialismului în ţara noastră. Pe cînd înainte de 1944 industria creştea anual cu 4%, după 1944 ritmul de creştere a industriei a fost de 16% ,adică de 4 ori mai repede. Produsele industriei noastre satisfac nevoile economiei şi populaţiei şi sînt preţuite pe piaţa internaţională. Astfel am ajuns să exportăm tractoare, strunguri, utilaj petrolifer, ş. a. In agricultură sectorul socialist dă posibilitatea să se folosească pe tarlale întinse mijloacele agrotehnice cele mai avansate. De aceea sectorul socialist — care cuprinde peste 70% din suprafaţa arabilă şi din numărul gospodăriilor ţărăneşti — recoltează mult mai multe produse agricole decît sectorul individual şi ridică nivelul de trai, material şi cultural, al ţăranilor muncitori. Circa 40.000 tractoare brăzdează ogoarele ţării — şi numeroase alte maşini agricole — toate fabricate la noi, scoţînd din pămînt recolte bogate.

Cultura a devenit un bun al maselor populare. Ziarele, revistele, cărţile se tipăresc în milioane de exemplare. Căminele culturale răspîndesc lumina ştiinţei, lite-

Academician Profesor Dr. Constantin I. Parhon

a împlinit vîrsta de 85 de ani

La 27 octombrie a. c. Dl Acad. Prof. Dr. Constantin I. Parhon a împlinit frumoasa şi respectabila vîrstă de 85 de ani. Din acel prilej, a fost felicitat prin ocîrmuitorii tării. Prezidiul Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice i-a acordat înalta distincţie a Ordinului „Lenin", ca semn de deosebită preţuire a îndelungatei şi rodnicei lui activităţi în tărîmul întăririi prieteniei şi colaborării culturale romîno-sovietice.

Există oameni al căror nume îl pomeneşti nu numai cu respect desăvîrşit, dar şi cu drag. Profesorul Parhon face parte dintre aceste podoabe ale spiţei noastre omeneşti. Pentru noi, este o glorie şi o avuţie naţională. Dar nu numai atît: lumea întreagă îl cunoaşte şi îl cinsteşte ca pe unul din cei mai mari învăţaţi ai vremii noastre.

S-a născut în Cîmpulung-Muscel, la 27 octombrie 1874. Prin tatăl său, care era institutor, se trage dintr-o familie de ţărani sănătoşi la suflet şi la trup, de pe Tîrnave, din Cetatea de Baltă.

La şcoală a fost mereu în fruntea colegilor săi. Ca student în medicină s-a legat sufleteşte de marele profesor şi academician Dr. Gheorghe Marinescu, vestit în lumea întreagă pentru priceperea sa în boli de nervi (neurologie) şi unul dintre întemeietorii şcoalei medicale romîneşti.

La vîrsta de 23 de ani tînărul Constantin I. Parhon era intrat deja în corpul didactic din învăţămîntul superior, conlucrînd îndeaproape cu profesorul Marinescu. S-a adeverit şi de astă dată zicala înţeleaptă din popor: „Ziua bună se cunoaşte de dimineaţă". In 1912 a ajuns profesor universitar la Facultatea de Medicină din Iaşi, iar în 1934 s-a transferat la Bucureşti, în aceeaşi calitate.

Numele profesorului C. I. Parhon era acum cunoscut în lumea întreagă, deoarece este unul din creatorii Endocrinologiei, ştiinţă medicală care se ocupă cu studierea glandelor cu secreţie internă. In 1909, împreună cu doctorul M. Goldstein, a publicat primul manual de Endocrinologie din lume. Activitatea sa ştiinţifică a trecut de o mie de studii, articole şi lucrări de specialitate. Această activitate ne-a cîştigat, ca popor, o faimă cu care ne mîndrim pe bună dreptate.

Pînă la 23 August 1944 Dl Prof. Dr. C. I. Parhon a lucrat la dezvoltarea ştiinţelor medicale în condiţii neprielnice. De multe ori şi-a cheltuit salariul propriu ca să-şi poată înjgheba şi înzestra un laborator, în care lucra cu distinsa şi învăţata sa soţie (decedată înainte cu cîţiva ani). Regimurile politice din trecut l-au asuprit şi nedreptăţit deoarece Dl Prof. Parhon s-a apropiat încă din tinereţe de clasa muncitoare, căreia i-a rămas credincios pînă astăzi. In 1940, regimul dictatorial antonescian l-a pensionat înainte de vreme, ca să-l scoată din mijlocul vieţii universitare, din pricina convingerilor sale democratice clare şi statornice. In iarna anului 1944—45, regimul de democraţie populară al ţării noastre l-a reaşezat în drepturile sale, proclamîndu-l profesor universitar pe viaţă şi făcîndu-i toate înlesnirile cuvenite spre a-şi putea desfăşura cercetările ştiinţifice în condiţiile cele mai bune.

Astăzi, în cadrele Institutului de Endocrinologie al Academiei Republicii Populare Romîne, care-i poartă numele — ca şi Universitatea din Capitala Patriei noastre — Dl Prof. Parhon lucrează neobosit pentru propăşirea ştiinţelor medicale, descoperind şi perfecţionînd metode noi de aparare şi conservare a sănătăţii oamenilor muncii şi de luptă cu succes împotriva bolilor şi a îmbătrînirii. DSa a arătat şi a dovedit cu date ştiinţifice că condiţiile de viaţă ale oamenilor — adică traiul pe care-l duc acasă, la locul de muncă sau în alte părţi — înrîuresc asupra sănătăţii lor, asupra puterii lor de muncă. „Noi, oamenii de ştiinţă, urmărim să cunoaştem şi să putem influenţa natura" — spune DSa.

Cei mai de seamă reprezentanţi ai ştiinţelor medicale din ţara noastră datoresc mult Dlui Prof. Parhon. Elevii săi sînt numeroşi şi de valoare. In fruntea lor se află distinsul profesor universitar Dl Acad. Dr. Ştefan Milcu, directorul Institutului de Endocrinologie „Prof. Dr. C. I. Parhon" şi secretar prim al Academiei R. P. Romîne.

Blînd şi bun cu toată lumea, Dl Acad. Prof. Dr. C. I. Parhon este cinstit de toată suflarea din ţara noastră ca un exemplu luminos de savant legat de popor, aflat în slujba poporului.

Poporul nostru, recunoscător pentru tot binele pe care ni-l face, l-a ridicat la demnitatea de cel dintîi preşedinte al Prezidiului Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne, după înlăturarea monarhiei (1947), iar acum cinci ani, cînd împlinea vîrsta de 80 de ani, l-a distins cu înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste.

Dl Acad. Prof. Dr. C. I. Parhon este om de ştiinţă de rang universal, dar şi slujitor credincios al năzuinţelor populare care transformă de cincisprezece ani încoace Patria noastră într-o ţară prosperă cum n-a fost niciodată în trecut.

ratura, artele şi sprijinesc talentele din popor prin coruri, echipe de teatru, cenacluri literare, etc. Arta populară, sub toate manifestările ei, este preţuită şi în plină înflorire. Ştiinţa, literatura, muzica, pictura, sculptura, cinematografia ş. a. cunosc o dezvoltare foarte rapidă.

Ori unde priveşti ţi se umple sufletul de bucurie că peste tot vezi avîntul muncii creatoare, peste tot vezi un popor care merge înainte cu entuziasm, care construieşte, făureşte o ţară a culturii şi civilizaţiei celei mai înaintate.

De aceea noi sîntem luptători pentru pace. Nu vrem ca munca noastră să fie pustiită de război, ci vrem ca împreună cu toate popoarele să muncim pentru ca viaţa să fie mai fericită pe pămînt. Alături de Uniunea Sovietică — cu ajutorul căreia am realizat aceste mari progrese — şi de ţările lagărului socialist, de toţi luptătorii pentru pace, sprijinim lupta popoarelor pentru dezarmare totală şi generală, pentru pace trainică.

Celei de a 11-a aniversări a R. P. R. poporul muncitor îi închină realizările acestor ani şi hotărîrea de a munci cu mai mult spor ca patria noastră scumpă să fie tot mai bogată şi mai înfloritoare. **T. R.**

Redacţia

Roadă bogată

Normal, în patria noastră, cele patru anotimpuri se prezintă astfel: primăvara frumoasă, vară călduroasă, toamnă bogată şi iarnă geroasă. Pe cele trei dintîi din anul acesta le-am văzut cum au fost, iar al patrulea urmează să-l vedem.

Semănatul din primăvară s-a făcut la timp şi semănăturile s-au dezvoltat, ploile fiind abundente şi aducîndu-ne bogată recoltă în toate produsele pămîntului nostru.

Grîul, secara, orzul, ovăzul şi altele au dat bogată recoltă, acoperind necesităţile anuale la sate şi oraşe, asigurînd rezerve şi pentru anul viitor.

Furajele pentru animale fiind favorizate de ploi, la fel sînt bogate, depăşind necesităţile. Recoltarea roadelor a arăta din nou că sectorul socialist adună roade mult mai bogate decît gospodăriile individuale.

Am avut posibilitatea să constat şi să compar — în comuna mea natală Gurghiu, situată la poalele munţilor cu acelaşi nume — recolta la ha din sectorul socialist cu cea individuală pe ultimii şapte ani la grîu şi la porumb. E vorba de întovărăşirea agricolă înfiinţată în 1952 cu 70 membri.

Dacă în 1953 întovărăşirea a recoltat 1200 kg grîu la ha faţă de 1020 kg în sectorul individual, şi 2400 kg porumb la ha faţă de 1900, în 1958 raportul a fost la grîu 1527 faţă de 752 şi la porumb 2800 faţă de 1200.

Convinşi de aceste rezultate, toţi locuitorii s-au înscris acum în întovărăşire pe care vor s-o transforme în gospodărie agricolă colectivă. Munca în comun e mai rodnică. Bogăţia recoltei se vede şi la oraş, unde cererea este mare dar oferta şi mai mare şi acceptată de oamenii muncii, fiind făcută la preţuri convenabile şi celor mai modeste pungi.

Comerţul socialist aprovizionează cu tot felul de alimente pe oamenii muncii de la oraşe la preţuri mici, ceea ce duce la ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor.

Dar nu numai pe teren gospodăresc şi alimentar avem toamnă bogată, ci şi pe teren politic.

Propunerea de dezarmare generală şi totală făcută de Nichita Hruşciov, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. este salutată zilnic prin mii de articole de presă, din care se vede clar că lumea e sătulă de războiul rece şi că doreşte pacea, acea pace a toată lumea, pentru care ne rugăm zilnic, acea pace pe care o cer mamele care nu voiesc ca fiii lor să moară fără rost pe cîmpul de luptă, unde nu se rezolvă litigiile dintre state, pacea pe care o cerem cei care ştim ce este războiul din distrugerile războaielor anterioare, pacea ce o vreau văduvele, orfanii şi invalizii de război, care nu doresc să ajungem prin un nou război în situaţia lor, pacea pentru care luptă toate popoarele, toţi oamenii cinstiţi din lume.

La O.N.U. au decurs serioase dezbateri, plecînd toţi oratorii pentru dezarmarea totală şi generală, ajungîndu-se la o înţelegere, o rezoluţie unanimă.

Să sperăm că începutul făcut la O.N.U. prin discursul premierului sovietic N. Hruşciov, prin discuţiile suscitate, prin rezoluţia adoptată şi prin lupta popoarelor va duce la dezarmare şi istoria va înregistra dezarmarea generală şi totală ca roada cea mai bogată a toamnei din 1959.

N. LATEŞ

Ca toți să fie una...

„Nu pentru aceștia mă rog, ci pentru cei ce vor crede prin cuvîntul lor în Mine, ca toți să fie una".
(Ioan 17, 20).

Așa a dorit Mîntuitorul să fie cei ce vor crede în El, adică Biserica Sa una, căci unul este Dumnezeu și unul este scopul pentru care a fost întemeiată. Iisus Hristos nu s-a împărțit și cine dezbină Biserica întemeiată de El, acela sfîșie cămașa Lui cea necusută pe care nici ostașii romani, ce păzeau crucea, n-au îndrăznit să o sfîșie.

Cînd Hristos Domnul, a spus „mergînd învățați toate neamurile ... învățîndu-i să păzească toate cîte v-am poruncit vouă" (Matei 28, 19), a vrut să spună și acest lucru, ca apostolii și urmașii lor să păzească tot ce a poruncit El, ca nu cumva, unii scoțînd sau adăogînd ceva, urmașii Lui să nu mai fie una.

Aceasta a și fost una din propunerile mari ale Sfinților Apostoli ca ei, ca Biserica să fie una.

Așa de pildă, cînd Biserica era amenințată să se împartă în două, pentru neînțelegerea cu privire la ținerea legii mozaice, sfinții apostoli convoacă o adunare, un sinod la Ierusalim și acolo după ce discută cu toții, sub înrîurirea Duhului Sfînt, ajung la hotărîrea că Biserica să rămînă tot una și că păgînii care vor trece la creștinism să nu fie obligați la ținerea legii lui Moise (Fapte cap. 15).

Cînd de asemenea Sf. Ap. Pavel, observă că Corintenii încep să se împartă în grupuri, spunînd că unii ar fi ai lui Pavel, alții ai lui Apolo, alții ai lui Chefa, le spune: „Nu cumva s-a răstignit Pavel pentru voi? sau fost-ați botezați în numele lui Pavel?" (I Cor. 1, 13) și îi îndeamnă să țină unitatea întru Hristos, dînd laoparte certurile despre care îi venise știre, păzind adică unitatea credinței, a păcii și a dragostei.

Tot pentru a nu știrbi această unitate, sf. ap. Pavel îndeamnă pe Efeseni: „Să umblați cu vrednicie după chemarea cu care ați fost chemați, cu toată smerenia și blîndețea, cu îndelungă răbdare, îngăduiți-vă unii pe alții în iubire, silindu-vă să păziți unitatea Duhului, întru legătura păcii. Este un singur trup și un singur duh... Este un Domn, o credință și un botez" (Efeseni 4, 1—5).

Iar dacă unii s-ar socoti mai rîvnitori, mai tari în credință, să nu-i jignească pe cei slabi, să nu-i desconsidere, să nu se separe de ei „cei tari să poarte slăbiciunile celor slabi" (Rom. 15, 1) și „purtînd sarcinile unii altora vor împlini astfel legea lui Hristos" (Gal. 6, 2).

Am putea să dăm încă o mulțime de exemple de luptă a sfinților apostoli, pentru menținerea unității Bisericii lui Hristos, pentru pacea în Biserică, pentru dragostea între creștini. Această luptă se continuă și de urmașii sfinților apostoli, episcopi, preoți, diaconi, credincioși, care în sinoadele ecumenice și particulare n-au avut drept țintă decît unitatea bisericii.

Așa a fost la început în sînul bisericii creștine. Toți credincioșii erau de o singură credință și aveau o singură biserică. Ei erau credincioși ai Bisericii creștine, care păstra învățătura Mîntuitorului și așezămintele sfinților apostoli neschimbate. Credincioșii nu cunoșteau ce este cearta pentru credință, sau dezbinarea — sau dacă o cunoșteau pentru un moment, iubirea dintre ei făcea ca această ceartă să dispară repede. Toți cu o inimă și cu un glas în aceiași credință se rugau, lăudau și cinsteau pe Mîntuitorul și se îndulceau cu sfintele Lui slujbe și învățături prin care se înălțau spre Dumnezeire. Căci așa cum, ca să te urci într-un turn înalt îți trebuie scară și scara trebuie să aibă trepte, tot așa și Biserica a făcut din aceste învățături și slujbe o scară cu trepte pe care fiecare credincios să se poată înălța la Dumnezeu. Aceste învățături, aceste trepte, erau aceleași la toți credincioșii formîndu-le și ele unitatea în credință.

Ascultau și ceteau cartea Sf. Scripturi, căci știau că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu". Cinsteau Sfînta Tradiție, pentru că știau că în Scriptură nu s-au scris toate cîte a făcut Iisus, că dacă s-ar fi scris „toate cărțile, n-ar fi încăput în tot pămîntul" și că Sf. Apostol Pavel le spusese: „Țineți predaniile mele precum vi le-am dat" (1 Cor. 11, 2). Cinsteau biserica sfîntă ca locaș de închinare, „casa Tatălui ceresc" (Luca 2, 49). Cinsteau pe episcopi și preoți, căci asupra apostolilor și a urmașilor lor, episcopi, preoți, a suflat Hristos și le-a dat puterea ca orice vor lega pe pămînt să fie legat și în ceruri (Ioan 20, 21—23, Matei 18, 18). Se sfințeau și primeau sfintele taine, prin care primeau pe Duhul Sfînt asupra lor, căci Mîntuitorul prin aceasta îi asigurase că va fi cu ei pînă la sfîrșitul veacurilor (Ioan 14, 16). Cinsteau cuvîntul și semnul crucii, căci el aducea aminte de crucea Mîntuitorului, de suferințele Lui, de crucea fiecărui creștin, și însuși Sf. Apostol Pavel le spusese: „Cuvîntul crucii ... pentru cei ce se mîntuiesc este puterea lui Dumnezeu" (I Cor. 1, 18). Cinsteau icoanele, pe care cînd le vedeau se-îndemnau mai mult la virtute și avîndu-le în fața lor, rugăciunile deveneau mai fierbinți și știau că însuși Dumnezeu cînd înlăturase idolii poruncise icoanele (Ieșire cap. 20). Cinsteau Duminica, pentru că în ziua aceasta înviase Domnul și în ziua aceasta dăduse putere apostolilor și urmașilor lor să ierte păcatele și se pogorîse Duhul Sfînt. Cinsteau pe sfinți și sărbătorile lor, în care își aduceau aminte de viața și faptele lor, ostenindu-se să le urmeze credința, după cuvîntul apostolului: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au grăit vouă cuvîntul lui Dumnezeu, priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și le urmați credința" (Evrei 13, 7). Cu toții mergeau la biserică și ascultau Sfînta Liturghie, cuminecîndu-se din același potir, cu toții se rugau, cu toții posteau și se întreceau ca să împlinească toate aceste învățături care erau și trepte de urcare spre cer și care erau moștenite de la Hristos și Apostoli și erau transmise din tată în fiu, din generație în generație. Ce frumoasă și plăcută era Mîntuitorului această unitate de credință a tuturor celor ce credeau în El o spune și psalmistul: „Ce bine și frumos este cînd frații sînt împreună" (Ps. 132, 1).

Dar dacă Mîntuitorul se rugase ca toți cei ce vor crede în El să fie una, le atrăsese în schimb atenția Apostolilor de multe ori: „Vor veni mulți întru numele Meu... și vor atrage pe mulți dintre voi" (Matei 24, 5, 13). Iar „unii se vor depărta de la credința cea adevărată luînd aminte la duhurile cele înșelătoare și la învățăturile demonilor" (I Timotei 4, 1).

Și proorocirea s-a împlinit, căci în decursul veacurilor învățăturile Bisericii au început să fie atacate de diferiți eretici, care au înțeles greșit și au schimbat învățătura Mîntuitorului.

Așa au venit unii și au spus că Sf. Tradiție trebuie desființată. S-au făcut dezbinări în Biserică, s-a rupt unitatea, căci aceia s-au rupt de Biserică. Alții au spus ca icoanele să fie date afară din biserică și-au făcut altă dezbinare, au rupt iarăși unitatea Bisericii. Alții au spus să desființăm sărbătorile, să rămînă Duminica și alții să desființăm și Duminica că nu Duminica, ci sîmbăta e zi de odihnă, căci sîmbăta s-a odihnit Dumnezeu. Și așa s-a făcut altă dezbinare. Alții au spus că Bisericii nu-i trebuie preoți, pentru că fiecare credincios poate să explice Sf. Scriptură, nu trebuie biserică locaș de închinaciune, că fiecare se poate ruga în orice casă și s-a făcut altă dezbinare. Și așa au căutat să distrugă învățăturile bisericii despre cruce, cinstirea Maicii Domnului, sf. icoane, sf. taine, etc. Nu numai atît, dar datorită acestor învățături greșite și în credincioșii care nu s-au lăsat de Biserica întemeiată de Hristos și în ei a intrat cîte o îndoială, fie în privința Sf. Tradiții, fie a Dumnecii, a cinstirii icoanelor, etc.

Învățăturile Bisericii sînt treptele scării pe care urcăm la Dumnezeu. Dacă unii rup o treaptă, alții altă treaptă din această scară, înlăturînd învățăturile cele bune, scara nu mai poate fi folosită, urcușul spre Dumnezeu e împiedecat.

Sectele sînt tot atîtea scări cu trepte rupte. Zice cineva: nu știi pe care să-i crezi. Mai pe dreptate se poate zice: Alegi scara cea bună, care are toate treptele, scara Bisericii, și lași la o parte toate scările sectare, căci toate sînt stricate. Iată unde am ajuns! Și ce a urmărit cel care a făcut dezbinarea — diavolul? Prin cei care s-au dezbinat, s-au rupt de Biserică, prin desființarea unora din învățăturile ei, diavolul a urmărit distrugerea dreptei credințe și rătăcirea pe căi, ce nu duc la mîntuire. Ori nu aceasta este scopul celui care crede în Iisus Hristos. Scopul fiecărui creștin e să se întărească în dreapta credință, că numai aceea e mîntuitoare, și chiar să-l întoarcă pe cel rătăcit, căci prin aceasta „își va mîntui sufletul din moarte și va acoperi mulțime de păcate" (Iacob 5, 20).

In concluzie: Creștinii trebuie să țină seamă că toți sînt frați în Hristos. Și între frați nu trebuie să fie dezbinare, care aduce dușmănie, adică ascultare de diavolul, ci trebuie să stăpînească iubirea care unește, pacea care întărește, adică ascultarea de Iisus Hristos.

Chiar dacă la un moment dat unul ar avea păreri deosebite, să-și aducă aminte că „iubirea nu cade niciodată" (I Cor. 1, 18).

Să țină minte fiecare creștin că printre ultimele dorințe ale Domnului nostru Iisus Hristos, înainte de patimi, pentru care s-a și rugat, a fost ca toți cei ce vor crede în El — creștinii — de pretutindenea și din toate vremurile „să fie una".

Preot IOAN GRAURE

Cultivarea plantelor medicinale și aromatice

Țara noastră deține unul dintre primele locuri în lume în ce privește producția plantelor medicinale și aromatice. Suprafața plantelor destinată plantelor medicinale și aromatice a crescut de 10 ori, iar numărul speciilor la aproape 30. Totodată, a sporit și producția, anul acesta recoltîndu-se cu cîteva sute de vagoane mai mult decît în anul trecut.

Plantele medicinale și aromatice constituie o prețioasă materie primă pentru industrie, în special pentru cea de medicamente. Din ele se fabrică peste 80 de medicamente, zeci de extracte vegetale și tincturi, substanțe, uleiuri eterice, ape aromatice și o mare varietate de ceaiuri medicinale. Printre medicamentele preparate pe scară industrială la noi în țară din plante și produse sînt: Cinarol, folosit în tratamentul bolilor de ficat, Ascorutin, utilizat în tratamentul hipotensiunii, Belafit și Belergon, medicamente antispastice și altele.

Indemnăm pe credincioșii noștri să cultive astfel de plante, încheind contractele necesare.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA" Sibiu
Taxa poștală plătită în numerar.

ANUL 108 SIBIU, 15 IANUARIE 1960 Nr. 3—4

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Pentru dezarmare

Dezarmarea este dorința tuturor popoarelor. Ele au primit cu bucurie propunerea guvernului sovietic pentru dezarmare totală și generală! O astfel de dezarmare ar distruge armele de orice fel, ar desființa armata și ar face cu neputință izbucnirea oricărui fel de război, adică ar stabili o pace trainică între popoare. La Sesiunea O.N.U. din 1959 s-a aprobat cu unanimitate o rezoluție, în care se spune că propunerea guvernului sovietic este de mare însemnătate pentru pacea lumii și trebuie să se ajungă la o înțelegere pentru dezarmare generală și totală. Această propunere va fi discutată în Comitetul celor 10 (5 state socialiste și 5 state capitaliste), care va trebui să aducă hotărîri precise în problema dezarmării.

Pentru propunerile sovietice de dezarmare totală și generală s-au pronunțat o mulțime de oameni politici, oameni de știință și reprezentanți ai Bisericilor ortodoxe, ai Bisericilor anglicane, luterane, etc. Un adevărat creștin nu poate fi alături de cei ce vor război: el este pentru pace. El nu poate uita viziunea proorocului Isaia, că va veni vremea cînd oamenii vor preface săbiile în fiare de plug și nu vor mai cunoaște pravila războiului, ci vor trăi în pace. Viziunea aceasta se poate împlini astăzi: tancurile și tunurile să fie schimbate și să se toarne din ele mașini, ce ușurează munca și viața omului, energia atomică să nu fie folosită în bombe nimicitoare, ci în spitale, în uzine, pe ogoare, pentru o viață mai bună.

Dacă banii, ce se dau acum pentru armament, s-ar folosi pentru construcții pașnice, omenirea ar trăi mult mai bine, nivelul ei de trai, material și cultural, s-ar ridica. Rostul muncii este de a îmbunătăți viața, nu de a produce bombe pentru războaie distrugătoare.

Dacă s-ar nimici toate armele, popoarele nu s-ar mai teme că poate izbucni vre-un război, ci ar trăi în siguranță, s-ar apropia unele de altele, ar colabora și s-ar ajuta, toate problemele le-ar rezolva prin tratative pașnice. Cît de minunată va fi lumea, atunci cînd nimeni nu se va mai teme de război, ci toți ar munci și s-ar bucura de roadele muncii lor în pace!

Propunerea Uniunii Sovietice este o cotitură în istoria omenirii: ea pune capăt războaielor și deschide epoca păcii netulburate și veșnice. Cu toate că aceia care trag foloase de pe urma războaielor nu se astîmpără, putem nădăjdui că lupta popoarelor pentru dezarmare, pentru pace va birui. Aținătorii la război sînt tot mai izolați. Frontul luptătorilor pentru pace e tot mai puternic. Omul, care a ajuns cu rachetele lui în lună și dincolo de lună, va ști să facă rînduială și pe pămînt și să statornicească pacea și colaborarea între popoare.

Fericiți sîntem noi că trăim în astfel de vremi măreți, cînd visurile cele mai îndrăznețe ale omenirii se împlinesc!

N.

Munca patriotică

Patriotismul este dragostea, pe care o ai pentru patria ta. Iar patria este țara, în care te-ai născut și ai crescut, cu toate frumusețile și bogățiile ei. Patria este orînduirea social-economică, în care oamenii muncii își făuresc o viață mai bună și mai luminată. Azi toate frumusețile și bogățiile țării sînt ale poporului muncitor. Poporul e stăpîn în țara sa. El folosește totul pentru sine. El muncește pentru sine. De aceea muncește cu drag, știind că produsul muncii lui nu e spre folosul cîtorva înbuibați, ci spre folosul tuturor celor ce muncesc. De aceea sîntem mîndri cu marile realizări ale industriei și agriculturii socialiste și cu marile succese ale culturii socialiste. Și punem umărul, ne străduim ca orașele și satele noastre să fie tot mai frumoase, ca toate ținuturile țării să fie tot mai înaintate. Oamenii muncii sînt gospodari pricepuți ai patriei lor.

Dragostea fierbinte de patria socialistă și-o arată oamenii muncii prin munca patriotică. Aceasta este muncă voluntară a milioane de tineri, bărbați, femei, pentru înfrumusețarea satelor și orașelor, pentru construcții de folos obștesc. Astfel prin muncă patriotică se ridică școli, cămine culturale, dispensare, policlinici, cooperative, se repară șosele, se fac drumuri noi, se construiesc poduri, se curăță pășunile, se plantează pomi și păduri, etc. Țara întreagă e un șantier. In toate satele și orașele munca patriotică, plină de avînt, schimbă fața locurilor, dă roade pentru binele obștesc. Satele se electrifică, sînt radioficate, se fac hidro-ameliorații, irigații; viața devine mai îmbelșugată, mai luminată. Țăranii muncitori vor să schimbe satele în orășele, cu un centru frumos, cu case arătoase, bibliotecă. La orașe periferiile ajung la nivelul centrului: se construiesc cartiere de blocuri moderne, în care muncitorii au tot confortul. Muncitorii ajută prin muncă patriotică la ridicarea mai rapidă a acestor cartiere. Doar muncesc pentru ei; ei se vor bucura de toate aceste case. Tot așa fac muncă voluntară la amenajarea de parcuri, în care se vor odihni și-și vor desfăta ochii și în care copiii vor avea unde să se joace.

Multe lucruri bune se fac prin munca însuflețită și unită a oamenilor muncii de la orașe și sate. Cu multă dragoste și bucurie muncesc toți ca patria să se întărească, să fie mai bogată și mai frumoasă.

Să răspundem mereu la toate chemările patriei, să-i dăruim tot ce avem mai bun, toată puterea noastră de muncă și priceperea noastră să le punem în slujba ei. Așa ne vom arăta ca niște adevărați fii ai patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă.

Stăruința creștină pentru pace

Mîntuitorul ne-a dat pacea Sa, ca să nu ni se mai tulbure inima și să nu ne înspăimîntăm în viața de pe pămînt (Ioan 14, 27). Deci Fiul lui Dumnezeu ne-a asigurat cu pacea dumnezeiască. Dar pe lîngă acest mare dar dumnezeiesc, El a mai cerut însă și ceva de la noi. Și anume, după ce a dat pilda samarineanului milostiv, și-a încheiat cuvintele cu îndemnul: „du-te și fă și tu asemenea" (Luca 10, 37). Adică înțelegem noi de aici, că dacă Mîntuitorul ne-a dat pacea Sa, El ne cere ca să o susținem și noi întreolaltă, ca reciproc să nu ne tulburăm inimile și să nu ne înspăimîntăm prin fapte nepotrivite.

Iată că așa s-au sfătuit nu de mult delegații din variate confesiuni la ședința comitetului Mișcării creștine a păcii de la Varșovia, din zilele de 2—4 noiembrie. Pe lîngă trimișii diferitelor confesiuni protestante erau de față și delegații Bisericii ortodoxe, și anume profesorii de teologie N. Pariiski din Leningrad, St. Zankov din Sofia și M. Șesan de la Sibiu.

Cu această ocazie, prof. J. Hromadka de la Praga a arătat, care sînt împrejurările de față din lume, în care creștinul trebuie să se străduiască pentru pace, atît în familie, acasă, la locul de muncă, în comună și în țară, ca să fie pace și între popoare și în lume.

Iar prof. H. Vogel de la Berlin a susținut cu multă căldură și însuflețire tema: „Cum cîștigăm noi pacea". Dumnezeu, după credința noastră creștină, a făcut cerul și pămîntul, și viața și pe om. Mîntuitorul ne-a răscumpărat din moarte, prin jertfa Sa pe cruce, ca tocmai viață să avem

(urmare în pag. 2)

Pentru prietenia Romîno-Sovietică

Pe data de 3 noiembrie 1959, a avut loc conferința de orientare a preoțimii ortodoxe romîne din Protopopiatul Sibiu, sub președinția P. C. Prot. Stavr. Tr. Belașcu, vicarul Arhiepiscopiei.

P. C. Prot. I. Munteanu, salută cu multă bucurie prezența P. C. vicar Tr. Belașcu ca delegat al I. P. S. Mitropolit Nicolae, și-l roagă să transmită I. P. S. Sale, cele mai alese sentimente de devotament și de dragoste față de Inaltul Arhipăstor. De aceeași dragoste îl asigură și pe P. C. vicar, rugîndu-l ca să prezideze lucrările conferinței.

P. C. vicar mulțumește P. C. Prot. I. Munteanu pentru frumoasele cuvinte exprimate, și-l asigură că va comunica I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, că Cuc. preoțime din prot. Sibiu, cu aceeași fiiască supunere ca și pînă acum va munci pentru bunul mers al Sf. Biserici și înflorirea scumpei noastre Patrii, Republica Populară Romînă.

Invită pe Cuc. pr. Boțocan să citească referatul intitulat: „Relațiile romînilor ardeleni ortodocși cu Pravoslavnica Rusie și Prietenia Romîno-Sovietică". Cuc. pr. Orian S. dă citire referatului intitulat: „Rolul mirenilor în administrația bisericească și în lucrarea socială a bisericii".

Pe marginea referatelor iau cuvîntul: Cuc. pr. I. Opriș, T. Bodogae, Neagu M. și O. Flucuș, care au arătat că legăturile noastre cu Biserica Ort. Rusă datează din cele mai vechi timpuri. Recunoștința noastră față de marele popor rus trebuie să fie tot mai mare, au spus Cuc. lor, fiindcă chiar dacă nu am cerut ajutor, ea ca o vecină bună ne-a ajutat în toată bună vremea. Cu privire la referatul prezentat de Cuc. pr. Orian, Cuc. lor au arătat că în toate timpurile aportul mirenilor în administrarea bisericii ca și în lucrarea ei socială, a fost apreciat și chiar cerut de biserică.

P. C. Prot. I. Munteanu luînd cuvîntul a arătat că în prima duminică din luna noiembrie în toate bisericile din cuprinsul protopopiatului nostru s-a vorbit ocazional și festiv despre prietenia de nesdruncinat dintre poporul nostru și popoarele Uniunii Sovietice, precum și de relațiile strînse dintre cele două țări.

In continuare arată că prietenia dintre poporul romîn și rus datează încă din epoca de formare a poporului nostru. Incă din sec. XI-lea, Cronica „Povestea vremurilor de demult" amintește că după moartea cneazului Stanislav din Kiev, drumurile de uscat erau străbătute de „volohi și ruși, în bună legătură". Kievul ajuns la o mare înflorire comercială, politică și culturală, cuprindea în raza lui de influență și părțile dunărene locuite de romîni. Iar la sfîrșitul sec. XII-lea, după sfărîmarea statului Kievean, se ridică aproape de malurile Nistrului un nou stat rusesc, cu capitala la Halici, care a influențat puternic desvoltarea țărilor romînești.

In sec. XIV-lea, rușii cu romînii scot pe tătari din Moldova și țara romînească. Veacul al XV și XVI, este dominat în țările romînești de Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul, care reiau legăturile culturale și economice cu marea Rusie. In dorința de a pune stavilă semilunei, Ștefan cel Mare încheie un tratat de prietenie cu țara Moscovei. In sec. XVII, Matei Basarab și V. Lupu se îndreaptă cu nădejdea spre Moscova, pentru a scăpa de jugul otoman. Mitropoliții Dosoftei, Varlaam au primit ajutoare de la Petru Movilă pentru înființarea primelor tipografii. In sec. XVIII-lea orientarea filo-rusă a poporului nostru devine tot mai evidentă. Dragostea pentru marea Rusie crește mereu. Ea ne-a venit în ajutor în cele mai grele împrejurări

Eliberarea de tătari ne-a venit de la ruși. Eliberarea de sub fanarioți am obținut-o tot prin ruși. Eliberarea de sub turci și independența țării am obținut-o tot prin ajutorul rușilor. Eliberarea Patriei de sub jugul fascist și alungarea hitleriștilor din țara noastră a fost încununarea aceastei prietenii și ajutorului dezinteresat. Dup. 23 August 1944 prietenia romîno-sovietică primește un nou conținut izvorît din istoria zbuciumată a acestor două popoare și cuceririle lor pline de glorie. Prietenia romîno-rusă de veacuri depășește relațiile obișnuite dintre cele două state vecine și primește conținutul unei adevărate coabitări, așa cum spune academicianul Constantinescu-Iași. In legătură cu subiectul al doilea tratat de Cuc. pr. Orian, P. C. Sa arată că numai păstrînd cea mai strînsă legătură cu obștea cea mare a credincioșilor vom reuși să păstrăm mereu vie lucrarea noastră pentru bunul mers al Sf. noastre Biserici. Preoțimea ardeleană s-a găsit întotdeauna alături de popor și credincioșii alături de biserică, într-o intimă comunitate sufletească așa cum sîntem și azi din propriul îndemn al conștiinței noastre.

In toate problemele abordate în conferința de astăzi, preoțimea noastră trebuie să fie activă și luptătoare în înfăptuirea acestor idealuri. In urma acestora P. C. Păr. Președinte declară conferința închisă.

Stăruința creștină pentru pace

(continuare din pag. 1)

și noi avem datoria să păzim și să apărăm această viață. Deci cei care fac amenințări de război nu mai sînt cu Dumnezeu, punînd în locul cuvintelor Sale blînde pe cele ale lor, aținătoare. In aceste împrejurări, ei lansează în lume tot felul de născociri, care se cheamă războiul cel rece. Acest război rece caută să tulbure inimile oamenilor și să le înspăimînte cu tot felul de vești născocite, ca să samene îndoiala, neîncrederea, înstrăinarea și ura între oameni și popoare. Și apoi, în această apă tulburată de ei, să poată pescui în voie. Se întîmplă chiar, ca să lase să vorbească de la ei și unele fețe bisericești, și la radio, ca să-i amăgească pe credincioși cu tot felul de vești nedrepte și de ponegrire și astfel să le tulbure inima. Dar tocmai aceștia, care samănă vrajba între oameni, au cel mai puțin drept să vorbească în numele lui Dumnezeu, al Mîntuitorului și al păcii.

In adevăr, un bun creștin își păstrează inima liniștită și nu și-o agită cu povești străine de la aținători; el își arată dragostea sa creștină față de semenul său, e degrab ajutător unde trebuie, își face cinstit datoria față de patrie și respinge toate vorbele deșarte; el privește cu ochii deschiși la progresul patriei și nu samănă vînt, ca să nu culeagă furtună.

Bunul creștin ține minte cuvintele Mîntuitorului: „cine crede în mine, va face și el lucrurile pe care le fac eu și va face și mai mari decît acestea... și dacă mă iubiți pe mine, veți păzi poruncile mele" (Ioan 14, 12—15).

Luînd aminte aceste cuvinte și datoria noastră de a păzi și apăra pacea, zicem din tot sufletul nostru: așa să fie, Doamne!

Prof. M. ȘESAN

Intrecerea pașnică U. R. S. S. - S. U. A.

Dăm cîteva cifre despre dezvoltarea U.R.S.S. și S.U.A.

Creșterea producției industriale:

1913 — 1958	
U.R.S.S.	de 36 ori
S.U.A.	de 4 ori

Ritmul de creștere a productivității muncii (1913—1957):

U.R.S.S.	de 9,5 ori
S.U.A.	de 2,3 ori
Anglia	de 1,4 ori
Franța	de 2 ori

In numai doi ani — 1959—1960 — producția de oțel a U.R.S.S. va crește cu 10 milioane tone, de energie electrică cu 56 miliarde kW ore, de petrol cu 31 milioane tone.

Pentru a realiza un spor identic, S.U.A. au avut nevoie la oțel de 12 ani, la energie electrică de 5 ani, la petrol de 9 ani.

Sporul mediu de creștere al producției agricole globale:

U.R.S.S. (1954—1959)	8,6%
S.U.A. (1954—1957)	1,1%

U.R.S.S. produce, ca volum global, de peste 2 ori mai mult grîu, de 2,5 ori mai multă lînă, de 3 ori mai multă sfeclă de zahăr decît S.U.A.

La producția globală de lapte U.R.S.S. a ajuns S.U.A. încă din 1958, iar la unt încă din 1957.

In 1960 U.R.S.S. va produce 336 kg lapte pe cap de locuitor, față de 330 cît s-a obținut anul trecut în S.U.A.

Pregătirea cadrelor tehnice (1958):

U.R.S.S.	94.000 ingineri
S.U.A.	35.000 ingineri

Școlile superioare din U.R.S.S. pregătesc în prezent de trei ori mai mulți ingineri decît cele din S.U.A.

Comparînd aceste cifre ne dăm seama că U.R.S.S. va depăși S.U.A. în producția pe cap de locuitor nu peste mulți ani. Poporul sovietic va avea cel mai înalt nivel de trai, material și cultural din lume. Aceasta e dovada superiorității socialismului față de capitalism. T.

Unificarea bisericească

Au trecut 11 ani de la actul istoric al unificării bisericești. In acești ani credincioșii fostei bisericii greco-catolice au trăit în cadrul Bisericii ortodoxe cu conștiința că Biserica strămoșească este una și aceeași. Ei știu că între cele două Biserici n-a fost nici în trecut vreo deosebire esențială, care să justifice separația. Schimbarea cuvintelor vechi de „duh" și „Doamne miluiește" cu „spirit" și „Doamne îndură-te" s-a făcut de conducătorii fostei biserici greco-catolice mai tîrziu, spre a menține artificial o separație amenințată cu desființarea.

Credincioșii își dau seama că folosirea cuvintelor de „duh", „spirit", „Doamne miluiește", „Doamne îndură-te", unele în locul altora nu are nici o însemnătate de fond: ele spun unul și acelaș lucru.

De aceea în parohii revenite se folosesc acum cuvintele „duh" și „Doamne miluiește" în mod firesc. Am stat de vorbă cu credincioșii reveniți și ne-am convins că ei înțeleg că cuvintele au acelaș sens și că una este credința strămoșească.

Dar de mai mare însemnătate decît cuvintele sînt faptele. Credincioșii reveniți se simt „acasă" în Biserica ortodoxă. Ei iau parte la slujbele Bisericii cu evlavie și dragoste și contribuie la bunul mers al treburilor bisericești. Ei s-au înfrățit cu credincioșii vechi ortodocși, încît se poate spune că e o singură turmă, mărturisitoare a dreptei credințe. Ei muncesc, alături de frații lor, pentru propășirea Patriei și luptă pentru pace.

Ce bine și frumos e, cînd frații sînt împreună! Atunci Dumnezeu trimite binecuvîntări în viața lor și munca lor este rodnică!

Pr. Marinescu Grigorie parohia Chesler

I. P. S. Mitropolit Nicolae la conferințele preoțești

In zilele de 9 și 11 noiembrie 1959, I. P. S. Mitropolit Nicolae însoțit de P. C. Părinte consilier arhiepiscopesc Ioan Vlad a luat parte la Conferințele de orientare ale preoțimii noastre din protopopiatul Sărmaș și Luduș din Regiunea Cluj.

La **Sărmaș:** Conferința s-a ținut în ziua de 9. XI. 1959 în biserica parohială. Au fost prezenți toți preoții în frunte cu Părintele Ioan Șarlea, protopop, care a rostit cuvîntul de bun venit.

Tema Conferinței: **„Rolul mirenilor în administrația bisericească și în lucrarea socială a Bisericii"**, a fost ținută de cucernicul preot Alexandru Horga. Tot cu această ocazie preotul A. Ciacai a rostit o frumoasă meditație: „Despre preoție".

Conferința a fost prezidată de I. P. S. Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae.

La discuțiile ce au urmat pe marginea Conferinței s-au înscris la cuvînt preoții: Alexandru Bogdan, T. Cimpoieriu, D. Bercu, I. Aldea, I. Turnagiu, V. Oțoiu, Gh. Filip. Cu toții au scos în evidență rolul important pe care mirenii l-au avut de la început în administrația bisericească, ca și în lucrarea socială a Bisericii.

I. P. S. Mitropolit Nicolae luînd cuvîntul a arătat că „noi preoții și credincioșii Bisericii ortodoxe, sîntem slujitorii celor două Patrii: cea de aici de pe pămînt și cea pe care o așteptăm întru viața veșnică". La această conferință s-a vorbit și despre rolul mirenilor, care colaborează cu preoții. „Nu se putea o împletire mai fericită și potrivită decît aceasta", a spus I. P. S. Sa.

Conferința a luat sfîrșit prin cuvîntul părintelui prot. Ion Șarlea, care l-a asigurat pe Inaltul Ierarh de toată dragostea și devotamentul preoțimii acestui protopopiat iar pe reprezentantul Departamentului Cultelor, l-a asigurat de asemenea de colaborarea sinceră a preoțimii noastre în toate cauzele ce interesează Biserica și Patria.

La Cluj:

In ziua de 10 noiembrie, I. P. S. Sa a fost oaspetele Prea Sfințitului Episcop **Teofil** al Clujului, care tocmai în acea zi își serba 50 de ani de viață. Seara a asistat la o duioasă întîlnire la reședința Episcopească a clerului din Centrul eparhial și din orașul Cluj, care împreună cu mirenii din Consiliul și Adunarea Eparhială precum și cu reprezentanții Școalei de Cîntăreți Bisericești și Seminarului Teologic ca și cu reprezentantul Dlui Inspector Regional de Culte-Cluj, s-au adunat cu toții în sala festivă spre a-și mărturisi ataşamentul față de iubitul lor Chiriarh cu acest prilej sărbătoresc.

*

La Luduș:

In dimineața zilei de 11. XI. după ce s-a închinat în monumentala Catedrală ortodoxă din Cluj (acum pictată deplin), a plecat spre Luduș, unde a sosit la ora 10 a. m.

Și aici a fost întîmpinat cu toată căldura de preoțime în frunte cu P. C. părinte protopop Iulian Macavei.

După Te-Deum, a continuat conferința de orientare, prezidată de I. P. S. Sa în frumoasa biserică parohială și protopopească — de curînd pictată peste tot. Tema a fost aceeași ca și la Sărmaș, fiind susținută de părintele Viorel Stanciu.

La discuții au luat parte: Pr. Orășan, Pr. I. Chihaiciuc, Pr. N. Morușca, Pr. V. Apostolescu, Pr. V. Porime, Pr. Iacobescu Ilie, Pr. D. Giurgea, P. C. Consilier I. Vlad.

Concluziile au fost trase de I. P. S. Sa, care a apreciat lucrarea susținută de părintele Stanciu, căci prin ea „a contribuit la activizarea pastorației în duhul zilelor de azi, dar pe veșnicele temelii puse de însuși Domnul nostru Iisus Hristos".

Preoțimea să se orienteze după principiile „cam teoretice" expuse în revistele oficiale, dar după aceste principii, fiecare preot se poate orienta în mod practic la parohii, pentru o bună pastorație în mijlocul credincioșilor.

Indeamnă preoțimea să țină legătură cu organele locale ale Puterii de Stat. Preotul „să fie pildă de viață morală, cinste și muncă în satele noastre" și „să răspundă la toate chemările ce i se fac, în calitate de preot.

Și în viitor să ajutăm pe semenii noștri în toate realizările, fie la muncile obștești-socialiste, fie la cele în legătură cu apărarea păcii. Lucrarea noastră va întări socialismul și pacea la noi în țară, ca și în lumea întreagă".

Incheind se roagă bunului Dumnezeu pentru propășirea Bisericii și Patriei noastre, dorind preoțimii din Protopopiatul Luduș succese pastorale, împărtășindu-i cu arhierești binecuvîntări.

P. C. protopop Iulian Macavei mulțumește I. P. S. Sale pentru îndrumările date și osteneala făcută în dorința de a veni în mijlocul acestei preoțimi, asigurînd pe reprezentantul Departamentului Cultelor, de întreg sprijinul preoțimii în toate problemele de actualitate.

I. P. S. Mitropolit Nicolae, dimpreună cu Părintele Consilier Ioan Vlad, s-a îndreptat spre Sibiu mulțumind bunului Dumnezeu pentru toată lucrarea săvîrșită cu acest prilej și cu convingerea că sămînța pe care a împrăștiat-o în mintea și inima preoțimii din aceste două protopopiate va rodi îmbelșugat spre slava sfintei noastre Biserici, întărirea Patriei și păcii. **Asistent**

Pomenirea Ierarhului

In ziua Sf. Andrei (30 noiembrie 1959) a avut loc în capela Institutului Teologic Universitar din Sibiu un parastas de pomenire a mitropolitului Andrei.

Au fost prezenți: I. P. S. nostru Mitropolit **Nicolae,** P. C. vicar Traian Belașcu, P. C. Rector S. Vlad, consilieri, profesori și studenți teologi. A slujit un sobor de consilieri și profesori teologi. Răspunsurile le-a dat corul studenților teologi ,dirijat de P. C. prof. Gh. Șoima.

La sfîrșit a vorbit stud. teol. Nicolae Vasile, amintind viața și realizările bisericești ale mitropolitului Andrei. De la el avem tipografia, Statutul de organizare a Bisericii, foaia „Telegraful Romîn", tipărituri, școală teologică mai înaltă, ș. a.

Faptele lui îi păstrează amintirea în sînul Bisericii noastre. **T.**

Doamne

Doamne,
Ești Tatăl meu —
Tu Cel ce ai mărirea,
M-acoperi cu iubirea
De Tată —

Doamne,
Ești Tatăl meu —
Din slava cerurilor Tale,
Mereu
Veghezi a mea cale.

Nu-s vrednic fiul Tău,
Dar iată,
La Tine vin mereu
Primește-mă, o Tată

La sînul Tău iubit
Cum te-ai milostivit
Spre fiul rătăcit.

Ioan C. Pop

Iisus

Iubire ruptă din Iubire
Ești, Tu, care-ai venit de Sus,
Frumsețe sfîntă peste fire
Cu nume dulce de Iisus.

Iisus... Iubire întrupată
Născut în peștera din vale
Blîndețea toată-ntruchipată
Cu ochi de cer și bucle pale...

Iisus... cărări împestrițate
Cu florile Iubirii sfinte,
Dureri și răni însîngerate
Ce toate au fost tămăduite

Iisus... hrană dumnezeiască
Jertfă adusă pe altar
Creștinii vin să se hrănească
Să ia dumnezeiescul fiar.

Iisus... glorie, înviere,
Surîs, nădejde și iertare,
Dangăt de clopot, mîngîiere,
In suflet — bucurie mare...

Iisus... prezent și veșnicie
In inimile noastre pus...
Cu litere de foc vom scrie,
Frumosul nume de „Iisus"...!

A. V. Gîrlonța

Unirea face puterea

Odinioară a fost un împărat tare înțelept în insula Chio sau în Indiile răsăritului. Acel împărat avea 75 de feciori, unul și unul. Ajungînd însă la adînci bătrînețe, el chemă pe fiul său cel mai mare și-i zise să facă un snop de 75 de nuieluşe și să-l aducă înaintea sa. Porunca dată se îndeplini într-o clipă; atunci împăratul chemă pe toți fiii săi și le zise astfel: „Eu chiar am îmbătrînit deabinelea și peste puțin o să încetez din viață; aș voi însă ca înaintea morții mele, să las împărăția mea cea întinsă aceluia dintre voi, care se va dovedi mai tare și mai priceput. Hotărăsc dar, ca acela care din voi va putea să rupă deodată această legătură de nuiele, acela să ia împărăția după moartea mea". Feciorii de împărat se priviră mai întîi unii pe alții cu multă mirare și cu mare îngrijorare și apoi se cercară pe rînd să rupă legătura de nuiele; dar nici unul, vai, nu putu!

Impăratul, tatăl lor, îi privi rîzînd și le zise: „Dacă nu le puteți deodată pe toate, apoi rupeți-le pe rînd una cîte una în parte". Copiii se supuseră la noua poruncă a tatălui lor și chiar în puțină vreme toate nuielele fură rupte în bucăți una cîte una.

„Ascultați, dragii mei feciori, adaose atunci împăratul, cu multă înțelepciune, — acest snop de nuiele laolaltă sînteți voi. Dacă veți rămînea uniți între voi, după moartea mea, nimeni nu vă va birui, iar dacă vă veți despărți, va fi vai și amar de viața voastră, căci fără frică va veni vrăjmașul și va face din voi ceea ce făcurăți dinaintea mea cu aceste nuiele rupte în nenumărate bucăți".

Invățătură: Numai și numai strînsa unire la un loc face mare putere și biruie toate greutățile. Un poet al nostru a spus un mare adevăr, prin cuvintele următoare: „Unde-i unul nu-i putere, la nevoi și la durere; unde-s doi puterea crește și dușmanul nu sporește!" Unirea și iar unirea tuturor aduce mari și folositoare rezultate în decursul vieții noastre. Toate lucrările de mare valoare și trainice s-au făcut și se fac prin unire. Oamenii muncii din țara noastră, uniți în aceiaș gînd și aceeași lucrare, construiesc o patrie nouă, frumoasă, bogată și puternică. Oamenii cinstiți, din toată lumea, în unire luptă pentru pace și lupta lor aduce înlăturarea războiului și întărirea păcii. Fii și tu creștine, un muncitor în marea armată a muncii pentru înflorirea patriei și un luptător în marele front al păcii.

Pr. V. A. Bassarabin

„Cartea neamului lui Iisus Hristos...“

Vechiul Testament este întîia expresie a Revelației scrise și prin urmare izvorul prim al tuturor adevărurilor de credință. El nu numai prevestește marile evenimente religioase ci contribuie mult la înțelegerea lor. Astfel de la întîia carte a Vechiului Testament persoana Mîntuitorului făgăduit se vede anunțată de-a lungul istoriei pînă ce se arată lumii ca Fiu al lui Dumnezeu. Mai ales făgăduința despre Mîntuitorul leagă întreolaltă cele două Testamente și face ca Vechiul Testament să fie preistoria creștinismului iar Noul Testament o prelungire firească a celui Vechi.

Venirea Mîntuitorului a fost prevestită încă lui Avraam, căruia i s-a spus că prin unul din urmașii săi „se vor binecuvînta toate popoarele pămîntului" (Gen. 12, 2—3). Astfel de făgăduinți i s-au făcut și lui Isac că „se va înmulți sămînța ta ca stelele cerului și printr-un urmaș de al tău se vor binecuvînta toate popoarele pămîntului" (Gen. 26, 4). Tot așa se dovedește Iacob, ca străbun al lui Iisus Hristos din textul Gen. 28, 14, și mai ales din locul Num. 24, 17: „O stea va răsări din Iacob...". Steaua de aici este imaginea Mîntuitorului. E steaua după care s-au orientat Magii (Mat. 2, 2), care sosind la Ierusalim întrebară: „Unde este nounăscutul, căci noi am văzut steaua lui la răsărit?".

Capitolul 49 din Geneză conține o cuvîntare a patriarhului Iacob, rostită în fața copiilor săi. Aici pune în vedere copilului său Iuda că din urmașii săi „va veni acela de care vor asculta popoarele" (Gen. 49, 10). Hristos este, după trup, din tribul lui Iuda.

Prin cartea Rut se încadrează și David între ascendenții lui Iisus Hristos. Scopul cărții este unul mesianic, acela de a arăta că David și moabiteanca Rut fac parte din genealogia lui Iisus Hristos. Ideea mesianică ia un avînt deosebit în timpul regilor David și Solomon. Avem două texte la care ne referim: II Sam. 7, 12 și I Reg. 9, 5. Din întîiul grup de texte face parte II Sam. 7, 12: „Și fi-va după ce se vor împlini zilele tale, și tu vei dormi cu părinții tăi, voi ridica după tine sămînța ta, care va ieși din pîntecele tău și voi întări împărăția lui".

Cuvintele: „a plini zilele" înseamnă a-ți trăi viața, a epuiza epoca de timp hotărîtă vieții omenești. „A dormi cu părinții" este un fel de vorbire despre cei morți. Noțiunea conține ideea de nemurire, considerîndu-se moartea o simplă trecere dincolo la strămoși și continuarea unei altfel de vieți.

„Sămînța", adică urmașul, e din familia lui David. Se pregătește o împărăție nouă, dar remarcabilă căci în acest sens zice: „Acela va zidi casa neamului meu și va întări pentru vecie tronul împărăției sale" (Gen. 7, 13).

„Acela" adică regele împărăției viitoare va zidi un adevărat templu de închinare lui Dumnezeu, iar tronul împărăției sale va dăinui pentru totdeauna.

Al doilea text, care vorbește despre împărăția veșnică este I Reg. 9, 5. Făgăduința care s-a făcut lui David se reînoiește și față de Solomon în textul, care numai formal se deosebește de cel anterior: „Voi întări scaunul împărăției tale în veci, precum am vorbit către David, tatăl tău, cînd am zis: nu va lipsi niciodată bărbat de pe tronul lui Israil".

David n-a avut o viață mai lungă decît alți oameni iar Solomon n-a trecut nici măcar vîrsta lui David, tatăl său. Profeția se referă la Hristos. In conformitate cu aceste profeții nu va lipsi niciodată domnitor din vița regală a lui David și Solomon. Dacă David și Solomon sînt trecători, dinastia lor însă e veșnică, cum veșnică este și împărăția întemeiată de ei. Impărăția va dăinui deapururi, căci printr-un urmaș celebru veșnicia îi este garantată. Impărăția este cea spirituală iar regele viitor este Iisus Hristos.

Iată că în aceste texte se spune că Iisus Hristos va ieși din familia profund evlavioasă a lui Avraam (Gen. 12, 3), din gloriosul trib al lui Isac, Iacob și Iuda (Gen. 49, 10), în sfîrșit că printr-un determinism voit de legile eterne, Regele cel veșnic este un descendent înrudit trupește cu evlaviosul David și cu înțeleptul Solomon.

De la Solomon făgăduințele trec asupra lui Roboam, fiul său, apoi asupra lui Abia, Asa, Iosafat, Ioram, Ozia, Ioatam, Ahaz, Ezechie, Manase, Amos, Iosia, Ieconia, Salatiel, Iorobabel, Eliachim, Acor, Sadoc, Achim, Eliud, Eliazar, Matan, Iacob și în sfîrșit Iosif al Mariei.

Evanghelia după Matei, care se citește în Duminica înainte de Nașterea Domnului, vrînd să arate că Iisus este Mîntuitorul făgăduit în cărțile Vechiului Testament și că el este înrudit cu marii bărbați ai timpurilor trecute, îi face genealogia — adică cartea neamului — bazîndu-se pe Vechiul Testament. Evanghelia începe cu Avraam și sfîrșește cu Iosif „bărbatul Mariei" din care s-a născut Iisus..." (Mat. 1, 16).

Din felul de expunere al Evanghelistului rezultă că Iisus nu este fiul natural al lui Iosif ci al Mariei. Deci Iosif nu-i era tată. De aceea și zice Evanghelistul „al Mariei din care s-a născut Iisus".

Dar atît Iosif cît și Maria erau din familia davidică. In calitate de fiu natural al Mariei Iisus moștenește toate făgăduințele aceleia, iar de la Iosif, părintele său legal, moștenește toate drepturile legale asupra tronului davidic.

Evanghelia ne dă șirul întreg de moși strămoși din care s-a născut Mîntuitorul. Ea cuprinde răstimpul de mii de ani în cursul căruia s-a desfășurat preistoria lui Iisus Hristos.

In istoria ascendenților lui Iisus Hristos Evanghelistul deosebește trei epoci mari (Mat. 1, 17). De la Avraam pînă la David este o epocă, de la David pînă la strămutarea în Babilon este altă epocă, și de la strămutarea în Babilon pînă la Hristos e a treia epocă. Fiecare din aceste trei epoci numără cîte 14 membri. Evanghelistul ține mult la numărul 14, de aceea pentru ca să obțină și în epoca ultimă numărul 14 înșiră pe Iehonia de 2 ori (Mt. 1, 11—12). Odată încheie cu el epoca a 2-a și apoi îl numără primul dintre cei ai epocii din urmă, a treia. Intr-adevăr el a fost ultimul rege în Iudeea și cel dintîi în captivitatea babiloniană. De la Avraam la Iisus aceeași linie îi leagă pe toți cei „ai făgăduinței". Rezultă că Domnul nostru Iisus Hristos își trage originea Sa din familia lui Avraam și cea a regelui David și e Mesia cel făgăduit de profeții Vechiului Testament.

Din „cartea neamului" mai rezultă că Mîntuitorul e personalitate istorică. Evanghelia care descrie viața și activitatea sa conține material istoric abundent, care dă indicații de timp privitor la Acela care s-a născut cînd a venit „plinirea vremii" (Gal. 4, 4).

Iisus e realitate. In el locuiește trupește, toată plinătatea omenească și cea dumnezeiască. In el avem viață deplină (Col. 2, 9—10). De aceea alegînd viața în Iisus noi credincioșii vom trăi, căutînd pacea, duhul biruitor al veacului, ne vom numi fii ai unei ființe care n-a fost numai om, ci și Dumnezeu.

Nicolae Neaga

Meditație

Mulțămită lui Dumnezeu

Cît de iute trece timpul. Și cît mai repede dispar zilele, cu atît mai mult mi se umple sufletul cu amintiri plăcute. Altarul vorbește despre binefacerile acelea, cu care Iisus ca și cu flori mi-a presărat calea vieții.

Cu harfă îngerească aș vrea să preaslăvesc această milostivire a lui Iisus; fiecărei fapturi aș vrea să-i spun, cît de bun a fost cu mine Iisus. Aș vrea să știu limba sfinților, ca să-mi exprim deplinătatea simțămîntului meu de recunoștință cu cuvinte cerești.

Fericite Sfinte Vasile cel Mare, tu suflet sfînt, împrumută-mi cuvintele tale de la sfînta liturghie: „Mulțumim ție Doamne Dumnezeul nostru pentru împărtășirea sfintelor, preacuratelor, nemuritoarelor și cerești tale taine, cari ni le-ai dat spre facerea de bine, și sfințirea și vindecarea sufletelor și trupurilor noastre" (lit. la lit. Sf. V. M., pag. 161) și „ca întru curată mărturia conștiinții noastre, împărtășindu-ne din cele sfinte ale tale să ne unim cu sfîntul Trup și Sînge al Hristosului tău; și primindu-le acestea cu vrednicie, să avem pe Hristos locuind în inimile noastre și să fim biserică a Sfîntului tău Duh" (lit. lit. Sf. V. M., pag. 153).

Iisuse! Mulțămită lui Dumnezeu!

Tu ai fost soarele vieții mele. Intreagă ființa mea o ai revărsat cu strălucirea iubirii Tale și pînă la mormînt mă va înconjura lumina aceea aurie a soarelui, care nu cunoaște apus. Nu a fost zi, nu a fost ceas, care nu l-ai aurit cu binefaceri. Că eu am fost totdeauna al Tău, în Tine am crezut, pe Tine te iubesc, această a fost tot opera bunătății Tale. In Tine totdeauna am găsit mîngăitor. La strigătul meu după ajutor... în strîmtorările și lipsurile mele... iubirea Ta totdeauna a avut un cuvînt mîngăitor.

*

A venit și ceasul trist al păcatului; te-am vătămat. Tu însă nici atunci nu ai încetat de a mă iubi. Prin pocăință m-ai curățit... Potirul scump al sîngelui Tău l-ai vărsat asupra mea, ca să curăți sufletul meu umilit și căit. De cîte ori m-am rugat, Tu m-ai ascultat; Ți-am făcut promisiuni sărbătorești și Tu le-ai binecuvîntat: m-am dorit după fericirea veșnică și Tu mi-ai asigurat-o; Te iubesc pe Tine și Tu m-ai copleșit cu dragostea Ta.

Mulțămită lui Dumnezeu, Iisuse!

*

Vreau să Te iubesc, Mîntuitorul meu, ca viața mea să fie o „mulțămită lui Dumnezeu" mare, statornică, și care să nu înceteze niciodată...

Pr. N. Deac

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar

ANUL 108 SIBIU, 1 FEBRUARIE 1960 Nr. 5—6

BIBLIOTECA CENTRALA SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Pe drumul progresului

Planul de stat pe anul 1959 a fost îndeplinit şi depăşit. Aşa s-a realizat o creştere a producţiei industriale de peste 10% faţă de producţia anului 1958. Această creştere a producţiei constituie o temelie puternică pentru dezvoltarea şi mai mare a economiei naţionale în anul 1960.

De aceea planul de stat pe 1960 prevede o creştere însemnată a producţiei industriale şi agricole şi a nivelului de trai, material şi cultural, al oamenilor muncii. Astfel, producţia industrială va creşte — faţă de 1959 — cu 14 la sută, din care 14,6% producţia mijloacelor de producţie şi 13% producţia bunurilor de consum (22% oţelul, 51% laminatele, 36% tractoarele, 31% mobile, 41% zahărul, uleiul se va dubla, etc.). Se va termina construcţia unor uzine şi vor începe lucrările de construcţie a unor noi uzine. Se vor cheltui pentru dezvoltarea economiei naţionale 23,5 miliarde lei.

Pentru dezvoltarea agriculturii se vor cheltui circa 4,4 miliarde lei, adică cu 25% mai mult ca în 1959. Agricultura va primi 10.750 tractoare fizice, 12.000 semănători, 5.000 combine şi alte maşini agricole. Aplicînd pe scară largă metodele agrotehnice înaintate vom avea o producţie agricolă mai mare decît în 1959 la grîu, porumb, floarea soarelui, sfeclă de zahăr, etc. Se urmăreşte şi sporirea producţiei de carne şi lapte. Pentru a realiza aceste sporiri se prevede dezvoltarea culturii porumbului pentru siloz. Porumbul pentru siloz, recoltat în faza de coacere lăptoasă, dă posibilitate să fie hrănite mai multe animale pe aceeaş suprafaţă de teren, decît atunci cînd porumbul se foloseşte sub formă de boabe. Bovinele puse la îngrăşat cu astfel de porumb, au mari sporuri de creştere în greutate. Vacile hrănite cu porumb insilozat dau lapte mai mult şi la un preţ de cost mai scăzut. După calculele făcute, dacă s-ar cultiva şi recolta de pe 1.000.000 ha, porumb pentru siloz, s-ar obţine circa 35—40 milioane tone porumb-siloz. Dacă această producţie va fi folosită pentru hrănirea vacilor de lapte, am avea o producţie de 70 milioane hl lapte, aproape de 3 ori mai mult ca în 1959. Dacă această producţie s-ar folosi pentru îngrăşarea bovinelor am avea o producţie de 1,4—1,6 milioane tone carne.

Dezvoltarea industriei şi agriculturii atrage după sine ridicarea nivelului de trai, cultural şi material, al oamenilor muncii de la sate şi oraşe. Numărul salariaţilor ocupaţi în economia naţională va creşte cu peste 160.000. Veniturile populaţiei provenite din sectorul socialist vor creşte cu 6,5 miliarde lei. Se vor da în folosinţă oamenilor muncii 31.000 apartamente, adică cu 50% mai mult ca în 1959. Va spori numărul şcolilor, cinematografelor şi altor construcţii social-culturale.

Volumul comerţului exterior va creşte cu 24%, exportul fiind mai mare ca importul. Volumul de mărfuri ce se va vinde oamenilor muncii prin comerţul socialist va fi mai mare cu aproape 6 miliarde lei, din care 3 miliarde lei vor fi mărfuri alimentare.

Planul de stat pe 1960 a fost primit cu însufleţire de oamenii muncii de la oraşe şi sate. Multe întreprinderi au început să lucreze în contul anului 1960 încă din noiembrie 1959. Avîntul în muncă al poporului muncitor, care ştie că munceşte pentru sine, pentru o viaţă mai îmbelşugată şi mai fericită, e garanţia sigură că planul pe 1960 va fi îndeplinit cu succes şi depăşit. Aceasta va fi o nouă contribuţie însemnată a poporului nostru la înflorirea patriei şi la întărirea frontului păcii în lume.

T. R.

Economia sovietică va întrece economia Statelor Unite

— Declaraţiile experţilor americani —

In 1917, Rusia era una din ţările cele mai înapoiate din Europa din punct de vedere economic. Marea Revoluţie din Octombrie a întemeiat primul stat socialis Uniunea Sovietică, statul oamenilor muncii de la oraşe şi sate. In 42 ani Uniunea Sovietică a făcut progrese uriaşe; ea în multe domenii stă în fruntea tuturor celorlalte state din lume (energia atomică, rachete, etc.).

In ce priveşte producţia materială pe cap de locuitor Uniunea Sovietică merge rapid pe urmele S.U.A., încît nu peste mulţi ani le va ajunge şi le va depăşi. De aceea economiştii din America au început să studieze comparativ dezvoltarea economiei Uniunii Sovietice şi a S.U.A. Intre 13—21 noiembrie 1959 s-au ţinut la Washington şedinţele subcomisiei de statistică economică de pe lîngă Comisia Economică a Senatului şi a Camerei Deputaţilor din S.U.A., fiind de faţă peste 30 de experţi în problemele economice. Cu acest prilej majoritatea vorbitorilor au recunoscut că Uniunea Sovietică va ajunge din urmă S.U.A., într-un timp scurt. In aceste şedinţe experţii americani au dat la iveală în rapoartele lor constatarea că Uniunea Sovietică „este mai puternică decît se credea şi se crede în S.U.A." şi că în următorii 10 ani economia sovietică va întrece pe cea americană în ce **priveşte ritmul** creşterii anuale a producţiei industriale.

Dacă înainte se urmărea să se diminueze succesele şi posibilităţile economiei sovietice şi ale celorlalte ţări socialiste, acum reprezentanţii de seamă ai S.U.A. recunosc în mod sincer şi deschis vigoarea şi măreţia economiei sovietice şi a întregului sistem socialist.

Allan Dulles, conducătorul Biroului Central de cercetări din Statele Unite a declarat: „Uniunea Sovietică este **competentă** în cel mai înalt grad în domenii ca producţia oţelului, metalelor refractare, electronica, aeronautica şi tehnica cosmică, energia atomică, construcţia de maşini, unelte şi altele". După ce a recunoscut public că din 1928 Uniunea Sovietică a devenit a doua putere industrială din lume, el a arătat că din anul 1950 sporul producţiei industriale sovietice a fost anual de aproximativ 9—10,5% în timp ce în Statele Unite acesta a fost de abia 2,6—3%. De aceea Allan Dulles a cerut să se privească cît se poate de serios sarcinile planului septenal al Uniunii Sovietice care prevede mari sporiri în producţia industrială şi adaugă că dacă industria sovietică se va dezvolta cu 8—9% anual, în următorii 10 ani va ajunge şi va întrece Statele Unite dacă ele nu vor accelera creşterea producţiei industriale în comparaţie cu cea din prezent.

Glasul lui A. Dulles nu este izolat. In cadrul aceloraşi şedinţe de experţi economici, Nutter, reprezentantul Universităţii din Virginia a întărit cele de mai sus, zicînd: „Faptele arată că pînă în prezent desvoltarea impetuoasă a industriei U.R.S.S. a fost impresionantă... Ea a crescut cu mult mai rapid decît în S.U.A.". La fel Dr. Eshelman reprezentantul Asociaţiei Naţionale de Planificare, care a vizitat Uniunea Sovietică, a declarat fără nici-un ocol: „In ce priveşte îndeplinirea scopurilor urmărite de ele, după toate posibilităţile Sovietele vor realiza un mai mare progres decît S.U.A.".

Din cele de mai sus se vede limpede că experţii americani sînt obligaţi să recunoască superioritatea sistemului economic socialist. Ei sînt îngrijoraţi de pers-

(Continuare în pag. 2)

Învățămîntul în U.R.S.S.

— Tinerii aparținînd tuturor naționalităților Uniunii Sovietice au drepturi egale la învățămînt. Învățămîntul se predă în 68 limbi. In 1958, numărul total al celor cuprinși în diferite forme de învățămînt era de 50.000.000.

— In școlile de cultură generală din U.R.S.S. învață 28.700.000 de elevi; în 1914 numărul elevilor era de 9.650.000. In această perioadă numărul elevilor din clasele superioare ale școlilor medii a crescut aproape de 40 de ori. In anul școlar 1958—1959, școlile medii de cultură generală și școlile pentru tineretul muncitoresc și sătesc au fost absolvite de peste 1.600.000 de tineri și tinere.

— In 1959 instituțiile de învățămînt superior și școlile medii specializate din U.R.S.S. au numărat peste 4 milioane de studenți și elevi. Sînt create toate condițiile pentru ca tinerii care muncesc în producția industrială și agricolă să poată urma studiile superioare la cursurile serale sau prin corespondență. 1.200.000 de persoane îmbină munca în producție cu studiile prin corespondență sau la cursurile serale ale diferitelor facultăți și beneficiază de concedii cu plată pe perioada sesiunilor de examene.

— In institutele de învățămînt superior din Uniunea Sovietică învață de patru ori mai mulți studenți decît în Anglia, Franța, R.F.G. și Italia luate la un loc. Institutele tehnice din Uniunea Sovietică promovează anual de trei ori mai mulți ingineri decît cele din S.U.A.

— La fiecare 10.000 de locuitori ai R.S.S. Armene, 118 sînt studenți: în partea turcească a Armeniei sînt numai 12. In R.S.S. Turkmenă — 99 studenți la 10.000 locuitori: In Iran doar 4.

Inainte de revoluție în Kazahstan nu exista nici o instituție de învățămînt superior; în prezent funcționează 25 institute superioare în care învață, inclusiv la învățămîntul fără frecvență, 35.000 studenți.

In cele 137 de institute de cercetări și de învățămînt ale R.S.S. Kazahe lucrează 4.817 cercetători științifici, printre care 130 doctori în științe și 1300 candidați în științe. Aproape în toate republicile unionale există academii de științe.

— In prezent în Uniunea Sovietică există aproximativ două milioane de cadre didactice, față de 280.000 cîte erau în 1914.

Septenalul în cifre

PESTE PREVEDERI. — In 1960, al doilea an al septenalului, se vor produce cu 3 milioane tone oțel, cu 2 milioane tone laminate mai mult decît se prevăzuse inițial în cifrele de control ale planului septenal. Ritmul creșterii producției industriale depășește considerabil sarcinile medii anuale prevăzute în septenal.

— CHIMIA ÎN MARȘ. — Anul acesta vor intra în exploatare uzina de anvelope de la Dniepopetrovsk, uzinele de cauciuc sintetic de la Kuibîșev și Omsk, uzina de fibre sintetice de la Kursk, uzina de fibre artificiale de la Riazan și alte întreprinderi. In septenal vor fi construite peste 140 mari întreprinderi chimice, iar 130 vor fi reconstruite.

— ÎMBRĂCĂMINTE, MOBILĂ, TELEVIZOARE. — 7 miliarde 900 milioane metri de țesături se vor produce în 1960, tricotaje — peste 548 milioane bucăți, încălțăminte — peste 407 milioane perechi. Producția de mobilă va spori în comparație cu 1959, cu 16 la sută, de frigidere cu 25 la sută, de mașini de spălat cu 32 la sută, de televizoare cu 38 la sută, de biciclete cu motor cu 37 la sută.

— PENTRU BELȘUGUL OGOARELOR. — Anul viitor agricultura va primi peste 152.000 tractoare, 135.000 pluguri de tractor, 108.000 semănătoare de tractor, 54.000 combine auto pentru recoltarea cerealelor, 53.000 secerătoare. In cursul septenalului agricultura va primi peste un milion de tractoare.

Economia sovietică va întrece economia SUA

(continuare din pag. 1)

pectiva desvoltării economiei Uniunii Sovietice, din care cauză cer factorilor răspunzători ai Statelor Unite să ia măsuri urgente pentru redresarea și desvoltarea lor economică. Ori lucrul acesta este foarte greu după cum a recunoscut în discursul său Peterson, vicepreședinte al Comitetului pentru desvoltarea economică — organizație care grupează în jurul ei aproximativ 185 de mari industriași și specialiști americani în domeniul economic, — pentrucă chiar dacă s-ar ridica producția cu 2—5% anual vor fi încă „sub nivelul obținut de Rusia" și „ar trebui să dubleze toate investițiile". Dar această dublare nu o îngăduie starea economiei americane; ea reprezenta „o sarcină extrem de grea".

Peste tot oamenii competenți din țările capitaliste constată că au rămas în urmă în ceea ce privește producția de utilaj industrial și că numai în Uniunea Sovietică acest utilaj se produce în bandă rulantă, încît ea îl poate oferi pieții mondiale pe un preț mic. Această producție a economiei sovietice are o influență mare asupra evoluției situației politice în Asia, Africa și America de Sud, nefavorabilă Statelor Unite, pentrucă guvernele din țările acestor continente nu dispun de fonduri mari pentru industrializarea lor. Atunci ele vor cumpăra aceste utilaje din Uniunea Sovietică cu prețuri reduse și odată cu aceste mărfuri vor ieși de sub sfera de interese și influență a lagărului capitalist. Din toate acestea rezultă clar că Uniunea Sovietică cîștigă lupta în întrecere cu economia capitalistă neplanificată, se situează din ce în ce mai mult în fruntea economiei mondiale și cîștigă piețele de desfacere pe toate continentele.

U.R.S.S. a propus la O.N.U. și luptă cu consecvență pentru dezarmarea generală și totală a tuturor statelor, luptă contra războiului ca mijloc de-a soluționa problemele dintre state, pentrucă aduce lumii întregi suferință, mizerie și moarte. U.R.S.S. este pentru o pace trainică între popoare și pentru o coexistență și întrecere pașnică între state cu sisteme social-politice deosebite.

U.R.S.S. se bazează pe principiul prieteniei între popoare, al respectului reciproc și neamestecului în treburile interne ale altor state. Ea este de părere că fiecare popor să rămînă la ideologia lui social-politică și economică și să și-o schimbe cînd vrea, fără influențe și constrîngeri din afară.

Nu războiul să arate care orînduire e mai bună, ci întrecerea pașnică pentru a da oamenilor muncii un trai mai bun și mai fericit. Incă de acum se vede că întrecerea pașnică va fi cîștigată de lagărul socialist: statele socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, au realizat în cîțiva ani progrese pe care statele capitaliste le-au realizat în o sută de ani. Popoarele sînt alături de lupta Uniunii Sovietice pentru dezarmare generală și totală, pentru coexistență pașnică și folosirea tuturor mijloacelor pentru progresul material și cultural al omenirii. De aceea cauza măreață a păcii și progresului va birui.

S. Radu

Infloriri

De mic, încă de cînd începusem să mă ridic copăcel sub ochii blînzi ai mamei, mi-a plăcut să privesc seninul cerului sub a cărui lumină și căldură în primăveri înfloreau pomii și covorul ierbii se împestrița cu smalț de gingașe floare peste care cădeau în dimineți cristale de rouă. Cîtă bucurie nu s-a adunat în sufletul meu din lumina cerului și frumusețile pămîntului! Viața am socotit-o un dar cu lumini și umbre, cu fericire și durere și odată cu cernerea anilor pe lîngă bucuria de-a trăi am cules în nopți de desnădejde amară, lacrimile suferinții din cele două războaie prin care am trecut, care au îmbogățit pe stăpînii de atunci, dar au lăsat drojdia de otravă în inimile celor ce au suferit mizeria, foametea, boala și desnădejdea.

Abia acum, cînd de sub tîmplele brumate, gîndurile se limpezesc sub semnul unei vieți minunate pe care puterea populară din scumpa noastră patrie Republica Populară Romînă, o întronează sub egida păcii, a muncii și a libertății, abia acum bucuria vieții o simt din plin, și uitînd de bătrînețe îmi iau locul lîngă oamenii muncii, al căror ideal suprem este înflorirea Patriei și bunăstarea tuturora.

Trăiesc și muncesc într-un sat care nu este nici la șes și nici la munte, un sătuleț care a cunoscut amarul vitregiei vremurilor apuse și al cărui nume ca o frîntură de poezie își ia locul astăzi sub mireasmă de floare și sub raze de lumină. Toderița, mîndra Toderiță, este un sat mic în apropierea Făgărașului, un sat plin de viață, așezat la comuna Mîndra, un sat care pare atît de ospitalier prin faptul cum locuitorii știu să dea respect noului venit ce ar sosi pe meleagurile acestea cu un sfat bun sau cu o vorbă înțeleaptă, folositoare lor și care la plecare ar înmagazina în conștiința sa, că a poposit între oameni de omenie, setoși de lumină și iubitori de pace. Satul Toderița, a cărui origine, una dintre cele mai străvechi, se pierde în negura vremii. Legenda păstrată din bătrîni amintește de un oarecare cioban cu numele Toader, care așezîndu-se cu turmele prin părțile acestea, i-ar fi dat numele satului. S-ar crede după întemeietorul său că locuitorii ar trebui să fie ciobani. In realitate nu sînt decît niște plugari harnici și isteți, care deși au pămînturi sărace știu să obțină prin muncă îngrijită, recolte bogate.

In trecut, datorită vitregiei vremurilor, Toderița a avut mult de suferit. De pe dealul unde se înalță casa grofească, un popor de iobagi, trebuia să-și încovoaie spinarea în fața tiranului pe moșia căruia lucrau zile dearîndul pentru un tain de mălai cu care deseori nu-și puteau stîmpăra foamea.

„O!, de-ați simți voi umilința
Pe care șerbu-n miez de vară
Trudind la domni peste putință
Așteaptă-odihna cea de seară.

De-ați ști să-ntoarceți fila neagră
A unei lumi de exploatare
Și-ați cumpăni cu mintea-ntreagă
Nelegiuirea ei cea mare.

Simți-veți biciul pe spinare
Cu cari boierul sau magnatul
Iobagului fără-ndurare
Ii da tain să are hatul...".

Datorită acestor vremuri de întuneric, mulți dintre locuitorii satului căzuseră în patima beției. Vorba ceia: „bea omul să-și uite de necaz!".

Dar, despre amintirea acelor vremuri, oamenii azi nici nu mai doresc să pomenească. Le-au prohodit pe toate în mormîntul celor netrebnice și revoltătoare.

Astăzi în mijlocul satului se ridică „Gospodăria Colectivă Vasile Roaită", care împreunînd la un loc haturile a împreunat și inimile oamenilor. Nu-i vorbă mai sînt dintre aceia cari încă nu au trecut pragul Colectivei, dar cît de cu-

Prăznuiri creștinești

Praznicele Sfintei noastre Biserici Ortodoxe dreptmăritoare sînt popasuri de reculegere sufletească, de înavuțire și înfrumusețare a vieții duhovnicești a credincioșilor și totodată prilejuri de dreaptă povățuire a pașilor noștri pe cărările vieții de toate zilele.

Deosebit de populară este pentru credincioșii noștri de pretutindenea **sărbătorirea Sfîntului Ierarh Nicolae** și cu atît mai vîrtos în Arhiepiscopia Sibiului, al cărei Arhipăstor poartă numele acestui sfînt.

In preseara praznicului, după datină și după cuviință, la ceasul obișnuit de rugăciune în comun, în paraclis, studenții Institutului Teologic de grad Universitar au exprimat Inalt Prea Sfinției Sale Mitropolit Nicolae — prin studentul din anul IV Lazăr Ioan — recunoștința lor pentru purtarea de grijă părintească ce le-o poartă I. P. S. Sa, odată cu urări fiești de pace, sănătate și întru toate bună sporire.

In răspunsul dat, I. P. S. Sa le-a evocat studenților cîteva trăsături de căpetenie ale vieții Sfîntului Ierarh Nicolae și a făcut pomenire cu laudă de marele mitropolit al Ardealului, Nicolae Bălan, căruia Institutul Teologic îi datorește culminația dezvoltării sale actuale.

De Sfîntul Nicolae, Arhipăstorul nostru a săvîrșit Sfînta Liturghie arhierească în Catedrala mitropolitană, înconjurat de sobor. A predicat P. C. Consilier Gh. Secaș.

La obișnuita recepție de la reședința mitropolitană, care a avut loc după aceea, P. C. Vicar arhiepiscopesc Tr. Belașcu a exprimat I. P. S. Sale urările respectuoase și calde ale clerului și credincioșilor din Arhiepiscopie și de la centrul eparhial.

Mulțumind, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a îndemnat pe clerici și pe credincioși să muncească și să lupte alături de întregul nostru popor pentru așezarea în lume a păcii trainice ai cărei zori s-au arătat plini de făgăduințe în acest an. După aceea, la o gustare, I. P. S. Sa s-a întreținut părintește cu cei prezenți.

LA PRAZNICUL NAȘTERII DOMNULUI,

în ziua întîia, I. P. S. nostru mitropolit **Nicolae,** înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, a săvîrșit Sf. Liturghie arhierească în Catedrala mitropolitană. Răspunsurile au fost date de Corul mixt al Catedralei dirijat de P. C. Prof. Gh. Șoima. La priceasnă, corul a executat o parte din repertoriul său de concerte bisericești, colinde și cîntece de stea.

La sfîrșitul Sf. Liturghii a predicat I. P. S. Mitropolit NICOLAE. In luminosul și pătrunzătorul său cuvînt de învățătură, I. P. S. Sa a arătat că Iisus Hristos s-a vădit a fi cu adevărat Mîntuitorul nostru mai ales prin smerenia venirii Sale pe pămînt. El s-a născut într-un staul de dobitoace și a murit pe cruce. Staulul și crucea — amîndouă defăimate pînă atunci — sînt pentru noi, credincioșii, locurile în care Fiul lui Dumnezeu se întîlnește cu oamenii și pătimește pentru ei. Mai departe, I. P. S. Sa a dat glas bucuriei pe care o simt toți credincioșii în aceste vremuri hotărîtoare pentru lumea întreagă, cînd omenirea, cere să se sălășluiască pace statornică pe pămînt. Ne apropiem de ceasul binecuvîntat care va aduce transformarea sulițelor în seceri și a săbiilor în fiare de plug. Aproape este vremea cînd pace va fi pe pămînt și între oameni bunăvoire.

A fost purtat apoi un „disc" pentru sprijinirea efectivă a pictării Catedralei. Pe scările Catedralei, cete de colindători, în costumele tradiționale, au cîntat colinde, cîntece de stea și „Vicleemul".

A doua zi de Crăciun, Sf. Liturghie a fost săvîrșită în Catedrală — în prezența I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului — de un sobor în frunte cu P. C. Vicar arhiep. Tr. Belașcu. La priceasnă, s-a dat citire Pastoralei de Crăciun a I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae.

A treia zi de Crăciun — la praznicul de pomenire a Sf. Arhidiacon și Intîi-martir Ștefan — I. P S. nostru Mitropolit Nicolae a făcut o vizitație canonică în parohia Săliștea Sibiului, săvîrșind Sf. Liturghie și predicînd credincioșilor.

Cu creștinească bucurie a fost prăznuit apoi ÎNCEPUTUL ANULUI NOU,

cînd avem praznicele: Tăierea-împrejur a Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos și pomenirea Sfîntului Mare Ierarh Vasile cel Mare, Arhiepiscopul Cezareei Capadochiei.

In puterea nopții, cînd s-a încheiat vechiul an și începea cel nou, am ascultat cuvîntul de felicitare și îmbărbătare la muncă de zidire nouă pe care l-a adresat întregului nostru popor Dl **Ion Gheorghe Maurer,** președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne.

Dimineața, a fost săvîrșită Sf. Liturghie în Catedrala mitropolitană de către un sobor de preoți și diaconi în frunte cu P. C. Vicar arhiepiscopesc Tr. Belașcu, în prezența I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae.

Predica praznicului a fost rostită de P. C. Prof. Dr. Milan Șesan.

La sfîrșit, s-a săvîrșit o Doxologie cu prilejul înnoirii anului. De pe amvonul din mijlocul Catedralei, s-a cîntat un Polihroniu pentru I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, pentru osîrduitorii cîrmuitori ai Republicii Populare Romîne și pentru toți dreptcredincioșii creștini. Răspunsurile au fost date de Corul mixt dirijat de P. C. Prof. Gh. Șoima.

După Sf. Liturghie, la reședința mitropolitană, s-a desfășurat îndătinata recepție de Anul Nou.

Primit cu imnul arhieresc și cu aplauze la intrarea în sala de recepție, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a fost felicitat de către P. C. Vicar Traian Belașcu, care în numele clerului și credincioșilor din Arhiepiscopie i-a exprimat sîmțămintele de devotament și ascultare deplină ale acestora și ale tuturor ostenitorilor de la centrul eparhial.

Răspunzînd, I. P. S. Mitropolit NICOLAE a spus că urările ce i s-au făcut — și pentru care mulțumește din toată inima clerului și credincioșilor — sînt pentru I. P. S. Sa mărturie a dragostei și încrederii cu care fiii săi sufletești îl înconjoară și îl sprijinesc în îndeplinirea înaltelor sale îndatoriri duhovnicești.

I. P. S. Sa a avut cuvinte de aleasă prețuire pentru propășirea fără precedent care caracterizează vremea noastră în tărîmul științelor.

Alăturea de ea, omenirea vremii noastre depune silințe eroice pentru apărarea și consolidarea păcii, fapt care ne bucură peste măsură pe noi, dreptcredincioșii creștini, deoarece vedem că astăzi toată lumea — fără deosebire de „neam" și de credință — a ajuns să ceară ceea ce noi cerem mereu de la nașterea Mîntuitorului încoace: „...pe pămînt PACE, între oameni BUNĂVOIRE"!

I. P. S. Sa a vorbit apoi în cuvinte însuflețite despre propășirea care caracterizează actuala dezvoltare a vieții noastre obștești. In Patria noastră dragă, ori încotro îți rotești privirea, găsești lucruri temeinice, făcute cu spor, înnoiri și înfăptuiri din ce în ce mai mari. Nouă ne cade bine cînd vedem astfel de înfăptuiri, deoarece ele sînt ale poporului nostru; iar cine trece prin țara noastră, duce pînă departe vestea cea bună despre propășirea ei. Faptul acesta nu ne este indiferent, căci prea multă vreme ne-a socotit lumea ca un popor abia scăpat din leagănul existenței sale istorice. Astăzi, datorită îndrumării înțelepte pe care o are țara noastră, sîntem mult mai înaintați pe calea progresului decum am fi putut nădăjdui vreodată.

Biserica, slujitorii ei peste tot, își aduc partea lor de contribuție la silințele obștești de înfrumusețare și întărire a Patriei noastre străduindu-se să asigure, în rîndurile credincioșilor ei, un climat sufletesc corespunzător ritmului atît de fulgerător și de impresionant în care se înnoiește și se înavuțește viața poporului nostru, deoarece noi sîntem convinși că o viață sufletească sănătoasă ajută să meargă bine și treburile economice-materiale. Dînd „lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu și stăpînirii de stat („chesarului") ceea ce este al ei", asigurăm ocîrmuirea Patriei noastre iubite de tot sprijinul nostru întru înfăptuirea tuturor năzuințelor ei de zidire nouă.

I. P. S. Sa a încheiat făcînd urări de an nou, cu pace, sănătate și bucurie, tuturor celor prezenți, întreținîndu-se apoi cu ei la gustarea care a urmat.

Cuvîntarea I. P. S. Sale a făcut o vie impresie asupra ascultătorilor.

La 6 ianuarie a. c., s-a sărbătorit praznicul BOTEZUL DOMNULUI (BOBOTEAZĂ),

după ce în ajun preoții-parohi și-au cercetat credincioșii pentru a le binecuvînta casele, familiile, ostenelile lor.

Sfînta Liturghie a fost săvîrșită în Catedrala mitropolitană de un sobor de preoți și diaconi în frunte cu P. C. Prot. stavr. Gheorghe Maior, consilier patriarhal pensionat. A predicat P. C. Prot. Ioan Boțocan.

In continuarea Sf. Liturghii, I. P. S. nostru Mitropolit **Nicolae,** înconjurat de sobor, a săvîrșit după datină Sfînta slujbă a Sfințirii Apei celei Mari, stropind pe credincioși cu apă sfințită.

Cu aceasta, s-au încheiat praznicele creștinești prilejuite de sfîrșitul unui an și începutul altuia. Ele au revărsat asupra credincioșilor care le-au cercetat binecuvîntările cerești dătătoare de bucurie duhovnicească și de întărire sufletească, sporindu-le rîvna și puterile de-a contribui fiecare prin munca lor — acolo unde sînt rînduiți de Dumnezeu și de legiuitele întocmiri omenești să muncească — la propășirea vieții noastre obștești, la întărirea Patriei și la înstăpînirea în lume a păcii și înfrățirii dorite de toți oamenii de bine de pretutinde[illegible]

---

rînd vor intra și ei în marea familie deoarece colectiviștilor le merge bine, și-au ridicat mîndre case și coșurile li-s pline de bucate. Cine oare ar putea sta nepăsător la mărețele înfăptuiri din acest veac de lumină? Pînă mai ieri în Todericța orbecăiai în întuneric, astăzi becurile electrice luminează în steluțe strălucitoare nopțile liniștite. Radioul cîntă în casele multora și bunăstarea își așterne peste sat mantia de lumină.

Și ce oameni mai sînt todericenii noștrii! — Pentruca să-și clădească școală nouă, au dărîmat prin muncă voluntară un munte, o rîpă uriașă, au schimbat cursul apei ce trecea pe lîngă rîpă și au lărgit terenul pentru ridicarea noului edificiu de cultură.

In mijlocul satului s-a ridicat un Cămin Cultural la care au lucrat voluntar toți sătenii împreună cu deputații. Pînă și moșnegii și bătrînele cu păr de nea au ținut să așeze cărămizile roșii ca niște dalii în zidul măreței clădiri. In sat s-au mai făcut crepuri pentru adăpat vitele, cîntar basculă, s-au reparat toate drumurile de hotar și s-au făcut poduri noi de ciment.

Sînt mîndru că la această înflorire a Todoriței am contribuit și eu alături cu frați-mi de trudă, primenindu-o cu palmele noastre bătătorite de muncă și mîngîindu-o ca pe-o „aleasă din povești" cu cuvintele gurii dulci:

„...N-am să cînt decît un nume,
Nume cel mai sfînt pe lume,
Patria ce-ași vrea să fie
Tot mai mîndră, pe vecie!".

Viața nouă poartă în alvia ei de lumină năzuințele unui popor descătușat de împilare, care pășește spre un viitor fericit, un viitor în care pacea va triumfa și va sădi în mijlocul universului trandafirul înfrățirii ce va înflori în petalele dreptății sociale.

Preot Tascianu Ștefan

Despre timpul și folosul cercetării conștiinței morale

Pentru ca să ne desăvîrșim viața în Hristos, de cea mai mare însemnătate este să ne cercetăm necontenit conștiința morală. Am scris altădată despre însemnătatea acestei cercetări și despre felul cum trebuie făcută. Acum vom arăta care este timpul și folosul acestui examen.

Conștiința morală, fiind îndrumătorul nostru și judecătorul faptelor noastre, trebuie să o păstrăm curată și trează, ca să ne sfătuiască, și să ne judece drept, adică să nu ne lase să păcătuim. Curățirea conștiinței o facem prin cercetarea ei, în fiecare dimineață și seară, după cum ne învață Sfinții Părinți ai Bisericii. Dimineața să ne propunem un plan de lucru, să ne gîndim serios la cele ce avem să facem și să luăm hotărîrea de-a nu mai săvîrși peste zi păcatul cel mai mare care ne robește viața. Deci nu vom urmări deodată toate păcatele, ci în primul rînd păcatul cel mai greu, de ex. ne vom spune: să nu înjurăm, sau să nu clevetim, sau să nu furăm, să nu mințim, etc. Seara, înainte de culcare, să ne controlăm cu grijă ce am realizat în cursul zilei din cele ce ne-am propus dimineața. Dacă am reușit să ne îndreptăm cu ceva, să mulțumim lui Dumnezeu care ne-a ajutat; dacă nu am reușit, să ne mustrăm aspru și să ne căim adînc pentru cădere; să cerem iertare și a doua zi să începem lupta din nou. Să fim mereu treji, răbdători și stăruitori pe drumul perfecțiunii, pînă la biruința finală.

Sf. Ioan Gură de Aur explicînd versetul: „Indemnați-vă la pocăință în așternuturile voastre" (Ps. 4, 4), spune, că din două motive este bine să facem seara examenul conștiinței: 1. Pentru ca a doua zi să ne păzim de greșalele și de păcatele de azi, iar în seara aceea să avem timpul necesar să ne căim, și să luăm iertare de la Dumnezeu; 2. căința pentru fărădelegi și gîndul că seara trebuie să dăm socoteală de ele, ne obligă să fim cît mai atenți în tot ce lucrăm și să ne oprim de la rău.

Controlîndu-ne seara conștiința, să căutăm să punem față în față cele ce ne-am propus dimineața, cu cele ce am realizat, să facem comparație și între o zi și alta, între o săptămînă sau o lună și cele dinainte, ca să constatăm cu adevărat progresul duhovnicesc. In judecarea stărilor de conștiință de la o zi la alta, trebuie să nu fim nici prea îngăduitori, nici prea aspri, ci să ne judecăm după dreptate. Pentru un control serios, este bine să ne însemnăm regulat căderile și îndreptările zilnice; să scriem și îndrumările date de duhovnic și dacă le-am ținut. Așa putem observa întreg mersul vieții noastre duhovnicești.

Examinîndu-ne conștiința, Sf. Antonie cel Mare ne sfătuiește să scriem păcatele, la fel ca la sf. Spovedanie, pentru ca văzîndu-le des să ne rușinăm de ele și să ne îndreptăm. Acesta este, de altfel, chiar scopul cercetării duhovnicești a vieții, ca să ne facă mai buni, mai sfinți. Și scopul acesta este atins dacă am reușit să ne cunoaștem pe noi înșine și căindu-ne de păcate să luăm hotărîrea tare de a ne lepăda de ele.

Folosul cel mai mare al examinării conștiinței morale este că ne ajută să facem cît mai bine și deplin spovedania noastră în fața duhovnicului. Ea ne înlesnește să dobîndim virtutea, ne ajută să creștem în omul cel nou, să îmbrăcăm viața în Hristos, — să ne asemănăm cu El.

Fără cercetarea conștiinței nu putem face nici un progres în viața morală.

Sfîntul Vasile cel Mare sfătuiește o cercetare regulată a conștiinței în fiecare dimineața și seara, pentru ca creștinul să cunoască drumul pe care merge, să-și dea seama de greșeli și de rătăciri, să se întoarcă, să sporească și să se desăvîrșească în virtute.

Dacă ne controlăm pe noi înșine și constatăm că nu facem nici un spor duhovnicesc, dacă rămînem tot așa de răi ca și ieri, ca acum o săptămînă, o lună, un an, doi, zece, etc., cauza este că nu ne folosim de acest mijloc de purificare a vieții, fiindcă îl neglijăm. Pentrucă este imposibil să nu fim în stare să devenim mai buni, să ajungem mai virtuoși, să ne smulgem din inimă și din suflet rădăcina păcatelor, dacă ne cercetăm zilnic conștiința cu rîvnă și cu dorința de-a ne face treptat tot mai perfecți.

Să urmăm pilda Mîntuitorului Hristos, să urmăm pe Sfinții și Părinții Bisericii, ca și ei să ne trecem prin fața ochilor sufletești, dimineața și seara, toată viața de peste zi. Să ne controlăm, ce am făcut, cum am făcut și ce mai trebuie să facem. Să ne propunem regulat un plan precis de bătălie duhovnicească — încadrat în idealul creștin de a ne sfinți zi de zi. Numai așa ne desăvîrșim adică ne unim cu Hristos-Dumnezeu, devenim mai folositori pentru obște și aproapelui și sîntem fericiți aici pe pămînt și cucerim viața veșnică.

Pr. Simion Radu

Sfîntul Elefterie

„Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluește-ne pre noi". Cu această rugăciune, adresată Mîntuitorului Iisus Hristos, se încheie Sf. Liturghie și toate serviciile religioase. Cu alte cuvinte s-ar înțelege din această rugăciune următorul gînd folositor inimilor noastre: „Doamne, dacă nu sîntem vrednici să primim cele cerute, pentrucă păcatele noastre sau ale părinților noștri sînt multe, Doamne îndură-te de noi pentru vrednicia sfinților care Ți-au bineplăcut Ție". Și lucrul acesta Dumnezeu îl vrea pentrucă Sf. Scriptură ni-e martoră. Dreptul Avram se roagă de Domnul să-i promită că nu va pierde cetatea Sodoma dacă vor fi în ea 50 de drepți. Dar n-au fost nici 50, nici 30, nici 20, nici 10, nici măcar 5 și pentrucă au lipsit drepții, cetatea a fost pierdută, numai Lot, singurul drept a fost scăpat, pentrucă Dumnezeu l-a scos din cetate. Sînt și alte cazuri, în Noul Testament, de unde se vede că rugăciunea sfinților este binefăcătoare pentru noi cei ce trăim în lume. In biserica creștină, sfinții au un rol hotărîtor în apropierea noastră de Dumnezeu. E deajuns să amintesc un fapt principal în săvîrșirea Sf. Liturghii pentruca să ne dăm seama de strînsa legătură dintre noi și sfinți: pe fiecare sfîntă masă există un antimis, adică o bucată de mătasă, pe care este imprimată punerea în mormînt a Mîntuitorului, care are într-o margine cusută o mică părticică din sfintele moaște, din trupul sfînt al unui sfînt mucenic, care a pătimit pentru Hristos. Fără acest antimis care s-ar traduce în romînește „în loc de masă", nu se poate săvîrși jertfa sfîntă, adică sfînta Liturghie.

Deci temelia Bisericii creștine și toată Biserica cea mare, spirituală, care cuprinde pe toți creștinii, care au fost de la Hristos și pînă la noi, este zidită pe trupurile sfinților, sau cu trupurile lor. Sfinții sînt pietre vii, spirituale, în clădirea uriașă, universală, sobornicească, cum spune Crezul, — a Bisericii lui Hristos. Ei sînt ulmii, arbori tari și vînjoși, noi sîntem vițele de vie, plăpînde, ca să folosim comparația Sf. Herma, care trebue să ne răzimăm de acești ulmi și sprijiniți de ei, să ne urcăm spre strugurii cei frumoși ai faptelor bune.

Biserica s-a îngrijit să ne pună în fiecare zi cîte un sfînt de care să ne sprijinim, la rugăciunile căruia să apelăm, ca de Domnul să ne apropiem. Să ne oprim la Sfîntul Elefterie. Dorim să-l cunoaștem pe Sfîntul Elefterie pentru două motive: unul pentru însăși numele: Elefteros însemnează în l. greacă „liber". Cine-i liber? Omul care nu-i sub jug străin sau sclav. De asemenea omul care nu-i robit de păcate. Și păcatele pot constitui pentru oameni o cruntă robie.

Elefterie deci ne aduce aminte că în vremea noastră poporul a înlăturat robia și și-a cucerit libertatea și că această libertate e o viață nouă, care înlătură robia egoismului și se temeinicește pe slujirea binelui obștesc. Un alt motiv, al doilea, pentru ce ni-e dragă viața sfîntului Elefterie, este că sfîntul, ca de altfel toți sfinții, ne prezintă evanghelia trăită, evanghelia desfășurată în viață, el este o evanghelie vie.

Iată în puține cuvinte viața lui. Se naște la Roma. Tatăl moare la puțin timp după nașterea copilului. Rămîne să fie crescut de mama sa Antia, care era creștină, botezată de sfîntul apostol Pavel. La 12 ani ea îl încredințează episcopului Romei, Anicet, care-l ia pe lîngă el și văzîndu-i înclinațiile deosebite pentru preoție, îi face diacon la 15 ani, iar la 18 ani preot. După 2 ani este făcut episcop și i se încredințează spre păstorire provincia Iliric, adică Serbia de astăzi. In timpul acesta stăpînea la Roma împăratul Adrian, urmașul lui Traian. Adrian este un prigonitor. Prigonește îndeosebi pe preoți și pe episcopi. Adrian trimite un voevod, un general pe nume Felix, cu ostași în Iliric, să-l prindă pe Elefterie și să-l aducă la Roma. Nimerește în timpul slujbei. Inconjoară biserica cu ostași și el, comandantul, intră în biserică să-l aresteze pe episcop. Dar episcopul Elefterie tocmai vorbea. Și vorbea așa de frumos despre ospățul divin la care ne cheamă Hristos, despre însăși trupul și sîngele Lui, pe care ni-l dă nouă să-l mîncăm, sub forma pîinii și a vinului, despre împăcarea omului cu Dumnezeu prin acest ospăț și despre viața cea veșnică.

Felix, întrat în biserică pentru arestare, se moaie la auzul cuvintelor din evanghelie ale episcopului Elefterie și e curios să asculte cît mai mult. Ascultînd se îmblînzește și apoi cade la picioarele sfîntului Elefterie și cere să fie și el creștin și nu mai pleacă de la episcop. Sfîntul Elefterie vrea să știe împăratul Adrian că creștinii se supun legilor și-l convinge pe Felix să meargă amîndoi la Roma, pentruca Felix să-și împlinească mandatul pentru care a venit. Pe drum Felix se botează și întors la Roma, răspîndește evanghelia Domnului printre cunoscuții și prietenii lui. Elefterie merge la împărat, și-i vorbește despre falsitatea închinării la idoli și despre adevărul adus de Hristos pe pămînt. Dar Adrian poruncește ca sfîntul Elefterie să fie chinuit și silit să se închine idolilor. Cum Sf. Elefterie nu se închină idolilor i se taie capul cu sabia. Așa își sfîrșește viața Sf. Elefterie, în preajma Crăciunului, ca o floare frumoasă adusă drept jertfă Domnului, cînd florile grădinilor și cîmpurilor se ofiliseră de brumă și se acoperiseră de zăpadă.

Așa s-a săvîrșit din viață Sf. Elefterie. La temelia Bisericii noastre sînt și moaștele Sf. Elefterie.

Azi a pierit și amintirea idolilor de altădată. Biserica este liberă. Fiecare preot și fiecare credincios se pot închina Domnului după rînduiala cea dreaptă. Osteneala noastră acum trebuie să fie în lupta împotriva păcatului, ca să ne desbrăcăm de orice fărădelege și să devenim mai buni, mai iubitori, mai plini de duhul păcii și al muncii cinstite. Să păstrăm și să apărăm libertatea, pe care poporul a cucerit-o prin mari jertfe. Să apărăm pacea, care e izvor de belșug și lumină.

Așa vom pomeni cu vrednicie pe Sf. Elefterie, a cărui nume e „libertate" și a cărui viață e înfrîngere a păcatului și biruință a faptelor bune spre slava lui Hristos și binele tuturor.

Pr. I. Sanda

ANUL 108 SIBIU, 15 FEBRUARIE 1960 Nr. 7—8

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR: Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Pentru dezarmarea generală şi totală

Se ştie că la 18 sept. 1959, la New-York, în faţa O.N.U., premierul U.R.S.S., N. S. Hruşciov a vorbit lumii despre necesitatea urgentă a dezarmării generale şi totale a popoarelor, ca singura cale prin care pacea poate fi asigurată şi războiul definitiv înlăturat, făcînd propuneri concrete de dezarmare generală şi totală.

Propunerile acestea stau şi azi în centrul preocupărilor oamenilor de răspundere ai statelor şi sînt sprijinite cu căldură şi convingere de cei ce se conduc de raţiune şi de judecată sănătoasă. Oamenii muncii de pretutindeni cer realizarea acestui plan de dezarmare totală, prin care s-ar înlătura războiul şi munca popoarelor s-ar îndrepta numai spre scopuri constructive, pentru îmbunătăţirea vieţii. Biserica ortodoxă este alături de lupta popoarelor şi sprijineşte planul de dezarmare. Şi capi ai Bisericii anglicane s-au pronunţat în acelaş sens. Congresul preoţilor rom. catolici din Cehoslovacia a luat hotărîrea de a susţine planul sovietic.

Dintre personalităţile, care sînt luptători pentru acelaş scop amintim pe filozoful englez B. Russell şi pastorul german Niemöller. Filozoful englez Bertrand Russell un sincer luptător pentru pace, despre care noi am mai scris în acest ziar, în decembrie 1959, a cerut guvernelor occidentale să accepte propunerile prezentate de N. S. Hruşciov, pentru dezarmare generală şi totală.

Referindu-se la propunerile lui N. S. Hruşciov şi sprijinindu-le cu tărie, B. Russell scrie că oamenii de stat din Apus ar face „o mare greşeală" dacă ar respinge aceste propuneri. Ca şi cu alt prilej, cînd a arătat nebunia pregătirii unui război atomic, filozoful englez îşi exprimă convingerea că pînă la sfîrşit înţelepciunea va învinge şi vor fi primite de toţi propunerile sovietice de dezarmare. Astfel se va face un prim pas pe calea unei „păci sănătoase".

Din partea Bisericii luterane din Germania Occidentală a vorbit renumitul pastor Martin Niemöller, preşedintele comunităţii evanghelice germane din ţinutul Hessen. El este cunoscut lumii pentru convingerile sale clar creştine, antinaziste, pentru care a suferit mult în regimul hitlerist. Despre acest pastor aflăm că a rostit o cuvîntare la Eisleben, în R. D. Germană, în care s-a pronunţat în favoarea adoptării propunerilor sovietice, privind dezarmarea generală şi totală a tuturor statelor. El chiamă pe toţi creştinii la luptă pentru apărarea păcii şi condamnă aspru folosirea ameninţării şi a forţei în viaţa politică internaţională, pentru că acestea aduc numai războaie şi nenorociri şi problemele internaţionale nu pot fi rezolvate decît pe calea tratativelor. Astfel din toate părţile lumii şi din diferite biserici creştine se ridică glasuri şi hotărîri, care se unesc pentru aceeaşi cauză, mare şi sfîntă, care este pacea lumii, evitarea războiului şi fericirea popoarelor prin dezarmare generală şi totală.

De aceea toată suflarea omenească şi creştinească, de la un capăt la altul al pămîntului, se solidarizează cu propunerile sovietice de dezarmare generală şi totală. Sîntem siguri că dezarmarea se va înfăptui, pentru că este voia lui Dumnezeu ca pe pămînt să fie pace şi între oameni bună voire, aşa cum ne-au vestit-o îngerii la Naşterea Domnului, şi este voia popoarelor ca munca lor să nu mai fie înghiţită de producţia de război, ci să slujească vieţii.

S. Radu

Despre omul cel nou

P. S. Episcop Valerian al Oradiei a adresat credincioşilor din eparhie, pentru sărbătoarea creştină a Naşterii Domnului, din anul 1959, o scrisoare pastorală care s-a citit în toate bisericile din cuprinsul Sf. Episcopii.

In această Pastorală P. S. Valerian prezintă credincioşilor pe omul cel nou în lumina sfintelor învăţături, omul pe care-l cere vremea noastră.

In partea întîia a Pastoralei se arată scopul venirii pe pămînt a Domnului Hristos. El a venit „ca pe om să-l ridice din nou la Dumnezeu", ca „să caute oaia cea pierdută şi să o poarte pe umerii săi; să mîngăie pe cei zdrobiţi cu inima şi să le dea tăria nădejdii izbăvitoare; să ne arate calea dreptăţii, a păcii, a bunei înţelegeri şi a dragostei de om; a venit să ne facă oameni noi, oameni cu purtări noi, cu suflet nou, cu viaţă nouă". Dorind să ne îmbrace în acest om nou al virtuţii, „Mîntuitorul ne-a dat însuşi pildă căci spre deosebire de Adam, omul cel vechi, Domnul Hristos este omul cel nou al vieţii morale desăvîrşite; El s-a întrupat ca să ne ajute a ajunge la desăvîrşirea unei vieţi morale, s-a născut ca să renaştem şi noi; s-a umilit pe Sine, ca să ne înălţăm noi, s-a coborît ca să ne ridicăm noi". Cum trebuie să fie omul cel nou pe care-l cere învăţătura creştină? Care sînt calităţile, virtuţile, cerinţele şi condiţiile omului celui nou din vremea noastră? La aceste întrebări răspunde P. S. Episcop Valerian prin 11 caracteristici întru totul potrivite, prin care arată cum trebuie să fie omul nou atît privit din punct de vedere creştin cît şi al cerinţelor vieţii de azi.

Omul cel nou, zice P. S. Sa, este omul sfinţeniei „cu inima curată şi care se fereşte de viaţa deşartă şi păcătoasă", este omul adevărului, care „iubeşte adevărul, nu-l trădează cu minciuna, nu-şi pleacă urechea la şoapte mincinoase"; este omul dreptăţii care „nu face strîmbătate, nu asupreşte pe nimeni, ci luptă pentru o orînduire dreaptă şi o viaţă mai bună pentru toţi"; este omul iubirii de aproapele care „nu face discriminări şi deosebiri între oameni, ci pe toţi îi priveşte şi îi tratează ca pe fraţii săi", după exemplul Domnului Hristos care „sta de vorbă cu samarinenii şi păgînii, chemîndu-i şi pe aceştia la mîntuire", omul nou este omul sociabil, care „trăieşte în unire cu toţi şi nu caută desbinarea, care e pătruns de spiritul solidarităţii şi vieţii obşteşti"; este omul muncii şi al hărniciei, care „nu cunoaşte lenea, ci munceşte cu drag şi conştiincios acolo unde este rînduit, întrebuinţînd bine timpul, nelăsînd să se piardă nici-o clipă fără de folos"; este omul iubitor de progres, care „ajută la mersul înainte al omenirii", este omul faptelor bune care „caută să-şi împodobească sufletul cu cît mai multe fapte bune şi se străduieşte să fie bun cu toţi, în toate zilele vieţii sale", este omul care-şi iubeşte familia „cinstindu-şi căminul şi muncind cu drag pentru ridicarea şi înflorirea lui"; este omul care-şi iubeşte patria. Un creştin adevărat este numai acela „care îşi iubeşte patria, care-şi îndeplineşte conştiincios toate obligaţiile cetăţeneşti, supunîndu-se conducerii patriei din convingere şi muncind cu tragere de inimă, care îşi achită la timp toate obligaţiile materiale faţă de patrie, care ajută peste tot la străduinţile ce se depun pentru zidirea unei vieţi mai bune şi mai drepte pentru toţi", şi în sfîrşit, omul cel nou este omul păcii, care „trăieşte în pace, iubire şi bunăînţelegere cu toţi, care iubeşte pacea ca pe cel mai scump bun al vieţii, osteneşte şi luptă pentru întărirea păcii în ţara sa, între toţi oamenii şi popoarele". Iată pe scurt trăsăturile sufleteşti, podoabele şi virtuţile morale care trebuie să împodobească sufletul adevăratului creştin. In continuare, Prea Sfinţitul stăruie asupra îndatoririlor creştinilor, de a-şi da contribuţia şi sprijinul lor, prin luptă, muncă şi rugăciune, pentru dezarmare generală şi totală, pentru rezolvarea problemelor litigioase pe calea tratativelor, pentru pace. Astfel pacea se va sălăşlui prin lupta popoarelor peste tot pămîntul, realizîndu-se proorocia proorocului Isaia, care zicea cu veacuri în urmă că în acea vreme „se vor preface săbiile în fiare de plug şi suliţele în secere, şi nu se va mai ridica un neam împo-

Campioni ai lumii

— **Cea mai mare hidrocentrală de pe glob** — se construieşte la Bratsk pe Angara. Ea va da pe an 21,7 miliarde kW ore energie electrică. In curînd, la 250 kilometri, la Ust-Ilimsk, va începe construcţia unei alte hidrocentrale, de aceeaşi capacitate.

— **In Donbas** — ...va intra în funcţiune în 1960 cea mai mare instalaţie din lume pentru turnarea continuă a oţelului.

— **Laminorul „2500"** — ...de la uzina de maşini din Novo Kramatorsk, întrat recent în funcţiune, este cel mai puternic din lume. Producţia lui e egală cu cea a tuturor laminoarelor din Rusia în anul 1913.

— **Centrala Atomo-electrică** — ...de 600.000 KW, care va fi cea mai mare din lume, a întrat parţial în funcţiune în 1958 cu o capacitate de 100.000 KW.

In fiecare minut în U.R.S.S. se construiesc:

— 4 apartamente la oraşe şi în aşezările muncitoreşti.

— 2 case în localităţile rurale.

ANUAL se construieşte o suprafaţă locativă, care ar ajunge pentru crearea a 40 de oraşe noi, cu cîte 200.000 de locuitori fiecare.

IN SEPTENAL se vor construi 15.000.000 locuinţe la oraşe, iar la sate 7.000.000 de case. Aceasta echivalează aproximativ cu 50 noi oraşe ca San Francisco.

— In cinstea celei de-a 42-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, la Moscova au fost terminate 60.000 de apartamente.

DESPRE OMUL CEL NOU

(continuare din pag. 1)

triva altui neam cu sabia, şi nu se vor mai învăţa a se bate" (2, 4).

P. S. Părinte arată apoi că noi în calitate de creştini ortodocşi n-avem decît să salutăm, să sprijinim, să binecuvîntăm progresul tehnic, ştiinţific şi cultural de astăzi spre cucerirea necunoscutului, pentrucă Biserica Ortodoxă „îndeamnă la adunare de învăţătură şi ştiinţă pe toţi fiii ei. Ea cere însă ca descoperirile ştiinţei să fie puse în slujba păcii, a liniştei şi fericirii oamenilor. Ştiinţa trebuie să slujească omului şi nu să distrugă cuceririle de veacuri ale strădaniilor înaintaşilor noştri".

După ce aminteşte de o îndatorire sfîntă a creştinilor, aceea de a rămîne statornici în credinţa noastră străbună, de a iubi Biserica şi a nu ne lăsa amăgiţi de vorbele viclene şi amăgitoare ale „profeţilor mincinoşi care caută să tulbure credinţa şi să ducă pe creştini, pe căi religioase rătăcite", P. S. Episcop Valerian, încheie frumoasa şi actuala Pastorală cu gînduri şi îndemnuri ca acestea: „Fiţi creştini buni. Fiţi credincioşi buni ai Bisericii, îndeplinind poruncile ei, dar în acelaşi timp, fiţi buni cetăţeni ai patriei, îndeplinindu-vă cu dragoste şi conştiinciozitate îndatoririle faţă de ea. Ascultaţi cu drag învăţăturile mamei voastre eterne — Biserica, sprijiniţi-o cu iubirea voastră. Feriţi-vă de rătăcirile religioase şi staţi în credinţa voastră strămoşească. Fiţi oameni desăvîrşiţi şi trăiţi în pace cu toţi. Iubiţi frăţia în munca pe ogoare şi munciţi împreună, cu sîrg şi la timp, pentru ca roada voastră să fie multă şi îmbelşugată. Orice muncă să o faceţi la timp şi nu din silă, ci cu tragere de inimă, ca şi cum aţi face-o pentru Dumnezeu, bineştiind că osteneala voastră nu este zadarnică.

Sprijiniţi din tot sufletul toate strădaniile conducătorilor patriei spre o viaţă mai bună şi mai frumoasă".

Pastorala P. S. Valerian ne sporeşte încrederea că urarea şi cîntarea din noaptea sfîntă: „pe pămînt pace, între oameni bună învoire", va deveni realitate şi că Dumnezeu ne va ajuta să vedem statornicite pacea, dreptatea şi fericirea pentru toţi oamenii şi pentru toate popoarele.

Pr. Nic. Popescu Dobriceni

Ce ar aduce dezarmarea

Dacă cheltuielile militare ar fi reduse în prima etapă a dezarmării numai cu 30 la sută, acest singur fapt ar da posibilitatea să se reducă imediat suma impozitelor încasate în toate ţările cu 15.000.000.000 de dolari şi să se sporească totodată cu această sumă alocaţiile guvernelor pentru nevoile social-economice urgente.

Traducerea în viaţă a propunerilor sovietice cu privire la dezarmarea generală şi totală va permite să se facă anual economii de cel puţin 100.000.000.000 de dolari. Cu aceşti bani în fiecare an s-ar putea construi 10.000.000 de case, 50.000 şcoli, 10.000 de spitale. Cu aceşti bani s-ar putea finanţa proiecte tehnico-ştiinţifice grandioase.

Dezarmarea va reda muncii productive aproape 20.000.000 de militari, iar 80.000.000 de oameni ocupaţi în prezent cu producţia de armament se vor îndeletnici cu o muncă mai folositoare.

Numai în 10 ani cursa înarmărilor a înghiţit fonduri suficiente pentru a construi peste 150.000.000 de case confortabile pentru sute de milioane de oameni.

Bob de grîu

Ce faci bob de grîu tomnatec
Sub pămîntu-ntunecos?
Nu te simţi prea singuratec
Ingropat acolo jos?

Dar nu-s singur; lîngă mine
Sînt atîţia fraţi voinici
Nici nu ştiţi, ce cald şi bine
Ne simţim acum aici.

Dorm cu alţii în grămadă
Fără pernă, fără pat
Şi beau lapte de zăpadă
Cînd mă simt prea însetat.

Şi ce gras e-aici, sub humă
Fiecare bulgăraş!
De o vreme, fără glumă,
Simt că şi eu mă îngraş.

Muncitori mi-au purtat grijă
Să am toate din belşug
Cînd m-au aruncat în brazda
Trasă bine de un plug.

Iară colo-n primăvară
Cu soarele mă-nfrăţesc
Scot un vîrf de fir afară
Şi încep să cresc, să cresc.

L. Marina

† Preotul Ilariu Cocan

In ziua de 14 decembrie 1959 a trecut la cele veşnice preotul Ilariu Cocan, din Mîndra, prot. Făgăraş, în vîrstă de 78 ani, după o rodnică activitate de 43 ani. In viaţa lui s-au remarcat calităţile unui preot bine pregătit, smerit, bun predicator şi cu o moralitate superioară.

Vrednicia sa a fost apreciată de autoritatea bisericească, fiind distins cu brîu roşu.

La 15 decembrie a avut loc slujba prohodirii, săvîrşită de un sobor de preoţi. Au rostit cuvîntări: preoţii Ioan Dadu-Mîndra şi Octavian Cocan-Făgăraş.

Sicriul cu trupul neînsufleţit, purtat de preoţi, a fost aşezat la locul de veşnică odihnă, în cavoul familiar.

Fie-i memoria binecuvîntată!

I. D. C.

Calendarele bisericeşti

Bis. Ort. Rom. ca o maică duhovnicească iubitoare, s-a îngrijit în toată vremea şi poartă grijă şi astăzi de îndrumarea sufletească a credincioşilor ei fii, călăuzindu-i atît în lumea pămîntească, cît şi spre mîntuire şi viaţă cerească.

Pentru aceasta, mergînd pe linia unei străvechi tradiţii, eparhiile Bisericii noastre tipăresc an de an cărţi şi reviste bisericeşti în care se expune credinţa şi învăţătura Creştinismului.

Intre cărţile de învăţătură creştinească tipărită pentru trebuinţele de instruire religioasă a celor ce cred şi mărturisesc dreapta credinţă, sînt vrednice de subliniat cărţile de rugăciuni tipărite de aproape fiecare centru eparhial, cărţi de învăţătură şi catehisme ortodoxe, cărţi de cîntări bisericeşti rituale, calendare bisericeşti de perete, îndrumătoare şi almanahuri religioase. Acestea constituie cele dintîi şi cele mai folositoare tipărituri duhovniceşti pentru instruirea bine credincioşilor fii ai Bisericii.

In casele creştinilor noştri întîlneşti, alături de Sf. Scriptură, de Cartea de rugăciuni şi de alte cărţi de învăţătură religioasă, Indrumătorul bisericesc anual şi mai ales nelipsitul calendar de perete, care constituie îndrumătorul permanent şi zilnic al credinciosului creştin.

Aceste tipărituri, calendarele şi îndrumătoarele bisericeşti, venite an de an în casa creştinilor noştri, împlinesc un însemnat rol duhovnicesc =ele răspund dorinţei de îndrumare şi învăţătură creştină, fără greşeală, a celor ce se închină Mîntuitorului Hristos, după legea neschimbată a Bisericii Răsăritului.

Calendarele bisericeşti de perete au o existenţă veche în Biserica noastră. Ele se tipăresc de către Biserică la începutul anului nou civil şi se folosesc în casele creştinilor ortodocşi ca podoabe creştineşti şi ca îndrumătoare zilnice, în cele bisericeşti.

Dacă credinciosul nostru vrea să ştie zilele de sărbătoare bisericească şi sărbătorile patriotice legale, cercetează calendarul, dacă trebuie să postească, se uită în calendar şi găseşte zilele de post; dacă vrea să ştie ce evanghelie şi apostol se citesc duminica la Sf. Liturghie, caută în calendar mai înainte de a merge la biserică, cînd pune numele noului născut, credinciosul se uită în calendar ce nume de botez să-i pună; cînd vrea să călătorească mai departe, se orientează după calendar; cînd vrea să-şi facă unele însemnări în legătură cu anumite zile ale anului, tot de calendar se foloseşte; cînd credinciosul îşi face rugăciunea în faţa icoanei de pe peretele de răsărit al camerei, sub care se află calendarul de perete, rosteşte la sfîrşit şi o scurtă invocare către sfîntul zilei, uitîndu-se în calendar pentru a vedea numele sfîntului pe care-l va pomeni în rugăciune.

Din citatele scripturistice pe care le aduc aceste calendare, creştinul capătă încredinţarea, că Cuvîntul dumnezeiesc din Sf. Scriptură îi aminteşte că principiile sociale şi morale, ca munca, iubirea, dreptatea, înţelegerea, pacea, trebuie să stea la baza vieţii şi a fericirii omeneşti şi trebuesc trăite şi respectate întocmai pentru binele oamenilor.

Acesta este al doilea rost al calendarului bisericesc care pe lîngă însemnătatea bisericească are şi o importanţă socială în viaţa credincioşilor Bisericii noastre.

Calendarele bisericeşti sînt plăcute la vedere şi atrăgătoare. Ele sînt împodobite cu sfinte icoane — Domnul Hristos, Maica Domnului cu pruncul în braţe, un sfînt mare, sau un sfînt nou canonizat, cît şi cu motive, flori, linii şi chenare multicolore.

Dacă la acestea mai adăugăm, că în unele din ele găsim şi catedrala episcopală respectivă, sau portretul Episcopului, vom sublinia că aceste tipărituri sînt atrăgătoare şi frumoase. Fiecare Eparhie a tipărit şi anul acesta calendare foi, pentru trebuinţele duhovniceşti ale credincioşilor. A-

Sfînta taină a cuminecăturii

Cuminecătura sau Euharistia este acea taină sfîntă, în care creştinul sub chipul pîinii şi al vinului se face părtaş de adevăratul trup şi sînge al Mîntuitorului său. Euharistia este şi jertfă adusă lui Dumnezeu. Este însăşi jertfa de pe Golgota, continuată în chip nesîngeros. Această taină sfîntă întrece pe toate celelalte taine ale Bisericii, fiindcă prin ea se descoperă credincioşilor „toată darea cea bună şi tot darul desăvîrşit".

In celelalte taine împărtăşeşte Hristos credincioşilor unul sau altul din darurile harului Său mîntuitor. Insă în această taină sfîntă se dă El credincioşilor pe Sine însuşi ca mîncare trupul său şi sîngele său prea scump. Credincioşii împărtăşindu-se aici nemijlocit cu Domnul şi Mîntuitorul lor, se împreună în acest mod cu însuşi izvorul harului mîntuitor.

Pentru ca această sfîntă taină să se primească cu vrednicie se cere o deosebită pregătire sufletească şi trupească.

Pregătirea sufletească cere mai înainte de toate primirea sfintei taine a **pocăinţei** în reculegerea sufletului, evlavie adîncă a inimei şi prin urmare citirea rugăciunilor prescrise, prin care se deşteaptă credinţa, nădejdea şi dragostea, precum şi părerea de rău pentru păcatele făcute. Aşişderea se cere de la acela, care voieşte să primească sfînta taină a Euharistiei, **să fie** împăcat cu toţi şi nimic să nu aibă în inimă asupra aproapelui său, pentrucă această taină sfîntă este semnul celei mai sfinte legături a dragostei dumnezeieşti.

Despre această datorinţă sfîntă a iertării deaproapelui cetim la sfîntul Evanghelist Matei (cap. 5, vers 23): „De aduci darul tău la altar şi acolo îţi vei aduce aminte, că fratele tău are ceva asupra ta, lasă acolo darul tău înaintea altarului şi mergi de te împacă întîi cu fratele tău şi atunci venind adă darul tău".

Pregătirea trupească cere înfrînarea şi renunţarea la toate poftele trupeşti. De la miezul nopţii — să nu se guste nimic, nici un fel de mîncare sau băutură, nici chiar apă. Aşişderea cere pregătirea trupească curăţirea, spălarea, premenirea trupului.

Prin împărtăşirea vrednică cu trupul şi sîngele lui Iisus Hristos se hrăneşte viaţa cea după Duhul cel sfînt. Aşa zice însuşi Mîntuitorul: „Cel ce mănîncă trupul Meu şi bea sîngele Meu are viaţă veşnică, şi Eu îl voi învia pe el în ziua cea de apoi, că trupul Meu cu adevărat este mîncare şi sîngele Meu cu adevărat este beutură. Cel ce mănîncă trupul Meu şi bea sîngele Meu rămîne întru Mine şi Eu întru El". (Evanghelia lui Ioan cap. 6, vers 54).

Pentru aceste mari daruri îndătinau creştinii cei vechi să primească sfînta Cuminecătură de cîte ori luau parte la sfînta Liturghie.

Mai tîrziu sfinţii părinţi neîncetat îndemnau pe creştini zicînd: „Nimeni din cei ce se tem şi iubesc pe Domnul, să nu lase să treacă peste 40 de zile ci mai vîrtos să caute şi mai curînd a se apropia de cuminecătura lui Hristos, dacă se poate în fiecare Duminică, mai ales bătrînii şi cei bolnavi". Biserica noastră a hotărît ca noi de patru ori în an să mărturisim păcatele noastre şi prin urmare de patru ori în an să ne şi cuminecăm şi anume la cele patru sărbători, înaintea cărora postim, adică la **Crăciun, la Paştî, la Sf. Petru şi la Sf. Mărie.** Dacă un credincios nu se poate ţinea de această rînduială, el este îndatorat cel puţin odată pe an, în postul Paştilor, a se spovedi şi a se cumineca.

Postul sfintelor Paşti este foarte potrivit pentru pocăinţă, fiindcă acesta este timpul de curăţirea păcatelor şi de pregătire pentru serbarea vrednică a sfintelor Paşti. Şi deoarece Domnul înainte de praznicul Invierii a dat învăţăceilor Săi trupul şi sîngele Său şi le-a poruncit a face aceasta întru pomenirea Lui, pentru aceia şi noi în aceeaşi vreme să ne împărtăşim cu trupul şi cu sîngele Mielului, care a ridicat păcatele lumii. Aşişderea se sărbătoreşte Sf. Euharistie spre aducerea aminte a morţii lui Hristos şi este nedespărţită de jertfa morţii Lui. Pentru aceea toţi credincioşii sînt datori a lua parte la masa sfintei Euharistii, cel puţin atunci cînd se sărbătoreşte jertfa morţii lui Hristos, adică în postul Paştilor.

Pr. N. Terchilă

---

ceste calendare sînt imprimate în culori tradiţionale bisericeşti = roşu, galben, negru şi albastru şi sînt împodobite cu icoane şi cu chenare bine executate de pictori bisericeşti recunoscuţi şi apreciaţi.

Pe lîngă numele sfinţilor de pe fiecare zi, cititorii găsesc şi numele sfinţilor romîni canonizaţi de Sf. Sinod în ultima vreme, precum şi alte îndrumări liturgice privitoare la cultul bisericesc.

Calendarul creştin ortodox 1960, tipărit pentru noul an de Arhiep. ort. róm. Alba-Iulia şi Sibiu, în formatul obişnuit, are un aspect atrăgător şi plăcut şi o literă mare şi clară. Are în partea de sus, la mijloc, o bine executată icoană a Mîntuitorului Hristos, în roşu şi albastru, care aparţine vestitului pictor romîn Nicolae Grigorescu, iar pe margine e împodobit cu un chenar frumos în roşul şi albastru. Calendarul face atenţi pe credincioşii din cuprinsul Arhiepiscopiei să-şi împlinească îndatoririle de iubire, de pace şi de muncă, pe care le avem testament de la Mîntuitorul Iisus Hristos care zice: „Fericiţi făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema" (Mt. 5, 9); s-au după zisa Apostolului care ne îndeamnă zicînd: „Nevoiţi-vă a trăi în pace, să vă faceţi datoria şi să lucraţi cu mîinile voastre, precum v-am poruncit vouă" (I. Tes. 4, 11).

Calendarul mai cuprinde pe lîngă semnele fazelor lunare, şi obişnuitele însemnări despre: sărbătorile legale, date istorice, zilele de post de peste an, posturile mari în Bis. Ort. Calendarul editat de Arhiepiscopia Sibiului întotdeauna a fost bine primit de credincioşii din toate parohiile. Acest Calendar e folosit şi în Eparhia Clujului.

Sf. Episcopie a Oradiei a tipărit pentru anul în curs, obişnuitul calendar bisericesc de perete, destinat credincioşilor din eparhie. Calendarul apare din anul acesta în format nou, în format mare şi vertical. Sus, la mijloc găsim icoana Naşterii Domnului Hristos (cu cuvintele: Pe pămînt pace ş.c.l.), pictură veche şi icoana Mîntuitorului, cu cuvintele: Pace vouă. In partea de jos găsim portretul P. S. Episcop Valerian. Calendarul de la Episcopia Oradiei este tipărit în două culori: roşu şi negru. Are flori pe margine în negru, precum şi flori albe pe fond roz. Credincioşii găsesc în el pe lîngă zodiile lunare şi pe lîngă sfinţii mai nou canonizaţi de Biserica noastră, şi însemnări şi informaţii despre sărbătorile legale, date istorice, despre posturile anuale, precum şi despre zilele cînd nu se fac nunţi şi petreceri sgomotoase. Calendarul bisericesc de la Oradea este o podoabă creştinească aleasă, care înfrumuseţează casele credincioşilor.

Pr. Nic. Popescu-Dobriceni

„Şi vor fi amîndoi un trup..."

Şi cînd nunul a gustat apa, care se făcuse vin... *In. 2, 9.*

La una din nunţile din Cana Galileii, după cum istoriseşte sfîntul Evanghelist Ioan, a fost de faţă şi Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, împreună cu maica Sa Fecioara Maria şi cu alţi cîţiva ucenici ai Săi.

El a făcut aci prima Sa minune, datorită căreia cum spune Evangielia „de atunci ucenicii au crezut în dînsul" (In. 2, 11). Această minune este prefacerea apei în vin.

Sigur, că fiecare şi-a pus întrebarea: Care a fost motivul, pentru care Mîntuitorul a prefăcut apa în vin? De ce a fost vinul prefăcut prin minune, mai bun decît cel dintîi servit?

La această întrebare vom răspunde acum, pentru ca din acest răspuns să tragem învăţătura pentru cei care primesc sfînta taină a cununiei.

In primul rînd, Domnul nostru Iisus Hristos a făcut această minune la rugămintea mamei Sale, dîndu-ne nouă pildă, ca şi noi să ascultăm de părinţii noştri. Fecioara Maria însăşi, îşi dă seama imediat că a ascultat-o şi-i va împlini rugămintea, prin aceea că ea spune celor care serveau la masă „faceţi tot ce vă va spune El".

In al doilea rînd, motivul prefacerii apei în vin a fost acela de a se continua nunta. Dacă Mîntuitorul nu ar fi făcut această minune, nunta ar fi avut un sfîrşit neaşteptat şi ruşinos, pentru gazdă.

Prin prefacerea apei în vin, Domnul nostru Iisus Hristos închipuie prefacerea căsătoriei legii vechi în o sfîntă taină a legii noi.

Dar prefacerea apei în vin, minune săvîrşită la nunta din Cana Galileii, ne mai învaţă că aşa cum apa s-a prefăcut, tot aşa şi cei ce se căsătoresc trebuie să se schimbe cu totul. Adică această prefacere simbolizează schimbarea pe care trebuie să o sufere cei ce se căsătoresc.

Mirele, care pînă acum era fiul tatălui şi al mamei, un membru de familie, devine acum cap de familie şi de aceea Biserica îl încununează cu cunună, cu cununa cu care se încununau în V. T. conducătorii de ţări, împăraţii. La fel mireasa, devine acum împărătească în familia sa, punîndu-i-se de asemenea cununa împărătească.

Bineînţeles, această schimbare de funcţie familiară, aduce după sine şi alte schimbări şi alte prefaceri în trupul şi sufletul celor ce se căsătoresc.

Pînă acum, mirele şi mireasa au petrecut în casa părinţilor lor şi de cele mai multe ori ei n-au ştiut ce este grija, căci părinţii i-au scutit de ea: de acum însă, ei vor purta grijă unul faţă de celălalt şi amîndoi de copiii lor.

Pînă acum, fiecare era oarecum egoist, trăia pentru sine, mai ales ca tînăr, fiecare vrea să-şi împlinească dorinţele, plăcerile, sau chiar capriciile lui, fiecare îşi căuta fericirea lui; de acum însă, cum spune Apostolul, soţul trebuie să-şi iubească soţia „ca însuşi trupul său", prin aceasta iubindu-se pe sine. Deci fiecare în fericirea soţiei lui îşi va găsi fericirea sa.

Pînă acum, fiecare avea obiceiurile lui, unele mai bune, altele mai rele, formate în familia sa. Cum spune proverbul „cîte bordeie, atîtea obiceie". Acum însă, ele se vor transforma, se vor preface în altele, care vor conveni, nu unuia sau altuia, ci la amîndoi. Intr-un cuvînt, pînă acum au dus o viaţă deosebită, fiecare pentru sine, de acum vor duce o viaţă de soţi, de părinţi.

Pînă acum mirele şi mireasa erau doi străini. Nici o datorie nu aveau unul faţă de altul, nici o făgăduinţă, nici o lege nu-i lega pe unul faţă de celălalt. Odată cu căsătoria însă, toate acestea au rămas în urmă. Sentimentul de iubire, care i-a legat pe unul cu altul, s-a legalizat şi s-a sfinţit prin sfînta taină a cununiei.

Soţii însă, să aibă grijă, ca această schimbare a stării lor să se facă din iubirea unuia faţă de celălalt şi avînd în vedere poruncile lui Dumnezeu.

(Continuare în pag. 4)

Despre mîntuire

Cuvîntul „mîntuire", pe care îl întîlnim atît de des în vorbirea noastră bisericească, în Noul Testament are adesea înțelesul de **scăpare** de o povară oarecare. Așa de pildă, vorbind despre vindecarea ologului de la ușa templului din Ierusalim ce se chiamă Frumoasă, Sf. Ap. Petru arată că prin Iisus Hristos acesta „s-a mîntuit" sau „stă sănătos înaintea voastră" (Fap. Ap. 4, 9—10). „Ci el gîndia că frații săi pricep, că Dumnezeu prin mîna lui le dă lor **mîntuire",** vorbește Sf. Arhidiacon Ștefan despre lupta lui Moise de a scăpa pe conaționalii săi din robia egipteană. Mîntuirea este deci eliberare „din robia stricăciunii" și a fricii de moarte — cum spune Sf. Ap. Pavel (Rom. 8, 21; Evr. 2, 15), este vindecare, ridicare deasupra sau scăpare de sub puterea păcatului sau a răului de tot felul, fie el sufletesc, fie el trupesc. Creștinul însă se gîndește în primul rînd la mîntuirea ce a adus-o Iisus Hristos: mîntuirea din păcatul strămoșesc și de sub puterea oricărui **păcat.** In felul acesta, slobozi de păcat, putem vieții întru virtute după voia lui Dumnezeu. Mîntuirea este o lucrare cu totul măreață, mai întîi a lui Dumnezeu prin învățătura și harul dat nouă prin Iisus Hristos, Fiul Său, dar, în acelaș timp, ea este și o lucrare a noastră a creștinilor, care ne cere multă trudă și multă stăruință.

Vrînd să sublinieze **efortul** nostru personal la lucrarea de mîntuire și pentru a se face mai bine înțeles de ascultătorii săi, Sf. Ap. Pavel aseamănă nu odată viața creștină cu o continuă alergare întocmai ca aceea a sportivilor din stadioane, care de asemenea, pentru a cîștiga cununa sau cupa, duc o viață sănătoasă, făcînd antrenamente zilnice și destul de obositoare. „Au nu știți că cei ce aleargă în **locurile** de întrecere aleargă toți, dar numai unul ia darul! Deci, alergați așa ca să luați darul. Insă tot cel ce se luptă, de toate se înfrînează" (I Cor. 9, 24). Folosind aceeași asemănare cu alergătorul din arenă, Sf. Ap. Pavel adaugă în altă parte: „Nu că aș fi luat (răsplata) sau că aș fi desăvîrșit. Ci gonesc (alerg) că doar voi ajunge s-o prind, pentru că și eu am fost prins de Hristos Iisus. Fraților eu încă nu mă socotesc să fi ajuns. Ci numai una fac: **cele dinapoi uitîndu-le, spre cele dinainte mă întind. Alerg la semn,** la chemarea de sus a lui Dumnezeu, întru Hristos Iisus" (Filip. 3, 12—14). Și, mai limpede, această idee o găsim în epistola către Evrei unde ne învață: „Să lepădăm de pe noi toată povara și păcatul care ne împresoară atît de lesne și cu stăruință să alergăm în lupta de întrecere care ne stă înainte, căutînd la Iisus, începătorul și primitorul credinței" (Evrei 12, 1—2).

Viața creștinului adevărat este, așadar, încontinuă încordare și alergare, mereu trează și lucrătoare, mereu **cugetînd și făcînd** cele ce sînt spre bună plăcerea lui Dumnezeu și desăvîrșirea noastră, cum spune o rugăciune de la Utrenie. De aceea Sf. Ioan Gură de Aur numește creștinismul „filozofia faptelor", căci de la început el s-a dovedit a fi o religie a faptei. Viața frumoasă a creștinilor adevărați de totdeauna ne stă ca mărturie în această privință. „Să fim neobosiți întru săvîrșirea binelui, căci nelenevindu-ne la vreme potrivită vom și secera" (Gal. 6, 9). Și tot Sf. Ap. Pavel, pătruns fiind de importanța pe care truda și rîvna noastră personală o au în lucrarea mîntuirii, ne îndeamnă: „Cu frică și cu cutremur **lucrați** mîntuirea voastră!" (Fil 2, 12).

Putem spune că creștinul lucrează la mîntuirea sa mai ales în două direcții: în lăuntrul său și în afara sa în relațiile cu semenii săi și cu tot ceea ce îl înconjoară, deși cele din lăuntru și cele din afară nu sînt despărțite, ci împreunate.

Implinind porunca: „Fiți desăvîrșiți precum și Tatăl vostru desăvîrșit este", creștinul lucrează continuu în ființa sa lăuntrică la modelarea persoanei sale, avînd mereu în față, ca țintă — cum zice Sf. Pavel — pe Iisus Hristos-Domnul Nostru, Modelul de viață pe care-l au de urmat toți creștinii. Intocmai ca un sculptor care, cioplind cu migală, scoate o statuie frumoasă dintr-un bloc de piatră în care aceasta abia se întrezărea la început, la fel și creștinul, călăuzit fiind de luminile harului divin, își șlefuiește clipă de clipă ființa sa pentru a ajunge pînă la „starea bărbatului desăvîrșit" (Ef. 4, 13). „Să ne curățim pe noi de toată întinăciunea trupului și a duhului, desăvîrșind sfințenia noastră întru frica lui Dumnezeu" ne îndeamnă Sf. Ap. Pavel (II Cor. 7, 1). Creștinul își controlează cu grijă „toate întrările și ieșirile", cum spune o rugăciune, toate gîndurile, vorbele și faptele sale, bineștiind că toate acestea au urmări în bine sau în rău, după cum este gîndul, vorba sau fapta, nu numai asupra sa ci și asupra semenilor. El dă o continuă luptă, „lupta cea bună", după cuvîntul Sf. Ap. Pavel, de a lepăda ce este rău în ființa sa, omul cel vechi, și de a-și însuși cele bune, îmbrăcarea în omul cel nou. „Eu întru aceasta mă nevoiesc pururea, ca să am față de Dumnezeu și față de oameni un cuget fără prihană" (F. Ap. 24, 16) zice Sf. Ap. Pavel despre rîvna și lucrarea sa de a se îmbunătăți tot mai mult.

Creștinul însă este obligat cu deosebire să se îngrijească și să lucreze și pentru binele semenilor săi, a fraților săi mai mici. „Ingrijiți-vă de binele tuturor oamenilor", ne învață marele apostol Pavel (Rom. 12, 17), căci nimeni nu trăiește pentru sine (Rom. 14, 7). Și tot acest Sf. Apostol ne îndeamnă de nenumărate ori la muncă pentru folosul semenilor noștri: „Voi, fraților, nu slăbiți în a face binele" (II Tes. 3, 13); „Pînă cînd avem vreme să facem bine tuturor" (Gal. 6, 10); „Nu zăbovi a face bine celui ce are nevoie, cînd ai putința să-l ajuți" (Pilde 3, 27). „Cei ce au crezut în Dumnezeu să aibă grijă **să se pleacă spre fapte bune,** căci acestea sînt bune și de folos oamenilor" (Tit 3, 8); fapta bună fiind orice lucrare pornită din dragoste curată față de semenul nostru și de adevărat folos sufletesc sau trupesc pentru el. Creștinii sînt popor „rîvnitor de fapte bune" (Tit 2, 14); prin dragoste slujind „unul altuia" (Gal. 5, 13). Sf Ioan Gură de Aur ne învață că Dumnezeu nu vine în ajutorul celor ce dorm, ci în ajutorul celor ce obosesc și muncesc pentru binele lor și al altora, căci pentru mîntuire nu este de ajuns numai propria noastră virtute ci trebuie să facem virtuoși și pe alții.

Astfel stînd lucrurile este clar deci că viața creștină adevărată nu este lîncezeală, iar pietatea adevărată nu este aceea care se reduce la împlinirea cîtorva forme religioase bisericești. Căci sînt creștini care au convingerea că sînt bine plăcuți lui Dumnezeu dacă fac nu știu cîte cruci, sau rugăciuni, dacă postesc toate posturile sau dau anumite slujbe, fără nici o altă trudă personală pentru îmbunătățirea lor. Da, toate acestea își au valoarea lor, ele sînt bine plăcute lui Dumnezeu, dar ca să aibă roadă deplină, și rugăciunea și postul și slujbele trebuiesc împreunate cu fapta cea bună. Chiar Mîntuitorul ne învață acest lucru cînd zice: „Nu tot cel ce-mi zice Doamne, Doamne, va intra întru împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu" (Matei 7, 21), căci „Impărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe ci în fapte" (I Cor. 4, 20). „Să fiți făcătorii cuvîntului, iar nu numai ascultătorii lui, amăgindu-vă unii pe alții", spune plin de autoritate Sf. Iacob (1, 22). Și tot acest Sf. Autor ne arată care este adevărata pietate cînd zice: „Cucernicia curată și neprihănită înaintea lui Dumnezeu aceasta este: să cercetăm pe cei orfani și pe văduve întru necazurile lor și să ne păzim pe noi neîntinați de rele" (Iacob 1, 27), cu alte cuvinte evlavia adevărată înseamnă muncă pentru binele fraților noștri, pentru îmbunătățirea vieții omenești și îmbunătățirea proprie. „Voi prietenii mei sînteți dacă faceți ceea ce vă poruncesc vouă", zice Mîntuitorul Iisus Hristos (Ioan 15, 14); căci „Cel ce zice: L-am cunoscut pe dînsul și poruncile lui nu le păzește este mincinos și întru el nu este adevăr" (I Ioan 2, 4).

Sfinții Părinți ne învață și ei în această privință: „Fiindcă am primit acest dar (credința) prin care ne-am mîntuit este nevoie și de viață curată. De aceea trebuie să arătăm o rîvnă vrednică de asemenea dar și vom arăta cu adevărat dacă vom stărui în mama tuturor bunurilor, adică dragostea, dar nu dragostea în cuvinte seci sau numai în simple „salutări", ci în sprijin văzut și dovedită în fapte ca de pildă: a astîmpăra foamea săracului, a veni în ajutorul celor bolnavi, a scăpa pe cineva de primejdie, ș. a.", zice Sf. Ioan Gură de Aur. „Cuvintele dumnezeiești Scripturi — zice Marcu Ascetul — citește-le prin fapte și nu le întinde în vorbe multe, îngînfîndu-te îndeșert cu simpla lor înțelegere", căci nu vorbele mari fac pe sfînt și pe drept, ci viața cea plină de fapte bune place lui Dumnezeu, după cum ne învață o carte veche. „Noi putem osteni cu generozitate în lupta virtuții — spune duhovnicul Sf. Simeon Nou Teologul — să postim, să priveghem și să practicăm orice fel de altă asceză, totul este în zadar dacă nu luptăm să ne facem o inimă fără răutate, simplă, dreaptă, smerită, dulce", plină de dragoste față de semeni.

Acestea și încă multe alte texte vin și ne arată că învățătura creștină despre mîntuire nu înseamnă nicidecum trîndăvie, ședere cu mîinile în sîn, ci ea cere credinciosului o participare activă, un efort continuu, sufletesc și trupesc. Iar evlavia sau pietatea adevărată nu este o viață religioasă seacă și rece ci ea este cunoașterea lui Dumnezeu și împlinirea voii Lui. Căci Dumnezeu își revarsă harul Său nu peste cei ce se complac în vorbe frumoase, ci peste cei ce se luptă să devină tot mai buni, tot mai drepți, tot mai pașnici, tot mai cinstiți, tot mai harnici pentru ei și semenii lor.

Cunoscînd deci aceste lucruri, să lucrăm din răsputeri și noi la zidirea sau mîntuirea noastră, bine știind că „împărăția lui Dumnezeu se ia cu năvală" (Matei 11, 12), cu sila adică, cu trudă grea și continuă. Să aducem fapta noastră la zidirea păcii și a unei vieți mai bune pe pămînt, pentru că mîntuirea o dobîndim prin faptele săvîrșite din dragoste pentru îmbunătățirea vieții omenești.

GH. P.

„Și vor fi amîndoi un trup..."

(continuare din pag. 3)

Și acum să răspundem la nedumerirea nașului din Evanghelie: Vinul prefăcut din apă, a fost mai bun decît celălalt. Aceasta arată că schimbarea mirilor, prefacerea lor în soț și soție, aduce continuarea vieții lor în o viață mai bună Viața lor va fi mai fericită, decît a fost înainte — și aceasta va fi o urmare tocmai a prefacerii sufletului lor, a schimbării stării lor, după cum vinul prefăcut a fost mai bun decît cel servit înainte.

Cel ce se căsătorește și nu se schimbă cu nimic, ci vrea să rămînă așa cum a fost înainte de căsătorie, cum a fost la părinți, acela nu poate duce viață de familie, sau dacă va duce va fi o povară pe capul celuilalt și deci viața familiară va fi îngreunată. Dacă taina nunții îi face una în Hristos, mirii trebuie să se schimbe după voia lui Hristos, adică să se iubească cu iubire sfîntă și veșnică.

De aceea mirii să țină minte, că din momentul cînd au trecut pragul căsătoriei, fiecare din ei se va schimba, dar că cea mai importantă schimbare va fi aceea că ei vor deveni una. In această privință să aibă grijă ca celelalte schimbări pe care le va suferi fiecare să întărească această unitate, adică să placă la amîndoi și lui Dumnezeu.

Pr. **Ioan Graure**

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

ANUL 108 SIBIU, 1 MARTIE 1960 Nr. 9—10

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR: Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

6 Martie

S-au împlinit 15 ani de la instaurarea în 6 martie 1945 a primului guvern democrat din istoria poporului nostru. Marea cotitură istorică din 23 August 1944 a eliberat Romînia de sub jugul fascist şi a dat un puternic avînt luptei maselor populare pentru democraţie şi progres. Ea a deschis calea de făurire a unei orînduiri noi, orînduirea socialistă. La început sarcina de bază era lichidarea rămăşiţelor feudale, adică a marilor moşii şi realizarea unor reforme democratice, care să ducă spre progresul economic şi social. Burghezo-moşierimea, grupată în jurul monarhiei şi sprijinită de cercurile imperialiste, încerca să împiedece înfăptuirea reformei agrare şi a altor reforme democratice, cerute de popor, şi să saboteze realizarea vrerilor populare. Clasa muncitoare, condusă de partid, organizată în sindicate unice, devine forţa conducătoare a poporului, pe care-l călăuzeşte şi înflăcărează în luptă. Muncitorii, trimişi la sate de partid, ridică masele ţărănimii muncitoare la lupta pentru reforma agrară. Comitetele ţărăneşti confiscă şi împart pămîntul moşierilor. Aşa s-a călit alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare. Oamenii muncii de la oraşe şi sate iau cu asalt primăriile şi prefecturile, înlocuiesc vechii primari şi prefecţi antonescieni cu oameni devotaţi poporului muncitor. Ei cer, în demonstraţii şi mitinguri uriaşe, instaurarea puterii democrat-populare şi o viaţă nouă.

Sub presiunea maselor populare guvernul Rădescu demisionează şi este instaurat la 6 martie 1945 guvernul prezidat de Dr. Petru Groza, guvern democrat, în care rolul preponderent îl aveau reprezentanţii clasei muncitoare. Dr. Petru Groza, unul din cei mai străluciţi fii ai poporului romîn, a fost un luptător de frunte pentru viaţa cea nouă, punîndu-şi toate forţele în slujba făuririi şi consolidării regimului democrat-popular, în slujba construirii socialismului în ţara noastră.

Guvernul democrat a legiferat reforma agrară, definitivînd împărţirea pămînturilor moşiereşti ţăranilor muncitori.

S-a pornit la refacerea economiei naţionale, a industriei şi agriculturii. S-a păşit la transformarea vechiului aparat de stat. Astfel — datorită succeselor obţinute de oamenii muncii — la 30 decembrie 1947 a putut fi înlăturată monarhia — ultimul stîlp al burghezo-moşierimii — şi s-a proclamat Republica Populară Romînă, stat al oamenilor muncii de la oraşe şi sate. Acum începe etapa construirii socialismului. In iunie 1948 se naţionalizează principalele mijloace de producţie din industrie, transporturi, etc. De acum poporul îşi făureşte prin muncă entuziastă o ţară nouă, înfloritoare.

In anii, care au urmat, s-au dezvoltat industria socialistă, formele de agricultură socialistă, cultura socialistă, realizîndu-se progrese nemaivăzute. Ceea ce producea industria într-un an întreg în 1938, am ajuns ca să producem în mai puţin de trei luni. Industria chimică a crescut de 10 ori. S-au dezvoltat noi ramuri industriale în diferite regiuni ale ţării. Electrificarea a făcut un salt însemnat.

La sate, ţărănimea muncitoare a păşit cu hotărîre spre formele socialiste de muncă. Peste 72% din numărul familiilor de ţărani muncitori şi din suprafaţa agricolă sînt cuprinse în sectorul socialist. Aceasta e calea belşugului şi luminii pentru ţărănime.

Cultura socialistă a luat un avînt deosebit. Ştiinţa, literatura, artele numără cuceriri şi creaţii de valoare şi pătrund în masele populare. Nivelul de viaţă, material şi cultural, se ridică mereu.

In anii următori se va termina în linii mari construirea socialismului şi se va trece la desăvîrşirea construcţiei socialiste.

6 martie 1945 a marcat o etapă însemnată în lupta poporului pentru democraţie şi progres. De aceea amintirea celor 15 ani ce au trecut, cu toate biruinţele lor, e un imbold pentru noi realizări. Poporul muncitor, creator de viaţă nouă, luptă pentru pace, ca în pace să muncească şi să-şi facă viaţa tot mai frumoasă. Cu ajutorul dezinteresat al Uniunii Sovietice, cu colaborarea frăţească a ţărilor democrat-populare, ţara noastră progresează mereu şi e un factor activ al marelui front al democraţiei, păcii şi socialismului.

T. R.

Prin dezarmare la pace

Se ştie că la 18 sept. 1959, în faţa Organizaţiei Naţiunilor Unite la New-York, N. S. Hruşciov, premierul guvernului sovietic, a făcut propunerea pentru dezarmare generală şi totală a popoarelor, pentru desfiinţarea armatelor şi înlăturarea definitivă a războiului din viaţa omenirii. Vestea aceasta a umplut de bucurie pe toţi oamenii de bună credinţă. Ea răsună şi azi ca o poruncă a maselor populare care însetează după buna stare materială şi spirituală, după bine şi fericire.

Pentru a dovedi practic că poporul sovietic luptă pentru o coexistenţă paşnică între state cu sisteme sociale diferite şi este pentru o dezarmare totală, Sovietul Suprem al Uniunii Sovietice, în sesiunea din luna ianuarie 1960, la propunerea lui N. S. Hruşciov, a hotărît o nouă reducere a armatei sovietice cu 1.200.000 de oameni în decurs de 1—2 ani. Iniţiativa aceasta arată voinţa de pace a statului sovietic şi dorinţa de-a slăbi încordarea în relaţiile internaţionale.

Prin hotărîrea adoptată de Sovietul Suprem, Uniunea Sovietică îşi micşorează forţele armate în mod unilateral cu o treime. Faptul acesta arată nu numai sinceritatea U.R.S.S., în lupta pentru cauza păcii, dar şi posibilitatea de-a se realiza planul dezarmării propus de ea la O.N.U.

Avînd iniţiativa în domeniul politicii internaţionale, U.R.S.S. arată drumul direct care duce la pacea lumii. Pentru aceasta este necesară încrederea reciprocă între popoare şi controlul efectiv pe teritoriul tuturor puterilor, pentru ca duşmanii păcii să nu mai poată continua înarmarea. U.R.S.S. arată practic cum poate fi cîştigată încrederea. Ea a luat măsuri concrete de dezarmare care favorizează destinderea şi sporesc încrederea (reducerea cu 1/3 a efectivelor forţelor armate ale U.R.S.S.). Prin această dezarmare U.R.S.S. arată că în prezent s-a creeat o aşa fel de situaţie, că cercurile agresive, ale „războiului rece", nu mai pot opri mersul evenimentelor către pacea mondială.

Dacă puterile occidentale ar urma exemplul U.R.S.S., dacă ar asculta de glasul raţiunii, s-ar deschide omenirii o perspectivă deosebit de luminoasă. După anii grei ai războiului, după multă nelinişte şi încordare obositoare în atmosfera „războiului rece", prin dezarmare oamenii şi popoarele ar respira uşurate, văzînd că pot scăpa de coşmarul altui război, iar viaţa lor devine tot mai bună, mai mulţumită şi mai fericită. Ţările socialiste îşi aduc zilnic contribuţia la victoria forţelor păcii şi la binele întregii omeniri.

Dacă în trecut lagărul războinicilor se părea puternic, azi lucrurile s-au schim-

(urmare în pag. 2)

Prin dezarmare la pace

(continuare din pag. 1)

bat total. Raportul de forţe înclină cumpăna în favoarea statelor iubitoare de pace. Aceasta a dus la destinderea încordării internaţionale, la creşterea numărului apărătorilor păcii, la îndepărtarea şi poate la desfiinţarea definitivă a războiului.

Popoarele iubitoare de pace, oamenii muncii de pe întreg cuprinsul globului, sînt convinşi că noua hotărîre a U.R.S.S. va avea o influenţă uriaşă asupra tratativelor Comitetului celor 10 state din martie a. c., cînd se va discuta problema dezarmării, ca şi la conferinţa la nivel înalt, care se va ţine în mai a.c. Popoarele cer ca S.U.A., Anglia şi Franţa să facă aceiaşi paşi, să urmeze exemplul U.R.S.S. în direcţia slăbirii încordării, să colaboreze la crearea condiţiilor favorabile pentru a asigura pacea şi bunăstarea lumii, să se ajungă la o coexistenţă paşnică, bazată pe dezarmare.

Nimeni nu se mai îndoieşte azi că iniţiativa paşnică a U.R.S.S. va contribui într-o măsură considerabilă la întărirea luptei pentru pace. Milioane de oameni s-au convins că ţările lagărului socialist voiesc pacea şi dezarmarea şi acest lucru va creşte lupta pentru pace a popoarelor din ţările intrate în blocul agresiv N.A.T.O. In modul acesta sporeşte presiunea maselor muncitoare pentru lichidarea „războiului rece" şi rezolvarea pe cale paşnică a tuturor marilor probleme internaţionale, iar lupta pentru destindere se va sfîrşi cu o pace trainică.

Nimeni nu poate privi indiferent la cele ce se petrec azi, dacă îi este dragă pacea şi libertatea, dreptatea şi adevărul, viaţa şi fericirea ei. Fiecare ţară are posibilitatea şi chiar este obligată să contribuie la succesul cauzei destinderii. Şi aceasta este posibilă printr-o politică realistă, de coexistenţă paşnică şi colaborare sinceră, mai ales în zona geografică din care face parte. Fiecare guvern este dator să facă toate eforturile ca să înlăture cauzele care despart statele, răcesc bunele relaţii dintre ele şi ameninţă pacea lumii. Pacea este cel mai mare bun al omenirii şi este indivizibilă. Odată pierdută într-o parte a pămîntului, ea se resimte asupra întregului glob. De aceea trebuie apărată de toţi din toate părţile.

Ţara noastră merge pe această cale constructivă. Ea şi-a redus treptat efectivele militare, iar guvernul nostru a făcut propuneri pentru o colaborare paşnică a ţărilor din Balcani şi îndepărtarea armelor nucleare din această zonă. Marea Adunare Naţională a R.P.R. s-a pronunţat pentru o dezarmare totală şi generală, aprobînd istorica propunere a lui N. S. Hruşciov făcută la O.N.U. în sept. 1959. Ţara noastră se bucură şi sprijineşte cu căldură noua iniţiativă a U.R.S.S. pentru reducerea forţelor sale armate, pentru că ea corespunde aspiraţiilor poporului nostru muncitor şi politicii sale de pace. Noi toţi recunoaştem că prin aceasta se face un mare pas înainte, pentru a realiza voinţa de pace a tuturor popoarelor.

S. Radu

La 110 ani de la naşterea lui Mihail Eminescu

Se împlinesc 110 ani, de cînd a văzut lumina zilei în cătunul Ipoteşti, nu departe de Botoşani, Mihai Eminescu, luceafărul poeziei romîneşti, cel care avea să fie întîia stea într-adevăr puternic strălucitoare şi falnică a poeziei romîneşti.

Cătunul Ipoteşti era un sat sărăcăcios şi aşezat în locuri aşa de pline de noroi pe vremuri de ploaie, încît încălţămintea îţi era smulsă din picioare de glod. Inchis într-o vale între dealuri pe atunci împădurite, leagănul copilăriei sale i-a oferit — mai ales vara — un colţ minunat de natură, în sînul căruia Mihai se credea într-un loc cu totul nebătut de oameni.

In acest frumos colţ de ţară şi-a petrecut copilăria, singura parte din viaţa sa cu adevărat fericită. Trecînd de la poalele unei păduri de pe un deal la poalele alteia, pe alt deal, după ce a străbătut valea, Eminescu s-a desfătat cu frumuseţile firii şi s-a bucurat din plin de liniştea şi de odihna ei. El însuşi ne spune:

„Fiind băiet, păduri cutreeram
Şi mă culcam ades lîngă izvor
Iar braţul drept sub cap eu mi-l puneam
S-aud cum apa sună-ncetişor".

Cînd a fost smuls din încîntările unei vieţi petrecute în mijlocul naturii şi al poporului simplu şi muncitor, spre a fi dus la şcoală mai departe, Eminescu s-a simţit un desrădăcinat şi un înstrăinat. Sufleteşte nu s-a desprins niciodată de locurile şi de lumea copilăriei, în care a visat mai mult şi mai frumos.

Dîndu-şi seama că simţirea de poet cea mai adevărată, în limba cea mai sănătoasă şi mai potrivită, o are poporul, Eminescu a cutreerat ţara nu numai ca să-i cunoască frumuseţile, ci şi pentru a asculta bătăile inimii poporului cu necazurile şi cu durerile lui, precum şi pentru a-i cunoaşte comorile lui sufleteşti. El notează multe auzite din gura poporului, ca să facă cunoscute şi altora necazurile şi lipsurile poporului.

Pe cît de mare ca poet, pe atît de nefericit a fost Eminescu ca om. Aceasta pentru că s-a ivit într-o vreme cînd în ţara noastră făuritorul de versuri era privit cu nepăsare ori cu un aer de protecţie, dar mai ales pentru că avea o inimă prea simţitoare şi cu bătăile prea tari faţă de nesimţirea şi tictacul mărunt al inimilor înglodate în patimi ale ciocoilor atît de haini din vremea sa.

Mai marii zilei l-au socotit sortit de zei să trăiască în mizerie şi la marginea societăţii. Şi, ceea ce este şi mai mult, şi mai ciudat, socoteau — în frunte cu Titu Maiorescu — că vibraţia poetică nu se poate naşte decît din suferinţă.

In astfel de condiţii, Eminescu a fost silit să ducă o viaţă tristă şi amărîtă. Sărăcia şi mizeria lui nu-s o poveste, ci o nenorocită realitate. Căci el a suferit într-adevăr pentru nedreptatea fraţilor săi. Dînd o sărăcie pe alta, este nevoit mereu să reia toiagul pribegiei, să se chinuiască sub povara unei munci istovitoare şi să n-aibă nici măcar ce să mănînce: trebuia să recurgă la amanete, ca să-şi poată ţine zilele. A mîncat de multe ori o pîine uscată picurată cu lacrimi amare.

Nu-i mirare atunci, că Eminescu — cel „pururea tînăr" şi care se îngrozea de ceea ce apare în orice clipă ca obosit şi „bătrîn" — s-a vestejit fără de vreme sub povara aspră a vieţii, pe care i-au încărcat-o în spate cei care erau chemaţi să-l înţeleagă şi să-l ajute. Atitudinea cîinească sau neînţelegătoare a acestora l-au făcut să se închidă în sine, să devină mizantrop faţă de ei, pesimist din pricina lor şi să nu mai aibă decît un singur gînd, gîndul morţii:

„Mai am un singur dor
In liniştea serii
Să mă lăsaţi să mor
La marginea mării".

Darul său de mare poet i-a dat lui Eminescu puterea de a pătrunde adînc în tainele vieţii. El a înţeles că mulţimile (poporul) sînt pietrele care rămîn, iar asupritorii apa care trece. De aceea, a îndrăgit poporul cel adevărat şi neprefăcut, cu felul lui de a gîndi şi de a simţi. Aşa de mult iubea Eminescu ţăranul, pe care-l numea „acest unic şi adevărat popor romînesc", încît a putut spune cu drept cuvînt: "Nu pierd niciodată ocaziunea de a lua parte la petrecerile poporale. Ca un prieten pasionat al poporului, cînd acesta se adună în mase, simt că sînt o parte a totalităţii. Este ceva dumnezeesc în acest simţămînt, aşa că orice serbare a poporului mi se pare o sărbătoare sufletească, o rugăciune cucernică".

Suflet din sufletul lui, Eminescu a simţit adînc în inima sa durerile şi necazurile poporului său apăsat de povara muncii istovitoare, a birurilor nemiloase şi a mizeriei neomeneşti. Eminescu a trăit apăsările vremurilor sale şi n-a putut rămîne surd şi mut faţă de ele. De aceea, a luat totdeauna apărarea poporului despuiat de asupritori. Căci avea nădejdea nestrămutată, că printre norii atît de groşi ce pluteau asupra vieţii lui, tot va răzbi odată soarele descătuşării: „Despre biruinţa cauzei drepte nu ne îndoim..." spune el, tocmai pentru că era adînc convins că adevărul şi binele trebuie să învingă în cele din urmă.

Comedia politică a partidelor din vremea sa, năravurile şi viciile generale ale păturii conducătoare, l-au dezgustat. El vedea prea bine, că această pătură suprapusă meşteşug cu care să trăiască cinstit nu cunoştea, caracter nu avea şi peste tot nimic din ce ar îndreptăţi-o să conducă viaţa obştească. Cu inima strînsă de durere, privea cum se înmulţesc paraziţii, cum blestemata politică ciocoiască umplea satele cu sărăcie, cu nevoi şi cu necazuri, strîngînd în inima lui venin şi revoltă.

Conştient de răspunderea pe care o are faţă de popor, revoltat pînă în adîncul inimii de starea de plîns a acestuia, Eminescu a izbucnit în accente de revoltă violentă, în strigăte de durere, vărsîndu-şi veninul în chip curajos şi sincer:

„De ce să fiţi voi sclavii milioanelor nefaste,
Voi, ce din munca voastră abia puteţi trăi?
De ce boala şi moartea să fie partea voastră,
Cînd ei în bogăţia cea splendidă şi vastă
Petrec ca şi în ceruri, n-au timp nici de a muri?"
(Impărat şi proletar)

Opera sa este plină de strigăte de luptă şi de avînt spre zdrobirea lanţurilor apăsării nedrepte. Marile sale poezii sînt totdeauna pe drumul cel mai înaintat şi o chemare la scuturarea jugului neomenoasei exploatări.

Astăzi poporul înţelege din ce în ce mai bine gîndurile lui Eminescu şi ascultă din ce în ce mai mult glasul geniului său. La împlinirea a 110 ani de la naşterea sa, poporul — odată cu simţămintele sale de adîncă admiraţie şi recunoştinţă — depune în faţa alesului său fiu făgăduinţă solemnă de împlinire şi mai departe a dorurilor şi vrerilor sale, zidind de sîrg o viaţă din ce în ce mai luminoasă pentru toţi cei ce muncesc cinstit pentru binele obştesc.

C. SÎRBU

Patimi și virtuți

Vremea Postului Mare e dată ca să luptăm să devenim un om nou, un om care s-a ridicat deasupra patimilor sale, deasupra omului vechi. E mare lucru acesta. Istoria Vechiului Testament ne arată de multe ori, cum unii sînt mînioși și răzbunători. Nu cunosc iertarea.

La popoarele vechi, la porțile vestitelor capitale Ninive, Babilon, la Roma și în Palestina, istoria ne arată captivi, cu ochii scoși, cu capetele tăiate, păduri de cruci cu oameni crucificați — în vremea unei răscoale evreești în Țara Sfîntă.

Cele mai însemnate scrieri ale antichității, epopeile homerice, sînt desfășurări de patimi omenești, ajunse la cea mai rea năpastă — războiul și peregrinarea sau bejenia pe marea cea mare, patimi de care sînt cuprinși nu numai oamenii, dar și zeii. Și patima cea mai des întîlnită este mînia, răzbunarea. Dar nu era aceasta singura patimă. SATIRICON, un roman din vremile acelea, ne vorbește de lăcomia la ospețe a bogătașilor romani, de destrăbălarea femeilor bogate din Roma și din toate orașele vechi. Femeile acestea își numărau anii după numărul bărbaților.

Lumea aceasta de demult a fost denumită lumea întunerecului, fiindcă în ea stăpîneau patimile. Era noaptea păcatului, ce umplea casele bogaților și celor puternici.

Cu venirea creștinismului se ivește ziua, lumina. Mîntuitorul este Cuvîntul care a luat parte la zidirea lumii. El este „lumina lumii" spune Sf. Ioan Evanghelistul. „Cuvîntul era lumina cea adevărată, care venind în lume, luminează pe tot omul" (In. I, 9). Sf. Ap. Pavel scria creștinilor din Roma, care de curînd fuseseră recrutați dintre păgîni: „Să lăpădăm dară lucrurile întunerecului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii și să ne purtăm cuviincios ca ziua... ci vă îmbrăcați în Domnul nostru Iisus Hristos și îngrijirea de trup să nu o prefaceți în pofte". In scrierile sfinților părinți păcatul cu tot cortegiul lui de patimi este numit noapte și întuneric, iar virtutea, viața în Hristos, dreaptă, curată, este numită lumină, ziuă, pentru că cel care inspiră viața curată, cel care o luminează, este Hristos, soarele dreptății. Și cu adevărat nici nu poate fi asemănare mai potrivită. Căci precum se deosebește noaptea de ziuă sau întunerecul de lumină, așa se deosebește viața creștinului păcătos de viața creștinului virtuos. Luați spre clarificare pe omul beat. El merge pe două cărări, fiindcă deacum în capul lui e întuneric. Nevoia de a bea a transformat-o în patimă și patima l-a întunecat. Nu mai vede nici calea dreaptă, nu mai are echilibru, nu-l mai interesează dacă-i soare, — pentru el mersul este ca și cînd ar bîjbîi prin întunerec. Tot așa sînt toți pătimașii. Cel care-și părăsește soția și copiii, pentru o femeie străină, este un om, în capul căruia e noapte. Mintea i s-a întunecat în întregime, lumina l-a părăsit și merge pe întunerecul patimii. Și unul și altul din cei doi pătimași, bețivul și desfrînatul, dacă cumva se trezesc din noaptea păcatului, sînt nedumeriți ei înșiși că au putut să ajungă într-o stare atît de decăzută. Se freacă la ochi și nu le vine să creadă, așa cum te freci la ochi dimineața cînd te scoli și vezi zorile dimineții. Dar această trezire este cel mai fericit caz, — și am văzut și din acestea. Dar sînt destule cazuri nefericite, cînd pătimașii merg din rău în mai rău pînă se cufundă de tot în întunerec. Căci pătimașii aceștia sfîrșesc rău. Poate că mulți ați văzut filmul romînesc „Moara cu noroc", unde se arată unde duce pofta de înavuțire ca și alte pofte —. la sinucidere, desfrîu și crimă.

Creștinul adevărat se ridică deasupra patimilor, stăpînindu-le și nu lăsîndu-se stăpînit. In lupta aceasta de stăpînire peste patimi, creștinul cheamă ajutorul lui Hristos. Lumina învățăturilor Lui trebuie să străbată cu razele ei viața noastră pentru ca să putem birui toate patimile.

E necesară rugăciunea de acasă și din biserici ca să stăpînească în noi lumina lui Hristos și să disciplineze patimile, stăpînindu-le.

Postul cel Mare este timpul rugăciunii stăruitoare și al purificării patimilor din noi. Faptul că renunțăm la anumite mîncări, constituie pentru noi un exercițiu de voință, care ne e necesar și pentru controlul cuvintelor și faptelor noastre. Nu-i deajuns numai înfrînarea de la anumite mîncări; vorbele noastre trebuie să fie frumoase și faptele de laudă. Să fim oameni ai muncii cinstite, luptători pentru pace, slujitori ai binelui în lume.

Pr. I. SANDA

Despre post și rugăciune

Cînd vine vorba despre post, mulți se întreabă **ce rost are să-și chinuie trupul.** Iar alții zic: „Aș posti dar nu pot" și ne înșiră 1001 de motive și scuze, nu pentru a ne convinge pe noi, că nu pot posti, ci pe ei înșiși. Dar tocmai aceștia se supun unui post mult mai lung și mult mai aspru, cînd le prescrie medicul regim! Nu pot posti, cum spun? Nicidecum! Nu vreau! nu fac lucrul cum se cuvine, nepricepîndu-i rostul. Nu e deajuns numai să te ferești de mîncări de dulce, adică de cele ce provin de la animale, ci și de la altceva. Poți mînca verdețuri toată viața sau numai pîine și apă și totuși să faci păcat susținînd că ai postit, dacă fapta nu pleacă din dorul unei viețuiri mai pe placul lui Dumnezeu, pentru suflet în primul rînd, și dacă cumpătarea nu e gîndul practic care însoțește postul tău. Ce folos, că nu mănînci carne și nu bei vin, dar lași să se zvîrcolească în inimă ca șerpii păcatele și patimile și acolo găsesc culcuș cald toate gîndurile și pornirile rele? Postul este o înfrînare voită din motive religioase nu numai de la mîncare, ci și de la orice pornire spre rău.

In cartea proorocului Isaia ni se arată ce zic oamenii și ce zice Dumnezeu despre post. Oamenii zic: „Iată acum postim! Chinuim viața noastră în tot felul și Tu, Doamne, nu vezi și nu auzi!" Și le răspunde Domnul: „Aceasta numiți voi post, că chinuiți trupurile voastre cu mîncarea, cu nespălarea, cu cenușa presărată pe cap, cu îmbrăcămintea ponosită făcută din pînză de sac? In zilele postului vă găsiți să faceți cele mai multe rele. Atunci clevetiți mai mult, atunci nedreptățiți mai rău pe semenii voștri, atunci asupriți mai cumplit pe văduve și pe orfani, atunci prigoniți mai cu deadinsul pe cei fără de apărare atunci stoarceți mai fără milă vlaga lucrătorilor voștri, atunci faceți toate fărădelegile cîte vă trec prin cap. Și acesta e post? **Infrînați-vă de la rău și faceți bine dacă vreți ca postul vostru să fie primit înaintea Mea",** zice Domnul.

Cel ce va încerca să postească în felul acesta, va înțelege rostul și va simți puterea postului. Nu va ocoli mîncarea de dulce numai pentru a curăți sîngele, trupul de otrăvirile lăsate în el de prea multă carne și băutură consumată, ci mai mult pentru curățirea sufletului de toată otrava pe care o lasă păcatul cel cu multe chipuri. Multe și felurite duhuri dușmănoase perfecțiunii noastre morale se scot și se alungă cu asemenea post. Și pildă ne-au dat Mîntuitorul și sfinții apostoli și toți sfinții și învățătura am primit-o și azi prin cetirea Sf. Evangheliі. **Postul este un minunat mijloc de încreștinare și întărire a voinții noastre.**

Să învățăm deci a ne înfrîna de la tot răul trupesc și sufletesc pentru a birui cu binele din noi atît răul nostru lăuntric, cît și pe cel din alții (Rom. 12, 21).

Faptă a credinții noastre este și **rugăciunea.**

Pentru a ne face să înțelegem ce este ea, s-au dat multe explicații. Unii socot rugăciunea înălțarea minții noastre către Dumnezeu, alții înălțarea inimii, iar alții ne spun, că e convorbirea noastră cu Dumnezeu. De fapt este și una și alta. Ca rod al meditației înalță în primul rînd mintea, iar ca revărsare de simțăminte alese înalță inima, iar ca mijloc de sfințire prin stăruință întărește și călăuzește voința noastră, — și este și o convorbire cu Dumnezeu. Dar convorbire numim schimb de vorbe alese între cel puțin doi inși. In care rugăciune auzim vorbind pe Dumnezeu și pe oameni? Să nu rătăcim neînțelegînd scripturile! Dumnezeu ne-a grăit odinioară de-a dreptul, a grăit apoi prin aleșii și trimișii lui, după aceea ne-a vorbit prin Unul născut Fiul Său și ne vorbește și azi prin Sfînta Scriptură și prin glasul cel neîncetat al Bisericii. Iar prin rugăciune răspundem noi la întrebările cele mari ale vieții și ale lui Dumnezeu, arătînd ce am înțeles, ce am simțit și cum am primit cuvîntul Lui. Făcută cu duhul și cu adevărul (Ioan 4, 23) și nu pentru a fi văzuți și lăudați de oameni, ea este o revărsare a sufletului credincios înaintea lui Dumnezeu, care ne întărește și luminează.

Cel ce se roagă face ceea ce au făcut aleșii Domnului cei de demult și din toate timpurile și ce a făcut Mîntuitorul pentru noi și toți sfinții pentru ei și pentru noi. Și face, împlinește și cuvîntul Domnului de a priveghea și a ne ruga, ca să nu cădem întru ispită (Mt. 26, 41) și ține seamă și de îndemnul sf. ap. Pavel, care a zis: „Pururea vă rugați" (I Tes. 5, 17). Și face ceea ce a făcut necontenit Biserica lui Hristos și toți creștinii adevărați.

„Pururea vă rugați!" Dar atunci, cînd să mai agonisim și cele pentru trai? Indemnul sf. apostol nu exclude munca, cum s-ar părea. Cuvintele lui nu au înțelesul de a sta pururea în genunchi și a bate mătănii, bolborosind mecanic texte, ci de a avea inima pururea plină de gînd curat, de simțire curată către Dumnezeu, gata de faptă aleasă ca laudă lui Dumnezeu, deci ea, inima, să fie un neîncetat imn de slavă Celui Preaînalt. Astfel înțeles cuvîntul apostolesc rămîne loc și timp destul și pentru muncă, „Roagă-te și muncește" era lozinca călugărilor Evului Mediu. **„Roagă-te muncind și muncește rugîndu-te"** trebuie să fie deviza creștinului ortodox de azi, și urmîndu-o va împlini și legea lui Hristos și cuvîntul marelui apostol.

Cel ce se roagă e nebiruit de ispite și de nerobit de păcate. Asemenea creștini prin rugăciunea lor descuie cerul îndurărilor nu numai pentru ei, ci și pentru cei pe care îi cuprind în ea.

Rugați-vă deci muncind și muncîți rugîndu-vă, ca să aduceți milostivirea lui Dumnezeu peste noi și să simțiți binefacerile rugăciunii și ale harului care coboară pe aripile ei. Așa vom crește și în virtute.

Pentru aceasta s-a rînduit vremea posturilor și mai ales Postul Mare. Posturile sînt timpuri pentru concentrarea duhovnicească a credincioșilor în vederea exercitării virtuților: ne înfrînăm și ne rugăm ca să devenim mai buni.

In timpul postului, fiecare săptămînă și fiecare duminică și fiecare zi și aproape și fiecare ceas din zi își are subiectul său de meditat, faptă bună de îndeplinit, rugăciunea de făcut. Și din porunca lui Dumnezeu, la aceste concentrări s-au rînduit și părinți duhovnici, care să facă cu noi ceea ce a făcut tatăl din sfînta Evanghelie de azi cu fiul său „ să ne ducă pocăiți la picioarele Mîntuitorului spre a face din noi **„frămîntătură nouă"** (II Cor. 5, 17), **„oameni noi după chipul lui Dumnezeu"** (Efes. 4, 24), cetățeni vrednici ai împără

(urmare în pag. 4)

Calendar bisericesc ortodox pe anul 1960

In Editura Patriarhiei Moscovei, a apărut Calendarul bisericesc pe 1960, pe hîrtie velină, cu mai multe ilustrații în text.

Pe pag. 1—4, se află scris: cuprinsul cărții, dedicație „Binecuvintează, Doamne, cununa anului cu harul Tău!" (1960) și două ilustrații, dintre care una reprezintă pe P. F. Patriarh Alexei ținîndu-și discursul la Conferința a V-a Mondială a Partizanilor Păcii din 1955, la Moscova.

De la pag. 5—60 se află cuprinsul propriu zis al Calendarului, pe cele 12 luni ale anului. Pe pagină, sus, este scrisă luna, dedesupt pagina este împărțită în rubrici. La început de la stînga spre dreapta, este scrisă data zilelor: pe cele două stiluri și ziua respectivă (ex.: luni, marți, etc.). In rubrica a patra, ce cuprinde aproape toată pagina, sînt menționate numele sfinților ce se pomenesc în acea zi. Calendarul e foarte bogat în nume de sfinți. Zilele de sărbători sînt scrise cu roșu, iar zilele de rînd cu negru.

La sfîrșitul fiecărei luni sînt însemnări tipiconale pentru zilele cu slujbă deosebită.

Pe pag. 61—69, se află tabelul alfabetic al sfinților menționați în calendar, cu arătarea datei cînd se face pomenirea lor. Iar la pag. 73—74 sînt menționate icoanele Maicii Domnului făcătoare de minuni!

Date jubiliare în anul 1960:

1900 ani de la moartea Sf. Ap. și Evanghelist Matei († 60). Pomenirea lui se face la 16 noiembrie.

850 ani de la moartea Fer. Pimen de la Pecersca († 1110). Pomenirea lui — la 7 august.

800 ani de la moartea Fer. Ioan de la Pecersca († 1160). Pomenirea lui — la 18 iulie.

650 ani de la moartea Sf. Teoctist, arhiepiscop de Novgorod († 23 dec. 1310).

600 ani de la moartea Sf. Grigorie Palama, arhiep. de Tesalonic († 1360). Pomenirea lui la 14 nov.

500 ani de la moartea lui Paisie Galicinschi († 1460). Pomenirea lui la 23 mai.

500 ani de la moartea Fer. Sava Vișerschi († 1460). Pomenirea lui la 1 oct.

Se arată apoi sărbătorile, posturile, zilele în care nu se fac cununii, zile de pomenirea morților, păscălia.

Coperta Calendarului este cu chenar roz și cu flori mov. Scris pe hîrtie velină, cu multe ilustrații, foarte reușite, Calendarul acesta ne amintește viața liturgică a Bisericii Ortodoxe Ruse, dar și lupta pentru pace a acestei Biserici sub conducerea P. F. Patriarh Alexei. El este o realizare folositoare și prețioasă.

Pr. Ch. Pistrui

Despre post și rugăciune

(continuare din pag. 3)

ției Lui. Și ce binefacere mare e aceasta! Duhovnicii sînt îndrumători și supraveghetori în dobîndirea și exercitarea virtuților creștinești.

Să ne cercetăm pe noi înșine. Să înlăturăm orice ne-ar atrage spre rău. Să întărim în suflet duhul iubirii, al dreptății și al păcii. Dacă ne vom arăta iubirea în fapte de folos tuturor și în acțiune pentru pacea a toată lumea, atunci postul și rugăciunea vor fi roditoare și bine primite la Dumnezeu. Deci nu postiți numai de formă, nu vă rugați numai cu buzele, nu vă spovediți numai din obicei, ci lepădați toată răutatea și îmbrăcați-vă în bunătate, ca niște adevărați fii ai lui Dumnezeu după har, săvîrșind tot ce este bine spre slava lui Dumnezeu și fericirea oamenilor.

Prot. stavr. **Gh. Maior**

Adunarea Eparhială

— Sesiunea din anul 1960 —

In urma unor hotărîri sinodale, Adunarea Eparhială s-a ținut mai curînd ca în ceilalți ani și anume în ziua de Duminică, 10 ianuarie 1960.

In Catedrala Mitropolitană s-a slujit Sf. Liturghie de către un sobor de preoți și diaconi în frunte cu P. C. Prot. stavr. Traian Belașcu, vicar arhiepiscopesc, care a citit la sfîrșitul Sf. Liturghii rugăciunea de invocare a Duhului Sfînt. La Sf. Liturghie a participat I. P. S. Mitropolit NICOLAE, însoțit fiind de P. C. Consilieri de la Centrul Eparhial și deputați în Adunarea Eparhială. Inainte de începerea lucrărilor, în capela Institutului Teologic, I. P. S. Mitropolit Nicolae, **în calitate de Președinte, rostește un cuvînt de deschidere a Adunării Eparhiale în care, printre altele, a dat mulțămită lui Dumnezeu că ne-a ajutat să străbatem încă un an plin de roade și de elan întru împlinirea îndatoririlor noastre creștinești și cetățenești.**

In continuare, I. P. S. Sa arată că și în anul care a trecut Evanghelia Domnului s-a propovăduit credincioșilor cu cuvîntul și cu fapta. Potrivit Evangheliei Domnului noi ne-am împlinit datoria și față de patria cerească și față de patria cea de pe pămînt. Această propovăduire sau îndrumare a poporului credincios spre tot lucrul bun s-a făcut în deplină libertate.

Noi sîntem luptători pentru pace. Pacea propovăduită și înfăptuită de noi totdeauna trebuie să înceapă de la tine, mărturisește I. P. S. Sa, care ești împăcat cu Dumnezeu și cu oamenii. In felul acesta pacea se lipește și de fratele tău.

„Noi sîntem mireasma lui Hristos", după cum învață Sf. Ap. Pavel, și în acest caz trebuie să fim ca Hristos care este pace. Mireasma păcii deci trebuie să se reverse din fiecare dintre noi, ca să fim în pace cu toți oamenii și să fim făcători de pace.

In încheiere I. P. S. Sa roagă pe bunul Dumnezeu să ne ajute să ducem mai departe lupta cea bună pentru înfrățirea și pacea tuturor. Roagă pe Dumnezeu să-și reverse darurile Sale peste cîrmuitorii Țării noastre dragi și peste lucrările Adunării Eparhiale.

Se trimit apoi, cu acest prilej, telegrame omagiale Dlui **Ion Gheorghe Maurer,** Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, Prea Fericitului Patriarh **Justinian,** Dlui **Chivu Stoica,** Președintele Consiliului de Miniștri și Dlui **Dumitru Dogaru,** Secretarul General al Departamentului Cultelor.

După masă au urmat referatele celor patru comisii de lucru ale Adunării Eparhiale și anume:

Referatul **Comisiei organizatorice,** referent P. C. Prot. Ioan Munteanu, din care desprindem ideile mai de seamă ca de pildă: Biserica și Statul; Biserica și pacea, pe marginea căreia I. P. S. Mitropolit Nicolae subliniază lupta pentru dezarmarea generală și totală; Biserica Ortodoxă Română și colaborarea cu celelalte culte; 11 ani de la reîntregirea Bisericii Ortodoxe Române; date statistice ș. a.

Referatul **Comisiei bisericești,** referent P. C. Prot. Vasile Coman, de unde spicuim: grija credincioșilor față de sfintele lăcașuri de cult; înnoirea Catedralei Mitropolitane din Sibiu, unde se mulțumește pentru dania credincioșilor, Comisia rugînd pe Dumnezeu să ajute I. P. S. Sale să o vadă pictată și sfințită; misiunile arhierești cu prilejul sfințirilor de biserici și vizitațiilor canonice, care au lăsat în urma lor o bună roadă; activitatea protopopiatelor; dotații din Fondul Central Misionar; salarizarea preoților, aducîndu-se mulțumiri Departamentului Cultelor pentru ajutorul dat pe această linie, etc.

Referatul **Comisiei Culturale,** referent P. C. Prof. Alex. Moisiu, unde se subliniază activitatea pe tărîm cultural-social a Consiliului Arhiepiscopesc și unde se vorbește despre activitatea predicatorială a preoților; despre pastoralele I. P. S. Sale; despre munca celor două publicații periodice ale Centrului Arhiepiscopesc: „Mitropolia Ardealului" și „Telegraful Romîn"; despre tipăriturile executate în 1959, etc. Loc de seamă ocupă activitatea Institutului Teologic din Sibiu; Cursurile de îndrumare misionară și socială a preoților; școala de cîntăreți bisericești și seminarul teologic din Cluj; Conferințele preoțești de orientare și administrative, multe din ele fiind prezidate chiar de I. P. S. Sa; sprijinul acordat lucrărilor de folos obștesc, lupta pentru pace; activitatea Tipografiei și Librăriei „Reîntregirea", Bibliotecii Mitropolitane ș. a.

Referatul **Comisiei economice,** referent Dl Iuliu Georgescu, din care desprindem mai ales date cifrice privind problemele bănești ale Arhiepiscopiei, ca executarea bugetului, care s-a făcut în condițiuni mulțumitoare, planul financiar pe anul 1960 al Centrului Eparhial, al Institutului Teologic, al Schitului Pălținiș, de care se ia act și care se aprobă, ș. a. Bugetul s-a executat în proporție de 103% încasări și 95% cheltuieli. Catedrala s-a reparat în interior și exterior și s-au făcut pregătirile pentru pictare. Adunarea constată buna gospodărire a averii Arhiepiscopiei.

Pe marginea acestor referate se poartă discuții însuflețite. Propuneri însemnate au făcut P. C. vicar Traian Belașcu și P. C. Prot. Petru Boeru.

In numele deputaților din Adunarea Eparhială a luat cuvîntul Dl Prof. **Iorgu Ivan,** care mulțumește I. P. S. Sale și Consiliului Eparhial pentru înțelepciunea cu care au lucrat și în anul care s-a scurs.

De încheiere a vorbit I. P. S. Mitropolit NICOLAE care mulțumește lui Dumnezeu că s-a ajuns cu bine la sfîrșitul lucrărilor Adunării Eparhiale, arătîndu-se bucuros de tot ce s-a spus cu acest prilej, pentru că în felul acesta se sporește elanul de muncă pentru anul la începutul căruia stăm.

Mulțumește apoi colaboratorilor mai apropiați și mai îndepărtați ai I. P. S. Sale, referenților de la cele patru comisii de lucru, precum și tuturor deputaților care au participat așa de activ la lucrările Adunării Eparhiale.

Face apoi urări de pace și prosperitate pentru Țara noastră dragă — și declară închisă Adunarea Eparhială.

GH. PAPUG

Vizitație canonică la Săliște

Duminică, 27 decembrie 1959, I. P. S. Sa Mitropolitul NICOLAE, însoțit de P. C. vicar Traian Belașcu, P. C. prof. Dr. Grigorie Marcu și de secretarul eparhial Dumitru Călugăr, a făcut o vizitație canonică în Săliște (Sibiu). La intrarea în biserica mare de acolo, I. P. S. Sa a fost întîmpinat de P. C. Prot. raional I. Munteanu, de preoții din localitate și de credincioși. Pr. Ioan Isac (Săliște) a rostit cuvîntul de întîmpinare, după care cei de față au intrat în biserică.

I. P. S. Mitropolit Nicolae, preoții și diaconii au slujit Sf. Liturghie, la care corul bisericii, alcătuit din mai multe credincioase, a cîntat răspunsurile. La priceasnă, a predicat P. C. TRAIAN BELAȘCU, tîlcuind evanghelia zilei. La sfîrșitul Sf. Liturghii a predicat I. P. S. Mitropolit NICOLAE, subliniind însemnătatea cîntecului în viața sufletească a omului în general și însemnătatea cîntării bisericești în viața sufletească a credincioșilor creștini. Cîntecul recreează și înzdrăvenește lăuntricul omului, întocmai așa cum nevinovăția florilor contribuie la înnobilarea ființei umane la toate vîrstele.

Vizitația canonică a lăsat urme de aleasă trăire religioasă în sufletele credincioșilor creștini ortodocși din Sălișstea Sibiului.

D. C.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN Tiparul Tipografiei „REÎNTREGIREA", Sibiu **(Taxa poștală plătită în numerar)**

ANUL 108 SIBIU, 15 MARTIE 1960 Nr. 11—12

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR: Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Foloasele dezarmării

Intrunindu-se la Roma în zilele de 23 şi 24 ianuarie 1960, Prezidiul Consiliului Mondial al Păcii, după ce a chibzuit îndelung şi cu mare băgare de seamă asupra situaţiei internaţionale, a ajuns la concluzia foarte îmbucurătoare: „In prezent a apărut posibilitatea reală de a înlătura pericolul atomic" şi „opinia publică poate transforma anul 1960 în anul primilor paşi pe calea spre dezarmare controlată".

Dar Prezidiul Consiliului Mondial al Păcii nu se mulţumeşte numai cu arătarea frumoaselor nădejdi ce ne surîd tuturor în acest an, ci arată şi ce avem de făcut, pentru ca aceste frumoase nădejdi să prindă întruchipare: „în prezent în faţa mişcării mondiale a partizanilor păcii stă sarcina de cea mai mare importanţă de a atrage un număr cît mai mare de oameni la lupta pentru dezarmare şi de a organiza cea mai mare campanie cu caracter mondial pentru asigurarea succesului conferinţei la nivel înalt".

Dîndu-mi seama că atît preoţii cît şi credincioşii pe care îi păstoresc, au îndatorirea morală de a sprijini şi ei această acţiune, m-am hotărît să aştern aici cîteva rînduri despre trebuinţa şi folosul dezarmării, care este cea mai mare poruncă a ceasului de faţă, pentru a cărui împlinire nici o osteneală şi nici o jertfă omenească nu este prea mare.

Dezarmarea este o problemă vitală, pentru că de felul rezolvării ei atîrnă însăşi viaţa, propăşirea şi fericirea omenirii întregi. Drumul spre pace poate fi asigurat numai prin dezarmare. Dezarmarea este singura cale spre consolidarea păcii şi spre asigurarea prieteniei şi colaborării între popoare. Judecata sănătoasă şi limpede, voinţa cinstită şi hotărîtă de a aşeza o pace dreaptă şi trainică în întreaga lume, dorul după o viaţă senină şi lipsită de visul urît al războiului, toate ne arată că **dezarmarea este problema cea mai arzătoare a vremii noastre.**

Dovadă despre aceasta este şi faptul că toate propunerile şi demersurile făcute de către Uniunea Sovietică, au un răsunet adînc şi puternic în sufletul tuturor oamenilor cinstiţi din lumea întreagă. Ceea ce însemnează, că popoarele îşi dau din ce în ce mai mult seama, că în actualele condiţii mai mult ca oricînd, dezarmarea are o însemnătate de viaţă şi moarte pentru viitorul lor.

Dar ceea ce este şi mai promiţător, este faptul că propunerile limpezi şi generoase ale Uniunii Sovietice nu umplu sufletul popoarelor numai de bucurie şi nădejde, ci în acelaşi timp trezesc în acest suflet şi conştiinţa vie şi puternică a răspunderii celei mari pe care o au faţă de dezarmare.

Numai dezarmarea ne poate duce spre împlinirea dorinţei fierbinţi a popoarelor de a vedea cît mai repede triumful voinţei mondiale de pace asupra năzuinţelor unui grup de războinici de a menţine în lume războiul rece şi de a pregăti cel mai ucigaş armament care a fost născocit pînă în zilele noastre.

Rezolvarea problemei dezarmării ar duce fără îndoială la aşezarea în viaţa popoarelor a unui suflu nou: de încredere între state, de legături descătuşate de apăsarea grea a unei „păci armate". Omenirea ar fi întoarsă de pe povîrnişul care duce la dezlănţuirea unui război cu folosirea armei atomice şi a armei rachete, care ar cuprinde aproape fulgerător întregul glob pămîntesc şi ar pune în primejdie viaţa întregii omeniri.

Inlăturarea înarmărilor atît de costisitoare, care irosesc în prezent de 25 de ori mai multe izvoare ale puterilor omenirii decît acum 50 de ani în urmă, ar deschide calea unei propăşiri nebănuit de frumoase a lumii. Nu numai întregii omeniri, ci mai ales ţărilor dezvoltate slab, dezarmarea le-ar deschide calea unei propăşiri rapide şi a unei vieţi despovărate de atîtea lipsuri şi greutăţi.

Spre a ne încredinţa despre acest lucru, este deajuns să ştim, că un bombardier greu costă cît 80 de km de şosea betonată; că dintr-un submarin „Polaris" s-ar putea construi 233 de spitale; că dintr-o singură bombă H teleghidată ar putea răsări un oraş întreg, cu zgîrie nori, parcuri, palate de cultură, poduri şi monumente. Acum cîteva luni, un deputat englez a dezvăluit că dezarmarea ar face disponibile pentru Anglia un miliard şase sute milioane de lire sterline. Nu mai puţin grăitor este faptul, că un simplu proiectil tactic antiaerian de interceptare cu capsulă atomică costă 250.000 de dolari.

Să ne întrebăm acum: cîte ieşiri ale oamenilor de ştiinţă în diferite părţi ale globului pămîntesc şi mai ales la poli, cîte cercetări pentru găsirea leacurilor împotriva unor boli necruţătoare care seceră atîtea vieţi, cîte spitale, cîte case de tipărit cărţi folositoare omului, cîte teatre, cîte muzee, cîte drumuri şi cîte alte asemenea îmbunătăţiri ale condiţiilor vieţii omeneşti, s-ar putea înfăptui cu asemenea sume ca în poveşti?

Dar să ne mai întrebăm: în cîţi dolari sau lire sterline poate fi socotită — dacă s-ar putea socoti în bani, liniştea omenirii şi propăşirea ei în cele ale sufletului? Somnul copiilor noştri şi împăcarea noastră că le surîde un viitor fericit şi nu vor fi sortiţi să fie victimele fără rost ale unei noi pustiiri prin război? Aplecarea savanţilor spre cărţi şi truda lor în laboratoare? Lucrul tihnit şi cu roade cît mai bogate al muncitorului din uzină şi al ţăranului pe ogoare?

Dezarmarea deschide omenirii perspectiva luminoasă şi măreaţă a unei ere paşnice: „etapa păcii fără războaie". Căci are dreptate deplină dl. Hruşciov, cînd spune: „Dezarmarea generală şi totală ar deschide o etapă nouă în dezvoltarea societăţii omeneşti, — etapa păcii fără războaie. Ea ar însemna de asemenea un avînt uriaş al bunăstării tuturor popoarelor".

Visul fierbinte şi de veacuri al omenirii: pacea aducătoare a unei ere de aur în viaţa şi propăşirea ei, nu poate fi socotit în bombardiere, crucişetoare şi submarine. Nu se poate socoti vrednicia omenirii după iscusinţa şi meşteşugul de a născoci şi făuri unelte ucigătoare, care sînt în stare să secere cu sălbătăcie cît mai multe vieţi omeneşti!... Atunci cine va putea opri omenirea să prefacă în viaţă visul atît de frumos şi de străvechi al unei păci înţelepte şi trainice?

Avem nădejdea tare că toate străduinţile sincere şi cinstite — dar şi hotărîte — pentru dezarmare vor duce la împlinirea voinţei de pace deplină a tuturor popoarelor. Da, omenirea va fi despovărată de apăsarea atît de grea a fricii de război. Şi mulţumirea sufletească, că acest mare vis se poate realiza şi prin ostenelile noastre, trebuie să ne dea avînt spre o lucrare neîntreruptă şi plină de convingere în această direcţie. Toţi oamenii ar trebui să sape adînc în conştiinţele lor trebuinţa de neînlăturat şi foloasele dezarmării şi să le repete tuturor care nu le cunosc!

C. Sîrbu

Pentru pace

Pacea este problema centrală a zilelor noastre. Nici cînd războiul n-a fost aşa de urgisit şi nici apărarea păcii n-a mobilizat atîtea sute de milioane de oameni ca azi. Şi pe bună dreptate. Dacă războiul a însemnat totdeauna chin şi durere pentru mulţimile care l-au purtat dar care nu l-au dorit, astăzi el ar însemna o adevărată catastrofă. Iată de pildă la Hiroşima, unde a fost aruncată prima bombă atomică, au murit 78.150 oameni, au fost gravi răniţi 36.425 şi au dispărut 13.983, iar la Nagasaki, au murit 73.884 de persoane, 76.796 au fost rănite şi aproape 8000 dispărute. La aceasta se mai adaugă imense pagube materiale şi culturale, o mare suprafaţă de pămînt distrusă şi multă durere morală şi fizică pentru cei care mai zac încă bolnavi din cauza radiaţiilor atomice şi din cauza cărora mai mor cu zecile şi astăzi. Dacă au putut să facă atîta rău aceste două bombe, ştim că cu mult mai mari vor fi relele aduse de bombele cu hidrogen, care au o putere de distrugere de o mie ori mai mare decît bombele de la Nagasaki şi Hiroşima aruncate acum 15 ani în Japonia.

Fiind alături de lupta popoarelor pentru pace, Biserica Ortodoxă a sprijinit şi sprijină fără rezervă orice acţiune, de ori unde ar veni ea, menită să înlăture primejdia de război şi să gătească calea instaurării unei păci drepte şi trainice în lume. Apeluri şi îndemnuri în acest sens avem nenumărate şi despre ele s-a scris la timpul cuvenit.

Exemplu grăitor în această privinţă avem, de curînd, Apelul Sfîntului Sinod Permanent al Bisericii Ortodoxe Ruse în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Alexei al Moscovei şi a toată Rusia din 28 noiembrie 1959, către Intîistătătorii Bisericilor Ortodoxe Autocefale, în care se arată poziţia de fermă sprijinire a propunerilor Guvernului Sovietic cu privire la dezarmarea generală şi totală şi în care se îndeamnă ca şi celelalte Biserici ortodoxe să facă la fel. Iată cuprinsul acestui Apel:

„Din toată inima salutîndu-vă, Prea înţelepţi în Domnul Intîistătători ai Sfintelor Dumnezeieşti Biserici, Noi, Alexei, Patriarhul Moscovei şi al întregii Rusii, împreună cu Sfîntul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse, ne îndreptăm către Prea Fericirea Voastră cu această chemare, prin care intenţionăm să arătăm poziţia noastră hotărîtă faţă de propunerea Guvernului Sovietic cu privire la dezarmarea generală şi totală.

Nu vom exagera afirmînd, că această propunere constituie cel mai însemnat eveniment din zilele noastre, spre care s-a îndreptat atenţia tuturor popoarelor însetate şi dornice de a scăpa de primejdia şi frica războiului. De această propunere involuntar se leagă toate nădejdile şi rugăciunile noastre creştineşti: „Pentru pacea a toată lumea".

De aceea, nouă, slujitorilor Bisericii, „binevoitori ai păcii prin Iisus Hristos" (Fapt. Ap. 10, 36), se cuvine să rostim cuvîntul nostru răspicat şi tare în apărarea şi întărirea nădejdii, aprinsă în inimile oamenilor prin posibilitatea dezarmării generale şi totale.

Noi, creştinii ortodocşi ai Uniunii Sovietice, ne însuşim această propunere a Guvernului nostru, socotind-o ca cea mai sinceră tendinţă de a scăpa omenirea de primejdia unui nou război. Noi socotim acest proiect ca cea mai înţeleaptă şi dreaptă cale spre însănătoşirea şi restabilirea adevărată a bunelor relaţii internaţionale, relaţii veşnic învăluite în negura păgubitoare a concurenţei înarmărilor.

Citind proiectul minunat al dezarmării totale, noi creştinii nu putem să nu ne aducem aminte de proorocia Vechiului Testament a Proorocului Isaia, unde prevesteşte că va veni vremea, cînd popoarele „vor preface săbiile lor în fiare de plug şi lăncile lor în seceri" (Isaia 2, 4).

Nu se poate să nu împărtăşim şi gîndurile Arhiepiscopului de Canterbury, nu de mult exprimate, că „nici un creştin n-a putut să facă o propunere mai dreaptă şi mai bună, decît aceea pe care a făcut-o la Adunarea generală a Naţiunilor Unite N. S. Hruşciov" în timpul istoricei sale vizite în Statele Unite ale Americii.

In această privinţă cuvîntul Bisericilor Ortodoxe, puternice prin unitatea şi gîndirea spirituală, trebuie să accentuieze, amintind lumii creştine, despre incompatibilitatea nimicirii oamenilor, care pe toţi îi chiamă la înfrăţire, dîndu-le putinţă să devină fii ai lui Dumnezeu. Cînd noi ne rugăm pentru pacea a toată lumea, prin aceasta nu numai că-l rugăm pe Dumnezeu să reverse Pacea Sa adîncă şi stătătoare asupra întregii lumi, dar sîntem datori să şi activăm cu toate puterile noastre proprii, dîndu-ne contribuţia în măreaţa operă de statornicire şi întărire a păcii pe pămînt.

Temelie puternică a apelurilor noastre pentru pace să ne fie nouă porunca Domnului nostru Iisus Hristos, — dată pentru toate timpurile: „Fericiţi sînt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema" (Matei 5, 9).

*

Sinodul Permanent al Bisericii Ortodoxe Romîne, în şedinţa sa din 21 decembrie 1959, a luat act şi şi-a însuşit pe deplin cuprinsul acestui Apel pentru dezarmarea generală şi totală şi a hotărît ca textul lui să fie trimis tuturor Eparhiilor din cuprinsul Patriarhiei Romîne pentru a fi adus la cunoştinţa preoţilor în prima conferinţă de orientare de pe anul 1960.

Să ne însuşim dar cu toţii conţinutul acestui Apel şi să-l facem să rodească pentru ca astfel să însemneze şi el încă un pas înainte pentru pacea a toată lumea.

Gh. Papuc

Pace şi dragoste

Pacea şi dragostea sînt virtuţile de mare valoare, ale religiei creştine; şi ar fi de dorit, ca ele să se oglindească şi chiar să strălucească în viaţa creştinilor cea de toate zilele, din ce în ce mai mult.

Pacea universală să aducă în toată lumea o viaţă liniştită şi fericită. Cei dintîi fericiţi, care au primit vestea îmbucurătoare a naşterii Domnului Hristos, au fost păstorii cei simpli şi fără răutate. Lor li s-a arătat Ingerul Domnului, care le-a zis: — „Eu vă vestesc o mare bucurie, care va fi pentru tot poporul. Vi s-a născut vouă în cetatea lui David, astăzi: un Sf. Mîntuitor, care-i Hristos Domnul" (Lc. 2, 9—10). Şi după aceasta s-au arătat cete nenumărate de puteri îngereşti, care Il vesteau lumii şi-L slăveau pe noul născut Impărat al Păcii cu imnul de proslăvire: — „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pămînt pace, între oameni bună voire!" (Lc. 2, 14). De la această vestire divină, s-au scurs nouăsprezece veacuri şi jumătate. Astăzi omenirea luptă pentru pace, peste tot pămîntul. Dar unele cercuri reacţionare din ţările capitaliste ce vor să cîştige de pe urma războaielor strigă: „Pace, pace!... şi numai pace nu-i!" (Ier. 6, 16) căci ei se prefac prieteni ai păcii, ca să aţîţe la război şi să înmulţească armamentele! Incă n-au dispărut rănile adînci ale celui din urmă război mondial şi pagubele incalculabile ale lui se mai simt pe alocurea. Şi fabricanţii de arme din ţările capitaliste vor să fie tulburată pacea din nou şi ameninţă cu un al treilea război mondial şi acela atomic. Uneltirile lor se vor prăbuşi, popoarele vor impune pacea.

Iisus Hristos ne-a îndemnat pe toţi spre pace permanentă, zicînd: „Pace vă las vouă, pacea Mea vă dau vouă!" (Ioan 14, 27). Impăratul Păcii ne-a vestit libertatea, egalitatea şi frăţia pentru binele tuturor.

Această libertate, pentru toţi oamenii de pe pămînt, ne-a vestit-o Hristos, prin cuvintele „cu adevărat liberi veţi fi" (Ioan 8, 36); iar egalitatea între oameni ne-a adus-o şi a înrădăcinat-o, în religia creştină, cînd zice sf. ap. Pavel, astfel: — „Nu-i nici iudeu, nici elin, nici tăiere împrejur şi nici netăiere împrejur, nici barbar, nici scit, nici rob, nici slobod, ci toate şi întru toţi e Hristos" (Colos. 3, 2). Şi frăţietatea o predică creştinismul tuturor oamenilor, în numele aceluiaşi Tată Ceresc; şi ne cere să ne curăţim sufletele, prin dragoste şi să ascultăm de adevăr, iubindu-ne statornic, reciproc, cu inimă curată (1 Pet. 1, 22). Deci ia aminte dragă cetitorule, spre binele tău sufletesc şi spre pacea şi înfrăţirea tuturor.

Pr. Baziliu Bassarabin-Verbiţa

O treaptă în septenal a fost urcată

— Noi gigantice furnale la Dnepropetrovsk şi Jdanov, combinatul de înnobilare a minereurilor de la Krivoi-Rog, noua hidrocentrală din Kremenciug, mine noi în Karaganda şi linii de cale ferată electrificate în Siberia — iată cîteva dintre marile obiective puse în funcţiune în primul an al septenalului.

— In primul an al septenalului au fost date în exploatare peste 1000 de noi întreprinderi mari.

— U.R.S.S. a depăşit S.U.A. la extracţia de cărbune şi minereu de fier.

— In 1959, U.R.S.S. a produs 845.000 tone unt, adică 4 kg pe cap de locuitor. Aceasta depăşeşte producţia de unt pe cap de locuitor din S.U.A. unde în 1959 se vor produce cca 3,7 kg.

— Producînd în acest an 62 milioane tone lapte, U.R.S.S. a depăşit cu peste 5 milioane tone producţia de lapte din S.U.A.

— Pînă la sfîrşitul anului 1960, toţi muncitorii şi funcţionarii din U.R.S.S. vor trece la ziua de muncă de 7, respectiv 6 ore. Va fi prima etapă în înfăptuirea zilei şi săptămînii de lucru celei mai reduse din lume.

— La Krasnoiarsk, în Siberia, se construieşte cea mai mare hidrocentrală de pe glob. Ea va avea o putere de 5 milioane kW, adică dublul puterii tuturor celor 31 de hidrocentrale din valea rîului Tennessee (S.U.A.).

Infierea

A lua un copil de suflet însemnează a înfia. Cel care este luat de suflet se numește înfiat iar cel care înfiază se numește înfietor.

Infierea este reglementată de codul familiei în articolele 66—88.

Din punct de vedere juridic prin înfiere se înțelege actul juridic care creiază, între înfiat și înfietor, anumite raporturi civile cărora legea le acordă efecte analoage cu cele rezultate din rudenie. Rudenia este legătura de sînge care unește mai multe persoane care coboară una din alta (tată și fiu, bunic și nepot) sau care coboară dintr-un autor comun (verii, frații). Rudenia se mai poate creia și prin căsătorie, prin recunoașterea unui copil din afara căsătoriei, prin acțiunea de stabilire a paternității sau prin înfiere.

Infierea este de două feluri: înfiere cu toate efectele unei filiații firești sau înfierea obișnuită.

Prin înfierea cu toate efectele unei filiații firești, înfiatul devine rudă cu toate rudele celui care înfiază rupînd toate legăturile cu părinții lui firești. Toate drepturile și obligațiunile părintești trec asupra înfietorului.

Prin înfierea obișnuită înfiatul își păstrează toate drepturile și obligațiunile atît față de părinții săi firești cît și față de înfietor.

Cine poate înfia? — Orice persoană poate înfia indiferent de rasă, religie, naționalitate, sex, cetățenie, etc., dacă își manifestă voința de a înfia.

Care sînt condițiile cerute pentru înfiere? Infietorul trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) condiții privind dezvoltarea fizică: să fie major; sa fie cu cel puțin 18 ani mai în vîrstă decît înfiatul (pentru motive temeinice se admit și excepții).

b) condiții referitoare la dezvoltarea morală și intelectuală a înfietorului. Numaî persoanele dezvoltate din punct de vedere moral și intelectual pot înfia. Nu pot înfia: cei puși sub interdicție, cel decăzut din drepturile părintești sau declarat incapabil de a fi tutor, cel căruia i s-a restrîns exercițiul unor drepturi politice sau civile, cel lipsit de dreptul de a alege și de a fi ales deputat, etc.

c) condiții de ordin material: înfietorul să fie în măsură a asigura înfiatului condiții materiale pentru o normală dezvoltare fizică.

d) să aibă încuviințarea Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R., în cazul în care este cetățean străin.

Cine poate fi înfiat? Infiat poate fi orice persoană care îndeplinește următoarele condiții:

a) să fie minor. Pot fi înfiați și persoanele majore dacă în timpul minorității au fost crescute de cel care voiește să înfieze.

b) să-și dea consimțămîntul la înfiere, în cazul în care a împlinit 10 ani.

c) să nu mai fie înfiat de o altă persoană.

d) să aibă încuviințarea Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R., în cazul în care este cetățean străin.

Infierea între frați și surori este oprită (art. 67 alin. ultim c. f.).

Cine încuviințează înfierea? — Infierea se încuviințează de autoritatea tutelară de pe lîngă Sfatul Popular al domiciliului înfietorului. In cazul copiilor părăsiți sau ai căror părinți nu se cunosc este competentă a încuviința înfierea autoritatea tutelară din localitatea instituției de ocrotire unde se află cel înfiat.

Condițiile de formă care se cer la înfiere? — Cel care voiește să înfieze va face o cerere de înfiere, la autoritatea tutelară competentă, la care va anexa următoarele acte: certificatul de naștere al înfiatului, certificatul de naștere al înfietorului, certificatul de căsătorie (dacă înfietorul este căsătorit), certificatul de deces (dacă unul din soți este decedat), declarațiile autentificate care cuprind consimțămîntul înfietorului, părinților înfiatului și înfiatului, dacă acesta a împlinit 10 ani (în cazul în care nu se prezintă personal în fața aut. tutelare), buletinul de identitate al înfiatului dacă a împlinit 14 ani.

Decizia de încuviințare a înfierii? După ce autoritatea tutelară constată că sînt îndeplinite toate condițiunile de fond și formă cerute de codul familiei pentru înfiere, aceasta dă o decizie de încuviințare a înfierii.

Care sînt efectele înfierii? Efectele înfierii sînt deosebite în raport cu felul înfierii. Astfel, **la înfierea cu toate efectele unei filiațiuni firești,** efectele înfierii sînt următoarele:

— Infiatul devine rudă cu înfietorul și cu rudele acestuia.

— Drepturile și îndatoririle izvorîte din filiație dintre înfiat și părinții lui firești încetează, deci înfiatul rupe orice legături cu părinții lui.

— Infiatului i se va elibera un nou act de naștere în care înfietorii vor fi trecuți ca părinții lui firești.

— Infiatul va purta numai numele înfietorului.

— Infiatul moștenește numai pe înfietor și rudele acestuia, el pierde dreptul de moștenire față de părinții săi firești.

— Obligațiile de întreținere sînt între înfiat și descendenții săi pe de o parte și înfietor și rudele acestuia pe de altă parte.

La înfierea obișnuită efectele înfierii sînt mai restrînse decît la înfierea cu toate efectele unei filiații firești. Astfel, înfiatul continuă să-și mențină toate drepturile și obligațiile izvorîte din filiație față de părinții săi firești și rudele acestora.

— Infiatul poate să continue a purta vechiul său nume la care se adaugă numele luat după înfiere.

— Infiatul și descendenții săi moștenește pe înfietor, nu însă și pe rudele acestuia. El moștenește de asemenea pe părinții săi firești.

— Obligația de întreținere există numai între înfietor și înfiat precum și descendenții lui.

La ambele feluri de înfiere drepturile și îndatoririle părintești trec de la părinții firești ai înfiatului la înfietor.

Cine poate cere desfacerea înfierii și cine o încuviințează? — Pot cere desfacerea înfierii: înfiatul, părinții înfiatului, autoritatea tutelară, procurorul, organele administrației de stat. Nu poate cere desfacerea înfierii, înfietorul. — Competente a desface înfierea sînt numai instanțele judecătorești.

Principiul fundamental care stă la baza înfierii și care este expres prevăzut în art. 66 din codul familiei, este că înfierea se admite numai dacă e făcută în interesul celui înfiat. Nu este admisă înfierea dacă aceasta s-ar face în scopul de a exploata pe cel înfiat sau în alte scopuri potrivnice legii ori regulelor de conviețuire socialistă. Scopul înfierii, în dreptul socialist, este acela de a realiza relații de familie care să asigure înfiatului condiții sănătoase de creștere și educare.

I. Droc

Tălmăcirea Sfintei Scripturi

Sînt unii creștini, care citesc Sf. Scriptură și socotesc că ei o pot tălmăci după priceperea lor. Ei uită cele spuse de sf. ap. Petru, că în Scriptură „sînt unele lucruri cu anevoie de înțeles pe care cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc, spre a lor pierzare" (II Petru 3, 16) și în altă parte că... „au fost și proroci mincinoși întru popor precum și între voi vor fi învățători mincinoși care vor strecura în oameni crezuri de pierzanie și lepădîndu-se de stăpînul care i-a răscumpărat își vor aduce lorușî grabnică pieire... și mulți se vor lua după rătăcirea lor, prin care se va huli calea adevărului" (II Petru 2, 1—2). Tălmăcirea adevărată a Sf. Scripturi o dă numai Biserica (I Tim. 3, 15).

De aceea nici unul dintre cei ce vor să-și mîntuiască sufletul să nu se mute de la învățătura Evangheliei propovăduită de Biserică — și de la predaniile ei, căci nu este altă învățătură mîntuitoare. Și dacă chiar înger din cer ar veni la voi și v-ar învăța calea mîntuirii altfel de cum Biserica învață (Gal. 1, 8) să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți lui: Bucură-te (II Ioan v. 9) căci trebuie să știți, că nici un cuvînt al Sf. Scripturi nu se desleagă după bunul plac al fiecăruia (II Petru 1, 20-21).

Sf. Scriptură arată limpede că nu ori cine are dreptul și chemarea să explice și să arate calea mîntuirii, ci numai Biserica prin persoanele anume rînduite de Dumnezeu, pentru această chemare, căci „nimeni nu-și ia luișî cinstea aceasta fără numai cel chemat de Dumnezeu, ca și Aron" (Evrei 5, 4) ....„Fiecare întru ce a fost chemat întru aceea să rămînă înaintea lui Dumnezeu". Și să nu se facă dascăl, și învățător cel ce nu a fost chemat pentru așa ceva, căci Dumnezeu a rînduit ca în biserică unii să fie apostoli, alții proroci, alții evangheliști, alții păstori și dascăli (Ef. 4, 11)... au doară toți sînt apostoli? — toți sînt dascăli? (Cor. I. 12, 28—30).

Un credincios a notat versetele din Scriptură folosite de un tălmăcitor după capul lui al Sfintei Scripturi și a însemnat peste 60 versete luate răzleț de prin Biblie, fără nici o legătură între ele și nu le-a notat pe toate. L-am asemănat cu omul care vrea să cosească într-o zi un lan de 50—60 cosași și în acest scop trage cu coasa într-un loc de două ori și pleacă cu ea în spate vre-o 10—15 metri, unde mai trage odată de două ori și așa se plimbă prin lan, o zi întreagă, iar seara are pretenția să spună că a cosit lanul... și mai vrea și plată. El de fapt a batjocorit lanul, ciopîrțind și încurcînd iarba, ispravă pentru care va fi dat afară și tras la răspundere.

Tot aceeași plată vor lua și cei ce stîlcesc Scripturile și înțelesurile lor, frunzărind și fugind dintr-un loc în altul. Cea dintîi condiție care se cere pentru explicarea Scripturilor este să fi chemat și rînduit de Dumnezeu pentru această slujbă, să ai pregătire temeinică pentru acest lucru.

Biblia nu se poate tălmăci frunzărind și cu orice-ți trece prin cap. Explicarea Sf. Scripturi e un lucru f. mare și cu f. multă răspundere și nu trebuie să fim de părere că pentru a o înțelege și explica nu se cere nimic decît să pui mîna pe Sf. Scriptură și să socoți că ai ungere de la cel Sfînt și toate le știi (I Ioan 2, 20) și nu mai ai trebuință să te învețe cineva (I Ioan 2, 27). Nu te lăsa amăgit, creștine de versete pe care nu le înțelegi, ca să nu pățești ca Eva, care a mîncat din pom, ca să fie ca Dumnezeu, să le știe toate... și pe urmă a fost dată afară din rai.

Scriptura nu se explică cu păreri individuale, cu versete singuratice și nici cu închipuirile minții tale... Ca să înțelegem ceea ce ne-a învățat și ne-a descoperit

(urmare în pag. 3)

Cina Domnului

Am auzit la Sf. Liturghie pilda din Evanghelie despre un om care a făcut „cină mare şi a chemat pe mulţi" (Lc. 14, 16). Dar invitaţii au refuzat chemarea şi s-au scuzat în diferite feluri. Supărat de purtarea aceasta, stăpînul casei a invitat pe alţii la cină, iar cei chemaţi au rămas afară (Lc. 14, 24).

Pilda aceasta are un adînc înţeles moral. Omul, stăpîn al casei, care face cină mare este Dumnezeu, iar invitaţii sînt creştinii de azi şi de totdeauna. Cina la care ne învită Milostivul Dumnezeu este ospăţul mîntuirii sufletelor, este Sfînta Cuminecătură, este Cina de Taină pe care a dat-o Domnul Hristos Apostolilor Săi, înainte de Sfintele Sale Patimi (Mt. 26, 28). In această Taină, Fiul lui Dumnezeu ne dă să mîncăm Trupul Său, care s-a jertfit pentru noi pe Sfînta Cruce, şi ne dă să bem Sîngele Său cel scump şi nevinovat, care s-a vărsat pentru păcatele noastre. Toţi cei ce iau parte la Cina Domnului se unesc cu El (In. 6, 56), se curăţă de păcate, se sfinţesc şi devin fiii lui Dumnezeu prin Har.

Cina Domnului sfinţeşte şi îndumnezeieşte pe toţi cei ce gustă din ea cu vrednicie şi cu credinţă, cu nădejde tare şi cu dragoste fierbinte de Dumnezeu şi de aproapele. Fără legătura de viaţă cu Sfînta Cuminecătură ne lipsim de belşugul de daruri şi de bucurii duhovniceşti aduse de Mîntuitorul Hristos prin Sfintele Sale Patimi. Ospăţul ceresc dă garanţia învierii şi a vieţii de veci, după cum spune însuşi Domnul: „Aceasta este pîinea care se coboară din cer... cel ce mănîncă din pîinea aceasta, nu va muri în veac" (In. 6, 49).

Să vedem, acum, cum răspund creştinii la chemarea pe care o fac slujitorii Domnului care ne chiamă la Cina Sa: „Veniţi că iată gata sînt toate" (Lc. 14, 17). Unii nu răspund la această chemare. Alţii vin la Cina Domnului nepregătiţi şi fără hotărîrea de a se îndrepta, de a deveni mai buni.

Aceştia intră la ospăţul Părintelui ceresc — pe care-l găteşte pentru Fiul Său — cu nepăsare, fără să se gîndească dacă sînt vrednici să mănînce ori nu. Ei vin dintr-un obicei şi nu se schimbă întru nimic, rămîn robii aceloraşi păcate, gata de răutate şi sfadă, de ceartă şi fărădelege.

Faţă de o astfel de purtare necreştinească, Biserica noastră nu încetează să spună prin preoţii săi: „Veniţi la Cina Domnului! Veniţi şi gustaţi şi vedeţi că este bun Domnul-Dumnezeu! Închinaţi-vă Lui şi ascultaţi-L! Iubiţi-vă unii pe alţii, pentru că aşa se topeşte tot răul şi păcatul din suflet, aşa ajungeţi mulţumiţi şi fericiţi"!

Să lăsăm pe Mesia-Hristos să între în inima noastră. Să-L primim pe El, Domnul şi Stăpînul vieţii şi să-I aducem Lui toate darurile vieţii, toate faptele bune. Să ne grăbim la Sfînta Spovedanie şi Sfînta Cuminecătură, ca să ne curăţim casa sufletului nostru, să primim de la El Harul care ne mîntuieşte şi ne îndumnezeieşte pe toţi.

Cea mai mare bucurie pentru creştin este să între la Cina Domnului, să-L primească pe Fiul lui Dumnezeu în trupul şi sufletul său; să rămînă cu El, să se unească şi să trăiască cu El, să facă numai ceea ce El doreşte, să-I urmeze Lui. Aşa au făcut Sfinţii Apostoli, Mucenicii şi toţi Părinţii Bisericii. Aşa să facem şi noi. Să-L mărim pe El, să trăim o viaţă nouă, să fim făcători de pace şi să slujim binele obştesc, căci aceasta este voia Domnului şi Mîntuitorului nostru.

Pr. SIMION RADU

Dumnezeu, învăţătura noastră trebuie să fie în legătură cu întreaga Scriptură şi nu-i iertat să laşi afară anumite părţi şi să întorci foi ca şi cum n-ar fi scrise şi să le treci sub tăcere.

Explicarea Scripturilor şi cunoaşterea tainelor împărăţiei lui Dumnezeu este un dar special — dat de sus — numai apostolilor şi prin ei conducătorilor Bisericii, adică chiriarhilor şi preoţilor. Aceasta-i porunca şi rînduiala pe care Mîntuitorul a lăsat-o în lume. Apostolii au organizat Biserica creştină, au aşezat episcopi şi preoţi în cetăţi. Fără ierarhie (episcopi şi preoţi) nu este Biserică, nu poate fi explicare de Scriptură şi mîntuire. Acest adevăr trebuie să pătrundă în toate sufletele creştine, căci iată ce zice Mîntuitorul: „Cine vă ascultă pe voi mă ascultă pe mine, cine se lapădă de voi se lapădă de mine, iar cine se lapădă de mine se lapădă de cel ce m-a trimis pe mine" (Luca 10, 16; Mt. 10, 14—15).

Sf. Scriptură singură nu poate deschide calea mîntuirii pentru nimeni, pentru că ea n-a fost dată la începutul lumii. La început a fost Sf. Tradiţie. Avram şi toţi patriarhii au încheiat legămîntul credinţei cu Dumnezeu, cu sute de ani înainte de a scrie Moise primele cărţi ale V. T. iar primele scrieri ale N. T. s-au scris după mai bine de zece ani de la Înălţarea Mîntuitorului şi întemeierea Bisericii creştine. Credinţa a fost împrăştiată printre neamurile pămîntului prin Biserică, prin apostoli, Episcopi şi preoţi, şi tot Biserica a stabilit care sînt cărţile canonice adevărate ale Sf. Scripturi şi cum se pot tîlcui.

Sf. Scriptură este cuvîntul lui Dumnezeu dat Bisericii, păstrat de Biserică şi tîlcuit de Biserică, întru care lucrează Duhul Adevărului. Ea nu se explică după puţinătatea priceperii oricui, ci după cum o tălmăceşte Biserica creştină de la întemeierea ei de aproape 2000 ani. Duhul lui Dumnezeu umblă pe deasupra Scripturii numai atunci cînd se predă prin Biserică. Altfel facem din cuvîntul Sf. Scripturi izvor de ceartă şi învrăjbire, întunecînd cu slaba noastră pricepere adevărul arătat lămurit de Biserică. Să ne amintim sfatul din cartea înţelepciunii lui Iisus Sirah, care spune: „ceea ce covîrşeşte mintea ta, nu căuta şi ceea ce este mai presus de puterile tale nu iscodi... nu te apuca să iscodeşti cele ce trec dincolo de preocupările tale, căci ţi s-au arăta mai multe decît poate să priceapă o minte omenească, după ce singura lor închipuire pe mulţi i-a înşelat şi socotinţe rele au strîmbat cugetele lor" (I. Sirah 3, 20—23). Să ne ferim de închipuirea că fiecare poate tîlcui Sf. Scriptură după priceperea sa şi să alergăm la Sf. Biserică „stîlp şi întărire a adevărului", şi să primim de la această mamă a noastră duhovnicească înţelesul cel sănătos al Sf. Scripturi, învăţătura cea curată şi mîntuitoare. Păr. **T. Radu**

Candele şi lumînări

De mult, creştinii au înfăţişat în afară simţămintele pe care le inspiră credinţa în Domnul, care e numit „Soarele dreptăţii" sau „Lumină" Mergînd pe linia unei tradiţii ce venea din timpuri străvechi, ei au aprins lumini în biserici şi-n faţa icoanelor, ce le aveau, candele şi lumînări, untdelemn şi ceară curată au adus ei prinos lui Dumnezeu, cu tîlc adînc pentru conştiinţa lor. De atunci şi pînă azi creştinul ortodox, cînd aprinde o candelă sau o lumînare, o face pentru că simte şi crede că de faţă este însuşi Iisus — adevărata lumină; lumina vieţii cei veşnice. Incît candelele şi lumînările noastre aprinse la icoane, la troiţe şi cimitire, sînt **răspunsul** ce-l dăm noi la strigarea Domnului: „Eu sînt lumina lumii!" E lumina care ne luminează sufletul ca să fim fiii luminii veşnice.

Este adevărat că prinosul nostru de lumină este un răspuns, după puterile noastre. Dar el este o dovadă a legăturii noastre sufleteşti cu Domnul, la care ne gîndim cu evlavie şi recunoştinţă. O nevoie adîncă a fiinţei noastre cere ca să arătăm înafară, credinţa noastră lăuntrică. Fapta de evlavie, manifestată văzut, este un rod al credinţei noastre, dar şi un ajutor al ei.

Să aprindem toţi, cu bucurie, luminile noastre la icoană, pentru că este lucru plăcut lui Dumnezeu dacă noi, aici, aprindem cu bucurie în Numele Lui, candele şi lumînări ca semn al luminii veşnice, care ne luminează sufletul şi cărările vieţii.

Luminile acestea sînt şi semn al luptei împotriva păcatului, care e întunerec, şi al creşterii în virtute care e lumină. Vom fi astfel pe calea luminii, după cuvîntul Domnului: „Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vă vadă ei faptele voastre cele bune..." (Matei 5, 16).

Noi credincioşii ortodocşi, aprindem în faţa icoanelor candele şi luminări. Ştim că Mîntuitorul, se va bucura de darul nostru, al ucenicilor **Săi. Să rugăm dumnezeiasca lumină, apărută** pe cîmpia Betleemului şi pe muntele Taborului să lumineze sufletele noastre cu lumina dreptei credinţe şi viaţa noastră cu lumina faptelor celor bune.

...Cînd aprindem, de sărbători, luminile noas**tre, candele şi lumînări — nu vom uita să punem** pe primul plan al atenţiei noastre Lumina cea adevărată care a venit în lume şi ne chiamă la mîntuire — Iisus Hristos cu adevărul şi dragostea Lui.

Să rugăm pe acest Soare cald să încălzească inimile şi dragostea noastră a unora către ceilalţi. Şi toţi, cu evlavie, oferindu-i jertfa plăcută a faptelor bune, să-i aprindem ades candele şi lumînări.

A. ZAREA

„Sabia-n plug să o prefacem"

(Isaia 2, 4)

Din nou natura reînvie
Porumbeii veseli zboară,
Căci vestesc o bucurie:
Pace e între popoară.

Ne bucurăm că prorocia,
Se împlineşte azi, prin noi;
E vremea-n care Isaia
A spus — că nu va fi război.

Sabia-n plug o vom preface
Şi lăncile le vom schimba,
Din tancuri noi tractoare-om face,
In cosmos ne vom avînta.

Cu toţii-n luptă să pornim
Popoare ale lumii noi;
Ca pacea să o cucerim,
Să nu dăm înapoi!

El, Domnul păcii şi-al Măririi,
La lupta păcii ne-a chemat;
Părtaşi-ai vieţii-ai fericirii,
Sînt toţi ceice L-au ascultat.

Deci iată cu natura toată
Şi noi, să ne înnoim, voioşi,
Să fim senini; cu-a păcii-armată
Să-naintăm victorioşi.

Enghiş Nicolae

Redactor: Profesor Dr. **NICOLAE MLADIN** (Taxa poştală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei „REÎNTREGIREA", Sibiu

ANUL 108 SIBIU, 1 APRILIE 1960 Nr. 13—14

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL.
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză

PREȚUL INSERȚIUNILOR: Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

V. I. Lenin

In 22 aprilie a. c. s-au împlinit 90 ani de la nașterea lui V. I. Lenin, genialul întemeetor și conducător al Partidului Comunist al U.S. și al primului stat socialist, învățătorul și îndrumătorul mișcării muncitorești internaționale, al luptei popoarelor coloniale pentru independență și al luptei pentru pace a tuturor popoarelor.

Aniversarea aceasta este sărbătorită nu numai în țările socialiste, ci în toată lumea. Figura lui măreață luminează calea spre progres și pace a vremii noastre.

Vladimir Ilici Ulianov (Lenin) s-a născut la 22 aprilie 1870 în orașul Simbirsc pe Volga (azi Ulianovsc). Tatăl lui a fost profesor de matematici și fizică, om învățat și muncitor, legat de popor și de ideile progresiste. Mama lui, fiică de medic, era o femeie inteligentă, cultă, cu mare putere de voință. Cei șase copii ai ei au fost toți revoluționari.

Lenin se arătă un elev excepțional la școala primară și în liceu. La terminarea liceului cunoștea bine istoria și literatura și limbile: latină, greacă, franceză și germană. De atunci l-a revoltat starea de mizerie a muncitorilor și țăranilor și asuprirea naționalităților de sub regimul țarist. Fratele lui mai mare, Alexandru, care era student la fizico-matematici, fu condamnat la moarte și executat în 8 mai 1887, pentru că a luat parte la pregătirea atentatului împotriva țarului Alexandru al III-lea.

Aceasta a avut o mare influență asupra lui Lenin: el se hotărî definitiv să pășească pe calea revoluționară. In august se înscrie la facultatea de drept a Universității din Cazan, dar pentru activitate revoluționară fu arestat și trimis în exil într-un sat din Gubernia Cazan. Astfel la vîrsta de 17 ani avu Lenin prima ciocnire cu autocrația țaristă. De atunci el și-a închinat toată viața luptei de răsturnare a țarismului și a capitalismului, de eliberare a muncitorilor de orice exploatare și de făurire a socialismului. Studie „Capitalul" lui Karl Marx și deveni un marxist de frunte.

In 1891 își trecu strălucit examenele la Universitatea din Petersburg, cu mențiunea „foarte bine" la toate obiectele, primind diplomă de categoria întîia de la Facultatea de drept. In 1892 începu să lucreze ca avocat la o judecătorie de ocol din Samara. De aici plecă — după 4 ani — la Petersburg, centrul politic al Rusiei. Aici luă legătură cu cercurile muncitorești marxiste, luptînd pentru făurirea unui partid muncitoresc marxist. De acum înainte se jertfește întru totul călăuzirii maselor muncitoare în lupta împotriva regimului țarist și pentru revoluția socialistă. El se dovedi a fi conducătorul maselor muncitoare pe calea cea dreaptă. Avea toate calitățile unui conducător genial.

In primul rînd avea o gîndire profundă și clarvăzătoare. El aplica marxismul în mod creator, adică după situația din Rusia și după situația internațională din vremea aceea. Astfel el a îmbogățit marxismul cu teze noi. Arătînd că imperialismul e ultima fază a capitalismului, care va fi înlăturat prin revoluția socialistă, că țările capitaliste se dezvoltă în mod inegal, Lenin susținu teza că e posibilă biruința socialismului într-o singură țară. Această teză s-a verificat prin biruința socialismului în Rusia.

El a susținut că clasa muncitoare poate birui numai dacă este condusă de un partid marxist bine orientat, bine organizat, care constituie avantgarda clasei muncitoare. Aceasta s-a verificat în întemeerea partidului comunist (bolșevic), sub conducerea căruia s-a făurit biruința Marii Revoluții din Octombrie (1917) și s-a construit socialismul, se construiește comunismul. Aceasta s-a verificat în toate țările socialiste.

El a precizat că trebuie instaurată dictatura proletariatului, care e libertate pentru poporul muncitor și dictatură împotriva celor puțini, a exploatatorilor, spre deosebire de așa zisa „democrație burgheză", care e libertate pentru exploatatori și dictatură împotriva celor mulți. Instrumentul principal de realizare a dictaturii proletariatului, de construire a socialismului, sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn, este statul de democrație populară.

El a pus la baza luptei revoluționare și a muncii de construire a socialismului alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, sub conducerea clasei muncitoare.

El a arătat că economia socialistă e o economie planificată, că la baza ei stă dezvoltarea industriei grele, constructoare de mașini (și electrificarea).

El a indicat că drumul țărănimii muncitoare spre socialism este drumul cooperativizării pe baza liberului consimțămînt: de la cooperativele de consum la cooperativele de producție, adică gospodăriile agricole colective.

El a formulat principiul internaționalismului proletar și egalității, libertății și autodeterminării națiunilor, făurind marea familie a înfrățitelor popoare sovietice, înlăturînd șovinismul și cosmopolitismul. Fiecare popor este liber și egal în drepturi cu celelalte popoare, construiește socialismul după condițiunile sale specifice, dar în solidaritate cu celelalte popoare socialiste și după liniile fundamentale de construire a socialismului. Așa s-a născut sistemul mondial socialist, în care sînt relații de într-ajutorare frățească și colaborare.

El a prevăzut avîntul mișcării de eliberare a popoarelor coloniale și a chemat pe muncitorii din toate țările să sprijine lupta acestor popoare. De fapt Marea Revoluție din Octombrie a dat un impuls puternic luptei popoarelor coloniale pentru libertate. Astăzi mișcarea de eliberare e pe cale să desființeze complet colonialismul, popoarele coloniale avînd în țările socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, un sprijin puternic pentru cucerirea independenței și dezvoltarea economiei și culturii lor.

El a formulat principiul coexistenței pașnice între state cu sisteme sociale deosebite, care stă la baza păcii și prieteniei între popoare în epoca noastră. Acest principiu este azi unanim recunoscut și angajează în lupta pentru pace, pentru dezarmare sute de milioane de oameni.

Acestea sînt cîteva din tezele prin care V. I. Lenin a aplicat marxismul în mod creator și l-a dezvoltat în epoca imperialismului și a revoluțiilor socialiste.

Dar V. I. Lenin nu a fost numai un teoretician, un gînditor profund. El a fost și un om de acțiune, cel mai mare revoluționar și om de stat al vremurilor. El nu avea numai principiile generale, orientările largi, ci pătrundea și năzuințele maselor, cunoștea clar situația și găsea întotdeauna mijloacele practice de realizare a năzuințelor după situația dată. Era simplu, modest, apropiat de oamenii muncii. In articolele lui scria pe înțelesul tuturor, angajîndu-i pe calea cea mai potrivită. Cuvîntările lui erau clare, precise și rostite cu atîta convingere, încît cucerea zecile de mii de ascultători, care în cuvintele lui găseau formulate propriile lor gînduri și dorinți. Știa să folosească lozincile cele mai corespunzătoare, care exprimau dorințele maselor și le înflăcărau la luptă. Era un prieten pentru fiecare, atent la nevoile personale, atent la glasul maselor. Era un organizator neîntrecut și un strateg al revoluției fără egal. Avea o energie nesecată și puternică. De aceea masele muncitoare au văzut în el pe conducătorul genial și l-au urmat cu entuziasm și în re-

(urmare în pag. 2)

Graiul cifrelor

Direcțiunea de Statistică — a făcut la sfîrșitul anului 1959 o dare de seamă despre investițiile, îmbunătățirile și realizările planului de stat pe anul 1959. Pentru evidențierea progresului, se face comparație cu realizările din 1958.

A. INDUSTRIA:

a) Planul producției globale a fost realizat 102,3 la sută, creștere de 11,1 la sută față de 1958.

b) Planul producției marfă s-a realizat 102,6 la sută, deci o creștere de 14,6 la sută față de 1958.

c) La industrie în anul 1959 s-au aplicat circa 30.000 invenții, inovații și raționalizări. Productivitatea a crescut cu 7 la sută față de 1958.

In Intreprinderile metalurgice s-a economisit material la produsele normate 4500 tone metal, din care s-ar putea face 1200 tractoare sau 1100 autocamioane.

La piele și talpă s-a economisit material din care s-ar putea face circa 1.800.000 perechi încălțăminte, circa 12—18 la sută.

Prin depășirea angajamentelor s-au realizat economii de 1,3 miliarde.

Economii, prin reduceri de prețuri, s-au făcut și în întreprinderile: Ministerului Industriei Grele; Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei; Ministerul Bunurilor de Consum și Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor.

B. AGRICULTURA:

In 1959 în unitățile socialiste — întovărășiri, colective — au intrat 766.000 familii, față de 415.000 familii ce intraseră în 1958, deci o creștere de 350.000 familii.

Suprafața agricolă a sectorului socialist a crescut în 1959 cu 1.891.000 ha față de 835.000 ha din anul 1958, ceea ce înseamnă că 73,5 la sută din totalul familiilor țărănești — la sfîrșitul anului 1959 — fac parte din sectorul socialist, care are 73 la sută din suprafața arabilă a țării.

Numărul uneltelor agricole încă a crescut în anul 1959: tractoarele cu 7100, plugurile de tractoare cu 7050, semănătoarele cu 6440 și combinele cu 3340 bucăți.

A crescut și volumul lucrărilor, planul fiind depășit cu 24 la sută.

Producția de grîu în 1959 a fost de 4 mil. tone.

Producția de porumb în 1959 a fost de 5,7 mil. tone.

Producția de sfeclă de zahăr în 1959 a fost de 3,4 mil. tone.

Producția de floarea soarelui în 1959 a fost de 529 mii tone.

După comunicat, 70 la sută din producția de cereale, 75 la sută din floarea soarelui și 85 la sută din sfecla de zahăr provin din sectorul socialist. Incă o dovadă că gospodăriile socialiste dau randament hotărîtor în economia națională. Gospodăriile de stat dau cu 40 la sută, gospodăriile colective cu 15 la sută mai mult decît gospodăriile individuale. La fel dau la porumb, prima cu 17 și a doua cu 15 la sută mai mult decît gospodăriile individuale.

Explicația e ușoară: pe cînd în gospodăriile de stat și colective lucrările se fac pe terenuri întinse cu mașinile și sub conducerea specialiștilor, cultivîndu-se fiecare plantă la loc corespunzător, la timp potrivit și cu mijloace avansate, pentru a obține maximum de recoltă, în gospodăriile individuale se lucrează cu unelte și metode vechi pe bucăți fărămițate.

In sectorul zootehnic, comunicatul încă ne prezintă progres:

Nr. bovinelor în 1959 a crescut cu 150.000, adecă cu 4 la sută.

Nr. porcinelor în 1959 a crescut cu 500.000, adecă cu 2 la sută.

Nr. ovinelor în 1959 a crescut cu 350.000, adecă cu 3 la sută.

Nr. ovinelor cu lînă fină a crescut în 1959 cu 40 la sută.

Crescînd numărul animalelor a crescut și producția, la carne cu 6, la lapte cu 8, la lînă cu 7, la ouă cu 8 la sută.

La silvicultură planul anual de împăduriri s-a îndeplinit cu 107 la sută.

C. INVESTIȚII ÎN CONSTRUCȚII

In 1959 s-au construit 21.000 apartamente de locuit, școli pentru 33.000 școlari, case de cultură cu 5000 locuri, hoteluri, case de odihnă, cinematografe cu 4000 locuri.

D. CIRCULAȚIA MĂRFURILOR:

Comunicatul mai spune că în 1959 în comerțul socialist s-au vîndut mărfuri de 36 miliarde lei, cu 5 la sută mai mult decît în 1958.

S-au vîndut mobilă, radiouri, televizoare, mașini-aragaz, frigidere, mașini de spălat rufe, biciclete, motociclete, din ceea ce conchidem că s-a îmbunătățit situația financiară a consumatorilor.

E. REALIZĂRI ȘI ÎMBUNĂTĂȚIRI PENTRU OAMENII MUNCII:

In anul 1959 venitul național fiind mai mare cu 13 la sută, decît cel din anul 1958, statul:

a) a majorat salariile cu 11 la sută.

b) a majorat pensiile în mod simțitor.

c) a urcat bugetul la venituri cu 8 la sută față de anul 1958.

Numărul circumscripțiilor medico-sanitare au crescut cu 300, reprezentînd 11 la sută față de 1958. Numărul caselor de nașteri a crescut cu 100, azi totalul fiind de 1734 pe țară.

Avînd în vedere prevederile planului pe 1960 și angajamentele făcute de cei din cîmpul muncii pentru depășirea acestor prevederi, sîntem siguri că sub conducerea guvernului realizările anului 1960 raportate la cele din 1959 vor reprezenta un nou progres însemnat pentru economia și cultura socialistă, pentru ridicarea nivelului de trai, material și cultural, al poporului muncitor.

Aceste realizări mărturisesc despre dorința de pace a poporului nostru. El vrea, ca în pace să construiască viața cea nouă, din ce în ce mai îmbelșugată și mai luminată. De aceea poporul nostru, alături de Uniunea Sovietică, de popoarele socialiste și de oamenii cinstiți din toată lumea, luptă pentru dezarmare și pentru pace statornică, pentru colaborare și prietenie spre fericirea popoarelor.

N. LATEȘ

V. I. LENIN

(continuare din pag. 1)

voluția din 1905 și în Marea Revoluție din Octombrie (1917) și în războiul de apărare a patriei socialiste împotriva intervenționiștilor și armatelor alb-gardiștilor, și în munca eroică de construire a socialismului.

Moartea lui la 21 ianuarie 1924 a fost o mare durere pentru oamenii muncii din Uniunea Sovietică și din celelalte țări. Ideile lui însă n-au murit: ele au cucerit și cuceresc milioane și sute de milioane de oameni. Previziunea lui că socialismul va depăși capitalismul în ritmul de creștere a economiei s-a adeverit. Astăzi Uniunea Sovietică a depășit S.U.A. — cel mai puternic stat capitalist — în multe domenii și nu peste mult timp le va depăși în producția pe cap de locuitor din toate sectoarele. In 1965 sistemul mondial socialist va produce mai mult de jumătate din producția mondială, depășind astfel sistemul capitalist. In cucerirea cosmosului și folosirea energiei atomice în scopuri pașnice Uniunea Sovietică este în frunte. E în frunte și în lupta pentru dezarmare, pentru pace și prietenie între popoare. Marile realizări ale Uniunii Sovietice se datoresc faptului că ideile lui Lenin sînt farul călăuzitor spre ținta finală: Construirea comunismului.

Țările de democrație populară se orientează în construirea socialismului după învățătura lui Lenin și experiența Uniunii Sovietice. Leninismul este călăuza tuturor partidelor comuniste din întreaga lume.

La a 90-a aniversare a nașterii sale, geniul lui V. I. Lenin călăuzește omenirea muncitoare spre progres, pace, democrație și socialism. El arată calea eliberării din exploatare și din robia colonială și a făuririi unei vieți fericite pentru oamenii muncii de pretutindeni. Acesta e cel mai luminos omagiu ce i se poate aduce, aceluia care și-a jertfit toată viața pentru binele omenirii muncitoare, Vladimir Ilici Lenin.

T. R.

Păcate și virtuți

Viața creștinului, după Sf. Apostol Pavel, e o necontenită străduanie de a se „dezbrăca" de păcate și a se „îmbrăca" în virtuți. Iată cîteva din păcatele care trebuiesc înlăturate și cîteva din virtuțile care trebuiesc dobîndite de orice creștin, sau, spus altfel, ceva despre felul cum trebuie să trăiască orice creștin, sau omul cel nou, renăscut în Iisus Hristos, care trebuie să umble „întru dreptate și sfințenia vieții" (Ef. 4, 24).

Credința este prima cale prin care creștinul vine în legătură cu Dumnezeu, căci „prin credință ne apropiem de Dumnezeu cu deplină nădejde" (Ef. 3, 12) și tot prin credință Hristos-Domnul se sălășluiește în sufletul creștinului (Ef. 3, 17). Ea înseamnă încredere deplină în Iisus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu și Dumnezeu adevărat și aceeași încredere în învățăturile Lui, cu deosebire în acelea al căror cuprins creștinul abia îl întrezărește în viața sa pămîntească. Credința este deci începătoarea, călăuzitoarea și rădăcina vieții creștinului. De aceea, pentru a aduce roade cu adevărat în viața creștinului, credința trebuie să fie vie, curată, lucrătoare de fapte bune și statornică. Căci zice Apostolul: „Frații mei iubiți și doriți, bucuria și cununa mea, rămîneți statornici întru Domnul" (Fil. 4, 1 și 1 Cor. 16, 13). O astfel de credință au avut proorocii Vechiului Testament și alți bărbați cu frică de Dumnezeu despre care ne vorbește Sf. Apostol Pavel la Evrei 11, 33—34. O astfel de credință trebuie să aibă și creștinul.

Creștinul își întărește credința și și-o cultivă mai ales prin Sf. Cuminecătură, prin rugăciune și priveghere.

Prin **Sf. Cuminecătură** sau Euharistie, creștinul intră în chip simțit în legătură cu Mîntuitorul Iisus Hristos, cu trupul și cu sîngele Său (I Cor. 10, 16). Avînd în vedere măreția acestei Sf. Taine, Sf. Apostol Pavel cere creștinului să-și controleze cu cea mai mare grijă inima, gîndurile și simțirile sale și numai dacă se simte întradevăr demn numai așa să se cuminece. „Ispitească-se omul pe sine și așa să mănînce din pîine și să bea din pahar" (I Cor. 11, 28). „Cercetează-ți gîndurile tale — ne învață o carte mai veche, tîlcuind aceste cuvinte ale Sf. Apostol

(urmare în pag. 3)

Pavel — şi de vei găsi mîndrie în minte, zavistie în suflet, vrăjmăşie în inima ta şi nici o pocăinţă, depărtează-te!", „pentru că cel ce mănîncă şi bea cu nevrednicie, osîndă luişi mănîncă şi bea, nesocotind trupul Domnului" (I Cor. 11, 29).

Creştinul este şi un om al **rugăciunii.** Sf. Apostol Pavel nu-şi poate închipui un creştin care să nu se roage lui Dumnezeu. Nu doar că Dumnezeu ar avea nevoie de rugăciunile creştinului sau nu i-ar cunoaşte nevoile, căci în atotputernicia Sa n-are nevoie de nimic şi El ştie totul, dar aceasta este calea prin care creştinul comunică mai direct, mai de la inimă la inimă — să zicem aşa — cu Părintele său Ceresc, căruia i-a închinat toată viaţa şi de la care primeşte nevăzute puteri în lupta sa împotriva răului şi pentru zidirea sa trupească şi sufletească. „Nu vă îngrijoraţi de nimic, ci prin rugăciune şi cerere, cu mulţumiri, arătaţi dorinţele voastre" (Fil. 4, 6). Rugăciunile însă trebuie să fie cu stăruinţă (Rom. 12, 12), cu linişte sufletească, „fără mînie şi fără gîlceavă" (I Tim. 2, 8). Ele nu se rezumă numai la persoana proprie ci creştinul cuprinde în rugăciunile sale pe fraţii de credinţă şi pe toţi oamenii fără deosebire (I Tim. 2, 1), al căror bine îl doreşte şi pentru realizarea căruia el trebuie să lucreze cu timp şi fără timp.

De altfel, după Sf. Pavel, întreagă viaţa creştinului este o rugăciune în Duh (Ef. 6, 18; I Tes. 5, 17), ceea ce înseamnă că el trebuie să păstreze în continuu şi în orice lucru simţirea, voinţa şi gîndurile către Dumnezeu. Aceasta înseamnă o stare de conştiinţă trează, de continuă veghere — întocmai ca un soldat care stă de strajă — de umblare ca la lumina zilei. „Drept aceea, să priveghem şi să fim treji, îmbrăcîndu-ne în zaua credinţei şi a dragostei şi în coiful nădejdii de mîntuire" (I Tes. 5, 6—8).

Creştinul însă se dovedeşte a fi un om cu adevărat nou mai ales în viaţa lui de toate zilele.

El este în continuă luptă cu păcatele. Le amintim pe cele mai de seamă din cîte combate Sf. Pavel.

Desfrîul era păcat mult răspîndit în lumea păgînă de acum 2000 de ani. Prin convertirea la Iisus Hristos, trupul creştinului devine vas de cinste (I Tes. 4, 4); „mădular al lui Iisus Hristos" (I Cor. 6, 19), iar prin desfrînare acest lăcaş se întinează, aşa cum se întinează sau se profanează o biserică în care se petrec lucruri contrare sfinţeniei. Din acest motiv Sf. Apostol Pavel porunceşte aspru: „Fugiţi de desfrînare!" (I Cor. 6, 18).

Beţia este de cele mai multe ori pricina desfrîului. „Nu vă îmbătaţi de vin întru care este desfrînarea", învaţă Sf. Apostol Pavel (Ef. 5, 18). Creştinul nu este oprit de la consumarea vinului, ci de la „folosirea lui fără cumpătare", cum zice Sf. Ioan Gură de Aur, căci cu primul pahar omul bea vin, cu al doilea, vinul bea vin, iar cu al treilea, vinul bea omul, cum frumos glăsuieşte o zicală japoneză, vrînd să arate că ce-i prea mult nu-i sănătos. „Să ne abţinem de la beţie — ne învaţă tot Sf. Ioan Gură de Aur — nu spun să ne abţinem de la vin, ci să ne abţinem de la beţie. Nu vinul produce beţia, căci este zidirea lui Dumnezeu, iar zidirea lui Dumnezeu nu produce nici un rău, ci voinţa rea produce beţia", prin care omul devine „mai greţos chiar decît animalele". Căci „animalele atît beau cît le este sete şi pofta lor încetează odată cu trebuinţa, beţivul însă, prin lăcomie, depăşeşte pofta şi ajunge mai neînţelept decît animalele".

Lăcomia. Cei ce îşi pun toată nădejdea lor numai în mîncare îşi pierd demnitatea lor de oameni, lăcomia fiindu-le Dumnezeu (Fil. 3, 19), iar iubirea de bogăţie, care este şi ea o lăcomie, duce la învîrtoşarea inimii, Sf. Pavel socotindu-o „închinare la idoli" (Col. 3, 5) şi „cauza tuturor relelor" (I Tim. 6, 10).

Credinţa creştinească

Cea dintîi dintre cele trei virtuţi religioase este credinţa creştinească. Ceea ce este lumina pentru ochiu este credinţa creştinească pentru sufletul creştinului. Fericitul Augustin zice că după cum o casă se compune din trei elemente deosebite dar foarte necesare, adică temelia, zidurile şi acoperişul, tot aşa şi edificiul vieţii sufleteşti creştine, se întemeiază pe credinţă, se înalţă cu nădejdea şi se desăvîrşeşte prin iubire sau dragoste. Credinţa ţine locul temeliei, nădejdea ţine locul zidurilor şi dragostea ţine locul acoperişului. „Casa lui Dumnezeu se întemeiază pe credinţă, se înalţă prin nădejde, se desăvîrşeşte prin dragoste". (Cuvînt. 23).

Pentru a înţelege bine ce este credinţa trebuie să ştim ce însemnează a crede. A crede, în general, însemnează a ţinea de adevărat ceea ce ne spune altul. Credinţa nu-i altceva decît convingerea noastră întemeiată pe autoritatea celui care ne vorbeşte. Dacă această convingere se bazează pe autoritatea lui Dumnezeu se numeşte credinţă dumnezeiască.

Toată credinţa în Dumnezeu se bazează pe primirea de către noi a tuturor adevărurilor pe care le avem prin descoperirea mai presus de fire, în vederea mîntuirii noastre, pe baza încrederii în Dumnezeu şi pe baza unei „vederi sufleteşti".

Putem zice deci că credinţa este o virtute suprafirească, prin care noi, sprijiniţi pe autoritatea lui Dumnezeu, credem tot ceea ce El ne-a descoperit şi ne propunem ca să credem prin mijlocirea Bisericii.

Sf. Pavel ne spune că credinţa este „adeverirea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute" (Evr. 11, 1).

După ce am vorbit în general despre natura credinţei să vorbim ceva şi despre necesitatea şi însuşirile credinţei.

Credinţa este necesară pentru că fără de ea nu ne putem mîntui. Sf. Pavel zice că fără credinţă nu putem plăcea lui Dumnezeu: „Fără credinţă nu este cu putinţă a plăcea lui Dumnezeu" (Evr. 11, 6). Ea e prima cinstire pe care o pretinde de la noi Dumnezeu, primul pas pentru a merge la El, căci: „Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi răsplăteşte pe cel ce-L caută" (Ioan 11, 6).

Motivul acestei necesităţi a credinţei stă în faptul că de credinţă atîrnă în cea mai mare

(continuare în pag. 4)

Mîndria este mult combătută de Sf. Apostol Pavel, căci ea constituie o mare piedecă în calea vieţii creştine. „Nu vă ţineţi înţelepţi întru voi înşivă", spune Sf. Pavel (Rom. 12, 16), căci „cei ce se măsoară cu ei înşişi sînt nişte nepricepuţi" (II Cor. 10, 12). Sau cum învaţă în epistola către Galateni: „Să nu umblăm după mărire deşartă, întărîtîndu-ne şi pizmuindu-ne unii pe alţii" (Gal. 5, 26).

Pe măsură ce creştinul se leapădă de aceste păcate ale omului vechi, el se îmbracă în virtuţile omului nou, căci creştinul este cu deosebire un om al dragostei, al dreptăţii, al muncii şi al păcii.

Dragostea este virtutea de căpătîi care înfrumuseţează chipul creştinului adevărat. Dragostea către Dumnezeu şi către semeni „din inimă curată, din cuget bun şi din credinţă nefăţarnică" (I Tim. 1, 5) se îngrijeşte de „binele tuturor oamenilor" (Rom. 12, 17). „Dragostea nu face rău oamenilor" (Rom. 13, 10), ea pune umărul la poverile altora (Gal. 6, 2).

Dragostea „nu pizmuieşte", pentru că fericirea şi succesul altuia n-o supără. „Dragostea nu se ţine semeaţă", căci ea nu imită pe fariseii care-şi trîmbiţează binefacerile; ea „nu se poartă cu necuviinţă", înlăturînd cu grijă din vorbirea, din atitudinea şi din faptele sale tot ceea ce ar putea să vateme sau să ofenseze pe aproapele. Dragostea „nu caută la ale sale" pentru că ea vrea să omoare egoismul; ea „nu se întărîtă" chiar dacă este nesocotită sau vorbită de rău, pentru că este deasupra preocupărilor mărunte ale celor ce nu-şi fac nici un ideal înalt şi măreţ în viaţă; ea nu se gîndeşte la rău, „nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr" (I Cor. 13, 4—6). De aceea, „dragostea este plinirea legii" (Rom. 13, 10) şi toate ale creştinului se petrec şi trebuie să se petreacă întru dragoste (I Cor. 16, 14). Din această virtute izvoreşte simţul dreptăţii, al milei, al sinceritătii şi al bucuriei de a trăi viaţa, căci creştinul este un om senin, care-şi cunoaşte rostul său în lume. De aceea, creştinul nimănui cu nimic nu trebuie să-i fie dator decît cu dragostea (Rom. 13, 8), căci dragostea nu poate fi deplin împlinită oricît ne-am strădui spre aceasta.

Munca este o trăsătură de seamă a creştinului. Ea are la bază atît dragostea creştină, care pretinde o intensă activitate pentru binele propriu şi al altora, cît şi porunca Sf. Apostol Pavel. De multe ori, de pildă, pe lîngă lăcomie, lenea este mama furtului. De aceea „cel-ce a furat să nu mai fure, ci mai vîrtos să se ostenească cu mîinile sale, ca să aibă să dea şi celui lipsit" (Ef. 4, 28). „Auzim că pe la voi umblă unii fără de rînduială, nelucrînd nimic, ci ţinîndu-se numai de iscodiri. Unora ca aceştia **le poruncim** ca să-şi mănînce pîinea lor muncind în linişte" (II Tes. 3, 11—12), iar dacă totuşi **„cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănînce"** (II Tes. 3, 10). Pentru că, după cum spune un tălmăcitor al acestor cuvinte, nu se cuvine a milui şi a ajuta pe cel în stare a munci şi a practica o meserie, dar care nu vrea să facă acest lucru, ci trăieşte pe spatele altora.

Pacea. Fiind un fiu al „Dumnezeului păcii" (Fil. 4, 9), creştinul nu poate fi decît un om al păcii, „căci spre pace ne-a chemat pe noi Dumnezeu" (I Cor. 7, 15). De aceea, creştinul se sileşte a trăi în pace cu toţi oamenii, rugîndu-se şi lucrînd, mai ales, ca neînţelegerile şi războaiele să fie înlăturate din viaţa oamenilor. „Nevoiţi-vă a trăi în linişte ca să vă faceţi datoria şi să lucraţi cu mîinile voastre" (I Tes. 4, 11); şi: „Trăiţi în pace unii cu alţii" (I Tes. 5, 13); şi iarăşi: „Să căutăm cele ce sînt ale păcii şi cele ce sînt spre zidirea cea dintre noi" (Rom. 14, 19).

*

Chipul acestui creştin, al acestui om care trăieşte după voia lui Dumnezeu, ale cărui însuşiri mai de seamă le-am arătat în cele de mai sus, l-a întruchipat întru totul Sf. Apostol Pavel. El a fost exemplul viu al acestui creştin, exemplu realizat după modelul de viaţă lăsat nouă de Mîntuitorul Iisus Hristos. Căci numai avînd conştiinţa că a urmat pas cu pas acestui model, Sf. Apostol Pavel putea să spună că „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte întru mine", şi putea, totodată, să spună creştinilor din vremea lui şi din totdeauna: „Cele ce aţi învăţat şi aţi luat **şi aţi auzit şi aţi văzut la mine,** acestea să le faceţi şi Dumnezeul păcii va fi cu voi" (Fil. 4, 9), ceea ce însemnează că şi noi putem întruchipa chipul acestui creştin.

Un astfel de creştin este o adevărată podoabă, este „mireasma lui Hristos", cum zice Sf. Ap. Pavel (II Cor. 2, 15), între semenii săi.

Astfel de creştini vrea Dumnezeu şi spre un astfel de creştin — cu credinţă curată, lipsit de păcate şi îmbrăcat în cît mai multe virtuţi plin de dragoste faţă de Dumnezeu şi de oameni — să tindem şi noi cu toată rîvna, pentru fericirea noastră şi preamărirea Ziditorului nostru.

GH. P.

Credința creștinească

(continuare din pag. 3)

parte valoarea și rodul faptelor bune. Nu pot fi fapte cu adevărat bune și vrednice pentru viața veșnică dacă nu sînt însoțite de credință sau dacă nu izvorăsc din ea. După cum o monetă — e asemănarea pe care o face Sf. Ioan Gură de Aur — care nu are pe ea stema țării, oricît de prețios ar fi metalul din care a fost făcută, nu are curs și nu se primește în comerț, nu are valoare, tot așa și faptele noastre, oricît de bune și de frumoase ar fi, dacă nu sînt însemnate cu semnul credinței nu au valoare pentru mîntuirea noastră veșnică. Chiar dacă am săvîrși cele mai sfinte și mai bune lucrări, fără credință sîntem socotiți morți înaintea lui Dumnezeu, sîntem asemenea unei case zidite pe nisip.

Din credință izvorește orice virtute și orice merit în fața lui Dumnezeu. De aceea ne zice Mîntuitorul: „Cel ce va crede și se va boteza se va mîntui" (Mc. 16, 16).

Cum trebuie să fie credința noastră? Printre alte calități credința noastră creștinească trebuie să fie întreagă, tare și potrivită cu faptele noastre.

Credința noastră e întreagă cînd credem tot ce se cuprinde în Sf. Scriptură și Sf. Tradiție și tot ce ne învață Sf. maică Biserică. Nu putem fi credincioși atunci cînd credem unele adevăruri, iar de altele ne îndoim. Unui ceas care merge foarte bine, dacă îi înlăturăm din mecanismul lui o singură rotiță, fie cît de mică, ceasul se oprește și nu mai este bun de nimica. Așa și credința cînd e întreagă e bună și valoroasă înaintea lui Dumnezeu, dar dacă nu credem un singur adevăr oricît de mic, credința noastră nu are nici o valoare.

Credința noastră să fie tare adică neîndoielnică și ca o ancoră a sufletului.

Credința să fie potrivită cu faptele noastre. Credința este trunchiul și ramurile, iar faptele sînt roadele. Nu ne putem socoti credincioși dacă ne lipsesc faptele cele bune creștinești. Nu putem zice că avem credință dacă nu ne rugăm, dacă nu ajutăm pe aproapele, nu iubim și nu ajutăm Biserica și Patria împreună cu poporul din care facem parte. Nu putem zice că avem credință dacă nu ne supunem și nu ascultăm de legile și ocîrmuitorii Țării și de ocîrmuitorii și legile Bisericii.

Acum, după ce cunoaștem ce este credința și cum trebuie să fie credința noastră, să căutăm să cîștigăm această virtute și s-o cultivăm în sufletele noastre. Ce face un om cînd își face o casă nouă? O împodobește cum știe mai frumos pentru ca să se simtă bine în ea. Tot așa trebuie să facem și noi cu sufletul nostru. Podoaba sufletului sînt virtuțile și printre acestea una dintre cele mai necesare este credința, căci ea este „temelia religiei" — zice Sf. Ioan Gură de Aur.

Origen — vorbind despre credința creștinească — zice că dacă în lume nu strălucește soarele, nu răsare, nu crește și nu dă rod nici un arbore și nici un fel de semănătură; tot așa dacă în sufletul creștinului nu strălucește credința el nu poate săvîrși nici o faptă vrednică de răsplată, căci — zice Fer. Augustin — „după cum toată frumusețea unei plante oarecare izvorește din rădăcină, tot așa ceea ce e bun, e meritoriu, e fericitor pentru sufletul credincios, izvorește din credință".

Credința creștină ne arată drumul pe care să-l facem pentru ajungerea fericirii noastre veșnice. Căci așa după cum cel ce vrea să ajungă la o țintă oarecare are lipsă de ochi pentru a vedea și cunoaște drumul, și picioare pentru ca să umble pe el, tot așa cel ce vrea să între în împărăția cerurilor are nevoie de ochiul credinței și de deprinderea faptelor celor bune.

Credința este sprijin în luptele noastre sufletești împotriva păcatului și în suferință.

Credința este mijlocul cel mai puternic pentru a putea cîștiga de la Dumnezeu orice dar. „Toate se pot celui credincios ...cel ce va crede se va mîntui" (Mc. 9, 22; 16, 16).

In Evanghelii se vorbește despre morți înviați, despre orbi, despre surzi, despre paralitici, despre îndrăciți și despre alte feluri de bolnavi vindecați de Iisus. De ce a săvîrșit Iisus toate aceste minuni? Care a fost motivul? Credința! „Văzînd credința lor... credința ta te-a mîntuit" (Mt. 9, 2; Mc. 10, 52).

Să ne cercetăm pe noi fiindcă credința cea întreagă, credința cea tare și îmbogățită cu fapte bune, este credința care îi place lui Dumnezeu, e credința care ne îmbogățește de merite, e credința care ne sfințește, ne înnobilează, ne mîntuiește și ne dă pacea cu noi înșine și cu semenii noștri. Cu adevărat putem zice că fără de credință nu este cu putință a plăcea luí Dumnezeu.

Credința noastră ne învață să muncim cu drag pentru binele obștesc, să ne iubim poporul și patria, să fim luptători pentru pace, să fim făcători a tot binele. Credinciosul, care face acestea, este bine plăcut și înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. El își împlinește datoria către Dumnezeu și datoria către aproapele, către țara sa, către întreaga omenire.

Prof. Al. Moisiu

Prăznuirea de la Avrig

Vizitația canonică a I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae al Ardealului

Duminică 28 februarie a. c. ultima din lună, a fost o zi minunată de primăvară. Pe cerul senin se ridica soarele biruitor, iar munții înalți ai Făgărașului, acoperiți pînă jos de zăpadă, împrumutau zilei o frumusețe și mai sărbătorească.

Biserica veche a avrigenilor, străjuită de mormîntul marelui dascăl Gheorghe Lazăr, a primit cu vrednicie pe Inalt Prea Sfințitul Mitropolit împreună cu însoțitorii săi de la Sibiu. Soborul preoților în frunte cu protopopul raional-Sibiu (I. Munteanu) și cu credincioșii în ținută de sărbătoare și-au arătat bucuria și mulțumirea sufletească pentru înalta vizită și-au luat parte cu evlavie la Sf. Liturghie.

Răspunsurile liturgice le-a dat o formație restrînsă a corului studenților teologi de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu. La priceasnă au predicat P. C. părinți Teodor Bodogae și consilier Gheorghe Secaș din Sibiu în legătură cu evanghelia Duminicii despre înfrînare, despre iertare și despre comorile sufletești la care este chemat să rîvnească orice credincios.

La sfîrșitul Liturghiei a ieșit la predică **Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae.**

In grai popular, pe înțelesul tuturor „graiul vechilor cazanii" Inaltul ierarh a dat din belșug cuvînt de învățătură duhovnicească, despre post și despre rugăciune. Cu aceste două arme vom fi în stare să biruim ispitele care vor să ne atragă spre păcat, așa după cum Mîntuitorul Hristos a îndepărtat de la sine cele trei ispite din pustia Carantaniei, după ce postise 40 de zile.

De altfel postul este binevenit și pentru sănătatea trupului, așa că Biserica cu înțelepciune l-a așezat. Medicina, ca știință, recomandă și ea postul numindu-l regim, necesar la vindecarea boalelor și păstrarea sănătății, îndreptățind astfel datina creștină. Postul împreună cu rugăciunea ne ajută să dobîndim comorile veșnice ale mîntuirii.

I. P. S. Sa a îndemnat pe credincioșii din Avrig să fie cetățeni buni și harnici, făcîndu-și cu drag datoria. Să trăim așa ca obrazul nostru să fie cinstit și de oameni, iar viața noastră răsplătită în ziua cea mare a judecății înaintea lui Dumnezeu.

A împărtășit apoi celor de față arhierești binecuvîntări.

Pe deplin mulțumiți, credincioșii s-au dus pe la casele lor.

Participant

Vrednicie

Dacă treci pe drumul ce duce de la Reghin la Solovăstru, îți face plăcere să vezi și să auzi cum solovăstrenii au lucrat șoseaua aceasta prin muncă voluntară. Cînd ajungi în comună, te întîmpină o școală măreață, zidită de curînd prin contribuția și munca poporului. Simți că aici sînt oameni harnici, însuflețiți pentru propășirea comunei și pentru o viață mai bună, mai luminată.

Cînd ajungi în dreptul bisericii, nu poți să nu socotești că aici se arată vrednicia unor credincioși, care — dînd contribuția lor entuziastă la munca de folos obștesc — își împlinesc cu rîvnă și datoria față de Biserică. Zidită în 1924, pictată în 1926, biserica a fost înnoită pe dinafară în 1956, iar pe dinlăuntru în 1958. Mare bucurie a fost în sufletul credincioșilor din Solovăstru, cînd în 28 septembrie 1958, P. S. EMILIAN ANTAL — ca delegat al I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae — le-a sfințit biserica înnoită. P. S. Sa le-a amintit că aici a fost mănăstire ortodoxă, pe care au dărîmat-o cătanele împăraților de la Viena. Dar cu toate că prin silă împărații au trecut pe credincioși la uniație, în biserica solovăstrenilor s-a slujit mereu după rînduiala veche, care s-a păstrat neschimbată din neam în neam. Azi ei au biserică mare și frumoasă și se bucură că sînt fii ai Bisericii strămoșești și vrednici cetățeni ai Patriei.

Și astăzi mai păstrează credincioșii amintirea acelei sfințiri de biserică, fiindcă pe meleagurile lor nu-și aduc aminte să mai fi fost vreodată un episcop. Și cuvîntul P. S. Sale le-a mers la inimă.

Ei sînt rîvnitori spre tot lucrul bun, gata oricînd să ajute la înfrumusețarea comunei lor, împlinitori ai datoriilor obștești și cinstitori ai Bisericii și ai slujitorilor ei. Aceasta este vrednicia lor, de credincioși devotați Bisericii și cetățeni harnici, legați cu tot sufletul de patria noastră iubită, Republica Populară Romînă.

De aceea părăsești Solovăstru cu bucuria că ai găsit un colț de țară, care — deși într-o poziție mai retrasă — totuși e cuprins în zbuciumul muncii creatoare care schimbă zi de zi fața pămîntului și viața oamenilor, înfrumusețînd-o și luminînd-o.

N.

La o Sf. Liturghie

Duminică în 3 ianuarie a. c., am ascultat Sf. Liturghie la biserica Sibiu-Trei Stejari, servită de cei doi preoți: Prot. Ion Munteanu și Nichifor Todor. Biserica e o construcție nouă, terminată de fostul preot-paroh S. Macarie. In curtea ei e și casa parohială tot nouă.

In biserică era rînduială: în dreapta fiind numai bărbați și în stînga numai femei.

Am remarcat liniștea și ordinea credincioșilor lipsind acel dute-vino văzut în alte biserici care tulbură pe cei cufundați în rugăciunile preoților și melodioaselor cîntări ale cîntăreților de strană.

Liturghia au oficiat-o ambii preoți, — fiind de rînd Părintele protopop Munteanu.

Predica bine pregătită și însuflețită a fost rostită tot de Părintele Prot. Munteanu, tratînd: Dumnezeirea Domnului nostru Iisus Hristos, a fost ascultată și înțeleasă de credincioși. P. C. Sa este un bun predicator, care știe că capteze atenția credincioșilor și să lege învățătura Bisericii și cu problemele vieții de azi.

La disc toți enoriașii și-au dat obolul, conștii că noua biserică are nevoie de completarea lucrărilor, dar și fiind că ....„iubesc podoaba casei tale Doamne".

Nu voi face comparație între diferitele biserici și serviciile ce se fac și cum se fac în acestea, ci doar atît voi spune că atît eu cît și prietenul Gh. D. care m-a însoțit, după terminarea serviciului bisericesc am fost încîntați de cele văzute și auzite în această biserică unde se lucrează mult și bine.

Nicolae Lateș

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei „REÎNTREGIREA", Sibiu

ANUL 108 SIBIU, 15 APRILIE 1960 Nr. 15—16

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

PASTORALA

LA ÎNVIEREA DOMNULUI

Nr. 2582/1960 Prez.

† NICOLAE

din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe romîne de Alba Iulia și Sibiu și Mitropolit al credincioșilor ortodocși din Ardeal, Crișana și Maramureș

Iubitului cler și dreptcredincioșilor noștri creștini: Har, milă și pace de la Dumnezeu-Tatăl și de la Domnul nostru Iisus Hristos.

„Eu sînt lumina lumii"
(Ioan 8, 12)

Iubiții mei fii sufletești,

Toate praznicele Sfintei noastre Biserici sînt popasuri de mîngîiere, de bucurie și de învățătură. In ele lăudăm pe Domnul și pe Sfinții Lui și ne înțelepțim pe noi înșine pentru a putea străbate cu bucurie și vrednicie și cu spor în toate cele bune drumul vieții acesteia vremelnice, ca să răzbim apoi fără împiedecare în împărăția vieții celei veșnice.

Dar fără îndoială că dintre toate, cel mai de seamă este praznicul Invierii Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. Dăm mulțumită Părintelui ceresc că ne-a ajutat să-l ajungem și în acest an cu sănătate și cu pace, după ce am săvîrșit calea postului cu căință pentru păcatele noastre și cu jale pentru suferințele Celui ce a pătimit pentru noi fără vină.

Domnul știa că va trebui să moară — și apoi să învie pentru a noastră mîntuire. Ucenicilor Săi le-a prorocit din bunăvreme, în cîteva rînduri, și moartea și învierea Sa. Moartea i-a întristat, dar făgăduința învierii nu i-a mîngîiat. In moarte, credeau. In înviere, mai puțin. In moarte credeau, că era lucru firesc; în înviere, mai puțin, căci era lucru peste fire.

Domnul a fost prins și batjocorit, a fost judecat și răstignit, a murit și s-a îngropat. Piatră grea a fost prăvălită la gura mormîntului, cu peceți s-a pecetluit și cu strajă s-a întărit. Firea întreagă s-a cutremurat și s-a întunecat la vederea celor petrecute. Apoi, au urmat ceasuri de tăcere pentru ucigași și pentru ucenicii Domnului deopotrivă.

Ci a treia zi, pe cînd se revărsa de ziuă, femeile mironosițe au alergat la mormînt, ca să ungă cu miruri trupul Domnului, după datină. Dar mormîntul era gol și îngerul de pe piatra răsturnată le-a întîmpinat cu vestea cea mare: Hristos, pe care îl căutați, nu este aici; El a înviat!

In Vinerea cea întunecată, femeile au plecat de la mormîntul Domnului mai pe urmă, după toți ceilalți. In Duminica cea luminată, lor li s-a vestit, înaintea tuturor, învierea.

La început mai cu sfială, căci s-au spăimîntat de cele aflate de la înger — dar și cu tăinuită „bucurie mare"[1] — iar apoi cu sfîntă îndrăzneală, mironosițele femei au spus ucenicilor și ucenicii au vestit învierea mai departe. Cu vremea ea a umplut tot pămîntul. Din om în om, din veac în veac, vestea aceasta a ajuns pînă la noi, umplîndu-ne sufletele de negrăită bucurie. Ca și înaintașii noștri, cîntăm și noi, credincioșii de astăzi: **„Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcînd și celor din mormînturi viață dăruindu-le!"**. Bucuria noastră, ca și a lor, o cîntăm cu însuflețitul viers al stranei: **„Acum toate de lumină s-au umplut, și ceriul și pămîntul, și cele dedesupt". „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într-însa. Paștile frumoase, Paștile Domnului...". „Ziua învierii, popoare, să ne luminăm...". „Răsărit-a primăvara, veniți să ne desfătăm; strălucit-a învierea lui Hristos, veniți să ne veselim"!**[2]

Cîntăm unele ca acestea cu inimi înălțate, și ne veselim duhovnicește, fiind că nu mai sîntem robi păcatului. Prin jertfa Sa mîntuitoare, Hristos Domnul ne-a izbăvit de osînda morții. Iată pricina pentru care ne bucurăm și ne vom bucura pururea. Căci Hristos, odată înviat din morți, nu mai moare. Cu El, trecem și noi din moarte la viață și de pe pămînt la cer. Căci precum printr-un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, tot așa prin Fiul lui Dumnezeu am scăpat de povara păcatului strămoșesc și am răzbit la limanul mîntuirii.

Pentru neascultarea sa, Adam a luat plata păcatului, care este moartea. Pentru desăvîrșita ascultare a lui Hristos, Domnul nostru, și pentru jertfa adusă de bunăvoie pe lemnul Crucii, am fost izbăviți și așezați din nou în dragostea Tatălui nostru celui din ceriuri, cu care ne-a împăcat. Căci, după cuvîntul dumnezeiescului Apostol Pavel, Hristos, „chipul lui Dumnezeu fiind ... s-a smerit pe Sine ... făcîndu-se asemenea oamenilor și la înfățișare arătîndu-se ca un om. S-a smerit pe Sine, făcîndu-se ascultător pînă la moarte, și încă moarte pe cruce. Pentru aceea și Dumnezeu l-a preaînălțat pe dînsul și i-a dăruit Lui nume mai presus de orice nume, ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece".[3]

Iubiții mei fii sufletești,

Cît a umblat pe pămînt, Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos a adeverit că El este „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat". A adeverit acest lucru prin învățătura Sa rostită „întru putere", prin faptele Sale minunate și mai presus de toate prin învierea Sa. Dacă a mai rămas în cineva vreo umbră de îndoială în dumnezeirea lui Hristos, învierea cea de-a treia zi a risipit-o. Iar că a înviat cu adevărat s-au încredințat și femeile mironosițe, și Sfinții Apostoli, și cei ce împreună cu ei „și cu Maria, muma lui Iisus, stăruiau într-un cuget în rugăciune".[4] Fiind că toți aceștia, ca și cei „peste cincisute de frați" despre care vorbește Sfîntul Apostol Pavel din Corint,[5] l-au văzut pe Hristos cel înviat, l-au auzit și unii chiar au mîncat cu El. Deci, de la unii ca aceștia știm noi, cei de azi, că Domnul a înviat cu adevărat.

Invierea a luminat cugetele celor dintîi martori ai ei. Tot așa se luminează și se încălzesc inimile noastre în noaptea de Paști, cînd auzim pe preot, din ușile împărătești ale Sfîntului Altar, rostind chemarea: „Veniți de luați lumină"! Veniți de luați lumină din lumina lui Hristos, care din Biserică luminează tuturor credincioșilor, de veacuri și peste veacuri. Lumina aceasta nu se gată niciodată: e veșnică, e fără început și fără de sfîrșit, ca și Dumnezeu.

Iubiții mei fii sufletești,

Invierea Domnului stă la temelia credinței noastre. Invierea Domnului sporește credința noastră în bunătatea Tatălui, în dragostea Fiului și în purtarea de grijă a Duhului Sfînt, de ale cărui daruri ne facem părtași în Biserică, viețuind împreună cu Hristos Domnul. Iar cine se silește să viețuiască în Hristos, dator este precum Hristos a umblat, și el așa să umble,[6] adică lepădînd „lucrurile întunerecului", să îmbrace „armele luminii".[7] **„Eu sînt lumina lumii"** — zice Domnul. „Cel ce vine după mine nu va umbla întru întunerec, ci va avea lumina vieții".[8]

Iată de ce, dragii mei, noi credincioșii adăugăm la bucuria învierii bucuria umblării în lumină. Iar aceasta însemnează a nu face zadarnică crucea lui Hristos, a nu lua în deșert jertfa Lui izbăvitoare.

1 Matei 28, 8.
2 Din Catavasiile Invierii.
3 Filipeni 2, 6—11.
4 Faptele Apostolilor 1, 14.
5 I Corinteni 15, 6.
6 Cf. I Ioan 2, 6.
7 Romani 13, 12.
8 Ioan 8, 12.

PASTORALA

(continuare din pag. 1)

„Prin cruce", Hristos „a omorît vrajba",[9] împăcîndu-ne cu Dumnezeu, pe care l-am supărat prin păcat, şi înfrăţindu-ne cu semenii noştri, cu ceilalţi oameni. „Venind (pe pămînt), el a vestit pace...".[10] „El este pacea noastră, El, care a făcut din două lumi una, surpînd zidul despărţitor de la mijloc, adică vrajba, ... pentru ca pe amîndoi întru Sine să-i zidească într-un om nou, făcînd pace".[11]

Minunea aceasta s-a petrecut aievea în Biserica noastră, care trupul lui Hristos este. La sînul ei au aflat adăpost dintru tot începutul, oameni de toate naţiile şi de toate stările, fără deosebire. Lepădînd vrajba şi vrăjmăşia, au gustat şi s-au încredinţat că dragostea şi pacea împărtăşesc adevărata bucurie a vieţii. „Cele vechi au trecut, iată, toate s-au făcut nouă".[12]

Iubiţii mei fii sufleteşti,

Alungarea vrajbei şi stingerea vrăjmăşiei dintre oameni, sălăşluirea în lume a buneiînţelegeri şi a păcii prieşte oamenilor şi îi place lui Dumnezeu.

De la războiul din urmă încoace, întreaga omenire cere pace şi bunăvoire — şi aşteaptă şi se străduieşte ca vrerea ei de neclătit să capete trup. Tot mai numeroşi şi mai desluşiţi la vorbă sînt acei ocîrmuitori de popoare care păşesc făţiş, cu hotărîre şi cu îndrăznire, împotriva vrajbei şi a vrăjmăşiei pentru aşezarea pe pămînt, între oameni, a buneivoiri şi a prieteniei, a buneiînţelegeri şi a înfrăţirii.

Noi ,credincioşii, ne rugăm neîncetat pentru plinirea desăvîrşită a acestor străduanii binecuvîntate şi le sprijinim cu toată osîrdia. Căci oricine se frămîntă pentru curmarea vrajbei şi pentru sălăşluirea păcii pe pămînt, săvîrşeşte lucrul lui Dumnezeu şi arată nefăţărită dragoste de oameni.

In acest an, pare că mai mult decît altă dată, desprimăvărarea firii se nimereşte cu o adevărată desprimăvărare a cugetelor omeneşti de pretutindeni.

Ci nu ne vom odihni nici de-acum încolo, fiindcă mai sînt multe de făcut pînă cînd vom vedea săbiile prefăcute-n fiare de plug şi suliţele-n seceri.[13] Nici o fiinţă omenească nu se poate legăna cu gîndul că bătălia pentru înfrîngerea războiului vrajbei şi lipsei de încredere între oameni şi popoare s-ar fi sfîrşit. Noi, credincioşii Bisericii noastre, ne vom aduce şi de-aci înainte, cu aceeaşi rîvnă, prinosul nostru de părtăşie la dezarmarea inimilor vrăjmăşite, pentru ca pacea şi dragostea să se aşeze în cugetele tuturor oamenilor. In chipul acesta, netezim calea celeilalte dezarmări, materiale, şi pregătim veacul unei lumi fără arme şi fără războaie, stăpînită de dragoste şi bucurie, de tihnă şi belşug.

Dăm slavă lui Dumnezeu că Patria noastră dragă, Republica Populară Romînă, fruntaşă în chibzuita gospodărire a treburilor lăuntrice, este fruntaşă şi în ostenelile binecuvîntate ce se depun pentru biruinţa păcii şi buneivoiri dintre oameni şi popoare. „Să ne bucurăm şi să ne veselim şi să dăm slavă lui Dumnezeu"[14] — pentru toate acestea.

Astfel, ne vom bucura împreună, rugîndu-ne frăţeşte, tot mai vîrtos „pentru pacea de sus şi pentru mîntuirea sufletelor noastre". Şi iarăşi, ne vom veseli ieşind împreună, ca să ne lucrăm frăţeşte dragile noastre ogoare, încălzite de soarele primăverii.

Dorindu-vă, cu părintească dragoste, să petreceţi în pace, cu sănătate şi desăvîrşită bucurie praznicul Sfintelor Paşti şi să-l ajungeţi întru mulţi, fericiţi ani, Vă întîmpin cu strămoşeştile noastre bineţe creştineşti:

Hristos a înviat!

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl şi împărtăşirea Sfîntului Duh să fie cu voi cu toţi.

Dată în reşedinţa Noastră mitropolitană din Sibiu, la Praznicul Invierii Domnului din anul 1960.

Al vostru al tuturor, de tot binele voitor,

† NICOLAE
arhiepiscop şi mitropolit

9 Efeseni 2, 16.
10 Efeseni 2, 17.
11 Efeseni 2, 14—15.
12 II Corinteni 5, 17.
13 Cf. Isaia 2, 4.
14 Apocalipsă 19, 7.

Voinţa de pace a tineretului din regiunea balcano-adriatică

La începutul lunii februarie a. c. a avut loc la Bucureşti Intîlnirea tineretului şi studenţilor din regiunea Balcanilor şi a Mării Adriatice.

La lucrările Intîlnirii au luat parte peste 250 de tineri din R. P. Albania, R. P. Bulgaria, Grecia, Italia, R. P. F. Jugoslavia, R. P. Romînă, precum şi observatori din Cipru. Au mai fost de faţă oaspeţi de onoare, deputaţi, academicieni, oameni de ştiinţă şi artişti din toate ţările regiunii Balcanilor şi Mării Adriatice, ziarişti romîni şi străini.

Participanţii la Intîlnire au adresat un Apel călduros către tineretul şi studenţii din regiunea balcano-adriatică, din care subliniem următoarele îndemnuri: „Voinţa noastră să se facă simţită cu orice ocazie pentru coexistenţă paşnică între popoarele regiunii noastre şi ale lumii întregi. Trăim într-o epocă în care se conturează perspectiva lichidării războiului rece şi a instaurării unei păci trainice. Trăim în măreaţa vreme în care cele mai avansate visuri despre călătorii interplanetare, folosirea energiei nesecate a atomilor în scopuri paşnice şi asigurarea pentru toţi oamenii a unei vieţi fericite devin realitate.

Numai în condiţii de pace tînăra generaţie poate să se dedice ştiinţei, culturii şi artei, poate să contribuie la dezvoltarea ţărilor noastre şi a civilizaţiei umane".

După ce se arată în Apel că tinerii şi studenţii îşi unesc glasul contra cursei înarmărilor, contra continuării războiului rece, contra experienţelor atomice, pentru dezarmare generală şi totală care asigură lumii un viitor fericit, se cere clar şi categoric, ca regiunea balcano-adriatică să fie trasformată într-o zonă a păcii, în care să nu mai fie depozitate arme atomice şi nici instalate baze pentru lansarea rachetelor. Apelul chiamă la prietenie între ţările, între tinerii şi studenţii din această parte a lumii.

„Ne adresăm vouă, tuturor tinerilor, zice Apelul mai departe, tuturor studenţilor din regiunea noastră, să dezvoltăm şi mai mult legăturile de prietenie cu toate organizaţiile democratice de tineret din lume, pentru întărirea unităţii tineretului, indiferent de concepţii politice, filozofice, religioase, în lupta pentru pace şi o viaţă mai bună. Să ne manifestăm şi mai puternic solidaritatea noastră cu lupta eroică a popoarelor şi tineretului din ţările coloniale şi dependente pentru scuturarea jugului colonialist-imperialist şi pentru independenţă naţională".

Apelul accentuiază că a sosit momentul ca să se dezvolte contacte bilaterale şi multilaterale prin schimburi de delegaţii între tineretul şi studenţii din această regiune, organizare de seminarii, de excursii, manifestări culturale artistice, competiţii sportive, turistice, etc.

Şi Apelul închee cu îndemnul ca toţi să-şi unească eforturile pentru a apăra pacea, pentru un progres social, cultural şi material al tuturor popoarelor din această regiune, pentru a păstra comorile culturii şi ale civilizaţiei, pentru a întări pacea şi prietenia dintre popoare, pentru coexistenţă paşnică, într-o zonă a păcii, denuclearizată.

Apelul lansat în cauza triumfului păcii în regiunea balcano-adriatică şi în lumea întreagă, a fost adus la cunoştinţă, printr-o scrisoare — însoţită şi de alte documente — tuturor guvernelor ţărilor din această regiune.

In scrisoare se exprimă speranţa că „toate guvernele din regiunea balcano-adriatică vor acorda o atenţie deosebită năzuinţelor care au fost exprimate în Apel".

Poporul romîn a sprijinit cu căldură această Intîlnire pentru că în ea a văzut o contribuţie de preţ a tinerei generaţii la cauza destinderii internaţionale şi a consolidării păcii în Balcani şi în lume!...

Tineretul este profund interesat în lichidarea primejdiei de război, în făurirea unei lumi a muncii paşnice, a convieţuirii şi colaborării între popoare, fără teama de bombe nucleare şi rachete, fără povara cheltuielilor şi eforturilor militare.

Guvernul romîn care a propus o întîlnire a conducătorilor ţărilor balcanice, spre promovarea prieteniei şi colaborării între aceste ţări, sprijină orice iniţiativă pentru consolidarea păcii în Balcani şi Adriatica.

Intrunirea tineretului din regiunea Balcanilor şi Mării Adriatice exprimă voinţa de pace a popoarelor şi e o însemnată contribuţie la destinderea internaţională şi la întărirea prieteniei şi păcii între popoare.

S. Radu

† Pr. GHEORGHE ŞOLCA

Preotul pensionar Gheorghe Şolca a încetat din viaţă în ziua de 27 ianuarie a. c., în comuna Calbor, raionul Făgăraş, iar în ziua de 29 ianuarie a fost condus la locul de veci din susnumita parohie de protopopul Moise Ionaşcu, adm. prot. int. şi titularul parohiei, asistat de preoţii: Cocan Octavian-Făgăraş, Comşa Ioan-Galaţi, Popovici Dumitru-Rodbav şi Zaharie Romul- Boholţ. Predica ocazională a fost ţinută de protopopul Moise Ionaşcu, care a scos în evidenţă meritele defunctului. Decedatul s-a născut în comuna Felmer, raionul Făgăraş, în anul 1883 şi a păstorit în parohia Calbor peste 40 ani.

Dumnezeu să-l odihnească cu drepţii!

M. I.

Biserica și dezarmarea

Nici o minte sănătoasă şi limpede nu poate tăgădui adevărul, că dezarmarea atotcuprinzătoare este cea dintîi şi de neînlăturat nevoie a întregii omeniri. Alături de coexistenţa paşnică, dezarmarea atotcuprinzătoare este cea mai serioasă chezăşie a păcii şi temelia principală a luptei împotriva războiului.

De reuşita omenirii în găsirea unei rezolvări juste a problemei dezarmării, atîrnă în mare măsură soarta întregii omeniri: — alunecarea spre un război mondial cu urmări dezastruoase pentru toată lumea, sau cucerirea deplină a păcii şi începutul unei vremi despovărate de groaza războiului.

In acelaşi timp, dezarmarea atotcuprinzătoare este, alături de coexistenţa paşnică, marea nădejde a vremii noastre. Căci în momentul de faţă — unul din cele mai luminoase din istoria omenirii — lumea poate apuca hotărît spre o nouă treaptă, arătînd că este gata să facă un salt uriaş într-o vîrstă istorică mai bună, în care vor prinde întruchipare pacea şi bunăînţelegerea tuturor oamenilor.

Rolul de pionier al Uniunii Sovietice în deschiderea celor mai promiţătoare perspective de viitor, este pretutindeni recunoscut. De asemenea, este un lucru de toţi recunoscut, că în apucarea pe un nou făgaş al vieţii dintre popoare, întîlnirile dintre căpeteniile statelor au fost hotărîtoare.

Deschizător de drum spre dezarmare şi sol neobosit al păcii, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., N. S. Hruşciov, a dus cu sine, în vizita pe care a făcut-o anul trecut preşedintelui St. Unite ale Americii, o caldă şi puternică chemare la pace, ce şi-a găsit glăsuire în propunerile pe care dînsul le-a făcut, în numele Guvernului Sovietic, la şedinţa de la 18 septembrie a Adunării Generale a Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Aceste minunate propuneri formează un îndrăzneţ şi atotcuprinzător plan de dezarmare totală şi generală în trei etape, eşalonate pe timp de patru ani. Ele culminează în cuvintele: „In opoziţie cu lozinca: „Să ne înarmăm!", care tot mai are curs ici-colea, formulăm lozinca: **„Să ne dezarmăm total!"**. Nu este de mirare atunci, că propunerile acestea au avut un răsunet adînc şi puternic în sufletul tuturor popoarelor şi au trezit o puternică nădejde spre dezarmare atotcuprinzătoare şi spre o pace deplină.

Acelaşi răsunet uriaş şi adînc îl au propunerile sovietice şi în sufletul lumii creştine de pretutindeni. Dovadă între altele este mai ales **Chemarea** de la 28 noiembrie 1959, a Prea Fericitului Alexei, Patriarhul Moscovei şi al întregii Rusii, pe care — împreună cu Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse — a adresat-o către toţi Intîistătătorii Bisericilor Ortodoxe Autocefale. Această chemare este scurtă, cuprinzătoare şi plină de o puternică nădejde creştinească în înfăptuirea dezarmării. E păcat, că locul nu ne îngăduie să o dăm aici în întregime.

Chemarea arată mai întîi temeiurile pe baza căror Biserica Ortodoxă Rusă îşi însuşeşte hotărît propunerile Guvernului Sovietic. Acestea sînt: însemnătatea, răsunetul puternic şi adînc, calitatea de cale spre coexistenţă paşnică a acestor propuneri şi cu deosebire nădejdea pe care ele o insuflă creştinilor, de înfăptuire a păcii în toată lumea. „De această propunere se leagă fără să vrem toate nădejdile şi rugăciunile noastre creştineşti „pentru pacea a toată lumea". Proiectul deschide zările măreţe ale păcii tuturor popoarelor, întrezărite de prorocii Testamentului Vechi: „Citind proiectul minunat al dezarmării totale, noi creştinii, nu putem să nu ne aducem aminte de prorocia Vechiului Testament a Proorocului Isaia, unde prevesteşte, că va veni vremea, cînd popoarele „vor preface săbiile lor în fiare de plug şi lăncile lor în seceri (Isaia II, 4)".

Socotim că **îndatoririle creştineşti** ce se desprind din Chemare, sînt vrednice să fie arătate aici în chip deosebit:

Ca slujitori ai Bisericii, adică în calitatea noastră de preoţi, şi ca mădulare vii ale ei, adecă în calitate de popor credincios ce facem parte din ea, toţi sîntem datori să ne arătăm „binevoitori ai păcii prin Iisus Hristos" (F. Ap. I, 36). De aceea, „se cuvine să rostim cuvîntul nostru răspicat şi tare în apărarea şi întărirea nădejdii, aprinsă în inimile oamenilor prin posibilitatea dezarmării generale şi totale".

Ruga noastră atît de deasă „pentru pacea a toată lumea" ne obligă la lucrare hotărîtă şi stăruitoare pentru pace: „Cînd noi ne rugăm pentru pacea a toată lumea, prin aceasta, nu numai că-L rugăm pe Dumnezeu să reverse Pacea Sa adîncă şi stătătoare asupra întregii lumi, dar sîntem datori să şi activăm cu toate puterile noastre proprii, dîndu-ne contribuţia în măreaţa operă de statornicire şi întărire a păcii pe pămînt".

Prin o frăţie strînsă de nezdruncinat, întreaga Biserică Ortodoxă este datoare să pună în lumină deplină adevărul despre nepotrivirea dintre învăţătura creştină şi război: „Cuvîntul Bisericilor Ortodoxe, — puternic prin unitatea şi gîndirea spirituală, trebuie să accentueze amintind lumii creştine, despre incompatibilitatea (nepotrivirea) nimicirii oamenilor, de aceeaşi credinţă în Hristos, — care pe toţi îi cheamă la înfrăţire, dîndu-le putinţă să devină fii ai lui Dumnezeu".

Şi dacă ne vom încălzi inimile cu cuvîntul dragostei, atunci ne va fi mai uşor să înălţăm şi să realizăm acea stare duhovnicească, cînd „nu-şi va mai ridica sabia sa popor asupra altui popor şi nu vor mai învăţa a se război" (Isaia II, 4).

Luînd act de cuprinsul acestei Chemări, Sinodul Permanent al Bisericii noastre, în şedinţa sa din 21 decembrie 1959, şi-a însuşit-o şi a hotărît ca textul să fie trimis tuturor Eparhiilor, spre a fi adus la cunoştinţa preoţilor în prima conferinţă de orientare din anul acesta.

De aici se poate uşor desluşi faptul, că această Chemare îndatorează deopotrivă pe toţi slujitorii Bisericii şi pe toţi credincioşii ei. Să facem cu toată osîrdia ca această Chemare să fie cît mai vie în sufletele noastre, spre a aduce un cît mai puternic sprijin măreţei lucrări a lumii întregi de pregătire şi cucerire a unei dezarmări atotcuprinzătoare, care va aduce cu sine o viaţă fără războaie.

C. Sîrbu

Revoluția lui Horia

La 28 februarie 1785, în locul numit „la Furci" din marginea oraşului Alba-Iulia, au fost frînţi cu roata HORIA şi CLOŞCA, conducătorii răscoalei ţărăneşti din Transilvania din anul 1784.

Evenimentele tragice de acum 175 de ani impun evocarea caracterului, cauzelor care au dus la izbucnirea răscoalei şi urmărilor acesteia pe plan intern şi internaţional.

Revoluţia lui Horia nu a avut un caracter întîmplător, spontan, ci ea se leagă organic de numeroasele răscoale ţărăneşti din Transilvania izvorîte din ascuţirea luptei de clasă dintre feudali şi ţăranii iobagi, provocată de exploatarea nemiloasă a iobagilor. Cele mai cunoscute răscoale ale ţăranilor sînt: răscoala de la Oradea din anul 1393, răscoala de la Timişoara din anul 1408, răscoala secuilor din anul 1430, răscoala iobagilor de la Bobîlna din anul 1437 — care a cuprins întreaga Transilvanie — răscoala lui Gh. Doja de la 1514, răscoala de la Arad din anul 1735.

Prin întinderea ei, numărul mare al ţăranilor iobagi care au luat parte la ea (circa 50.000), prin urmările avute, revoluţia lui Horia este considerată cea mai mare răscoală antifeudală din Transilvania. Cu drept cuvînt unii istorici denumesc mişcarea de la 1784 „război ţărănesc" (prof. Şt. Pascu: Războiul ţăranilor din 1784 — colecţia S.R.S.C. nr. 228).

*

Cauzele principale ale răscoalei lui Horia au fost de ordin economic şi social. La acestea s-au alăturat cele de ordin naţional şi religios.

CAUZELE ECONOMICE au avut o importanţă hotărîtoare în izbucnirea răscoalei. Din punct de vedere economic ţărănimea iobagă din Transilvania era exploatată nemilos de către clasa conducătoare: feudali şi statul habsburgic, prin tot felul de obligaţii care de care mai apăsătoare: robota, dijma, plocoane, obligaţii militare, taxe, impozite, etc. Cea mai grea situaţie economică o aveau însă ţăranii iobagi din Munţii Apuseni.

ROBOTA era cea mai grea obligaţie pe care ţăranii iobagi o aveau faţă de stăpînul de pămînt. Ţăranii iobagi erau obligaţi să presteze anumite zile de muncă stăpînului de moşie. Numărul zilelor variau între 2—4 pe săptămînă. In timpul campaniilor agricole ţăranii erau siliţi să lucreze pe moşia stăpînului toată săptămîna. Numărul zilelor de robotă ajungeau pînă la 208 zile pe an.

Robota era obligatorie atît pentru bărbaţi cît şi pentru femei.

In munţii Apuseni, din cauza pămîntului sărac, robota era înlocuită prin cărăuşii (transport de minereu, lemne, etc.).

DIJMA consta din aceia că ţăranul iobag trebuia să dea stăpînului de moşie, 10% din producţia agricolă pe care el o obţinea — cu sudoarea muncii lui — de pe pămînturile arendate lui de acesta.

Dijma se putea răscumpăra cu bani sau animale.

PLOCOANELE erau cadourile pe care ţăranul iobag trebuia să le ofere stăpînului de moşie: constau din: păsări, miei, ouă, poame, piei, etc.

TAXELE se plăteau feudalilor locali pentru păşunat, pădure, morărit, pescuit, etc.

IMPOZITELE erau cuvenite statului habsburgic. Ele deveneau cu atît mai apăsătoare cu cît aparatul administrativ se mărea în scopul consolidării stăpînirii habsburgice asupra Transilvaniei.

OBLIGAŢIILE MILITARE se cereau în natură şi erau menite să întreţină încartiruirea armatelor sau serviciului militar.

Iată cît de limpede explică Crişan, în interogatoriul său, cauzele răscoalei:

Revoluția lui Horia

(continuare din pag. 3)

„Greutatea serviciului la domni, fiindcă iobagii au trebuit să lucreze în timpul muncii celei mai urgente, de la o duminică la cealaltă fără să primească cea mai mică bucățică de pîine, iar în celelalte anotimpuri au trebuit să lucreze cîte patru zile pe săptămînă; afară de aceasta li s-au luat și zeciuială; pe deasupra acestora contribuțiile erau prea mari; acei care nu aveau pămînt, trebuiau să plătească anual 4 la 5 florini, acei cu pămînt, 15 pînă la 20 florini și dintre oi, afară de zeciuiala mieilor, tot astfel dintre porci grași, trebuiau să dea al zecilea" (interogator luat la 5 februarie 1785).

CAUZE DE ORDIN SOCIAL. Țăranii iobagi datorită cruntei exploatări la care îi supuneau nobilii și statul feudal, s-au ridicat împotriva tuturor exploatatorilor și privilegiilor acestora. Ei luptau pentru schimbarea orînduirii feudale cu o altă orînduire care să le ușureze situația disperată în care au ajuns. Orînduirea feudală trebuia să fie schimbată datorită faptului că desvoltarea forțelor de producție (capitaliste) nu mai corespundeau cu relațiile de producție (feudale).

Cauzelor economice și sociale li s-au adăgat cauzele naționale și religioase. In condițiile specifice în care se aflau (țăranii iobagi N. R.), lupta lor avea fatal să ia un aspect religios și național (Acad. Andrei Oțetea: Țăranii Romîni din Ardeal și mișcarea lui Tudor Vladimirescu, publicat în Studii — revistă de istorie nr. 6 1956, pag. 66).

Se cerea egala îndreptățire a nației romîne cu celelalte nații și a Bisericii ortodoxe cu celelalte Biserici. Acestea ascundeau întotdeauna aspectul economic și social.

*

Țăranii iobagi nu s-au lăsat intimidați de clasa conducătoare, în mîna cărora se afla puterea, ci au căutat prin toate mijloacele să lupte pentru o viață mai omenească pentru ei și pentru urmașii lor.

Mijloacele de luptă folosite de iobagi împotriva stăpînirii au luat forme deosebite: vînzarea vitelor de muncă, lucru de mîntuială, frustarea fiscului prin nedeclararea pămînturilor și vitelor, jalbe personale la autorități, jalbe colective care au ajuns pînă la Curtea din Viena, iar în ultimă instanță calea armelor.

*

Horia, țăran iobag din Albac cu numele adevărat Nicola Ursu, s-a dovedit a fi un luptător și susținător al intereselor țărănimii iobage din Transilvania și în special al celor din Țara Moților. Horia, ca reprezentant al țăranilor iobagi, a bătut de patru ori drumul la Viena reușind să fie primit de Iosif al II-lea de trei ori (1780, 1782 și 1784).

Toate mijloacele pașnice întrebuințate de țărănimea iobagă și drumurile reprezentanților ei la Viena s-au dovedit fără nici un folos. Exploatarea nobililor era din ce în ce mai nemiloasă, de nesuportat. In fața acestei situații țăranii nu au disperat și au căutat calea revoluționară pentru a-și face singuri dreptate.

*

La chemarea lui Horia țăranii iobagi s-au adunat în ziua de 31 octombrie 1784 în comuna Mesteacăn, pentru ca de aici să meargă la Bălgrad (Alba-Iulia) pentru a se înscrie la armată.

Țăranilor adunați în comuna Mesteacăn, Crișan le-a arătat crucea și scrisoare pe care Horia a primit-o de la împărat cu îndemnul de a se înscrie în militărie și vor scăpa de iobăgie sau vor rămîne pe veci iobagi. După luarea jurămîntului au pornit cu toții spre Bălgrad.

In urma unor incidente avute cu reprezentanții autorităților care voiau să prindă pe conducători și să împrăștie pe țăranii iobagi, revoluția a fost deslănțuită cu cea mai mare furie.

In cîteva zile revoluția se întinde în întreaga Transilvanie. Pretutindeni țăranii iobagi au dat foc curților nobililor, iar pe cei ce i-au prins i-au omorît. Țăranilor iobagi li s-au alăturat și muncitorii din industria minieră.

In timpul răscoalei a existat colaborare și între țăranii iobagi romîni și cei maghiari. Această colaborare se explică prin interesele comune care le urmăreau răsculații: înlăturarea exploatării.

„O lună și jumătate a fost deajuns țăranilor romîni și maghiari (1 noiembrie—14 decembrie 1784) pentru a pune stăpînire pe aproape întreaga Transilvanie, pentru ca valurile răscoalei să cuprindă vreo 500 sate, o întindere de mai multe mii de kilometri patrați, să ridice la luptă vreo 50.000 de țărani iobagi și mineri din Hunedoara pînă în Maramureș și din Timiș pînă în Sibiu" (prof. Șt. Pascu: Roata lui Horia, articol publicat în rev. Știință și tehnică nr. 9 1958, pag. 31).

Răscoala lui Horia a fost înăbușită de armatele imperialiste trimise de „bunul" împărat Iosif al II-lea împotriva răsculaților, prin înșelarea bunei credințe a răsculaților de către conducătorii armatelor care prin promisiunile lor i-au îndemnat să renunțe la planurile lor, precum și prin vremea nefavorabilă lor (răscoala a intrat în plină iarnă).

Infrîngerea revoluției lui Horia a avut drept urmare răzbunarea nobililor împotriva participanților la răscoală. Au fost omorîți peste 350 de participanți la răscoală. Pentru conducătorii ei: Horia ,Cloșca și Crișan trebuia aplicată cea mai grea pedeapsă prevăzută de legile de pe timpuri: frîngerea pe roată, pentru ca în felul acesta să intimideze pe cei care vor mai încerca să-i urmeze.

Crișan s-a sinucis în închisoarea de la Alba-Iulia la 13 februarie 1785, în urma insuportabilelor tratamente aplicate în timpul cercetărilor.

Horia și Cloșca au fost frînți cu roata (care se găsește păstrată în Muzeul Brukenthal din Sibiu) în ziua de 28 februarie 1785, iar corpurile lor despicate și tăiate în 4 bucăți, capul și părțile corpului fiind așezate la marginea diferitelor drumuri. Supliciul s-a făcut în prezența a 6.000 de țărani, orășeni, etc. aduși să asiste la o „serbare princiară".

*

Răscoala lui Horia are o deosebită importanță pe plan intern și internațional.

Pe plan intern ea este considerată ca cea mai mare răscoală antifeudală din Transilvania. Ea a scos la iveală contradicțiile sociale din Transilvania în perioada trecerii de la feudalism la capitalism.

Răscoala lui Horia are un hotărît caracter social și economic, prin ea se urmărea schimbări în structura societății și îmbunătățirea situației economice a țăranilor iobagi și a muncitorilor din industria minieră. Răsculații urmăreau desființarea robotei, a dijmei, a taxelor către feudalii locali și impozitelor, precum și desființarea privilegiilor.

La răscoala lui Horia au luat parte țăranii iobagi romîni și maghiari, avînd un însemnat sprijin din partea muncitorimii exploatate din industria minieră. Muncitorii au sprijinit lupta țăranilor iobagi și după înfrîngerea răscoalei prin faptul că au dat adăpost, în mine, celor care au fost urmăriți de autorități.

Răscoala lui Horia a avut și urmări pozitive pentru țăranii iobagi. In curînd avea să se desființeze iobăgia (22 aug. 1785), s-au reglementat în scris raporturile dintre iobagi și feudali, s-au desființat servituțiile personale, s-a dat dreptul iobagilor de a se muta, etc.

Înăbușirea răscoalei lui Horia nu a însemnat însă liniștirea lucrurilor. Țăranii iobagi au continuat, sub diferite forme, lupta împotriva exploatării și exploatatorilor.

Horia a devenit eroul popular al țăranilor iobagi din Transilvania și simbolul Moților. Lupta lui a intrat în legendele și cîntecele populare, transmițîndu-se din generație în generație.

„Horia bea la crîșmă-n deal
Domnii fug toți din Ardeal,
El aprinde un mare foc
Și cîntă voios în joc:
— Haideți feciori după mine
Să vă-nvăț a trăi bine".

Pe plan internațional răscoala lui Horia a avut un ecou deosebit. Ea a fost un exemplu pentru popoarele exploatate din alte țări. Această răscoală a premers revoluției franceze de la 1789.

In scrisoarea deschisă adresată lui Iosif al II-lea, Jean Pierre Brissot, fruntaș girondist al revoluției franceze, a luat apărarea lui Horia, susținînd că „Horia și-a făcut datoria".

Scriitorul I. Marlin în prefața romanului său „Horra" apărut la 1848 scria: „se înălțase o idee grandioasă în acele îndepărtate și uitate părți ale Transilvaniei, cînd cetele lui Horia asaltau puterea nedreaptă a nobilimii".

„Inainte ca Revoluția Franceză să anunțe semnalul de alarmă pentru Europa care dormea, înainte de a se striga în Franța „război palatelor, pace colibelor" răsuna pe văile Transilvaniei lozinca „război palatelor, pace colibelor".

*

Frămîntarea țărănimii iobage din Transilvania nu a încetat după înfrîngerea răscoalei. Răscoala lui Horia nu era decît manifestarea „unei crize de structură" prin care trecea economia feudală. Ea a însuflețit pe urmași să continue lupta.

„Lupta țărănimii iobage romîne și maghiare din Transilvania împotriva jugului apăsător al grofilor și boierilor constituie o pagină glorioasă care se adaugă la alte mărețe pagini de luptă din frămîntata istorie a poporului nostru" (prof. Șt. Pascu: Roata lui Horia, pag. 31).

Lupta țărănimii muncitoare și-a sărbătorit deplina biruință în regimul nostru democrat popular, cînd a fost desființată exploatarea neomenoasă și țărănimea își făurește în gospodării colective o viață îmbelșugată, luminată și fericită.

I. DROC

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei „REÎNTREGIREA", Sibiu

ANUL 108 SIBIU, 1 MAI 1960 Nr. 17—18

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Muncă și victorie

In luna mai sărbătorim ziua de 1 mai și ziua de 9 mai. Una este ziua solidarității internaționale a oamenilor muncii; cealaltă este ziua victoriei asupra fascismului german și ziua independenței de stat a Romîniei. Zdrobind armatele hitleriste, Uniunea Sovietică — primul stat al oamenilor muncii — a eliberat întreaga omenire — și țara noastră — de robia fascistă. Poporul nostru și-a putut cuceri independența datorită strălucitelor biruințe ale armatei sovietice și luptei patriotice ale maselor populare, care au răsturnat dictatura fascistă și au întors armele împotriva Germaniei hitleriste.

Sărbătorirea zilelor de 1 Mai și 9 Mai prilejuiește oamenilor muncii o trecere în revistă a realizărilor din anii de după al doilea război mondial. Țările socialiste, în frunte cu marea Uniune Sovietică, au realizat succese uimitoare, atît pe plan economic, cît și pe plan cultural. Uniunea Sovietică se află în fruntea științei și tehnicii mondiale, fiind prima în folosirea energiei atomice în scopuri pașnice și în cucerirea cosmosului prin rachete, sateliți, planete, etc. In anii ce vin Uniunea Sovietică va depăși S.U.A. — cel mai bogat stat capitalist — în ce privește producția pe cap de locuitor, iar lagărul socialist va ajunge să producă mai mult de jumătate din producția mondială. Toate țările socialiste și-au dezvoltat industria, agricultura, cultura într-un ritm, care întrece cu mult ritmul țărilor capitaliste. Așa că în întrecerea pașnică dintre cele două lagăre balanța înclină tot mai mult de partea țărilor socialiste. Aceasta arată superioritatea orînduirii socialiste față de orînduirea capitalistă.

Oamenii muncii din țările capitaliste luptă pentru o viață mai bună, pentru pace și pentru o orînduire socială fără exploatare și exploatatori. In lupta aceasta ei sînt însuflețiți de pilda Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste.

Popoarele coloniale luptă împotriva imperialismului și colonialismului și pentru pace. Majoritatea s-au eliberat, altele își dobîndesc independența anul acesta și celelalte continuă lupta pînă cînd vor cuceri libertatea după care însetează. Colonialismul se destramă.

Astfel în toată lumea forțele democrației, socialismului și păcii merg înainte spre noi victorii. Aceasta întărește lupta popoarelor pentru dezarmare totală și generală, pentru pace veșnică. Uniunea Sovietică e mereu în fruntea mișcării mondiale pentru pace. Propunerile premierului sovietic N. S. Hrușciov de dezarmare totală și generală au fost primite pretutindeni cu mare însuflețire. Omenirea luptă, nădăjduind că e aproape ziua în care armele se vor preface în fiare de plug, în tractoare și mașini, și popoarele nu vor mai învăța pravila războiului ci vor trăi în pace, vor munci împreună, vor colabora ca viața pe pămînt să fie tot mai îmbelșugată și mai fericită.

Poporul nostru, constructor al socialismului, își manifestă recunoștința fierbinte față de Uniunea Sovietică și solidaritatea față de celelalte popoare socialiste și față de oamenii muncii de pretutindeni și de lupta pentru independență a popoarelor coloniale. El își făurește o viață nouă și e un factor activ în marele front al păcii.

Credincioșii și slujitorii Bisericii noastre sînt alături de popor, aducînd contribuția lor la munca pentru propășirea patriei și la lupta pentru dezarmare totală și generală, pentru pace.

Munca își sărbătorește biruințele pașnice pe toată suprafața pămîntului și dincolo de marginile pămîntului. Căci celor ce muncesc și prin munca lor produc toate, li se cuvine stăpînirea peste toate. Sub semnul acestor biruințe viața merge înainte și cucerește noi biruințe.

T. R.

La 10 martie 1960...

I. P. S. Mitropolit NICOLAE a vizitat lucrările de la Muzeul bisericii Sf. Nicolae-Schei, conduse de d. I. Colan. Casa cu etaj — care a fost complet refăcută — în care se va organiza muzeul, a adăpostit cea mai veche școală romînească (are peste 450 ani). In acest Muzeu vor fi expuse cărțile lui Coresi, daniile țarinei Ecaterina, care mărturisesc despre prietenia romîno-rusă, și alte lucruri de preț. I. P. S. Sa a dat îndrumări despre felul cum să se continuie lucrările.

N.

1 MAI

Astăzi este Unu Mai
Să-nălțăm cîntări pe plai
Ziua muncii s-o slăvim,
Patria să ne-o iubim.

Pacea să o apărăm
Glia să ne-o cultivăm
Țara să o înflorim,
Viața să ne-o fericim.

Să muncim de-acum cu zor
Pentru Țară și popor
Pentru ordine și legi,
Pentru pacea lumii-ntregi.

Să cîntăm cu mult avînt
Fluture drapelu-n vînt,
Salte și picioru-n joc
C-asta e zi cu noroc.

Să serbăm cu mult alai
Ziua muncii Unu Mai
Zi de bucurii și cînt
Zi de tineresc avînt!

Pr. AL. GHERGHEL

Nu arme, ci case și școli

Propunerea de dezarmare generală și totală, făcută de N. S. Hrușciov, primul ministru al U.R.S.S., pe lîngă că eliberează popoarele de groaza unui război nimicitor, ar îndrepta fondurile, ce se cheltuiesc pe înarmări, spre construirea de case, școli, uzine de pace, etc.

Să luăm numai un exemplu. In S.U.A. se cheltuiesc anual zeci de miliarde dolari pentru armament modern, în vreme ce sute de mii de oameni locuiesc în cocioabe, școlile și spitalele sînt puține și slabe, nivelul de trai scade. Iată ce s-ar putea construi cu costul cîtorva tipuri de arme, dacă s-ar realiza dezarmarea generală și totală:

Un sistem de rachete pentru interceptare „aer-aer" costă 374 de milioane de dolari (adică tot atîta cît 26.150 de apartamente a 14.300 de dolari fiecare): costul unui crucișător înzestrat cu proiectile teleghidate este de 158 de milioane (sumă cu care s-ar putea construi 15.800 case de locuit); al unui avion de vînătoare — 27 de milioane dolari (ceea ce înseamnă 9 școli a cîte 3 milioane fiecare).

De ce n-ar accepta guvernul S.U.A. propunerea sovietică de dezarmare generală și totală? Doar aceasta ar fi spre binele poporului. Din înarmare cîștigă numai magnații fabricilor de armament. Din dezarmare cîștigă poporul.

Popoarele au primit cu bucurie propunerea sovietică și o sprijinesc. Cei ce vor să profite de pe spinarea popoarelor, continuînd cursa înarmărilor, vor fi siliți de lupta popoarelor să se supună voinței tuturor, să transforme fabricile morții în fabrici ale vieții, care produc nu arme, ci lucruri folositoare omului. Dezarmarea e izvorul unei vieți îmbelșugate. De aceea ea este cauza tuturor popoarelor.

N.

Pentru dezarmare generală și totală

În ziua de 3 martie a. c. sub președinția I. P. Sf. Mitropolit Nicolae s-au desfășurat lucrările conferinței de orientare a preoțimii din Protopopiatul Sibiu.

P. C. Prot. I. Munteanu, în numele Cuc. preoțimi mulțumește I. P. Sf. Mitropolit Nicolae că a binevoit și cu ocazia acestei conferințe să coboare în mijlocul Cuc. preoțimi din Prot. Sibiu, pentru a nu o lipsi de sfaturile părintești.

Cuc. pr. I. Brote-Rășinari, dă citire referatului întitulat: Biserica Ortodoxă și problema dezarmării generale și totale. In cuprinsul lui se arată deosebita însemnătate a propunerilor sovietice de dezarmare totală și generală și cum aceste propuneri sînt sprijinite de popoarele lumii și de reprezentanți ai diferitelor culte, de conducătorii și credincioșii Bisericii ortodoxe. Toți slujitorii altarelor și toți creștinii trebuie să sprijine lupta popoarelor pentru dezarmare, pentru pace.

Cuc. pr. A. Radu citește recenzia făcută pe marginea cărții lui N. S. Hrușciov: „Să trăim în pace și prietenie" din care se vede cum oamenii de toate credințele religioase și de orice convingeri politice se unesc ca să lupte pentru pace.

La discuții au luat cuvîntul: Cuc. pr. Gh. Cazan, Călin M., Bona Gh., I. Chioariu, I. Opriș, T. Bodogae și Bobeș P., care au arătat că propunerile sovietice pentru dezarmare totală și generală vor rămîne mereu în atenția omenirii. Intîlnirea dintre premierul sovietic N. S. Hrușciov și președintele Eisenhower, ale căror convorbiri au fost sincere și utile, au făcut ca cele două popoare să se cunoască mai bine și să se aprecieze și au adus un început de destindere internațională. Pacea, au spus Cuc. lor, nu mai e un vis ci o țintă apropiată pentru care luptă toate popoarele. De aceea plecăm cu convingerea că pacea va birui. Se aduc mulțumiri P. C. Prot. I. Munteanu pentru inițiativa luată de a completa referatul prin recenzia făcută de Cuc. pr. Radu, la cartea: „Să trăim în pace și prietenie".

P. C. Prot. I. Munteanu luînd cuvîntul a arătat că cele două războaie mondiale cu rezultatele lor nefaste, cu distrugerile de vieți omenești și bunuri materiale, au pus pe gînduri pe toți conducătorii de popoare cu răspundere și iubire față de popoarele lor. Dorința tuturor de a se statornici o pace durabilă și dreaptă în lume, animează în aceeași măsură poporul cît și pe conducători care nu pot să-și astupe urechile la glasul de chemare al maselor spre o convietuire pașnică, înlăturarea războaielor prin dezarmarea totală, necesară pentru restabilirea încrederii reciproce. Atît referatul prezentat cît și recenzia lucrării „Să trăim în pace și prietenie" au arătat necesitatea împlinirii acestor dorințe ale omenirii, la înfăptuirea cărora este chemată generația noastră. Cheltuielile nebunești ale unor guverne occidentale pentru pregătirea unui nou măcel, înarmamarea atomică, pe lîngă că împiedică refacerea vieții normale în lume amenință cu un război catastrofal popoarele iubitoare de pace și fericire, și bună stare. Groaza pe care a provocat-o bombardamentul de la Hiroșima și Nagasachi, ar trebui memorată de toți și reamintită în fiecare zi de toți oamenii. Cu aceste realități în față, efortul tuturora pentru dezarmarea totală e o datorie sfîntă pentru salvarea omenirii de la o catastrofă atomică. Șansele unui acord pentru dezarmarea reală, sînt astăzi mai mari decît au fost vreodată în istorica luptă pentru pace. Vizita premierului N. S. Hrușciov în S.U.A., evenimentul cel mai important al anului 1959, ne dă această speranță. Singura cale practică de a se intemeia relații între state este coexistența pașnică. Spre ajungerea acestui scop e nevoie de dezarmarea totală. Abia în condițiile dezarmării generale și totale nimeni nu va mai avea motiv de teamă unul de altul. Indeamnă Cuc. preoțime ca să fie conștientă în muncă și mereu atentă la glasul poporului, depunînd toate eforturile pentru împlinirea acestui scump deziderat.

I. P. S. Mitropolit **Nicolae,** mulțumește P. C. Prot. I. Munteanu pentru organizarea acestei conferințe frumoase și interesante. Constată cu bucurie că preoțimea a discutat cu multă înțelegere și interes această mare problemă văzută de fiecare prin prisma sufletului său, dar ajungînd la aceleași **concluzii** creștinești și preoțești, așa cum șade bine unei conferințe preoțești. Premierul N. S. Hrușciov a pus problema dezarmării, fiindcă numai prin dezarmare se poate ajunge la pace. Noi, a spus I. P. S. Sa, să popularizăm acest mare deziderat contribuind la limpezirea ochilor și inimilor. Lumea e pe drumul învierii. Duceți vestea credincioșilor că țara noastră merge pe drumul păcii și al învierii pentru construirea unei vieți mai bune și mai fericite.

L.

Învierea Domnului - praznicul bucuriei creștine

Invierea Domnului nostru Iisus Hristos a avut loc aievea cu aproape două mii de ani în urmă. Martori ai acestui eveniment mare ne sînt Sfinții Apostoli, prietenii și colaboratorii cei mai apropiați ai Domnului, care au mîncat și au băut împreună cu El „după ce a înviat din morți", după cum citim în Faptele Apostolilor 10, 41. „Se cuvine ca unii din bărbații care se adunau cu noi în toată vremea întru care Domnul Iisus a fost cu noi, începînd de la botezul lui Ioan și pînă în ziua în care s-a înălțat de la noi, **să fie împreună cu noi martori învierii lui",** chibzuiesc Sfinții Apostoli, în primul lor sobor în vederea alegerii unui nou apostol în locul lui Iuda Iscarioteanul (F. Ap. 1, 21—22). „Pe acest Iisus Dumnezeu l-a înviat, (fapt) pentru care noi toți sîntem martori", spune Sf. Apostol Petru în cuvîntul său rostit în ziua Pogorîrii Duhului Sfînt (F. Ap. 2, 32). „Că nu urmînd unor basme meșteșugite am vestit vouă puterea și venirea Domnului nostru Iisus Hristos, ci **noi înșine am văzut slava lui",** ne încredințează același Apostol în a doua sa epistolă (II Petru 1, 16), gîndindu-se desigur la Schimbarea la Față și la Invierea Domnului. De aceea miezul predicii Sfinților Apostoli a fost tocmai Invierea Învățătorului lor, căci citim tot în Faptele Apostolilor: „Iar apostolii vesteau cu mare putere Invierea lui Iisus" (F. Ap. 4, 33), puterea despre care este vorba aici izvorînd tocmai din adevărul acestui minunat fapt.

Despre Invierea Sa, Mîntuitorul a vorbit adesea nu numai Ucenicilor Săi, ci și mulțimiior care îl ascultau. Ucenicilo Săi însă le spune într-una din zile îndeosebi, făcînd aluzie la Invierea Sa: „Voi vă veți întrista, dar întristarea voastră întru bucurie se va întoarce. Femeia cînd naște are întristare căci a sosit ceasul ei, dar dacă a născut copilul, de bucurie că s-a născut om în lume, nu-și mai aduce aminte de durere. Așa și voi, întristare aveți acum, ci iarăși vă voi vedea pe voi și inima voastră se va bucura și bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi" (Ioan 16, 20—22).

Intr-adevăr, primele cuvinte pe care Mîntuitorul le-a rostit după Invierea Sa au fost: „Bucurați-vă!" și „Pace Vouă!" (Matei 28, 9; Luca 24, 36; Ioan 20, 19), bucuria și pacea fiind însușirile de seamă care umplu acest mare praznic al Invierii Domnului. La această zi se referea Psalmistul cînd scria cu sute de ani înainte de Inviere: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într-însa" (Ps. 117, 24), și nu fără temei numește un vlădică mai de demult Penticostarul — cartea din care se cîntă la strană de la Paști pînă la Rusalii — **carte veselitoare,** din care desprindem doar cîteva cîntări: „Cerurile după cuviință să se veselească și pămîntul să se bucure și să prăznuiască toată lumea cea văzută și cea nevăzută, că Hristos s-a sculat, veselia cea veșnică"; „Hristos a înviat din morți, Mîntuitorul lumii, și a umplut toate de bună mireasmă. Bucurați-vă popoare și vă veseliți!"; și iarăși: „De bucurie toate s-au umplut, luînd dovedirea învierii". Cu adevărat, bucuria Invierii n-a fost numai bucuria Ucenicilor Domnului, a creștinilor de pînă acum, a celor de astăzi și a celor care vor veni, ci parcă a întregii firi. Acest lucru îl întărește și Sf. Grigore Teologul cînd zice: „Crăiasa anotimpurilor, primăvara, întîmpină cu strălucire pe crăiasa zilelor praznicului Paștilor și prinoase îi aduce tot ce este mai strălucit și mai plăcut; acum cerul este luminat; acum crugul lunii este mai luminos și spuza stelelor mai curată; acum valurile cu țărmurile se îmbrățișează, norii cu raza soarelui, văzduhul cu vînturile, glia cu roadele sale; acum izvoarele și-au limpezit undele, acum apele mai îndestulătoare se revarsă; acum livezile se umplu de mireasmă și semințele încolțesc".

Bucuria noastră, a credincioșilor, este mare, căci prin Invierea Domnului nostru Iisus Hristos, lumina a biruit întunerecul, binele a învins răul, viața a nimicit moartea, cum citim într-o Pastorală de Paști a unui ierarh din zilele noastre. Prin aceasta Mîntuitorul s-a dovedit a fi stăpînul morții și Fiul lui Dumnezeu, după cum însuși sutașul, însărcinat cu paza mormîntului, a exclamat plin de cutremur: „Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost acesta" (Matei 27, 54). De aceea Invierea Domnului își revarsă luminile sale peste întreaga viață creștină, întreaga învățătură a Bisericii noastre întemeindu-se pe acest adevăr, căci: „Dacă Hristos n-a înviat deșartă este atunci propovăduirea noastră" (I Cor. 15, 14). Și tot din acest motiv spunea pe drept cuvînt Sf. Apostol Pavel: „Știu cui am crezut" (II Tim. 1, 12), adică, știu în cine mă încred și pe cine mă reazim.

Noi ne bucurăm deci de Invierea Domnului nu numai pentru că prin Inviere dumnezeirea Sa ne este deplin dovedită, cît mai ales pentru urmările pe care aceasta o are asupra noastră, căci Invierea Mîntuitorului este chezășie că și noi vom învia. Astfel se arată marea valoare a omului, marea prețuire pe care el o are înaintea lui Dumnezeu, noi fiind chemați nu numai la viața aceasta pămîntească, ci și la viața care nu se va sfîrși în veci și despre a cărei frumusețe Sf. Apostol Pavel povestește că „ochiul n-a văzut, nici urechea n-a auzit, nici la inima omului nu s-a suit" (I Cor. 2, 9). De altfel, credința în

Iisus Hristos este credinţa în Invierea Lui, iar credinţa în Invierea Lui este credinţa în învierea morţilor, în propria noastră înviere: „Inviat-a Hristos şi viaţa vieţuieşte, înviat-a Hristos şi nici un mort nu mai este în mormînt. Căci Hristos înviind din morţi, începătura celor adormiţi s-a făcut" (Sf. Ioan Gură de Aur). Ne spune acest lucru şi Troparul Paştilor: „Hristos a înviat din morţi cu moartea pe moarte călcînd şi **celor din mormînturi viaţă dăruindu-le".**

Incă dreptul Iov, cu mult **înainte** de venirea Mîntuitorului, avea conştiinţa că va învia cînd grăia unele ca acestea: „Eu ştiu că Răscumpărătorul meu este viu şi că el, în ziua cea de pe urmă, va ridica iară din pulbere această piele a mea ce se destramă" (Iov 19, 25), adevăr pe care ni-l întăresc deplin Mîntuitorul şi Sfinţii Apostoli. „Amin, amin grăiesc vouă, că vine ceasul... cînd morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu... şi vor ieşi cei ce au făcut cele bune întru învierea vieţii, iar cei ce au făcut cele rele întru învierea judecăţii" (Ioan 5, 25. 29); „Iată taină vă spun vouă: Nu toţi vom adormi, dar toţi ne vom schimba, într-o clipeală a ochiului" (I Cor. 15, 51—52); „Iubiţilor, acum sîntem fiii lui Dumnezeu dar nu ni s-a arătat încă ce vom fi. Ştim însă că atunci cînd se va arăta vom fi asemenea lui, pentru că îl vom vedea pe el precum este" (I Ioan 3, 2). Invierea noastră nu va fi desigur în aceste trupuri de carne „căci trup şi sînge nu pot să moştenească împărăţia lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu va moşteni nestricăciunea" (I Cor. 15, 50), ci în trupuri duhovniceşti asemenea trupului Mîntuitorului care a ieşit din mormînt, piatra de pe mormînt fiind pecetluită.

Pacea este prima chemare a Domnului după Invierea Sa. „Pace vouă" sînt cuvintele cu care întîmpină pe ucenici la prima întîlnire cu ei. De altfel, bucuria merge mînă în mînă cu pacea, căci unde este bucurie curată, acolo stăpîneşte liniştea, înfrăţirea, colaborarea, pacea. Dar nu numai atît, ci praznicul Invierii Domnului ne cheamă direct la pace, la împăcare între oameni. „Paştile cele prea cinstite nouă ne-au răsărit, Paştile cu bucurie **unul pe altul să ne îmbrăţişăm",** ne îndeamnă o cîntare din Penticostar. Şi iarăşi: „Ziua învierii să ne luminăm cu prăznuirea şi unul pe altul să ne îmbrăţişăm", sînt deasemenea cuvinte de o rară frumuseţe. Avem din vremi străvechi chiar o sărutare a păcii pe care creştinii şi-o dau mai ales în ziua de Paşti.

„Iată a venit la noi — spune Sf. Ioan Gură de Aur — praznicul cel dorit şi mîntuitor, ziua Invierii Domnului nostru Iisus Hristos, **temeiul păcii,** pricina împăcării, îndepărtarea războaielor, nimicirea morţii, înfrîngerea diavolului". „El a venit s-aducă pacea şi înfrăţirea tuturor", zice poetul A. Vlahuţă despre Iisus în poezia: „Hristos a înviat".

In aceste puţine cuvinte am văzut numai o fărîmă din marele val de bucurie şi pace pe care Invierea Domnului nostru Iisus Hristos a revărsat-o şi o revarsă asupra vieţii noastre creştineşti. De aici desprindem că creştinul este chemat să ducă o viaţă de bucurie sfîntă în Domnul şi pace continuă cu Dumnezeu, cu sine şi cu toţi oamenii. El este omul bucuriei şi al păcii.

Invierea Domnului să ne fie deci un continuu îndemn la viaţă curată, la bunătate, la muncă şi la pace, pentru ca bucuria praznicului **Invierii să ne fie** deplină.

Diaconul **Gheorghe**

Despre castitate

„De aceea preamăriţi pe Dumnezeu şi în trupurile şi în sufletele voastre, care sînt ale lui Dumnezeu". *(I Cor. 6, 20)...*

In scrierile sfinţilor Părinţi, se vorbeşte foarte adeseori despre feciorie. Cel care scrie mai mult şi mai frumos despre această problemă este Sf. Ioan Gură de Aur, într-o carte intitulată chiar aşa: „Despre feciorie". La greci şi romani era îngăduit desfrîul. Erau chiar zeiţe care întruchipau desfrîul şi îndemnau, prin cultul lor, la el. Aveau închinate lor dumbrăvi **„sfinte",** în care se săvîrşeau cele mai mari orgii, socotite ca lucruri îngăduite. Creştinismul venind în această lume greco-romană, plină de păcate, schimbă felul de viaţă al oamenilor.

Sf. Apostol Pavel, vorbindu-le Corintenilor, le spune: „Căci sînteţi cumpăraţi cu preţ mare. De aceea preamăriţi pe Dumnezeu şi în trupurile voastre şi în sufletele voastre, care sînt ale lui Dumnezeu". Iar mai sus „Trupul însă nu e pentru desfrînare ci pentru Domnul şi Domnul pentru trup... Nu ştiţi oare că trupurile voastre sînt membrele lui Hristos... Fugiţi de desfrînare! Tot păcatul, ce-l face omul, e afară de trup, iar desfrînatul greşeşte împotriva trupului său. Saù nu ştiţi voi oare, că trupul vostru este lăcaşul Duhului Sfînt, care locuieşte în voi, şi pe care-l aveţi de la Dumnezeu şi că voi nu sînteţi ai voştri". De aceea creştinii trăiau în feciorie pînă la căsătorie şi cei căsătoriţi nu îşi călcau credincioşia unul faţă de altul. Unii creştini ca să-L urmeze întocmai pe Mîntuitorul şi pe Sf. Fecioară trăiau în feciorie toată viaţa. Era aceasta o mare noutate pentru lumea păgînă.

Este fecioria pe toată viaţa obligatorie pentru toţi creştinii? Intrebarea aceasta o pun creştinii din Corint Sf. apostol Pavel şi Sf. Pavel le răspunde printr-o scrisoare, în felul următor: ...„e bine ca omul să nu se atingă de femeie. Dar pentru a înlătura desfrînarea, fiecare bărbat să-şi aibă femeia sa şi femeia să-şi aibă bărbatul său. Bărbatul să arate femeii bunăvoinţa datorită: asemenea şi femeia bărbatului"; „fiecare îşi are darul său de la Dumnezeu unul într-un fel, altul într-altfel". Unul în căsătorie altul în feciorie. „Iar celor necăsătoriţi şi văduvelor, le zic: bine e să rămînă ca mine. Dar dacă nu se pot înfrîna, să se căsătorească"... Deci fecioria este o virtute pe care o pot purta toată viaţa numai unii care au darul acesta de la Dumnezeu. Dar fecioria pînă la căsătorie este obligatorie pentru toţi creştinii. Iar după căsătorie fiecare creştin nu trebuie să calce legile sfintei taine a cununiei, trăind după legea lui Dumnezeu.

Una din cele zece porunci, date lui Moise, este şi aceasta: „să nu fii desfrînat" —iar Mîntuitorul desăvîrşeşte această poruncă prin cuvintele: „aţi auzit că s-a zis celor de demult: să nu faci desfrînare! Eu însă vă zic, că tot cel ce se uită la femeie cu poftă, acela a şi făcut desfrînare cu ea în inima sa" (Mt. V. 28, 29).

Deci sînt îndatoriri sau reguli morale care ne sînt trebuitoare vieţii noastre de creştini. Unul din sfinţi, pe care Biserica noastră l-a canonizat de curînd, Sf. Ioan al Olteniei, — a fost luat ostatec de către turci. Era în vîrstă de 18 ani, frumos la chip şi isteţ. Turcul ce-i comanda pe tinerii captivi a vrut să-l facă să păcătuiască ca să-i întineze fecioria şi el s-a opus cu preţul vieţii, fiindcă era urmaşul Mîntuitorului şi al Sf. Fecioare şi a vrut să fie credincios credinţei lui

In Biblie, un exemplu strălucit de luptă pentru viaţă curată, pentru tinereţe feciorelnică este al lui Iosif. El e vîndut de fraţii săi şi ajunge rob în ţară străină. Şi-i dă atenţie stăpîna, încîntată de frumuseţea lui, şi el, deşi robul stăpînului ei, refuză ademenirile stăpînei şi preferă închisoarea — pentru că ştia să păzească porunca lui Dumnezeu. Şi Dumnezeu are grijă de Iosif şi-l scoate din închisoare şi ajunge el, în ţară străină, să fie mai mare şi să aibă provizii să dea şi fraţilor lui la nevoie. Pe cînd cel din pilda fiului risipitor, pleacă în ţară străină ca să calce porunca divină, cheltuindu-şi viaţa în desfrîu, rămîne sărac şi flămînd şi ajunge servitor, să păzească porcii; Iosif săracul, străinul şi călătorul, fiindcă refuză să trăiască în desfrîu, ajunge mare dregător în ţara faraonilor.

Sînt deajuns aceste două exemple ca să arate cît de preţioasă este viaţa curată pentru lumea de aici şi pentru lumea de dincolo.

Dacă cumva am păcătuit asemeni fiului risipitor să fim şi noi în stare ca şi el să ne întoarcem prin Sf. Spovedanie din prăpastia păcatelor. Să ne întoarcem cu **căinţă** la Tatăl nostru, care este Dumnezeu. El ne va primi cu părintească dragoste şi ne va ospăta din darurile Sale bogate. Pe Iosif cel drept Dumnezeu l-a dăruit cu îmbelşugare. Cine dintre creştini duce viaţă curată, nu va fi niciodată lipsit de mîngăierea lui Dumnezeu.

Să împlinim dar voia lui Dumnezeu: să ne ferim de desfrînare şi să ducem viaţă curată înainte de căsătorie şi în căsătorie să păstrăm credincioşia soţilor unul faţă de altul.

Pr. I. Sanda

Lîngă prestol

Cu cîtă-nfrigurare m-apropii de prestol,
Cu cîţi fiori de ghiaţă a gîndurilor stol
In inimă-mi aleargă căci trupul meu de tină
Lîngă prestol priveşte pe Cel ce e Lumină.

Fărîmă sînt, o frunză pe ape-n unduire
In faţa Celui care e Dumnezeu-Iubire,
Prezenţa Sa aici o simt şi mă-nfioară
Şi sufletu-mi tresare pe-a dragostei vioară.

M-aplec s-aşez cucernic pe alba pînzătură
Sărutul cel mai sincer cu-a buzelor căldură
Şi-ntrezăresc prin gene cămaşa dată sorţii,
Cămaşa Celui care învins-a boldul morţii.

Genunchi-mi se-ncovoaie şi-n pumni de rugă [sfîntă
Culeg nectar de viaţă, — deasupra-mi îngeri [cîntă
Pe harfe de lumină a păcii melodie
Şi cerul se deschide în dalba-i veşnicie.

In clipa de veghere Hristos cu bunătate
Pe-a inimii portiţă uşor cu mîna bate,
Deschid smerit să-şi afle sălaş de găzduire,
Să-mi fie călăuză pe căi de mîntuire.

In ciucurii luminii ce cad pe sfînta masă
Gîndirea mea spre Domnul se-nalţă-acum pioasă:
„Să fie Doamne una toţi fraţii-n legătură
Precum a Ta cămaşe ce fu-ntr-o cusătură.

Uniţi în gînd şi faptă l-al Tău prestol de slavă
A-npăciuirii rugă de-aici din sfînta-Ţi navă
Pe-a vieţii mări să urce ducînd în depărtare
Sub bolţile albastre a dragostei cîntare.

Lîngă prestol las astăzi o lacrimă curată
Ce-n lespedea de piatră e bob de nestimată
Şi buzele-mi tresar în liniă unduire;
„Tu Doamne pretutindeni dă numai fericire!"

Preot Ştefan Tascianu

De la Paşti la Rusalii

Cele 50 de zile de la Sf. Inviere la Pogorîrea Duhului Sfînt sînt zile de luminată bucurie. Iisus cel răstignit a înviat, arătîndu-se mai tare ca moartea şi izvor de viaţă nouă. Ce bucurie au fost pentru Sf. Apostoli întîlnirile cu Domnul cel înviat, care le aducea aminte de ceea ce i-a învăţat înainte şi îi pregătea ca să-i trimită la propovăduire. Vreme de 40 de zile, El s-a arătat de mai multe ori în mijlocul lor, i-a umplut de bucurie, le-a luminat minţile, le-a înflăcărat inimile, le-a întărit voinţa de a sluji Domnului. După ce s-a înălţat la cer nu s-a mai arătat Sf. Apostoli, ca în acele 40 de zile, dar ei simţeau că în chip nevăzut Iisus este cu ei. Doar le-a făgăduit: „cu voi sînt pînă la sfîrşitul veacurilor". Şi le-a făgăduit că le va trimite pe Duhul Adevărului, care-i va îndrepta pe căile cele drepte. De aceea aşteptau cu bucurie şi întru rugăciune. Şi Duhul Adevărului s-a revărsat peste ei în chip de limbi de foc. Insufleţiţi de Duhul lui Hristos ei au început propovăduirea dreptei credinţe, a credinţei descoperită lor de Mîntuitorul.

Focul acestui Duh dumnezeesc a rămas lucrător în Sf. Biserică, prin slujitorii ei — urmaşi ai Sf. Apostoli, — prin Sf. Taine şi slujbe ale Bisericii. Iar în Duhul lucrează însuşi Domnul nostru Iisus Hristos, care este cap al Bisericii şi călăuzitorul nostru spre mîntuire.

Aşa a izvorît viaţa cea nouă, viaţa în Hristos, viaţa în Duhul, care a făcut din păcătoşi sfinţi şi a înlocuit răutatea cu iubirea, mînia cu bunătatea, sgîrcenia cu dărnicia, destrăbălarea cu neprihănirea.

Sfintele Evanghelii din Duminicile dintre Sf. Paşti şi Sf. Rusalii ne amintesc de martorii înverii (Sf. Apostoli, Sf. Ap. Toma, Mironosiţele), de puterea dumnezeiască a lui Iisus Hristos, care este adevăratul Mîntuitor (vindecarea slăbănogului, convertirea samarinencii, vindecarea orbului din naştere, amintirea sinodului I ecumenic, unde sfinţii Părinţi au statorit că Iisus Hristos e Fiul lui Dumnezeu întrupat, născut nu făcut, care s-a răstignit, a înviat şi s-a înălţat la cer pentru mîntuirea noastră), de puterea harului dumnezeesc, a Duhului Sfînt („apa cea vie" despre care vorbeşte Mîntuitorul cu Samarineanca) şi de darurile Bisericii („Vitezda" tămăduitoare a sufletului, rănit de păcate).

Iar după Rusalii avem Duminica tuturor sfinţilor. Aşa se arată că Duhul Sfînt, revărsat la Rusalii în Biserica Domnului, ca o apă vie a rodit mii şi mii de sfinţi, cunoscuţi şi necunoscuţi, care sînt tot atîtea podoabe minunate ale Bisericii.

Iată destule pricini de bucurie. Aceasta ne aduce aminte că noi, creştinii, nu trebuie să fim oameni posomoriţi, circotaşi, nemulţumitori, că trebuie să fim oameni cu inimă şi faţă veselă, senini, ajutători la tot ceea ce este bun şi folositor. Bucuria de a vieţui în Hristos, bucuria de a iubi pe semeni şi a-i ajuta, bucuria de a sprijini îmbunătăţirea şi îmbogăţirea vieţii, trebuie să ne copleşească sufletul şi să ne îndemne a contribui cu toată inima la făurirea vieţii celei noi, care e viaţă de belşug şi lumină, la statorirea păcii pe pămînt, care pace e voită de Dumnezeu şi plină de roade bune pentru toţi oamenii.

Bucuraţi-vă şi iarăşi zic bucuraţi-vă, ne grăieşte Sf. Ap. Pavel. Ne grăiesc şi cărţile de slujbă, Penticostarul — de la Sf. Paşti la Sf. Rusalii. Bucuraţi-vă că Hristos a înviat.

Bucuraţi-vă că El e cu noi întotdeauna. Bucuraţi-vă că ne-a trimis pe Duhul Adevărului, care lucrează în Biserica Sa cea sfîntă şi ne călăuzeşte spre tot adevărul. Bucuraţi-vă că a sosit vremea în care popoarele rup cătuşele robiei de veacuri, înlătură exploatarea, îşi zidesc o viaţă nouă, bazată pe frăţietate, muncă, pace şi progres. Bucuraţi-vă că popoarele luptă ca să se împlinească acum proorocia unei împărăţii a păcii pe toată faţa pămîntului, cînd armele se vor preface în pluguri şi popoarele nu vor mai învăţa „meşteşugul" războiului, ci vor trăi în pace şi vor munci pentru binele tuturor. Bucuraţi-vă că viaţa e din ce în ce mai frumoasă şi luptaţi — alături de sutele de milioane de oameni cinstiţi — ca viaţa să biruiască asupra morţii, pacea asupra războiului.

Aceasta ne învaţă cele 50 de zile ale bucuriei, care în Invierea şi Înălţarea Domnului şi în Pogorîrea Duhului Sfînt ne dăruiesc izvoare veşnice ale bucuriei, ale încrederii în biruinţa binelui asupra răului, ale lucrării pentru pacea, bunăstarea, fericirea şi înfrăţirea tuturor popoarelor.

N. M.

Rusaliile

La cincizeci de zile de la Invierea Mîntuitorului Hristos, creştinătatea prăznuieşte Pogorîrea Duhului Sfînt peste Sf. Apostoli şi ziua întemeierii Bisericii Creştine.

Inainte de a se înălţa la cer, Mîntuitorul Hristos şi-a adunat ucenicii şi le-a poruncit să rămînă în cetatea Ierusalimului, pînă cînd le va trimite pe Duhul Sfînt care să-i întărească şi să-i înveţe. Iar Apostolii, ascultînd porunca aceasta, aşteptau în post şi rugăciune plinirea ei.

In acele zile Ierusalimul se pregătea de sărbătoare, căci se apropiau Rusaliile iudeilor şi valuri, valuri de credincioşi se revărsau în Marea Cetate pentru a prăznui cum se cuvine sărbătoarea Cincizecimii.

In Duminica Rusaliilor, cînd templul întreg era o mare de lumină şi cîntec de psalmi, iar nenumărate jertfe se aduceau pe altare, cînd mii de voci strigau „Osana!" şi se bucurau, într-o căsuţă modestă unsprezece galileeni săraci şi fricoşi stăteau rugîndu-se şi aşteptînd împlinirea făgăduinţei Domnului. Şi aşteptarea lor n-a fost fără roadă. Căci pe la ceasurile trei din zi, adică pe la 9 dimineaţa, „s-a făcut fără veste din cer sunet ca de suflare de vifor ce vine repede şi a umplut toată casa unde şedeau. Şi li s-a arătat limbi împărţite ca de foc şi au şezut pe fiecare din ei. Şi s-au umplut toţi de Duhul Sfînt şi au început a grăi în alte limbi, precum le da lor Duhul a grăi" (F. Ap. II. 2—4). Duhul Sfînt s-a pogorît peste ei şi din umili pescari a făcut misionari ai creştinismului, ai credinţei în Iisus Hristos. Duhul Sfînt i-a întărit, i-a luminat, i-a înflăcărat şi le-a dat curajul de a se arăta înaintea mulţimii ce se adunase şi se minuna că îi auzea grăind în diferite limbi ale pămîntului. Şi în ziua aceea 3.000 de oameni s-au spălat în baia curăţitoare de păcate a Sfîntului Botez, întemeindu-se astfel Biserica creştină.

De aceea sărbătorim în fiecare an, la Rusalii, ziua naşterii Bisericii creştine şi pogorîrea Duhului Sfînt prin care s-a sălăşluit în Biserică „cuvîntul înţelepciunei şi al cunoştinţei".

Prin Pogorîrea Duhului Sfînt peste Sf. Apostoli, aceştia şi-au început lucrarea de răspînditori ai Sf. Evanghelii. O mînă de pescari, un număr de abia 11 oameni simpli, au pornit din Ierusalim, încrezători în credinţa lor, şi au dus flacăra creştinismului pînă la marginile pămîntului.

In urma propovăduirii lor o viaţă nouă a răsărit pe pămînt, viaţa în Hristos, viaţă în duh şi adevăr creştin.

In urma propovăduirii lor şi a urmaşilor lor, preoţii, în care sălăşluieşte puterea Duhului Sfînt, Biserica creştină, fîntînă nesecată de daruri ale Duhului Sfînt, a crescut, a cuprins în sînul ei iubitor şi mîntuitor mulţimi de suflete.

Acolo unde învăţătura Mîntuitorului Hristos a prins rădăcini a pogorît şi Duhul Sfînt cu nenumăratele lui daruri. Acolo unde Duhul Sfînt a pogorît, o viaţă nouă a răsărit, viaţă însufleţită pentru dreptate şi neprihănire, pentru iubire şi pace.

„Prin Duhul cel Sfînt vedem soboare de preoţi, avem cete de dascăli: şi de aici îşi au izvorul toate celelalte cu cîte se împodobeşte Biserica lui Dumnezeu".

Acestea sînt cuvinte ale Sfîntului Ioan Gură de Aur. Tot el, vorbind despre Rusaliile creştine, adaugă: „De aceea vă rog, pentru vrednicia bunătăţii dăruite nouă şi noi să nu sărbătorim încununînd porţile, ci înfrumuseţînd sufletele, împodobind sufletul cu vestmintele virtuţii, ca astfel să putem să primim şi harul Duhului şi să culegem şi roadele ce răsar de aici".

C. V.

† IRINA FINCU

Duminică — 27 martie 1960 — a adormit în Domnul Irina Fincu, născută Zehan, dactilografă principală, pînă cu cîţiva ani în urmă, la Centrul Arhiepiscopesc din Sibiu. Şi-a dat acest obştesc sfîrşit după o viaţă frumoasă şi lungă, 82 de ani.

Slujba înmormîntării a avut loc marţi, 29 martie 1960, în Capela Cimitirului Central din Sibiu, fiind oficiată de un sobor de preoţi şi diaconi în prezenţa I. P. S. nostru Mitropolit **Nicolae** şi a unui număr restrîns de prieteni şi cunoscuţi.

La sfîrşitul slujbei a luat cuvîntul C. Pr. Ioan Boţocan, care, printre altele, a subliniat cu deosebire viaţa frumoasă creştinească pe care a dus-o răposata trăind în cinstită văduvie din anul 1924, după moartea soţului său, Victor Fincu, fost contabil şef al Centrului Arhiepiscopesc — Sibiu.

A vorbit apoi P. C. Protopop Ioan Munteanu, care a scos în lumină cu deosebire însuşirile pe care răposata le-a avut la locul ei de muncă, unde şi-a pus toată inima şi toată priceperea, căci, după cum potrivit a subliniat vorbitorul, fiecare loc de muncă îşi are valoarea lui şi important este nu ce muncă îndeplineşti, ci felul cum o îndeplineşti. In cei 40 şi mai bine de ani cît a lucrat în cadrele Mitropoliei Sibiului, răposata s-a dovedit o iscusită şi harnică funcţionară, iubindu-şi maşina de scris şi identificîndu-se întru totul cu interesele Instituţiei pe care o servea. Lucrările ei sînt model de frumuseţe din toate punctele de vedere. Pentru toate acestea Consiliul Arhiepiscopesc în frunte cu I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae îi aduce un binemeritat omagiu.

Bunul Dumnezeu să o aşeze în rîndurile drepţilor Săi!

GH. P.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poştală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei „REÎNTREGIREA", Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ

ANUL 108 SIBIU, 15 MAI 1960 Nr. 19—20

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

A. P. Cehov

1860—1904

A. P. Cehov, Lev Tolstoi, Gorki sînt trei scriitori ruși de seamă, care stau la hotarul dintre două secole — al XIX-lea și al XX-lea. Numele lui Lev Tolstoi și al lui Cehov marchează sfîrșitul literaturii ruse din sec. al XIX, numele lui Gorki — începutul literaturii noi, socialiste.

Cehov, ca și Turgheniev și Tolstoi, încă în viață fiind, a fost recunoscut ca scriitor de importanță mondială.

Viața lui Cehov constituie biografia instructivă a unui raznocint (intelectual) care a trecut prin școala aspră a vieții în condițiile din Rusia de la sfîrșitul sec. al XIX-lea și care a reușit să se ridice de la tejgheaua unei băcănii pînă la culmile artei universale.

Anton Pavlovici Cehov s-a născut în ianuarie 1860, în Taganrog, mic port așezat pe țărmul Mării de Azov.

Strămoșii lui fuseseră țărani iobagi din gubernia Voronej. In anul 1841, bunicul lui Cehov, un țăran energic și întreprinzător, s-a răscumpărat pe el și pe cei trei fii ai săi.

Unul dintre fiii lui, mai întîi tejghetar apoi mic negustor la Taganrog, a fost tatăl viitorului scriitor.

Tatăl lui Cehov, om evlavios, iubitor de muzică bisericească și dirijor al corului catedralei, îi obliga pe copii să ia parte regulat la slujbele religioase. In zilele de sărbătoare, Antoșa și frații săi cîntau în strana bisericii, ajutau pe preoți în Sf. Altar și trăgeau clopotele.

Cehov a învățat mai întîi la școala grecească din localitate, apoi la liceu.

Tatăl lui Cehov, aproape ruinat, a plecat cu familia la Moscova, lăsîndu-l pe Antoșa să termine liceul la Taganrog. Lăsat fără nici un sprijin, tînărul Cehov a trecut în această perioadă printr-o aspră școală a vieții. Lupta pentru existență, pentru hrana de fiecare zi, l-a învățat de timpuriu să observe cu luare aminte realitatea înconjurătoare, să gîndească liber și să adopte o atitudine critică față de vulgaritatea care caracterizează viața de provincie.

In toamna anului 1879, după terminarea liceului, Cehov plecă la Mocova unde între timp familia sa reușise să-și găsească posibilități modeste de existență. In anul 1880, el se înscrie la facultatea de medicină a Universității din Moscova. Tot atunci și-a publicat în presă primele lucrări literare.

După mărturia prietenilor, îi plăcea medicina, dar încă din anii studenției a simțit că adevărata lui chemare este arta. Și curînd Cehov s-a consacrat exclusiv literaturii.

Intr-o scrisoare către fratele său, tînărul Cehov și-a descris astfel idealul de om: „Omul trebuie să aibă totul frumos: și chipul și îmbrăcămintea și sufletul și gîndurile". Oamenii pe care-i observa el nu corespundeau acestui ideal, ci erau, după expresia lui, „niște mediocrități", „niște nemernici", și Cehov demasca, în scrierile sale, nepăsarea și micimea lor.

El a scris foarte mult, și anume povestiri scurte (schițe, nuvele) și drame lirice.

In fața nuvelistului Cehov se ridică problema grea de a spune mult în cuvinte și pagini puține. Și întreaga lui metodă scriitoricească constituie o rezolvare strălucită a acestei probleme literare.

Cehov este unul dintre cei mai de seamă realiști ruși, căci a oglindit viața așa cum era ea. „Literatura este artă tocmai prin aceea că zugrăvește viața așa cum este ea în realitate. Menirea literaturii este de a înfățișa adevărul cinstit, nedisimulat" — spune Cehov în una din scrisorile sale.

In anul 1900 Cehov este ales membru de onoare al Academiei de științe la secția literatură, dar, în anul 1902, ca protest împotriva excluderii lui Gorki din rîndurile membrilor de onoare ai Academiei, Cehov — împreună cu Corolenco — a renunțat demonstrativ la titlul de academician.

In 1903 Cehov scrie la Ialta ultima sa piesă „Livada de vișini". In 1904 datorită mizeriei și muncii peste măsură, se îmbolnăvește grav și pleacă în străinătate (Germania) pentru tratament. Acolo moare, în iulie 1904. Corpul lui a fost transportat în patrie și înhumat la Moscova în cimitirul mănăstirii Novodevicie.

Prin operele lui, Cehov a rămas nemuritor. In aceste opere el arată neomenia boierilor și viața grea a celor săraci și umiliți. El prevestește că va veni vremea, cînd va fi o altă lume mai bună și mai fericită. Prevestirea lui s-a împlinit: Revoluția din Octombrie 1917 a dărîmat rînduiala strîmtă de altădată și a adus rînduiala socialistă, în care poporul își făurește o viață nouă, îmbelșugată și luminată.

De aceea anul acesta, împlinindu-se 100 ani de la nașterea lui, Cehov a fost sărbătorit în țările socialiste și în toată lumea.

Intrucît Cehov a scris și despre slujitorii Bisericii, arătîndu-i cu slăbiciunile și cu calitățile lor, aducem aici omagiul nostru marelui scriitor rus, care s-a aplecat peste cei umili și a visat și a nădăjduit pentru ei o viață mai bună.

Pr. CHIRIL PISTRUI

Invățătura Sf. Grigorie cel mare despre pace

In toate vremile și în toate locurile pacea a fost socotită ca cel mai de seamă bun al vieții pe care oamenii au căutat să-l cîștige cu orice preț și în schimbul căruia au dat tot ce li s-a cerut aducînd pentru cauza păcii cele mai mari jertfe.

Popoarele lumii iubitoare de pace în toate timpurile și în toate locurile au luptat pentru realizarea acestui vis măreț. Cuvîntul „pace" ne-a venit ca o solie cerească la Nașterea Mîntuitorului, ne-a venit ca un îndemn și ca o poruncă: „pre pămînt pace, între oameni bună voire".

Sf. Părinți și scriitori bisericești ca niște mărturii credincioase ale lui Hristos au vestit și au propovăduit pacea și binefacerile ei cu rîvnă deosebită. Printre aceștia este și Sf. Grigorie cel Mare, episcop al Romei între anii 590—604.

Pe timpul păstoririi Sf. Grigorie cel Mare, Roma și întreaga Italie era încercată de multe nenorociri: distruse zăceau bisericile din cauza neîncetatelor războaie ale longobarzilor, uciși și alungați erau preoții și mulți dintre ei erau duși în robie. Regiuni întregi din această țară erau fără de preoți și nu mai era cine să boteze pruncii și cine să administreze Sf. Taine. Pe lîngă toate aceste nenorociri mai bîntuia și ciuma și foametea.

In multe dintre scrierile sale ne zugrăvește Sf. Grigorie această stare de lucruri și deplînge nenorocirile care au venit peste Roma și peste întreaga Italie, cînd zice: „Peste tot moarte, peste tot plînset, pretutindeni pustiire. Unii se întorc la mine cu mîinile tăiate, despre alții vine vestea că sînt prizonieri, despre alții c-au fost omorîți. De 27 ani trăim înconjurați de săbiile longobarzilor". Tot în acele scrieri mai zice Sf. Grigorie că i-a fost dat să vadă pe romani legați de gît ca și cîinii și duși spre a fi vînduți în Franța.

Mare a fost bucuria Sf. Grigorie cînd sub regele Agilulf, la anul 594 se încheie pacea cu longobarzii. Intr-o scrisoare pe care o trimite cu patru ani mai tîrziu regelui longobarzilor vestește cu bucurie încheierea păcii și încetarea războiului. In cuvinte calde, părintești, mulțumește tuturor acelora care s-au străduit și au lucrat pentru cauza păcii.

Vorbind despre pace Sf. Grigorie învață că a avea bunul păcii în suflet și a lucra pentru cauza păcii este un lucru foarte necesar deoarece nu putem deveni oameni duhovnicești, oricît am străluci prin alte virtuți, dacă nu voim să ne unim în pace cu semenii noștri. Căci scris este: „Roadele Duhului sînt iubirea, bucuria, pacea" (Gal. 5, 22). Cine nu se străduiește deci să apere pacea acela nu voiește să cîștige roadele Duhului. De aceea zice Sf. Pavel: „Căutați pacea cu toată lumea și sfințenia, fără de care nimenea nu va vedea pe Dumnezeu" (Evr. 12, 14). De aceea

sfătuind iarăşi zice: „Silindu-vă să păziţi unirea spiritului în legătura păcii. Este un singur trup şi un singur duh, precum şi chemaţi aţi fost la o singură nădejde a chemării voastre" (Efes. 4, 3—4). Prin urmare nu putem ajunge la nădejdea chemării noastre dacă nu alergăm la ea cu o inimă care să se afle în pace cu semenii.

Bunul păcii adeseori este socotit de Sf. Grigorie ca un semn de deosebire pentru cei buni şi cu viaţă curată fiindcă este un dar al cerului. Sf. Grigorie mai învaţă că dacă purtăm virtutea păcii în sufletele noastre şi sîntem lucrători ai păcii, devenim fiii lui Dumnezeu după cuvîntul Mîntuitorului: „Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema" (Mt. 5, 9).

Semănătorii de dezbinare şi cei care nu vor să cunoască binefacerile păcii să înţeleagă — zice Sf. Grigorie — că cuvîntul Scripturii: „Fericiţi făcătorii de pace ,că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema", pot fi tîlcuite şi invers: dacă făcătorii de pace sînt numiţi fiii lui Dumnezeu, cei care strică pacea sînt şi pot fi numiţi, fiii satanei. Cuvîntul „pace" la Sf. Grigorie însemnează uneori şi liniştea sufletului împăcat cu Dumnezeu.

In cele 850 de scrisori care ne-au rămas de la Sf. Grigorie, ca şi de altfel în toate scrierile sale se resimte acel duh de împăcare şi de pace de care a fost stăpînit toată viaţa. Pentru Sf. Grigorie pacea însemnează cele mai de seamă şi mai înalte bunuri ale vieţii omeneşti: liniştea, bunătatea, dragostea, blîndeţea, răbdarea, îndestularea şi fericirea. Războiul pentru Sf. Grigorie este semnul celei mai mari înjosiri şi degradări a omului stăpînit de păcat.

Păcatul dezbinării este urmarea firească a nesocotirii şi vătămării păcii. Aşa este de mare păcatul acesta încît nu îngăduie să se nască în sufletul nostru nici o faptă bună atîta timp cît nu este stîrpit cu desăvîrşire. Pacea în schimb, este o forţă uriaşă a întregei naturi pe care o întîlnim şi în firea lucrurilor şi fiinţelor celor de jos. Exemple de convieţuire paşnică sînt pentru noi oamenii şi paserile cerului şi animalele cele lipsite de minte care deşi trăiesc împreună, trăiesc în pace unele cu altele.

Făcătorii de pace să nu nesocotească o regulă pe care o dă Sf. Grigorie în legătură cu lucrarea păcii: „Să se ştie — zice el — între ce fel de oameni să se facă pace Căci după cum este păgubitor atunci cînd celor buni le lipseşte buna înţelegere, tot tot aşa este foarte păgubitor cînd aceasta nu lipseşte celor răi. Deoarece atunci cînd răutatea celor răi se uneşte în pace, creşte puterea faptelor lor rele; căci cu cît sînt mai mulţi şi mai uniţi în răutate, cu mai multă putere se înverşunează în păgubirea celor buni. Cine ajută pe cei răi să se unească în pace, acela ajută la întărirea răutăţii".

Dacă cu toate silinţele depuse de Sf. Grigorie pacea dinafară n-a rămas statornică, el se face vestitor şi propovăduitor al păcii celei lăuntrice, sufleteşti, pe care n-o pot tulbura războaiele şi nici suferinţele ori cît de mari ar fi ele.

Aceasta este pe scurt învăţătura despre pace a Sf. Grigorie cel Mare. Cunoscînd-o să ne silim şi noi ca rîvnitori ai împărăţiei lui Dumnezeu să fim lucrători ai păcii cu noi înşine şi unii cu alţii. Sf. Grigorie cel Mare ori de cîte ori avea prilejul să le vorbească credincioşilor săi le recomanda virtutea păcii, aducîndu-le mereu aminte de cuvintele Sf. Apostol Pavel: „Dacă se poate, pe cît stă în puterea voastră, trăiţi în bună pace cu toţi oamenii" (Rom. 12, 18). Să trăim şi noi în pace cu toţi oamenii după învăţătura Sf. Grigorie cel Mare, căci numai trăind în pace şi luptînd pentru biruinţa păcii în lume vom lucra pentru împlinirea visului de aur al omenirii: fericirea şi înfrăţirea tuturor neamurilor pămîntului.

Alexandru Moisiu

Sf. Prooroc Ilie

Părinţii care vor să-şi crească copiii în duhul muncii, al cinstei şi al omeniei îi ţin pe aceştia mai de scurt pentru a nu apuca pe căi greşite, cerîndu-le imediat socoteală de toate faptele lor rele. Cam la fel a procedat şi Dumnezeu cu poporul ales, cu poporul evreu adică, prin care a lucrat la înfăptuirea măreţului Său plan de mîntuire a oamenilor, ţinîndu-i mereu trează aşteptarea venirii lui Mesia şi cerîndu-i să trăiască după voia Sa cea sfîntă.

El îşi făcea cunoscută voia Sa prin prooroci. Unul dintre ei — şi nu dintre cei mai mici — a fost şi proorocul Ilie, a cărui pomenire Biserica noastră o serbează din vechime, în toiul verii, la 20 iulie. I se mai spune şi Tesviteanul, fiind de loc din Tesvi sau Tesba.

Mîntuitorul Iisus Hristos aseamănă pe Ilie cu Sf. Ioan Botezătorul — înainte mergătorul Domnului — la Matei 17, 10—13. Iar în altă parte citim cum îngerul Domnului zice către Zaharie „că s-a auzit rugăciunea ta, şi femeia ta Elisabeta îţi va naşte fiu şi vei chema numele lui Ioan... şi el va merge înaintea Domnului cu Duhul şi cu puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor spre fiii lor şi pe cei neascultători la înţelepciunea dreptilor" (Luca 1, 13—17). Sfinţii Evanghelişti ne spun de asemenea că atunci cînd Mîntuitorul Iisus Hristos s-a schimbat la faţă, alături de el se mai aflau Moise şi Ilie (Matei 17, 3).

Sf. Prooroc Ilie a trăit şi a învăţat în veacul al VIII-lea înainte de Iisus Hristos, pe vremea în care în regatul Israil era rege Ahab (874—853 î. Hr.), despre care Sf. Scriptură ne spune că a săvîrşit „fapte rele înaintea ochilor Domnului, mai mult decît toţi (regii) cei ce au fost înaintea lui" (III Regi 16, 30). Ahab era căsătorit cu Izabela, fiica lui Etbaal „regele Sidonului". Şi, aşa cum odinioară regele Solomon la bătrîneţele sale „şi-a întors inima" — cum spune Sf. Scriptură (III Regi 11, 4) — spre idolii femeilor păgîne care erau la curtea lui, la fel şi Ahab şi-a întors inima de la viul şi adevăratul Dumnezeu spre idolii Izabelei: Baal şi Aştarta.

Aşa se face că Ahab a pus să se zidească în Samaria, capitala regatului său, un mare templu în cinstea lui Baal, zeul soarelui, în care încăpea o mulţime de închinători. Pentru slujirea acestui templu, Ahab a pus o întreagă armată de 450 de oameni, care săvîrşeau cultul idolatru al lui Baal, la care lua parte şi Ahab cu întreaga lui suită de la curte, cult de la care nu lipseau destrăbălările de tot felul.

Izabela însă nu se mulţumi cu atît, ci se îngriji să introducă şi cultul Astartei, zeiţă răspîndită în Fenicia — ţara de baştină a Izabelei — în cinstea căreia a pus să se ridice de asemenea un templu, la care slujeau cam 400 de persoane. Aşa se face că în timpul lui Ahab idolatria pare a fi ajuns la culme. Şi acesta era un mare păcat înaintea Domnului.

Un prim semn al puterii cu care lucra Ilie şi ca o pedeapsă pentru abaterile lui Ahab a fost seceta care s-a abătut asupra întregului său regat, ba şi peste Fenicia, căci ne spune un istoric evreu de acum 2000 de ani, Iosif Flaviu, că „a fost lipsă de apă timp de un an sub Etbaal, tatăl Izabelei". In tot acest timp Ilie a fost hrănit în chip minunat de către corbi, iar mai tîrziu de către o văduvă din Sarepta Sidonului, astăzi satul Sarafendo, pe malul Mării Mediterane, cam la 15 km spre sud de Sidon, căreia Domnul i-a înmulţit făina şi untdelemnul.

De numele lui Ilie şi al lui Ahab sînt legate însă alte două fapte mai de seamă pe care le vom reda pe scurt aici.

Ahab era plin de mînie asupra lui Ilie şi asupra tuturor celor care slujeau adevăratului Dumnezeu. Totuşi, pentru a arăta lui Ahab înaintea a tot norodul deşertăciunea credinţei lui, Ilie se prezintă la rege şi îi spune să adune în muntele Carmel pe tot poporul şi pe toţi slujitorii lui Baal şi ai Astartei. Şi apropiindu-se Ilie de popor i-a zis: „Pînă cînd veţi schiopăta de amîndouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmaţi lui! Iar dacă este Baal, urmaţi acestuia" (III Regi 18, 21). Şi a spus Ilie mai departe: „Daţi-ne doi junci: ei (preoţii lui Baal şi ai Astartei în număr de 850) să-şi aleagă unul, să-l taie bucăţi şi să-l pună pe lemne, dar foc să nu aţîţe, iar eu voi pregăti pe celălalt viţel şi-l voi pune pe lemne şi foc nu voi aţîţa. Apoi voi să chemaţi numele Dumnezeului vostru, iar eu voi chema numele Domnului Dumnezeului meu. Şi Dumnezeu care va răspunde cu foc, acela este Dumnezeu. Şi a răspuns tot poporul şi a zis: Bine ai grăit".

Şi slujitorii lui Baal s-au apucat de treabă. Au luat viţelul care li s-a dat, l-au pus pe jertfelnic şi de dimineaţa pînă la amiază au strigat într-una: „Baale, auzi-ne!"..„Pe la amiază — ne spune Sf. Scriptură — Ilie a început să rîdă de ei, zicîndu-le: strigaţi mai tare, poate că stă de vorbă cu cineva, sau poate se îndeletniceşte cu ceva, sau este în călătorie, sau poate doarme". Şi ei strigau tot mai tare, dar zadarnic, căci ce puteau să facă nişte chipuri cioplitel

Către seară a început Ilie să aducă jertfa sa. Din douăsprezece pietre, închipuind cele douăsprezece seminţii ale lui Izrail, şi-a făcut altar, peste care a pus lemne şi viţelul şi în jurul căruia a săpat şanţ. A pus apoi de s-a udat de trei ori altarul cu tot ce era pe el încît s-a umplut şanţul cu apă. A început apoi Ilie să se roage cu căldură lui Dumnezeu „ca să cunoască poporul acesta că tu eşti Dumnezeu şi tu le întorci inima la tine". Şi într-adevăr, Domnul a aprins jertfa lui Ilie, mistuind-o pe toată în faţa lui Ahab şi a tuturor celor de faţă. Văzînd poporul acest lucru a năvălit şi a ucis pe toţi jertfitorii lui Baal şi ai Astartei, ca pe nişte înşelători, încredinţîndu-se că Dumnezeul lui Ilie este adevăratul Dumnezeu. Mai este şi acum încă numirea de „Dealul sacrificatorilor" şi „Rîul măcelăriei", care amintesc de această întîmplare petrecută aievea pe pămîntul palestinian, pe timpul lui Ilie.

Ilie însă a înfruntat pe Ahab nu numai pentru rătăcirea lui religioasă, ci şi pentru nedreptăţile pe care el le făcea în popor „căci urîciune sînt înaintea Domnului regii care făptuiesc fărădelegea" (Pilde 16, 12). Iată numai una din ele.

In apropierea palatului lui Ahab, un oarecare Nabot avea o viişoară din care se hrănea el şi familia sa. Ca oarecînd David, care a luat mieluşaua săracului deşi el avea mii de turme — după cuvîntul proorocului Natan — la fel şi Ahab a pus ochii pe via lui Nabot, pe care, neputînd s-o ia altfel, Ahab împreună cu Izabela au pus la cale, prin dregătorii săi, uciderea în chip mişelesc a sărmanului Nabot. Crima era desigur foarte mare şi proorocul Ilie nu s-a temut să meargă la rege şi să-l înfrunte pentru fărădelegea sa, ameninţîndu-l cu pedeapsa lui Dumnezeu şi zicîndu-i: „In locul unde au lins cîinii sîngele lui Nabot, acolo vor linge cîinii şi sîngele tău", căci „s-a purtat rău, ca un ticălos", după cum ne spune tot Sf. Scriptură. Aşa pedepseşte Dumnezeu pe toţi cei ce fac nedreptăţi. Căci zice Sf. Carte: „Nu asupri pe cel nenorocit, căci Domnul va apăra pricina lui şi va ridica viaţa

Pentru aproapele nostru

Numindu-l aproapele nostru — să încercăm a-l cunoaște, a-l înțelege, a-l ajuta în cele bune. Fiind în apropierea ta, întîlnindu-l în fiecare zi, poate în fiecare ceas, îl vezi în toată desfășurarea vieții lui. In preajma ta se mișcă un chip asemenea ție, purtînd trup și suflet cu însușiri și daruri, unele arătate, altele ascunse. El însuși caută uneori să se vădească, alteori să se ascundă, acoperindu-și slăbiciunile și descoperind frumusețile. In fiecare ființă omenească, fie ea cît de smerită a așezat Dumnezeu un dar pe care nu-l mai are nimeni pe lume. Și dacă este vreo frumusețe în această viață, una din cele mai de preț frumuseți e ascunsă în fiecare suflet.

Frumusețile vieții au început în suflet și conduc la suflet. Sfinții părinți au avut darul de a descoperi sufletul omenesc în tot ce are el mai înalt, mai frumos. In sufletul omenesc stau ascunse ca niște semințe binecuvîntate cugetările înalte, cari îi dau putința să se desăvîrșească, urmînd calea sporirii în virtute. De el se cade a ne apropia cu grijă multă, ca nu cumva din nepricepere sau răutate să-l întunecăm sau să-l pierdem. Rănile sufletului, unele ascunse și neînțelese sînt cu atît mai nesuferite, cu cît peste ele nu vine alifia înțelegerii și mîngăierii adevărate. Omul însingurat în suferința lui este cu îndoită povară. E un suflet închis și un trup amărît. Un suflet care n-are cui să-și spună suspinul e adeseori pradă neîncrederii și descurajării. Pe mosorul minții lui se deapănă mulțime de gînduri rele și închipuiri deșarte. E drept că acestea n-au puterea să ne stăpînească, decît atunci cînd stăm de vorbă cu ele. De aceea paza minții și lucrarea rugăciunii ne pot izbăvi de tot norul gîndurilor rele. Mai cu seamă mărturisirea gîndurilor la duhovnic este izbăvirea sufletului credincios din mreaja lor. Aici e lucrarea tainică și de mare folos a destăinuirii gîndurilor căreia părinții duhovnicești i-au dat toată importanța. E lupta de gînd pe care mulți nici n-o cunosc și din pricina căreia stă cel prins în ea, la mare cumpănă sufletească.

Sufletul prins în mreaja gîndurilor rele e încețoșat și apăsat de grele poveri. Sînt credincioși cari sînt munciți pînă la desnădejde de astfel de ispite.

Dacă pe unii necazurile sufletului îi duc la descurajare, pe alții îi poartă alt soi de ispite, de altă natură cari îi muncesc cu mîndrie, înfumurare și slavă deșartă, tot atîtea patimi ale iubirii de sine. In ori ce țesătură ar fi prins sufletul, el trebuie înțeles și ajutat.

Calea înțelegerii și ajutorării unui suflet este anevoioasă întru cît cu greu se poate înlătura piedeca cea mare a egoismului din viața noastră. Se folosesc cuvinte bune și folositoare, se reazimă mult în pildele sfinților, toate avînd dar de însănătoșire a vieții noastre. Schimbarea temeinică a vieții noastre o săvîrșește harul, mîna milostivirii lui Dumnezeu care ridică, susține și sporește viața noastră lăuntrică. Dacă îndrumătorii duhovnicești au izbutit să schimbe viața semenilor lor, acest lucru l-au săvîrșit prin harul lui Dumnezeu de care erau pătrunși.

Dar de aceeași înțelegere are nevoie aproapele nostru și în lucrarea cea bună a lui. El se frămîntă cum să facă mai bine ceea ce face, cum să risipească mai multă bunătate în jurul lui. Singur însă stă la îndoială cum ar fi mai bine. De aceea aleargă la alții, le spune gîndul său, cere sfat și încurajare. Să ne bucurăm cînd auzim așa gînduri și hotărîri frumoase, să-l încurajăm, să cugetăm la lucrul acela, să-i spunem ce lipsește și ce ar mai trebui și cum ar mai trebui să facă spre a ieși un lucru cît mai bun. Așa îi dăm aripi și încredere. Apoi să-l ajutăm nu numai cu sfatul, ci și cu fapta, muncind împreună cu el. Așa ne arătăm dragostea și înțelegerea față de el și de planurile lui și avem bucuria de a fi ajutat la săvîrșirea unui gînd bun, unei fapte bune, folositoare semenilor noștri.

Să îndreptăm pe cel greșit, să ajutăm pe cel ispitit ca să biruiască ispita, să mîngăiem pe cel întristat, să încurajăm pe cel rîvnitor în cele bune — iată numai cîteva din poruncile iubirii de aproapele. Iar azi pe primul plan e porunca de a lupta împotriva războiului, de a lupta pentru pacea a toată lumea. Pacea e condiția unei vieți fericite pentru noi și pentru semenii noștri. In pace rodește sămînța binelui. De aceea Mîntuitorul fericește pe făcătorii de pace, căci prin pace se revarsă toate celelalte binefaceri ale vieții.

Arhim. Serafim

---

celor ce îi vor jefui" (Pilde 22, 22—23), căci „cel ce seamănă nedreptate, seamănă nenorocire și toiagul mîniei lui Dumnezeu îl va bate pe el" (Pilde 22, 8).

Aceasta este voia lui Dumnezeu cuprinsă încă în Legea Veche pe care și Ahab, și mai ales el, trebuia s-o cunoască, ca oamenii să făptuiască dreptatea, să caute pacea și s-o urmeze pe ea, cum citim într-unul din Psalmi. Sf. prooroc Ilie a iubit această dreptate și pentru apărarea ei nu s-a dat în lături să certe și să tragă la răspundere pe regele însuși, cel mai mare și mai puternic dregător al vremii, cum a fost Ahab. Din această pricină cinstește Biserica noastră pe Sf. prooroc Ilie, ca pe unul care a propovăduit și a trăit el însuși voia lui Dumnezeu.

Prin venirea Mîntuitorului Iisus Hristos pe pămînt, perioada proorocilor s-a încheiat, căci prin Iisus Hristos voia lui Dumnezeu ne-a fost descoperită în chip deplin. Iar voia Lui este în primul rînd dreptate, muncă, cinste, dragoste de Dumnezeu și de oameni și pace, pe care înfăptuindu-le vom fi adevărați cetățeni și ai patriei de aici și ai celei viitoare.

Indemn și pildă spre aceasta avem și viața Sf. prooroc Ilie.

GH. P.

Monumente istorice

Cînd barajul de la Bicaz se va închide și hidrocentrala „V. I. Lenin" va intra în funcțiune, apele Bistriței vor forma un lac lung de zeci de km. Locurile din partea aceea, unde se aflau înainte sate, vor fi acoperite de apele lacului. De aceea aceste sate au fost mutate mai sus, unde apele lacului nu pot ajunge.

Cu multă grijă au fost mutate și monumentele istorice, cum sînt — între altele — bisericile de la Buhalnița și Hangu.

Buhalnița, din satul cu același nume, este un schit făcut din piatră în anul 1626 de către domnitorul Moldovei, Miron Vodă Barnovski, pe locul unei vechi sihăstrii de lemn. Biserica și clopotnița au fost mutate, piatră cu piatră și refăcute la vreo cinci kilometri. S-a luat tiparul formei bolților și acestea au fost rezidite cu aceleași neregularități pe care le aveau la construcția lor de la început.

Mai sus, pe Valea Bistriței, este satul Hangu unde, de asemenea, se află un schit. El a fost întemeiat în anul 1630, de către Gheorghe Hatmanul (după cum scrie în inscripția de deasupra ușii de intrare în biserica sa de lemn) și a fost întărit cu ziduri de jur împrejur. Biserica de lemn a fost demontată și refăcută bucată cu bucată la 10 kilometri depărtare. Așa îngrijește regimul nostru de monumentele istorice, mărturii ale vremilor trecute.

N.

† ROMUL PERIAN

In ziua de 7 februarie 1960 a încetat din viață Romul Perian fost șef contabil la Arhiepiscopia ortodoxă romînă din Sibiu. Prohodirea a avut loc în Sibiu — Biserica Iosefin (pe groapă) în ziua de 9 februarie 1960, ora 14, de către un sobor de preoți, în prezența și cu binecuvîntarea Inalt Prea Sfințitului nostru Mitropolit Nicolae.

Au cuvîntat: din partea Consiliului Arhiepiscopesc P. C. consilier IOAN VELȚAN și în numele parohiei parohul IOAN ALBU, arătîndu-se meritele excepționale ale defunctului, ca funcționar și parohian.

Au participat pe lîngă îndurerata familie, rudenii, prieteni și cunoscuți, defunctul fiind un om bine apreciat de toți cei ce l-au cunoscut.

Defunctul s-a născut în comuna Crisciori, raionul Brad, regiunea Hunedoara, din familie de preot. După terminarea liceului a urmat și terminat Academia Teologică Andreiană din Sibiu. Din anul 1909 a funcționat la Centrul Eparhial din Sibiu, ca practicant, apoi funcționar la Serviciul Contabilității pînă în anul 1924, cînd a fost numit șef contabil, în care post a funcționat pînă în anul 1946, cînd s-a pensionat. Insă, pentru devotamentul, priceperea și puterea lui de muncă, a fost menținut în serviciu, în postul de contabil al Tipografiei și Librăriei „Reîntregirea", proprietatea Arhiepiscopiei noastre, în care post a muncit cu aceeași rîvnă, pînă aproape de clipa morții.

A fost toată viața lui un muncitor cinstit și modest. Această muncă l-a păstrat senin și sănătos pînă aproape de ceasul morții. Ca om, Romul Perian a avut un caracter frumos, plin de virtuți, cu multă dragoste față de scumpa lui familie, rudenii, prieteni și semeni.

Cu colegii a fost bun, înțelegător și iertător, gata în orice clipă să fie folositor tuturora.

Ca funcționar a fost harnic, cinstit și priceput, mai ales la Contabilitate. Avea un scris frumos, citeț, curat, corect și exact în cifre. A fost un distins funcționar al Bisericii noastre.

Pentru toate acestea, atît în viață cît și acum la despărțire, Inalt Prea Sfințitul nostru mitropolit cît și Consiliul Arhiepiscopesc l-au prețuit mult, ca pe unul care a fost un stîlp puternic al administrației Centrului Eparhial.

Pentru aceleași motive a fost foarte mult prețuit de familie, rudenii, colegi și prieteni, credincioșii din parohie și cunoscuți.

Să-i fie țărîna ușoară și sufletul în fericirea veșnică.

I. V.

Vino Doamne !

Vino Doamne, sub streașina căsuței mele și așează licărul fericirii de a Te cunoaște al iubirii Stăpîn!

Vino Doamne, mai aproape de mine, ca să pot cu a inimii liră să cînt frumusețea revărsării de zi îmbietoare la muncă și dragoste!

Vino Doamne; cu-ale iernii fulguiri de nea ce acoperă cu vestminte de argint întinderile, vino cu înfloririle primăverii încărcate de speranțe, de înnoire și farmec, vino cu amiezile calde de vară, cu toamnele arămii pline de roade și belșug, vino și îndestulează pămîntul ca toți oamenii să fie mulțumiți de plinătatea bunătăților!

Vino Doamne, și cu a ta iubire anii zilelor noastre, îi îmbogățește cu a păcii lumină, ca anii aceștia să fie anii înfrățirii tuturor oamenilor, anii bucuriei!

Vino Doamne și așează-mi puterea de muncă în minte și brațe ca să dăltuiesc prin iubire cu frații mei o viață mai bună, mai frumoasă, mai luminată!

Vino Doamne, în inimă, vino în gînd și-mi călăuzește pașii spre tot ce este bine și frumos în lume!

Preot ȘTEFAN TASCIAN

Tîrnosirea bisericii din parohia Jina

Inalt Prea Sfinţitul nostru Mitropolit Nicolae Colan, de praznicul Bunei Vestiri, a poposit în mijlocul credincioşilor din parohia Jina, raionul Sebeş, regiunea Hunedoara, sfinţindu-le biserica cea nouă.

In ajunul Buneivestiri, către seară, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae şi însoţitorii I. P. S. Sale au vizitat biserica monumentală din Poiana.

Cei trei preoţi ai parohiei, înconjuraţi de credincioşi, şi-au întîmpinat Arhipăstorul la întrarea Bisericii. Inalt Prea Sfinţia Sa a coborît din maşină, a întrat în Sf. locaş.

După un moment de reculegere în faţa Sf. Altar, preoţii locului au dat informaţiuni cu privire la ridicarea bisericii şi pictura ei.

A doua zi, înainte de-a pleca spre Jina, I. P. S. Sa a vizitat şi biserica veche de lemn din cimitirul Poienii.

Cerul era plin de lumină. Soarele primăvăratic îmbrăca toată făptura în haină de sărbătoare. Pentru a-şi întîmpina Arhipăstorul iubit, au pus şi credincioşii din Jina cojoacele şi straiele lor de sărbătoare. Ajunşi în faţa bisericii din Jina, protopopul locului, Nicolae Cantor, a rostit cuvinte de bun venit.

Inaltul Ierarh, bucuros de primirea ce i s-a făcut, a mulţumit tuturor şi a poftit apoi pe toţi la rugăciune.

Şi aici... legenda meşterului Manole.

Biserica din Jina îşi are istoricul ei. In Jina înainte de primul război mondial, vrednicii jinari au ridicat o biserică nouă, tocmai în mijlocul parohiei, la loc drept, dar nu mult după ce zidurile fuseseră înălţate, temelia dinspre miazăzi a început să se deplaseze, şi într-o noapte, zidurile s-au prăbuşit. A fost o mare durere şi întristare pentru toţi credincioşii.

In anul dărîmării acestei biserici a început şi primul război mondial. Zidul dinspre miazănoapte a mai rămas încă mulţi ani în picioare. Işi dădeau cu toţii seama că pentru ridicarea din nou a bisericii trebuiau aduse alte jertfe.

Abia după anul 1930, credincioşii din Jina au luat hotărîrea să-şi reclădească biserica, dar de astădată pe alt loc. Au şi aflat o culme cu temelii de stîncă de granit, şi pe această înălţime, în decurs de ani de zile, au clădit nu o simplă biserică ci o catedrală care ar putea face cinste oricărui oraş. E un monument impunător în stil bizantin, cu două turnuri.

Gata de tîrnosire, biserica a fost abia acum, la praznicul Buneivestiri din anul 1960.

Cuvinte de învăţătură:

Pe lîngă slujba înălţătoare, s-au rostit cuprinzătoare cuvinte de învăţătură, de luminarea credinţei şi de preţuire. Pe lîngă I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae, au vorbit P. C. Prof. N. Neaga (despre Sf. Scriptură), consilier Gh. Secaş (despre Bunavestire). preotul locului Valeriu Ciora, care a adus mulţumiri credincioşilor, pentru jertfa şi munca depusă la zidirea bisericii, apoi I. P. S. Sale pentru osteneala de a fi venit la Jina, sfinţind această biserică.

I. P. S. nostru Mitropolit NICOLAE porneşte de la cuvintele: „Această casă Tatăl o a zidit, Fiul o a întărit, Duhul Sfînt o a înnoit şi a sfinţit sufletele noastre". La început observă că lumina zilei de azi este vestitoare de roada cea bună a pămîntului, care sub razele soarelui se trezeşte la viaţa primăverii. Dar azi se luminează şi sufletele noastre cu lumina Duhului Sfînt, cu lumina bucuriei în Domnul. Dar dacă n-ar fi fost ajutorul lui Dumnezeu, zadarnică ar fi fost truda noastră. Domnul v-a ajutat să ridicaţi biserica, pe această culme de deal. Duhul Sfînt prin rugăciunile noastre, o a sfinţit. Iar sufletele voastre sînt luminate şi sfinţite prin rugăciunile preoţilor şi ale voastre ale tuturora. De aceea veniţi la casa lui Dumnezeu ca să primiţi învăţătura **dreptmăritoare şi îndrumarea cum să vieţuiţi după voia Domnului şi darul lui Dumnezeu, care vă întăreşte la tot lucrul bun.**

Dîndu-le sfaturi cum să cinstească biserica, I. P. S. Sa îşi exprimă nădejdea că credincioşii din Jina se vor învrednici, cu ajutorul lui Dumnezeu, să împodobească această biserică cu o pictură frumoasă, după cum i se potriveşte.

Lăudîndu-i pentru evlavia şi vrednicia lor, I. P. S. Sa îi binecuvintează, dorindu-le viaţă cu sănătate, belşug şi pace. Noi trebuie să ne împlinim datoria faţă de Dumnezeu şi faţă de scumpa noastră Patrie, Republica Populară Romînă, să ne rugăm pentru pace şi să sprijinim lupta oamenilor de bine ca pacea să stăpînească pretutindenea.

GH. S.

Atitudinea Sfintei Scripturi a Vechiului Testament faţă de lene

Lenea este lipsa voinţei de a munci, starea de inactivitate. Vechiul Testament condamnă lenea şi are oroare faţă de cei ce o practică. Principala datorie a omului e munca. Nu este scriitor biblic, care să aprobe lenea, dimpotrivă cu cît se se ocupă mai mult de ea cu atît mai variate sînt mijloacele de combatere. Există destule locuri biblice care exercită o presiune continuă asupra omului, care se dedă lenei. Astfel sînt cunoscutele proverbe biblice: Prov. 6, 6; Prov. 10, 26; Prov. 13, 4; Prov. 15, 19; Prov. 19, 15, Prov. 20, 4; Prov. 20, 13; Prov. 21, 25; Prov. 22, 13; Prov. 24, 30; Prov. 26, 13; Prov. 26, 14; Prov. 26, 16; Prov. 31, 27; Isaia 56, 10; Ecl. 10, 18. Unele dintre aceste texte au un caracter pedagogic, altele au un caracter sentenţios.

Gîndindu-se la cei care se complac în inactivitate Prov. 6, 6 spune cu multă ironie:

„Du-te la furnică leneşule şi te înţelepţeşte..".

Se denunţă şi se biciuie leneşul, sperîndu-se că se va antrena în pasiunea pentru muncă.

In 10, 26 se scoate la iveală lenea comparîndu-se cu oţetul şi cu fumul:

„Cum e oţetul pentru dinţi
Şi fumul pentru ochi,
Aşa este leneşul
Pentru cel care-l trimite".

Fumul şi oţetul sînt supărătoare pentru om, tot aşa e şi lenea un duşman neîmpăcat a celui ce munceşte.

Proverbul 15, 20 pune în faţa celor leneşi oglinda proprie în care să-şi vadă sluţenia:

„Drumul leneşului e ca un tufiş de mărăcini".

Adică, leneşul nu merge deloc înainte. El se află în situaţia celui desculţ, care întîlneşte în cale un tufiş de spini încît nu poate înainta.

Moravurile celor leneşi le prinde în mod critic şi Prov. 19, 15 şi 20, 4; 20, 13. In aceste proverbe mergerea la lucru a leneşului este un fel de minune, întocmai ca plimbarea unui leu pe uliţi. (In Prov. 12, 13 şi 26, 13 se dezvoltă aceeaşi idee).

Proverbe, care îşi păstrează actualitatea cît timp vor fi leneşi între oameni, sînt cele din 26, 14 şi 26, 16.

Intîiul text este:

„Cum se învîrteşte uşa în ţîţîni
Aşa se învîrteşte cel leneş în pat".

In activitatea leneşului nu este nici un progres, e o continuă rămînere în urmă.

Tematica ironiei e variată. Scrisul biblic e plin de clocotul revoltei împotriva leneşului, care în ori ce privinţă dă înapoi. In 26, 16 se descrie această imagine întunecată a leneşului:

„Leneşul îşi vîră mîna în blid
dar îi este greu s-o ducă la gură".

Intr-un paralelism sintetic stihurile acestea exprimă ura împotriva acestor specii de oameni.

O preţioasă contribuţie la atitudinea faţă de lene aduce Ecl. 10, 18. Sînt semnificative cuvintele: „Prin lene se dărîmă grinda şi prin lenevirea mîinilor plouă în casă".

Lenea e o boală cumplită. Ea e dezastruoasă pentru viaţa de obşte. Despre aceasta este vorba aici. „Casa" reprezintă edificiul public, care este o alcătuire ce trebuie necontenit şi în de aproape supraveghiată, căci altcum se descheie şi se năruie, iar apoi se ruinează cu desăvîrşire. Cartea Sirah (37, 13) înşiră categoria de oameni care nu merită preţuire. Aceştia sînt certăreţii, laşii (fricoşii) şi leneşii.

Lenea se combate în mod pozitiv prin arătarea datoriei faţă de muncă. „Cel ce nu munceşte nu se deosebeşte cu nimic de cel ce cerşeşte, el trăieşte în sarcina celorlalţi oameni". Cel ce munceşte condamnă lenevia prin fapte nu prin vorbe.

Atitudinea Vechiului Testament faţă de inactivitate o exprimă categoric porunca a 4-a din Decalog (Ex. 2', 8—11): „Şase zile să lucrezi şi să-ţi faci lucrurile tale".

„Fă lucrurile tale!". Cu alte cuvinte foloseşte fiecare zi din cursul săptămînii, utilizîndu-le cît mai bine, nu pierde nici una în inactivitate. Decalogul ia în problema muncii o atitudine de o însemnătate deosebită. Respectîndu-se cu strictеţe zilele de lucru omul ajunge la o disciplină a muncii în care lenea n-are loc.

Intre astfel de texte se încadrează Ps. 104. 23: „Omul iese la lucrul său şi la munca sa, pînă seara". Adică, lumina şi întunericul, zorii şi apusul sînt regulatorul muncii omului. Acesta îşi organizează viaţa sa astfel încît începe activitatea îndată ce se ivesc zorile pentru ca să nu înceteze decît la apusul soarelui.

Activismul slujeşte adevăratelor nevoi ale omului. In acest sens citim la Ecl. 5, 11 că „mai odihnitor e somnul celui ce munceşte decît odihna leneşului".

Cu alte cuvinte munca face plăcut somnul, dar lenea îl alungă. Aceasta însemnează că lenea nu este capabilă să satisfacă dorinţele legitime ale omului, cîtă vreme un muncitor se bucură intens de pe urma trudei sale. In Prov. 31, 27 se elogiază femeia harnică şi virtuoasă. Soţul ei are încredere în ea căci munceşte cu plăcere, nu e leneşe, aduce cîştig la casa ei. Se scoală de dimineaţă ca să facă repartizarea muncii. Vorba ei e înţeleaptă. Ea învaţă şi pe alţii. Prin muncă, cinste şi pricepere ea e spre lauda bărbatului şi a copiilor: „Ea pîinea leneviei nu mănîncă" (Prov. 31, 27).

Iată că pentru a face pe leneş mai puţin păgubitor societăţii, Sfînta Scriptură a Vechiului Testament îl demască, dîndu-i pe faţă necurăţenia sufletească.

Pr. Prof. Dr. **Nicolae Neaga**

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poştală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 108 SIBIU, 1 iunie 1960 Nr. 21—22

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Populația Patriei noastre

Direcția centrală de statistică a publicat lucrarea: „Recensămîntul populației din 21 februarie 1956 = Rezultate generale". Din datele publicate în această lucrare, se văd marile realizări și progrese ale regimului de democrație populară. Spicuim numai cîteva din aceste date.

In 1956 țara noastră avea 17.489.450 locuitori și era pe locul 10 între țările din Europa. (La 1 octombrie 1959 s-a ajuns la circa 18.300.000 locuitori). Se constată că în 100 de ani (1859—1959) populația Romîniei a crescut de peste două ori.

Imbunătățirea condițiilor de viață în anii regimului de democrație populară se arată în sporul mediu anual al populației. Dacă între 1930—1941 sporul era de 11,8 la mie, între 1948—1956 sporul a fost de 12,1 la mie, iar între 1956—1959 a fost de 12,8 la mie. Intre 1930—1941 sporul rezulta din nașteri multe, deși mortalitatea era ridicată. Sporul de după 1948 rezultă și din nașteri și din micșorarea mortalității. Dacă în 1938 mortalitatea era de 19,1 la mie, în 1958 ea a scăzut la 8,7 la mie (mai mult de jumătate). Dacă în 1938 mortalitatea infantilă (a pruncilor) era de 17,9 la sută, în 1958 ea scade la 6,9 la sută. Aceasta înseamnă că îngrijirea copiilor și a sănătății populației, ca și nivelul de trai s-au îmbunătățit considerabil în anii puterii populare. De aceea și durata medie a vieții oamenilor s-a ridicat de la 42 ani în 1933, la 63 ani în 1958.

Dezvoltarea industriei a dus la dezvoltarea orașelor și la creșterea numărului orășenilor. In 1930 erau numai 24 orașe cu peste 25.000 locuitori fiecare, în 1959 erau 36 de astfel de orașe. Orașele cu peste 100.000 locuitori au ajuns de la 4 (în 1930) la 12 (în 1959). S-au construit orașe noi, ca: Victoria, Onești, Uricani etc. Astfel de la 143 localități urbane în 1930 (cu 3.051.253 locuitori) s-a ajuns la 354 localități urbane în 1956 (cu 5.474.264 locuitori).

Populația urbană reprezenta în 1956, 31,3% din populația totală, față de 21,4% în 1930 și 23,4% în 1948. La 1 ianuarie 1959 ea era 31,8%. Populația activă din industrie a crescut de la 7,9% în 1930 la 14,1% în 1956, iar populația activă din agricultură și silvicultură a scăzut de la 76,7% la 69,7%. Sectorul socialist din mediul urban cuprindea în 1956 81,7% din totalul populației active urbane, iar în noiembrie 1959, sectorul socialist din agricultură cuprindea 72,1% din totalul familiilor țărănești.

Din datele recensămîntului se vede de asemenea că analfabetismul e lichidat, că a crescut numărul absolvenților de școală medie și școli superioare. In 1956 numărul acestor absolvenți era de peste 2 ori mai mare decît în 1930, iar în 1959 de trei ori mai mare. Dezvoltarea rețelei sanitare și a școlilor se arată în creșterea de peste 3 ori a numărului medicilor, de 5,6 ori a personalului mediu sanitar, de 2,5 ori a educatorilor, învățătorilor și profesorilor (în 1956 față de 1930). In 1956 aproape 3/4 din numărul femeilor în vîrstă aptă de muncă luau parte la munca socială. In 1956 erau de peste 45 ori mai multe femei ingineri decît în 1940, de 6,4 ori mai multe femei medici, etc. Astfel femeile au ocupat locul ce li se cuvine în activitatea socială.

Majoritatea covîrșitoare a populației țării (85,7%) este de naționalitate romînă. Intre minoritățile naționale mai numeroși sînt maghiarii (9,1 la sută) și germanii (2,2 la sută). Celelalte naționalități (evrei, țigani, ucrainieni, sîrbi, croați, sloveni, ruși, slovaci, tătari, turci, bulgari, cehi, greci, polonezi, armeni, etc.) reprezintă laolaltă 3 la sută din populație. Romînii au majoritatea absolută în toate regiunile țării, cu excepția Regiunii Autonome Maghiare unde majoritatea absolută (77,3%) o are populația de naționalitate maghiară. Oamenii muncii, ce aparțin minorităților naționale, se bucură de deplina egalitate în drepturi cu oamenii muncii romîni, muncind înfrățiți pentru construirea socialismului, înflorirea patriei comune și luptînd împreună pentru pace.

Aceste cîteva date ne arată clar că anii regimului democrat-popular sînt ani de mari progrese pentru țara noastră. Nu numai că populația s-a mărit considerabil, dar s-au îmbunătățit foarte mult și condițiile materiale, sanitare și culturale ale vieții oamenilor muncii. An de an viața devine mai frumoasă, mai îmbelșugată. Poporul acesta, popor constructor al socialismului, își făurește o altă viață, ridicîndu-se în rîndul popoarelor celor mai avansate din lume.

T. R.

Iubire și pace

P. S. Valerian al Oradiei de marele praznic al Sf. Paști — a trimis clerului și credincioșilor din Eparhie cuvînt de învățătură duhovnicească și cetățenească. Pastorala P. S. Sale îndrumează la viață înnoită în duhul lui Hristos și la luptă pentru pace și muncă pentru propășirea poporului.

In partea întîia a Pastoralei, se vorbește despre: *„ziua cea mare a Sfintelor Paști, zi de lumină și de bucurie, de înălțare sufletească"*, despre învierea din morți, prin care Domnul Hristos ne-a arătat că este *„Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat"*, prin care Mîntuitorul *„alungă durerea și o preface în bucurie, înfrînge moartea și o schimbă în viață"*, prin care ne dă „chezășia trăirii în veșnicie, ajutîndu-ne a ne ridica privirile din pulberea pămîntului, spre zările fericite și luminoase ale eternității".

După ce prezintă învățătura despre înviere în Sf. Scriptură, în Vechiul și în Noul Testament, cu spusele Mîntuitorului și ale Sf. Ap. Pavel în privința aceasta, precum și urmările și roadele învierii Domnului Hristos, Prea Sfinția Sa scrie despre praznicul învierii ca „sărbătoarea iertării, care îi apropie și-i înfrățește pe oameni", cum zice și cîntarea Paștilor: „unul pe altul să ne îmbrățișăm și să iertăm toate pentru înviere". Și precum cei doi apostoli cu care a călătorit Iisus la Emaus, Luca și Cleopa, l-au rugat „să rămîie cu ei" și noi „să rugăm pe Mîntuitorul nostru cel înviat din morți, să rămînă cu noi, să ne lumineze cărările vieții, să ne încălzească inimile, să ne sporească dragostea și bunătatea, pentru ca fii ai luminii și ai păcii să fim".

Citim apoi în Pastorală că Mîntuitorul a venit în lume „să-i apropie pe oameni, să le arunce tuturor punți de legătură de la om la om și de la popor la popor; să transforme pe păcătoși în sfinți și pe vrăjmași în prieteni. Fiecare om este un semen al nostru și fiecare poartă în el chipul lui Dumnezeu, care ne cere să nu ne vătămăm și să nu ne asuprim unul pe altul. Nu căutați pricină de scandal, zice Mîntuitorul, ci îngăduiți-vă și iubiți-vă unii pe alții, precum și Eu v-am iubit pe voi (Ioan 15, 12). In spiritul acestei iubiri și învățături, toate neamurile trebuie să trăiască în cea mai deplină armonie și în cea mai caldă frățietate, sprijinindu-se și ajutîndu-se unele pe altele, iar nu asuprindu-se sau intercigîndu-se cu o sălbătăcie ce o întrece pe cea a animalelor sălbatice".

Se arată apoi că „ideia coexistenței pașnice, a rezolvării tuturor litigiilor dintre toate popoarele pe calea tratativelor, ideia interzicerii experiențelor cu armele atomice și nucleare, propunerea

(urmare în pag. 2)

Iubire și pace

(Urmare din pag. 1)

dezarmării generale și totale, tratativele de la Geneva, schimbul fericit de vizite între conducătorii statelor din Răsărit și Apus, sînt prilejuri și semne fericite că pacea și buna înțelegere între popoare este realizabilă, dacă toți conducătorii popoarelor sînt animați de bunăvoință și dragoste de om".

Binecuvîntarea și salutul Mîntuitorului după înviere este „Pace Vouă". Mîntuitorul fericește pe „făcătorii de pace" (Mt. 5, 6). Biserica în toate slujbele se roagă pentru „pacea a toată lumea" iar preoții în slujbă binecuvintează pe credincioși cu „Pace tuturor". Biserica lui Hristos „propovăduiește pacea și bunăvoirea între oameni; binecuvintează toate strădaniile pentru pace și înțelegere în lume". Iar noi „ca buni creștini nu putem decît să ne bucurăm și să sprijinim cu toate puterile și cu munca noastră, eforturile pentru o pace deplină și pentru o viață mai bună pentru toți oamenii".

P. S. Valerian face și cîteva urări și îndemnuri către credincioși, zicînd :

„Praznicul învierii Domnului să vă îmbrace pe toți în haina veseliei, luminii și a dragostei de pace și bunăvoire. Binecuvîntarea Domnului peste toți care osteniți în duhul păcii, al rugăciunii fierbinți și în munca cinstită pentru binele familiilor noastre și al patriei noastre dragi".

Această instructivă și actuală Pastorală a P. S. Episcop de la Oradea se încheie cu o mișcătoare rugăciune pentru pace alcătuită de P. S. Valerian: „Luminează, Doamne, pe cei ce poartă pe umerii lor destinele popoarelor, ca să poată statornici pacea, dreptatea și viața prosperă și fericită pentru toți și toate, de pe întreg pămîntul!"

Pr. Nic. Popescu-Dobriceni

Statornicia în muncă

Un scriitor francez, anume Buffon, ne istorisește următoarele :

— „In tinerețea mea mi-a plăcut mult să dorm, și această lenevie a mea îmi răpea chiar jumătate din timpul meu cel mai prețios. Sărmanul meu servitor, Iosif, făcea tot ceiace putea, pentru a o învinge, fără să poată reuși.

Eu, văzînd că n-are succes în această privință, i-am făgăduit o monedă de cinci franci de fiecare dată, ca el chiar să mă forțeze, ca să mă scoale regulat la orele șase dimineața.

El, în fiecare zi, nu lipsea de a veni mereu, ca să mă deștepte, la ora arătată. Chiar recunosc, drept să vă spun, că eu datorez lui Iosif zece sau douăsprezece volume de cărți cel puțin din lucrările scrise de mine. Și chiar îi mulțumesc foarte mult, în acest scop!" Așa a ajuns să învingă lenevia, să se scoale de dimineață la muncă.

Dragă fiule, statornicia în muncă, să fie pîinea vieții tale, cea de toate zilele! Strămoșii noștri latini, de odinioară, au avut un proverb foarte înțelept și prețios: „Munca stăruitoare, statornică, învinge totul în viață!" Dacă vrei să ai reușită sigură în toate treburile tale din viață, muncește cu drag, stăruitor și ai multă statornicie în lucrarea ta! Dacă marele scriitor Buffon a cîștigat jumătate din timpul său și l-a folosit în opere-lucrări — de mare valoare — pentru buna propășire a societății omenești, aceasta se datorește, în special, statorniciei sale în muncă stăruitoare, care biruește orice piedecă din viață. Și tu, fratele meu, calcă pe urmele acestui scriitor, ca să poți să ai multă izbîndă, în toate lucrurile tale!

„Statornicia în muncă", să fie țelul și deviza vieții tale, pe pămînt!

Pr. V. A. Bassarabin

Iubirea de om

Biserica ne arată ca pildă a iubirii de aproapele cum un om oarecarele, coborînd din Ierusalim în Ierihon, a căzut între tîlhari, care nu numai l-au jefuit, ci l-au și bătut producîndu-i răni grele. Preotul și levitul de la templul din Ierusalim au trecut înainte nepăsători, iar un samarinean a avut milă de el, i-a dat ajutor pînă ce s-a vindecat. Samarineanul e pilda adevăratei iubiri de om, ceilalți doi fiind pildă de neiubire, de nepăsare.

Pilde de iubirea sau neiubirea aproapelui ne dă viața noastră de toate zilele.

In întîia decadă a lunei decembrie 1959, un vecin avînd trebuință de o sumă de bani, mi-a cerut un împrumut pînă la leafă. Cum eu însumi nu aveam suma aceea l-am trimis la un prieten al amînduror despre care știam cu siguranță că poate să-l împrumute. Aceasta m-a făcut să înțeleg și mai mult proverbul: „Sătulul nu crede celui flămînd"; el n-a avut dragoste față de aproapele lui. Căci a refuzat împrumutul și pe mine m-a mustrat pentru că l-am trimis la el pe acel prieten pentru împrumut.

Văzînd aceasta l-am trimis pe cel lipsit cu un bilețel la un alt prieten al meu, care fără ezitare i-a împrumutat — pe termen de 3 luni și fără dobînzi — suma cerută. Acesta a iubit pe aproapele ajuns la nevoe. Suma s-a înapoiat la termenul fixat, comunicîndu-mi mulțămiți atît creditorul cît și debitorul achitarea, avînd și eu bucuria că dacă direct nu, cel puțin indirect am putut fi de ajutor vecinului meu.

Copiii mici care își împrumută jucăriile, și împart în două pîinea, mărul, bomboana ce o au, — cei mari la școală sau afară de școală, care ajută pe cei mai înapoiați pentru a nu rămînea corigenți sau repetenți, n-o fac din iubirea deaproapelui ?

Aici amintesc că am văzut părinți care s-au certat pentru diferendele iscate între copii, dar copiii repede s-au împăcat, părinții ambițioși însă n-au luat exemplu de la copiii lor și au rămas învrăjbiți.

Ei s-au dovedit mai lipsiți de dragoste și mai neînțelegători decît copiii.

Dascălii de orice grad, aplicînd cele mai noi principii didactice și cele mai adecvate metode pentru educarea, luminarea și formarea omului nou de care are nevoe R. P. R., n-o fac din iubirea deaproapelui și a patriei noastre scumpe ?

Dar maeștrii din ateliere, uzine, fabrici etc., care cu blîndețe și multă bunăvoință învață pe ucenicii de azi, pentru a deveni mîine maeștri chiar mai distinși decît ei, n-o fac din iubire față de aproapele ?

Dar inovațiile și invențiile pentru ușurarea condițiilor de muncă — nu dovedesc iubirea de om ?

Țăranii pe ogoare, în gospodăriile colective cînd cei mai vînjoși ajută pe cei mai slăbuți fizicește, sau în gospodăriile individuale cînd clăcuesc văduvelor, orfanilor etc. ca să nu le rămînă ogorul nemuncit la timp, n-o fac din iubire față de aproapele lor ?

Minerii, care aduc la suprafață bogățiile din adîncul pămîntului, pentru ridicarea nivelului de trai al semenilor lor, n-o fac din iubirea de aproapelui ?

Partidul și guvernul prin grija ce o poartă tuturor locuitorilor: prin îmbunătățirea continuă a condițiilor de muncă și salar, prin punerea la dispoziția muncitorilor a școlilor medii și facultăților — cu burse — pentru ridicarea nivelului cultural, arată prin acestea toată dragostea de om, grija de om și de îmbunătățirea vieții lui.

Incetarea experiențelor cu armele nucleare și atomice, pentru neîntrebuințarea și nimicirea cărora sînt în curs desbaterile la Geneva, sau dezarmarea generală propusă la O. N. U. de U. R. S. S., dezarmare dorită de toată lumea, nu sînt dovezi de iubire față de toată lumea ce așteaptă cu nerăbdare dezarmarea totală și generală, pacea universală și veșnică ?

Mărturii din trecut

Odată cu noile construcții care schimbă fața Bucureștilor, ies la iveală de sub pămînt și urme ale trecutului.

Cercetătorii „Muzeului de istorie a orașului București" folosesc prilejul săpăturilor făcute pentru construirea de noi blocuri — pentru a scoate la iveală noi dovezi despre Bucureștiul de altădată.

După cum se știe, vatra orașului București era prin locurile cuprinse azi de: Dîmbovița, Calea Văcărești, str. Lipscani și Calea Victoriei.

Aici, s. ex. în P-ța de Flori — sub străzile Covaci și 30 Decembrie, s-au găsit — la circa 2.70 m. sub pavajul actual — un bordei și urme ceramice datînd din sec. X—XI, precum și construcții mai noi — din sec. XVI—XVIII.

După urme, rezultă că ar fi fost aici un atelier de ceramică (lîngă un cuptor imens au fost găsite vase înalte, cu pereții groși — frumos ornamentate).

Aceste descoperiri dovedesc că aici trăiau destui locuitori în sec. X. Peste patru veacuri așezarea aceasta a devenit „tîrgul și cetatea București", amintită de hrisoavele lui Vlad Țepeș (1459). Se presupune că acest sector era înconjurat cu întărituri militare — în sec. XV exact pe locul actualei Piețe de flori. Jur împrejur erau locuințe. Una din ele — un bordei — a fost descoperit la întretăierea străzii Covaci cu Bulevardul 1848 și datează de pe timpul lui Vlad Țepeș. Este o locuință mare, dreptunghiulară, construită din bîrne și nuiele, — podeaua se află la 2,80 m. față de nivelul actual al străzii. Interesant e că în pămîntul de umplutură s-au găsit resturi ceramice (oale și cioburi de farfurii și de cărămizi înguste din sec. XV). Distrus de un incendiu, bordeiul a servit ulterior ca groapă de oase de cornute — dovadă că localnicii consumau foarte multă carne (s-au găsit mai multe gropi pt. vase).

Tot în Piața de flori — s-au descoperit și niște *pivnițe cu ziduri impunătoare*, avînd la temelie bîrne groase. Pivnițele erau de negustori din sec. XVIII. Sub padimentul unei pivnițe s-a găsit un fișic cu 29 monete turcești de format mare de pe vremea lui Mustafa al III-lea (1757—1774).

Interesantă este descoperirea de la întretăierea str. Covaci cu Bd. 1848: bîrnele unei vechi uliți bucureștene din sec. XVII — bîrne uzate, scrijelite, rupte la amîndouă capetele, tocite. Pămîntul care le acoperea avea urme ceramice din perioada lui Brîncoveanu. Sub bîrne a fost instalată o conductă de olane — pentru apă — care alimenta Curtea veche (conducta urma traseul actualei străzi 30 Decembrie).

Pe șantierul de locuințe noi din str. Brezoianu și P-ța Palatului — din jurul Palatului Republicii — s-au găsit obiecte de podoabă, pietre funerare, resturi de îmbrăcăminte, monete ș. a. Mai e o construcție din sec. XVII între temeliile proiectatului palat al senatului — și anume — *un impunător bazin*, legat cu exteriorul prin cîteva conducte. Bazinul se află cam pe locul unde în 1708 spătarul Toma Cantacuzino și-a clădit casa, devenită apoi loc de găzduire pentru boierii străini (în sec. XVIII). Aici s-a clădit mai tîrziu palatul Brîncovenilor înconjurat de un parc minunat.

Aceste descoperiri aruncă o lumină nouă și interesantă asupra orașului București și a felului cum trăiau bucureștenii de altădată.

T.

Sfînta Taină a Preoției

Pentruca să poată săvîrși și după înălțarea Sa la cer lucrarea Sa mîntuitoare aici pe pămînt Domnul nostru Iisus Hristos a așezat Biserica Sa cea văzută, care, precum a făgăduit El, are să trăiască pînă la sfîrșitul veacurilor. Drept conducători ai Bisericii Sale văzute a așezat Domnul nostru Iisus Hristos pe apostoli și le-a dat lor o deosebită putere, adică diregătoria învățăturii, a arhieriei și a păstoriei. Totodată a ales Domnul șaptezeci și doi de învățăcei, care așișderea luau parte la puterea duhovnicească. Ei erau împreună lucrători și ajutori, ba chiar și locțiitori ai apostolilor în comunitățile întemeiate de aceștia.

Așezîndu-se Biserica pentru toate timpurile și locurile apostolii au primit de la Iisus Hristos porunca, să aleagă din numărul credincioșilor pe cei mai vrednici și bine pregătiți pentru slujba Bisericii ca locțiitori sau următori ai lor. In urma acestei porunci Apostolii au predat altora de la Dumnezeu prin punerea mîinilor și rugăciune, adică prin hirotonire, toată puterea pe care au avut-o și ei sau numai o parte a acestei puteri dumnezeești. Aceia care au primit toată puterea apostolilor se numeau episcopi, ceilalți preoți și diaconi.

Apoi și apostolii au dat poruncă episcopilor hirotoniți de ei, ca și aceștia pe alții să-i hirotonească și să-i așeze în slujba lor precum ce-tim în epistola Sfîntului apostol Pavel către Tit (cap. 1 vers. 5): „Pentru aceasta te-am lăsat pe tine în Crit, ca cele ce lipsesc să le îndreptezi și să așezi prin cetăți preoți, precum eu ți-am poruncit". Aceasta se făcu în Biserică în toate timpurile pînă în ziua de azi.

Prin punerea mîinilor și rugăciunea arhiereului Dumnezeu împărtășește, împreună cu puterea preoțească, încă și darul de a întrebuința acea putere spre mărirea lui Dumnezeu și spre mîntuirea sufletelor. Pentru aceea este Preoția o taină sfîntă în care prin rugăciune și punerea mîinilor Arhiereului pe capul unui bărbat ales, se pogoară asupra acestuia darul dumnezeesc, care-l sfințește și-l așează în o treaptă a preoției. Darul Sfîntului Duh, care se împărtășește preotului îl ajută și-l întărește la îndeplinirea datorințelor sale preoțești.

Cînd pune mîinile pe capul celui ales și chemat la preoție, arhiereul rostește rugăciunea aceasta: „Dumnezeescul dar, carele cele neputincioase le vindecă și cele ce lipsesc le împlinește, hirotonește pe robul lui Dumnezeu (N) întru preot, să ne rugăm dară pentru dînsul, ca să vină peste el darul Sfîntului Duh".

Preoția este numai una, însă ea are trei trepte, adică a *diaconului*, a *preotului* și a *arhiereului*. Toate aceste trepte sînt deosebite între ele, fiind una mai înaltă decît alta.

Diaconia este o treaptă preoțească așezată pe vremea creștinilor din veacurile dintîi, de către apostoli în urma poruncii lăsată cu grai viu de Domnul. Creștinii după Sf. Liturghie mîncau împreună, iar diaconii serveau la masă. Diaconii erau aleși de comunitatea creștină dintre cei mai vrednici credincioși, iar apostolii sau episcopii îi hirotoneau. Pentru întîia dată s-au ales șapte diaconi, între care a fost și diaconul Ștefan, care a murit ca cel dintîi, moarte de martir, ucis fiind cu pietre. Diaconii erau și propoveduitori ai Evangheliei.

Hirotonirea sau sfințirea.

Diaconul se hirotonește de arhiereu la sf. Liturghie după cîntarea: „cuvine-se cu adevărat" și anume după cuvintele „și să fie mila marelui Dumnezeu"... pentru a însemna, că el nu se așează pentru săvîrșirea sfintelor taine, ci numai pentru a ajuta slujirea lor. Doi diaconi îl duc, pe cel ce are a se hirotoni la ușile cele mari ale altarului zicînd: „Poruncește, porunciți, poruncește preasfințite Stăpîne". Cuvîntul „porunciți" se zice către credincioși, fiindcă în veacurile cele dintîi ale Bisericii erau de față la hirotonie înșiși aceia care alegeau pe slujitorii altarului.

Arhiereul șade înaintea sfintei mese în altar, iar cel ce are a se hirotoni, înconjoară împreună cu diaconii sfînta masă de trei ori sărutînd de fiecare dată cele patru colțuri ale mesei. Prin aceasta arată el cinstea sa către sfințenia altarului și a mesei altarului și neîntrerupta aplecare de a sluji lui Dumnezeu și Bisericii. La prima înconjurare sărută mîna arhiereului, la a doua sărută umărul arhiereului și pe urmă epigonatul, ca semn de cinste a mai marilor bisericești. Prin aceasta el mărturisește că toată puterea, pe care o primește de la însuși Dumnezeu, se pogoară asupra lui prin mijlocirea arhiereului.

După aceasta se scoală arhiereul și cel ce are a se hirotoni pleacă genunchiul drept și pune mîinile pe sfînta masă în semnul crucii. Arhiereul așează marginea omoforului pe capul lui și citește rugăciunea: „Dumnezeescul dar". Cel ce are a se hirotoni întru diacon, pleacă numai un genunchi, spre a arăta, că nu primește darul deplin al slujbei dumnezeești. El rămîne numai ca unul care slujește, ajută la săvîrșirea sfintelor taine, dar nu le plinește însuși.

Pune mîinile pe sfînta masă, plecîndu-și pe ele capul, pentrucă masa înseamnă pe Hristos, capul tuturor și pe dînsa este mirul darului Duhului Sfînt și Iisus stă însuși înainte. Punerea mîinilor pe capul celui ce se hirotonește este semnul văzut al darului dumnezeesc, care se pogoară asupra nouhirotonitului.

Prin punerea mîinilor sfințeau apostolii pe diaconi, preoți și episcopi. Fără această punere a mîinilor din partea arhiereului nu poate fi nimeni înaintat nici la treapta diaconiei nici la cea a preoției, nici la cea a arhieriei.

La rugăciunea arhiereului: „Dumnezeescul dar"... răspund preoții și stranele: „Doamne miluiește-ne" de cîte trei ori. Acum arhiereul îl binecuvîntă pe cap pe cel ce se hirotonește și avînd mîna pe capul lui, citește în taină rugăciunile de sfințire, în care îi cere acele daruri, de care are lipsă pentru chemarea lui.

După aceste rugăciuni pune arhiereul orariul (o parte din odăjdiile diaconului) pe umărul cel stîng al diaconului, pentruca el umărul cel drept și mîna cea dreaptă să o poată folosi la îndeplinirea slujbei sale. Arhiereul, predînd diaconului vestmintele chemării sale, zice la fiecare: „vrednic este", ce înseamnă, că l-a aflat vrednic pentru slujba de diacon, iar credincioșii dau mărturie de vrednicia lui, răspunzînd deasemenea, vrednic este.

In sfîrșit diaconul cel nou sfințit citește ectenia: „Drepți primind..." mărturisind și arătîndu-se credincioșilor cumcă s-a făcut slujitor al lui Dumnezeu și a luat dar a zice ecteniile cele pentru credincioși și a isprăvi lucrările diaconiei.

Hirotonirea preotului se face la Sf. Liturghie după cîntarea „Heruvicului" sau după aducerea sfintelor daruri pe sfînta masă, spre a însemna cumcă acela care primește preoția are chemarea de a sfinți însuși darurile puse înainte.

Rînduiala la sfințirea preotului este aproape aceeaș ca și la hirotonia diaconului, prin care treaptă preotul trebue să treacă.

Cel ce are a se hirotoni întru preot, se aduce pînă la ușile împărătești de diaconi, iar mai departe în jurul mesei celei sfinte se conduce de preoți, pentrucă el întră acum în rîndul acestora. După ce a înconjurat masa de trei ori, pleacă amîndoi genunchii înaintea arhiereului pentrucă el ia acum asupra sa întregul jug al preoției. După rugăciunea: „Dumnezeescul dar..." arhiereul cu voce lină citește rugăciunile de sfințire. Apoi îi dă odăjdiile și după prefacere îi dă trupul Domnului. Pe însuși Domnul îl ține în mîinile sale și Iisus Hristos este ungerea lui și a capului și a mîinilor lui. Agnețul (trupul Domnului) îl aduce arhiereului înainte de „Sfintele Sfinților" ca din el să împărtășească toți slujitorii altarului.

In sfîrșit citește preotul „rugăciunea amvonului", arătîndu-se în mijlocul credincioșilor ca părinte înaintea fiilor săi în semne vădite, cumcă el ca preot este înaintea lui Dumnezeu mijlocitor pentru dînșii, pentrucă în această rugăciune se cere de la Dumnezeu, Părintele luminii, tot darul și toată darea cea bună.

La hirotonia unui arhiereu slujesc cel puțin trei arhierei și rînduiala este mai bogată.

Așa cum Mîntuitorul a ales apostoli și ucenici, Sfinții Apostoli au așezat și hirotonit episcopi, preoți și diaconi. Prin taina preoției, Iisus Hristos revarsă harul Său peste cei aleși și le dă sfințirea de diacon, preot și arhiereu, ca să slujească la altar și să fie învățători și îndrumători ai credincioșilor. Ei mijlocesc între Dumnezeu și credincioși.

Mare este taina aceasta! De aceea se cuvine să cinstim pe slujitorii lui Hristos, pe urmașii Apostolilor și să ascultăm îndrumările lor, care sînt îndrumări de mîntuire, pace și propășire.

N. T

Adevărata iubire de aproapele nu se mărginește de la om la om, ci se întinde de la țări la țări, de la continente la continente, cuprinde lumea întreagă.

Ea cere coexistență și convețuirea pașnică și colaborarea între toate popoarele pămîntului, indiferent de concepțiile lor politice și credințele ior religioase.

La baza celor de mai sus, ca punct de plecare și ca țintă stă iubirea de aproapelui, iubirea și prețuirea omului. Ea aduce pace și bunăvoire între om și om, între popor și popor. De aceea se cuvine să sădim adînc în sufletele noastre iubirea de om, iubirea de patrie, iubirea de popor, de omenirea muncitoare, iubirea de pace și o viață mai bună.

N. LATEȘ

Pentru binele obștesc

(Matei 20, 20—29)

Domnul nostru Iisus Hristos împreună cu apostolii era în drum spre Ierusalim. In apropiere de orășelul Ierihon, doi din apostolii mai de frunte, Iacov și Ioan, s-au apropiat de Mîntuitorul și I-au cerut ca să le dea să stea unul de-a dreapta și celălalt de-a stînga Lui, în împărăția Sa, adică locurile cele mai însemnate și mai de cinste (Mat. 20, 21). Ceilalți zece apostoli, auzind de cererea celor doi, s-au simțit ofensați și nedreptățiți; fiecare dintre ei se socotea îndreptățit ca să ceară de la Domnul Hristos aceste locuri. Aceasta i-a făcut pe cei zece apostoli să se umple de mînie pe Iacov și Ioan (Mat. 20, 24). In viața omenească pofta și goana după locuri înalte sînt pricină de multe suferințe, neînțelegeri, certuri între oameni și popoare.

Dar din ce pricină apostolii erau stăpîniți de aceste gînduri? Așa cum adeseori ne arată Sf. Evanghelie, apostolii n-au înțeles de la început care este adevăratul rost al lucrării mîntuitoare a Domnului Hristos (Luca 18, 31—34). Ca și ceilalți iudei din acel timp, apostolii credeau că Mîntuitorul Hristos, Mesia cel mult așteptat, va întemeia o mare împărăție pămîntească, iar ei, ca unii ce erau cei mai apropiați ucenici ai Săi, se așteptau să primească funcțiunile și locurile cele mai de cinste în această împărăție (Matei 21, 21; F. Ap. 1, 6), socotind că în acestea stă întîietatea și valoarea omului.

Dar aceasta nu se potrivește nicidecum cu adevăratul înțeles al învățăturii și lucrării

(urmare în pag. 4)

Din imnele Sf. Liturghii

BINECUVINTEAZĂ

Binecuvintează pururi
Suflete pe Domnul meu,
Pe Stăpînul fără margini
Pe Sfînt Domnul Dumnezeu.

Şi toate din lăuntrul meu
Preamăriţi Numele-I Sfînt;
Bine eşti cuvîntat Doamne
Şi în cer şi pe pămînt!

Pr. AL. GHERGHEL

Pentru binele obştesc

(Urmare din pag. 3)

mîntuitoare a Domnului Hristos. De aceea Mîntuitorul spune deschis apostolilor: „Nu ştiţi ce cereţi" (Mat. 20, 21).

Domnul Hristos vorbind apostolilor le pune faţă în faţă falsa întîietate cu adevărata întîietate, după care trebuie să rîvnească fiecare om. Apostolii cereau locuri de cinste, iar El le pune în faţă datoria de a se jertfi pentru împlinirea binelui obştesc.

„Ştiţi că domnitorii popoarelor domnesc peste dînsele şi cei mai mari le stăpînesc. Intre voi, spune Mîntuitorul apostolilor şi tuturor creştinilor, să nu fie aşa, ci acela care va vrea să fie cel mai mare să vă fie slujitor, iar cel ce va vrea să fie întîiul între voi, să fie slujitorul vostru" (Matei 20, 25—27). Mîntuitorul arată astfel că adevărata întîietate nu se măsoară numai după funcţiunea pe care o ocupă cineva, ci mai ales după faptele sale; mare cu adevărat şi vrednic de cinste este omul care face numai bine în viaţă, omul care caută nu numai binele şi interesele sale, ci se gîndeşte şi lucrează şi pentru binele şi fericirea semenilor săi, adică pentru binele obştesc. Omul este cu atît mai mare cu cît a reuşit să se depăşească pe sine şi să se dăruiască pentru binele semenilor săi, să nu trăiască numai pentru sine ci şi pentru alţii. De aceea Domnul Hristos a lăsat ca lege de temelie a vieţii dragostea, căci cel ce trăieşte în dragoste nu face nimănui nici un rău, ci se îngrijeşte de binele tuturor.

Cîtă dragoste ai faţă de oameni, cît bine ai făcut semenilor tăi: aceasta este măsura care arată adevărata întîietate şi valoare a omului. Tot dragostea este măsura după care Dumnezeu primeşte şi răsplăteşte pe credincioşi în Impărăţia Cerurilor. Cu cît credinciosul s-a dăruit mai mult pentru săvîrşirea binelui, dacă e nevoie chiar cu preţul vieţii, cu atît şi locul ce-l va primi în Impărăţia lui Dumnezeu va fi mai de cinste, cu atît va fi mai aproape de Dumnezeu, cu atît va fi mai fericit (Matei 20, 22). Unii ca aceştia, la ceasul marelui răspuns, se vor învrednici de fericita chemare a lui Dumnezeu: „Veniţi binecuvîntaţii Părintelui meu şi moşteniţi Impărăţia gătită vouă de la facerea lumii' (Mat. 25, 31).

Pentru a-i face pe apostoli să înţeleagă şi mai bine că slujirea frăţească din dragoste este adevărata întîietate şi o datorie sfîntă pentru fiecare ucenic al Său, Mîntuitorul Hristos se dă pe sine drept pildă vie de slujire. El spune: „Căci şi Fiul Omului n-a venit ca să fie slujit, ci ca să slujească şi să-şi dea sufletul său pentru răscumpărarea multora" (Mat. 20, 29). Iar cu alt prilej, cînd a spălat picioarele apostolilor Săi, Mîntuitorul îi îndeamnă la slujire frăţească, spunîndu-le: „Pildă am dat vouă ca şi voi să faceţi cum am făcut Eu vouă" (Ioan 13, 15). Sfinţii apostoli au înţeles deplin aceasta şi îndeosebi după pogorîrea Sf. Duh au urmat cu prisosinţă pilda lui Iisus, lucrînd pînă la sacrificiul propriei vieţi, pentru binele, fericirea şi mîntuirea oamenilor.

Săvîrşirea binelui, nu numai pentru sine ci şi pentru semeni, trebuie să fie legea de temelie a vieţii pentru fiecare creştin.

Ierom. Irineu Crăciunaş

Zi de praznic

In Săptămîna Luminată, vineri 22 aprilie 1960, la sf. Mănăstire Brîncoveanu de la Simbăta de Sus, prot. Făgăraş, s-a ţinut îndătinatul praznic al *Izvorului Tămăduirii.*

Sf. Liturghie a început la ora 10, fiind slujită în prezenţa I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, de către PP. SS. Episcopi: Teodor Scorobeţ şi Emilian Antal, înconjuraţi fiind de un sobor de preoţi şi diaconi.

La sfîrşitul sfintei Liturghii au vorbit:

P. Cuv. arhimandrit *Serafim Popescu* de la sf. Mănăstire, care, plecînd de la textul cîntării din canonul Invierii Domnului: „Acum toate de lumină s-au umplut", arată cum lumina lui Iisus Hristos i-a adunat pe toţi care sînt de faţă la praznic, căci lumina aceasta adună şi înfrăţeşte pe oameni, îi luminează şi îi curăţă. Cheamă pe credincioşi la viaţă curată, frumoasă, cinstită, plăcută lui Dumnezeu şi de folos semenilor şi Patriei noaste. De încheiere mulţumeşte I. P. S. Mitropolit Nicolae, PP. SS. Episcopi Teodor şi Emilian, precum şi preoţilor şi credincioşilor participanţi la această sărbătoare.

C. preot Octavian Cocan — paroh în Făgăraş, care deapănă cîteva amintiri în legătură cu rectitorirea Mănăstirii Brîncoveanu de către răposatul Mitropolit Nicolae Bălan şi îndeamnă credincioşii să-şi îndeplinească cu rîvnă şi bucurie sarcinile care le revin la locul lor de muncă.

P. C. prot. Moise Ionaşcu Făgăraş, îndeamnă să ne ridicăm inimile spre Dumnezeu, pentru a cere ajutorul şi binecuvîntarea Lui pentru pacea a toată lumea, pentru înmulţirea roadelor pămîntului, pentru Ţara noastră şi pentru conducătorii ei. Vorbind despre credinţă, arată credincioşilor că ea trebue să fie luminată, curăţită de bigotism şi de alte buruieni dăunătoare. De încheiere îndeamnă pe credincioşi să fie săritori la tot lucrul de folos obştesc, căci un creştin bun trebuie să fie şi un cetăţean bun.

P. C. cons. Gh. Secaş arată că prin Inviere creştinii se bucură şi se luminează, cunoscînd adevărul că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Invierea Domnului ne-a umplut de lumina Sa şi de pacea Sa, şi ne cheamă să fim făcători de pace.

P. S. Arhiereu Teodor *vorbeşte cu deosebire despre credinţa creştină şi despre rolul mare pe care ea l-a avut în viaţa credincioşilor romîni în decursul vremii, despre Biserică, care este „fructul Invierii Domnului", despre postul premergător Sfintelor Paşti, post care înseamnă rugăciune, curăţenie, înfrînare, gînduri frumoase, fapte bune etc., pe care împlinindu-le Invierea Domnului ne va apare în toată măreţia ei, despre Săptămîna Patimilor şi Săptămîna Luminată care formează „primăvara sufletească" a credincioşilor noştri ş. a.*

P. S. arhiereu Emilian *arată credincioşilor istoricul sărbătorii „Izvorul Tămăduirii", care îşi are începutul de pe vremea împăratului bizantin Leon, cînd a fost sfinţită o biserică cu hramul Maicii Domnului, unde s-au făcut multe minuni, această biserică devenind un adevărat izvor de tămăduire. In amintirea acestei biserici şi a acestor minuni s-a instaurat sărbătoarea „Izvorul Tămăduirii". P. Sf. Sa îşi încheie cuvîntul cu cîteva învăţături despre Maica Domnului şi despre felul cum trebuie să ne rugăm şi să muncim.*

De încheiere a luat cuvîntul I. P. S. nostru Mitropolit *Nicolae*, care, printre altele, spune că de aceea ne-am adunat şi noi acum ca să vestim slava lui Iisus Hristos celui înviat.

Credincioşii în rugăciune se înfrăţesc, iar cine se adună la rugăciune se adună şi la muncă, pentru că rugăciunea frăţească duce la muncă frăţească, deoarece Hristos nu desparte, ci adună. El îi adună la muncă pentru pîinea cea de toate zilele şi pentru pîinea cea cerească. De aceea mă bucur că veţi duce de aici frăţie creştinească pentru tot lucrul cel bun.

In încheiere I. P. S. Sa arată că rugăciunea noastră, a credincioşilor, este ca Dumnezeu să blagoslovească Ţara aceasta şi toată lumea, cu pace şi cu toate darurile Sale cele bogate, după care transmite credincioşilor doriri de sănătate, împărtăşindu-le arhiereşti binecuvîntări.

La fîntîna din preajma bisericii, I. P. S. Mitropolit Nicolae, înconjurat de P. S. Teodor, de preoţi şi diaconi, a săvîrşit apoi slujba sfinţirii apei, după care, la mormîntul neuitatului Mitropolit Nicolae Bălan, a rostit o scurtă rugăciune de pomenire.

După toate acestea, preoţi şi credincioşi deopotrivă s-au întors pe la casele lor cu dorinţa de a fi mai folositori Bisericii şi Patriei lor dragi, Republica Populară Romînă.

GH. P.

Despre meditaţie

„Luaţi aminte!" sau *„Să luăm aminte!"*, le auzim foarte des în biserică. Este ca şi cum ni s-ar spune: „Lăpădaţi acum toate grijile şi vă îndepărtaţi gîndul la cuvintele Mîntuitorului". Este deci un îndemn la adîncirea înţelesului, îndemn la *meditare.*

Şi într-adevăr, cuvîntul Domnului pentru a fi înţeles cum se cuvine trebue meditat!

Sfînta Scriptură ne-a păstrat peste veacuri în grai omenesc descoperirea lui Dumnezeu despre Sine şi despre sfînta voia Sa, atît cît a socotit, că este de trebuinţă pentru mîntuirea noastră; odată cu această descoperire ne-a păstrat ca pildă şi pătania din curs de cel puţin 5000 de ani a poporului ales, a lui Israil. Şi în ce număr mic de pagini şi în ce cuvinte simple o face Sfînta Scriptură! Dar tocmai din pricina aceasta şi a vremii îndepărtate e foarte greu de găsit înţelesul deplin al celor cuprinse în ea. Pentru a-l afla se cere pricepere, studiu, răbdare, stăruinţă, multă încercare, preţuire şi adîncire a acestui cuvînt dumnezeesc. Trebue să facem lucrare asemănătoare cu a pescuitorilor de perle, cari se cufundă după mult exerciţiu, cu anumită grije, la fundul mărilor spre a smulge de acolo scoica sub scoarţa văroasă a căreia va găsi lacrima împietrită, mărgăritarul cel de mult preţ. *Această cufundare a sufletului, la adîncul înţelepciunii vecinice pentru a scoate la iveală,* spre a face înţeles *adevărul mîntuitor,* se numeşte *meditaţie.*

Credinciosul cu mintea caută să priceapă adevărul de credinţă; cu inima îmbrăţişează, încălzeşte şi gustă frumuseţea, dulceaţa şi fiorii sfinţi ai acestui adevăr, cu judecata minţii şi cu simţirea inimii îl primeşte şi îl adînceşte. După aceea îl preface în *regulă de viaţă* şi-l traduce în fapte şi astfel acest adevăr de credinţă a devenit putere creatoare de viaţă creştinească.

E drumul pe care au mers sf. apostoli şi mai ales sf. apostol Pavel şi aproape toţi sfinţii Bisericii noastre, care, înainte de a intra în slujba Domnului slujind oamenilor, s-au retras în pustie, în munţi, în peşteri, în singurătate spre a sta de vorbă numai cu Cuvîntul lui Dumnezeu şi cu ei înşişi, pentru a medita. Poţi medita şi fără să mergi în pustie: în biserică şi acasă.

Intr-adevăr: „Fericit omul... a cărui bucurie e legea Domnului şi care la legea Lui cugetă ziua şi noaptea", cum spune Psalmistul (Ps. 1, 1-3).

Această fericire o vrea Mîntuitorul şi Biserica Lui pe seama tuturor credincioşilor, cînd ne îndeamnă *să luăm aminte* la cele ce ne-a învăţat şi ne învaţă.

Prot. stavr. GH. MAIOR

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa postală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei „REÎNTREGIREA", Sibiu

ANUL 108 SIBIU, 15 IUNIE 1960 Nr. 23—24

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREŢUL INSERŢIUNILOR: Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Soarta păcii în mîna popoarelor

Nici cînd n-a fost dorinţa mai fierbinte de a trăi în pace ca acum. Muncitori, plugari, cărturari care slujesc poporul, toţi nizuiesc spre pace. Numai pacea dă răgaz omului să muncească. Oamenii au nevoie de pace aşa „cum are nevoie spicul de căldură şi de ploaie ca să poată da rod". Numai cine n-a cunoscut ororile războiului nu ştie ce însemnează pacea. Pentru aceasta e de ajuns să ne gîndim la dezastrele grozave ale ultimului război mondial: bărbaţi despărţiţi brutal de soţii, şi copii de mamele lor, fraţii şi surorile lor. „Oraşe pustiite, case fumegînde, mama jelindu-şi copiii ucişi, invalizi cutreerînd drumuri, orfani şi văduve cu feţele împietrite. S-au frînt de durere multe inimi. Iubirea a făcut loc urei. Omucideri în masă, s-a vărsat cu o poftă de pradă sîngele celor buni, floarea popoarelor a fost decimată. S-au prăbuşit oameni care nici nu ştiau bine de ce li s-a luat tînăra viaţă".

Sînt abia cîţiva ani de cînd s-a sfîrşit cel mai crîncen război pe care l-a cunoscut omenirea. Il numim „cel mai crîncen" din războaie nu pentru că au participat cele mai multe ţări şi pentru că a dat un număr atît de considerabil de morţi ci şi pentru grozăviile pe care le-a produs. După calculele unui economist „sumele cheltuite pentru ducerea ultimului război mondial ar fi fost suficiente pentru a se construi fiecărei familii de pe întreg pămîntul cîte o casă cu 5 camere, şi în fiecare localitate cu peste 15.000 locuitori cîte un spital avînd întreţinerea asigurată pe 10 ani".

Dezvoltarea tehnicii a adus considerabile transformări în purtarea războiului. Efectele pe care le au noile invenţii nucleare sînt atît de complexe şi de uimitoare încît ameninţă civilizaţia întregului pămînt.

Există oameni pentru care războiul este o afacere rentabilă. Aceştia sînt marii capitalişti, care caută tot felul de ocazii care să le dea putinţă să-şi sporească averile. Nu numai goana după profit îi împinge pe aceşti oameni spre războaie, ci şi criza economică, care zguduie toate ţările capitaliste şi care face ca milioane de oameni să nu afle de lucru. Azi războiului i se poate pune stavilă, pacea poate fi menţinută în detrimentul unui mare dezastru al omenirii, războiul. Ţările socialiste luptă pentru coexistenţa paşnică. Ele îşi făuresc o viaţă nouă. Spre acest scop au nevoie de pace. Şi interesul altor ţări cere să fie menţinută pacea. Forţele păcii sînt mult mai puternice, pentru că ele numără peste un miliard de oameni, cea mai mare parte din locuitorii pămîntului. Puterea ţărilor iubitoare de pace e mare şi ea creşte mereu. Insăşi oamenii de ştiinţă din ţările capitaliste au rămas miraţi de succesele dibîndite de către ţările lagărului socialist şi al păcii. Climatul prielnic al progresului este pacea. Cine nu apără pacea se ridică împotriva lui Dumnezeu şi împotriva oamenilor, pentru că împiedecă realizarea fericirii. Ştiinţa şi tehnica trebuiesc puse în slujba păcii şi fericirii. Numai omul mulţumit de condiţiile în care munceşte îşi poate închina ştiinţa unor ţeluri paşnice, fericirii. Orînduirea socialistă oferă acest climat propriu forţelor creatoare pentru că pacea şi socialismul sînt nedespărţite. Ţările socialiste au la îndemînă imense bogăţii, ele nu cheltuiesc pentru înarmare. Ele reprezintă bastionul păcii şi cuprind 35% din populaţia lumii. De ex. măreţul triumf al geniului uman, zborul spre lună, n-a putut fi realizat într-un stat capitalist, nici spărgătorul de ghiaţă cu motor atomic, o altă măreaţă faptă închinată păcii.

Ceea ce a spus N. S. Hruşciov e foarte adevărat: „Războiul nu făgăduieşte nimănui nimic bun, pacea este spre folosul popoarelor". Viaţa ne este dată ca s-o trăim, războiul este o crimă împotriva vieţii. Un apărător al păcii trebuie să dovedească cu fapte că slujeşte vieţii, silindu-se să împlinească îndatoririle faţă de patrie şi să fie un izvor de învăţăminte pentru toţi. Să arate că marile înfăptuiri sînt posibile numai într-un climat de pace. Să ştie toţi că din 23 August 1944 poporul nostru şi-a afirmat voinţa de propăşire. Cetăţeanul are de acum legi simple şi pe înţelesul tuturor şi nu legi prin care nu te puteai descurca decît cu ajutorul unui contencios. Armata în care tînărul era condus de plînsul şi jalea mamelor, de înjurăturile şi blestemul fraţilor, a devenit o şcoală de civilizaţie, pe care o iubeşte şi nu o închisoare de care să se teamă feciorii. Lichidarea analfabetismului, sprijinirea avîntului creator au devenit realităţi. Am învăţat să fabricăm noi singuri medicamente. Pentru prima dată în istoria ţării noastre producem în fabrici construite de noi articole de uz public. Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" se numără între cele mai moderne combinate din lume. Prin culturalizare, prin accelerarea industrializării, prin electrificare, prin brigăzile de construcţie şi politica economică, prin acţiuni patriotice, productivitatea s-a ridicat la înălţime. Pe întinsul ţării s-au construit oraşe noi, în abia 10 ani s-a adus asupra ţării o înnoire fără pereche. Realizări frumoase sînt şi în Biserică. S-au scos din ruină monumentele vechi. Statul a luat măsuri de restaurare şi s-au reparat din nou mănăstiri vechi. Munca paşnică a poporului nostru a realizat în anii de la eliberare progrese mai mari decît în zeci şi zeci de ani de stăpînire a burgheziei, pentru că a lupta pentru pace înseamnă a munci fără preget pentru înflorirea Patriei.

Vremurile şi înnoirile de azi ne dau prilej să verificăm cît de binefăcătoare este pacea. N-a fost nicicînd mai fierbinte dorinţa de pace. Milioane şi milioane de oameni au nevoie de pace.

Crezînd cu tărie în împlinirea mesajului divin: „Pe pămînt pace şi între oameni bunăvoire" credincioşii Bisericii noastre nu vor precupeţi străduinţele lor în lupta pentru pace şi vor aduce contribuţii efective la consolidarea binelui în lume.

Prof. N. Neaga

O „fabrică de carne"

In apropiere de Alma-Ata, în R. S. S. Kazahă, e dată în exploatare prima parte a unei mari ferme automatizate pentru creşterea vitelor — o adevărată fabrică de carne. La această fermă toate procesele legate de îngrijirea şi deservirea vitelor sînt îndeplinite de instalaţii automate. De exemplu, mecanismele care transportă nutreturile de la magazie şi secţia de preparare spre troace, intră în funcţie şi se opresc automat, după necesităţi. In sectorul unde se cresc porci. 3000 de animale sînt supraveghiate de un singur om. In sectorul vacilor de lapte hrănirea se face într-o încăpere specială, bine aerisită, iar mulgerea în alta, înzestrată în acest scop. Inlăturarea gunoiului se face de asemenea automat, cu transportoare cu reclete. Pentru deservirea a 400 de vaci nu sînt necesari mai mult de 7 oameni.

S-a calculat că în sectorul pentru creşterea porcilor preţul de cost al cărnii se reduce de 2,8 ori, iar la producţia de lapte cheltuielile se reduc de 2,5 ori.

Solidaritatea omenească în Sf. Scriptură

Dumnezeu a sădit în firea omului o sete nestinsă după vieţuire împreună cu semenii săi şi de dăruire pentru alţii. De aceea, păstrarea existenţei sau a vieţii omeneşti şi împlinirea ei întru totul se poate face numai prin împărtăşirea frăţească din bunul comun agonisit de toţi şi prin dăruire largă pentru semeni, adică prin solidaritatea sau frăţietate omenească.

Arătarea vie, adică prin fapte şi nu prin vorbe goale, a iubirii de aproapele prin dăruirea de sine pentru altul, este dovada iubirii faţă de Dumnezeu, pentru că — aşa cum spune cu drept cuvînt Sf. Apostol şi Evanghelist Ioan — nu putem iubi pe Dumnezeu pe care nu-L vedem, dacă nu iubim pe aproapele nostru, pe care-l vedem.

Cel mai înalt grad de dăruire pentru altul îl întruchipează Mîntuitorul. El ne-a dat cea mai măreaţă pildă de solidaritate frăţească. Nu-i de mirare atunci, că întreg duhul învăţăturii Sale stăruie atît de puternic pentru solidaritate şi sprijinire reciprocă. El se ridică hotărît împotriva egoismului, adecă a iubirii şi a grijii numai de sine însuşi, care este cea mai mare piedică împotriva solidarităţii frăţeşti, şi trezeşte simţul de dăruire pentru semeni prin propovăduirea — ca cel mai de seamă adevăr al învăţăturii Sale — iubirii de Dumnezeu şi de aproapele (Mt. XIX, 19; XXIII, 39; Lc. X, 27; In. XIII, 34—35).

Culmea neasemuitei Sale dăruiri de Sine pentru alţii, o înfăptuieşte Mîntuitorul prin moartea Sa pe Cruce. Căci prin aceasta a scris cu sîngele propriei Sale fiinţe cuvintele: „Mai mare dragoste decît aceasta nimeni nu are ca viaţa lui să şi-o pună pentru prieteni" (In. XV, 13).

Aceasta fiind atitudinea Mîntuitorului, nu-i decît un lucru firesc faptul, că ideea de solidaritate omenească e firul roşu care străbate întreaga învăţătură şi întreg duhul Creştinismului. De fapt, coloana vertebrală a crezului şi înfăptuirii creştine stă rezemată pe pilonii ideii de solidaritate omenească.

Din ideea că toţi creştinii formează un trup sau un mare organism, adecă un mănunchi de mădulare care au rosturi diferite dar sînt nevoite să se sprijinească unele pe altele, Sf. Apostol Pavel desprinde datoria lor (adecă a creştinilor) de a se iubi şi ajuta reciproc (vezi Rom. XII, 4 şi urm.; I Cor. XII, 12; Efes. IV, 25; I Tesal. IV, 9 şi urm.;V, 15; Filip. II, 2 şi urm.). Prin biruirea egoismului (I Cor. X, 24; XIII, 5; Rom. IV, 3; Filip. II, 4), insul trebuie să fie gata a aduce jertfe în favorul întregului pe care îl formează obştea şi al intereselor înalte, căci interesele obşteşti trebuie să stea mai presus de cele ale insului. Strînsa întrepătrundere dintre interesele celor ce formează o obşte cere ca prisosul celor avuţi să se reverse în dăruire de sine pentru alţii, spre a umplea golul celor lipsiţi în aşa măsură, încît toţi să fie „deopotrivă", ca „să fie potrivire" (II Cor. VIII, 13—14). Cei ce cîştigă prin muncă mai mult decît le trebuie, să facă milostenie din prisosul lor (Efes. IV, 28).

Toate aceste învăţături şi îndemnuri au fost pilduite în chip grăitor de către Sf. Apostol al Neamurilor, fie prin uriaşa muncă misionară pe care a desfăşurat-o în colaborare cu tovarăşii săi de propovăduire şi pe care a pus-a cu totul în slujba interesului suprem al obştei, fie prin munca cu braţele a împletirii de corturi, întru care a ostenit şi pentru a nu îngreuna obştea cu cele necesare traiului său de fiecare zi.

Urmînd în felul acesta pilda dată de Domnul nostru Iisus Hristos, Sf. Apostol putea să spună despre sine: „...şi eu — tuturor mă străduiesc să plac, căutînd nu folosul meu, ci folosul celor mulţi" (I Cor. X, 33). De aceea, putea să şi dea îndemnurile următoare: „datori sîntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor fără putere" (Rom. XV, 1); „Nimeni să nu caute ale sale înlesniri, ci fiecare pe ale aproapelui" (I Cor. X, 24); „Să nu caute nimeni numai ale sale, ci fiecare şi de ale altuia" (Filip. II, 4); iar mult iubitului său ucenic Timotei îi scrie: „Porunceşte-le să facă ce este bine, să se înavuţească în fapte bune, să fie darnici, **să fie cu inima largă**" (I Tim. VI, 18).

Călcînd pe urmele Mîntuitorului, primii creştini s-au lăsat adînc pătrunşi de duhul solidarităţii frăţeşti. Dovadă grăitoare şi de netăgăduit despre acest lucru, este purtarea cu adevărat frăţească a celor dintîi creştini din Ierusalim, pe care Faptele Apostolilor ne-o înfăţişează astfel: „Şi stăruiau în învăţătura Apostolilor şi în viaţă frăţească (II, 42) ...Iar toţi cei ce credeau erau laolaltă şi aveau toate de obşte. Şi-şi vindeau moşiile şi averile şi le împărţeau tuturor, după cum avea nevoie fiecare (II, 44—45). ...Şi **o singură inimă şi un singur suflet** era în mulţimea celor ce credeau şi nici unul nu zicea că din a sa avere este ceva al său, ci totul le era de obşte... şi nimeni dintre ei nu era lipsit, fiindcă toţi cîţi stăpîneau ţarini sau case le vindeau şi aduceau preţul celor vîndute şi-l puneau la picioarele Apostolilor. Şi se împărţea fiecăruia după cum avea fiecare trebuinţă" (IV, 34—35).

Din tălmăcirea dreaptă a acestor spuse ale Sf. Scripturi, se desprinde faptul că primii creştini din Ierusalim prefăceau în viaţă porunca Mîntuitorului de a iubi pe semeni ca pe tine însuţi. Din această iubire ţîşnea simţămîntul de frăţească solidaritate, care se arăta în fapte de ajutorare reciprocă potrivite cu împrejurările şi cu nevoile date. Pilda vie pe care ne-o dau primii creştini, este un îndemn puternic la solidaritate în cele bune după posibilităţile şi după nevoile legate de împrejurările date.

Mişcător şi înălţător este şi cazul de la Mc. II, 1—12 prin larga dăruire pentru altul pe care o cuprinde. Măreţia tabloului zugrăvit aici o dau cu deosebire două momente: primul — solidarizarea celor patru inşi cu slăbănogul din Capernaum şi purtarea lui cu patul pînă în casa în care propovăduia Iisus; al doilea — vindecarea minunată a slăbănogului de către Mîntuitorul, care s-a săvîrşit pentru „credinţa lor" (v. 5), ceea ce pune în lumină preţul dat de Iisus înfrăţirii la necaz dintre slăbănog şi cei patru semeni ai săi.

Viaţa frăţească a primilor creştini a fost modelul de viaţă pentru toate generaţiile de creştini ce au urmat după ei. Tăria şi felul cum a fost urmat acest exemplu a atîrnat nu numai de nivelul vieţii creştine, ci şi de împrejurările date, adecă de nevoi şi posibilităţi.

Dovadă despre aceasta stă faptul, că uneori cîte doi sau trei creştini se adunau cîtva timp la muncă în comun (vezi Fap. Ap. IX, 43; I Cor. IX, 6), precum şi că întreaga lucrare misionară a Creştinismului s-a făcut printr-o împreună lucrare frăţească. Nu încape nici o îndoială, că şi acestei colaborări strînse dintre creştini se datoreşte nu numai repedea răspîndire a Creştinismului, ci şi alte înfăptuiri ale sale care au atras luarea aminte a lumii de atunci asupra lui.

Dar dovada deosebit de grăitoare a solidarităţii creştine frăţeşti au fost agapele (mesele comune ca mărturie a iubirii dintre toţi creştinii fără deosebire de nici un fel) şi casa comună. Primele aveau nu numai însuşirea unor săvîrşiri pur bisericeşti, ci şi o însuşire economică-obştească: cei ce luau parte la ele aduceau cîte ceva din proviziile lor, spre a întregi masa întreţinută de obştea creştină. Cea de a doua era întreţinută din daniile benevole ale credincioşilor şi arată, tot aşa de bine ca şi primele, dăruirea de sine din acea vreme. Ea este sîmburele din care au răsărit, în veacurile următoare, numeroasele şi diferitele societăţi creştine de într-ajutorare reciprocă, printre care un loc de frunte avea Vasiliada, adevărată cetate a solidarităţii creştine frăţeşti ridicată de către Sf. Vasile cel Mare.

Se cuvine ca şi noi, creştinii de azi, să muncim cu rîvnă şi spor pentru binele obştesc.

C. Sîrbu

Sfîntul Ioan Botezătorul

Încă din vechime, Biserica noastră cinsteşte de trei ori în cursul unui an amintirea Sf. Prooroc Ioan Botezătorul şi anume la 7 ianuarie cînd numele Sf. Ioan este pomenit, fiind pus în legătură cu Botezul Domnului, la 24 iunie, Naşterea Sf. Ioan şi la **29 august, Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul.**

Acest lucru îşi are explicaţia în faptul că Sf. Ioan Botezătorul este cel mai mare Prooroc al Vechiului Testament, un om decît care mai mare pînă la venirea Mîntuitorului Iisus Hristos nu a fost „dintre cei născuţi din femei" după cum chiar Domnul ne spune (Matei 11, 11).

Sf. Ioan Botezătorul este singurul Profet care a avut cinstea să fie prevestit cu mult înainte de naşterea sa. Căci despre el grăieşte Profetul Isaia atunci cînd spunea cu mai multe sute de ani înainte de Naşterea Sf. Ioan: „Un glas strigă în pustie: Gătiţi calea Domnului, drepte faceţi în loc neumblat cărările Dumnezeului nostru. Toată valea se va umplea şi tot muntele şi dealul se va pleca şi vor fi cele strîmbe drepte şi cele colţuroase căi netede" (Isaia 40, 4—5), arătînd astfel lucrarea Inaintemergătorului Domnului şi anume aceea de pregătire a lumii pentru primirea lui Mesia. Profetul Isaia, luminat fiind de Duhul Sfînt, ia această imagine din obiceiul vremii, cînd toate drumurile erau netezite şi reparate atunci cînd se aştepta vizita unui om mai de seamă. Mai direct, despre Sf. Ioan Botezătorul vorbeşte Profetul Maleahi atunci cînd zice: „Iată, eu trimit pe îngerul meu şi va găti calea înaintea feţii mele" (Maleahi 3, 1).

Dar Sf. Ioan Boezătorul a fost mare şi prin altceva.

El a fost mare prin părinţii săi: preotul Zaharia şi soţia lui Elisabeta, care „erau drepţi înaintea lui Dumnezeu, umblînd fără prihană întru poruncile şi îndreptările Domnului", după cum ne spune Sf. Evanghelist Luca (Luca 1, 6). Ioan a moştenit această dorinţă şi rîvnă a părinţilor lui de a trăi după voia lui Dumnezeu. Aceasta cu atît mai mult cu cît Sf. Ioan este un copil al rugăciunii, căci părinţii lui erau bătrîni atunci cînd a fost născut. Naşterea lui fiind anunţată lui Zaharia, tatăl său, de către îngerul Domnului.

Sf. Ioan a fost mare prin înfățișarea lui și prin viața lui întreagă, care a fost bine plăcută lui Dumnezeu și de folos semenilor săi, poporului său din care făcea parte, care alerga la el și care-i urma sfaturile. Pentru a se întări și a se pregăti mai bine pentru lucrarea pe care o avea de desfășurat, Sf. Ioan o bună parte a vieții sale a petrecut-o retras în locuri mai neumblate, nu departe de satul său natal Ain Karim, localitate situată cam la $7^1/_2$ km de Ierusalim. Imbrăcămintea lui era simplă, ca a tuturor proorocilor dinaintea lui, fiind făcută din păr de cămilă. Hrana lui era de asemenea simplă: miere sălbatică și lăcuste. Acestea erau și sînt și astăzi alimentele oamenilor săraci din părțile acelea precum și din Africa, mai ales în vreme de secetă. Lăcustele se consumă fiind uscate, prăjite și sărate, sau se macină, transformîndu-se în făină, din care se face un fel de pîine.

Dar Sf. Ioan Botezătorul a fost mare cu deosebire prin misiunea sa pe care a primit-o de la Dumnezeu și anume aceea de a fi Inaintemergător și botezător al Fiului Său, al Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. Despre această misiune a Sf. Ioan, îngerul Domnului grăiește astfel tatălui său Zaharia: „Vei avea bucurie și veselie și mulți se vor bucura de nașterea lui, **căci va fi mare înaintea Domnului,** și pe mulți din fiii lui Izrail îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor și el va merge înaintea Domnului cu Duhul și cu puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre fiii lor și pe cei neascultători la înțelepciunea dreptăților, **ca să gătească Domnului popor pregătit"** (Luca 1, 14—17). Sf. Ioan și-a împlinit cu cinste această misiune, prin viața sa curată și prin învățătura sa.

Invățătura Sf. Ioan Botezătorul a fost în mic învățătura Celui ce „nu era vrednic să-i dezlege nici încălțămintea picioarelor", și anume dragostea de Dumnezeu și dragostea de aproapele. Căci cuvîntul: „pocăiți-vă", cu care Sf. Ioan și-a început activitatea, sau „metanoite" — cum sună acest cuvînt în limba greacă — nu înseamnă altceva decît întoarcerea sinceră la dragostea lui Dumnezeu, adîncă transformare lăuntrică, schimbarea în bine a vieții, redeșteptarea conștiinței pentru a cunoaște și a simți greutatea păcatelor de tot felul și luarea hotărîrii de a duce o viață cinstită, curată, după voia lui Dumnezeu. Pregătiți astfel, oamenii înțelegeau mai bine învățătura Domnului a cărui cale o pregătea Ioan și a cărui muncă o ușura. Sf. Ioan pretindea tuturor ca: „Cel ce are două haine să dea și celui ce nu are și cel ce are bucate să facă asemenea". Vameșilor, care erau mari jefuitori ai mulțimilor, le pretindea ca „nimic mai mult să nu cereți decît vă este rînduit vouă", iar soldaților, care, profitînd de situația lor de mercenari, făceau multe abuzuri, le cerea: „Pe nimeni să nu asupriți, nici să clevetiți și să fiți îndestulați cu leafa voastră". Pe saducheii și fariseii care veneau la el să se boteze numai de ochii lumii, fără să dovedească o pocăință sinceră în schimbarea felului lor de viață, Sf. Ioan îi ceartă cu cuvintele: „pui de năpîrci" (Matei 3, 7). Dar nu numai pe aceștia, ci Sf. Ioan Botezătorul îl mustra și pe Irod tetrarhul **„pentru Irodiada, femeia fratelui său, și pentru toate relele pe care le făcea Irod"**, după cum ne spune Sf. Luca (Luca 3, 19).

Irod Antipa este cel mai mic dintre cei doi fii pe care Irod numit Cel Mare — pe care-l cunoaștem din vremea nașterii Mîntuitorului — i-a avut cu samarineanca Malteche, al doilea fiu — cel mai mare — fiind Arhelau. După moartea tatălui său, Irod Antipa primește spre stăpînire Galileia și Pereea. Era viclean, ambițios și iubitor de fast ca și tatăl său. Mîntuitorul îl caracterizează foarte potrivit cînd îl numește: vulpe (Luca 13, 32).

Din calcul politic Irod Antipa se căsătorește cu fiica lui Aretas, regele arabilor, pe care, mai tîrziu, o alungă pentru a se căsători cu Irodiada, soția lui Filip, frate vitreg a lui Irod. Filip, după mărturia istoricului evreu de acum 2000 de ani, Iosif Flaviu, trăia la Roma, fiind dezmoștenit de tatăl său. Din cauza acestei căsătorii care era împotriva legii mozaice și a bunului simț, precum și pentru alte multe fărădelegi pe care regii știu să le facă, Irod nu era iubit de popor. Pentru imoralitatea sa, Irod este certat și de Sf. Ioan Botezătorul, fapt care atrage mai ales furia Irodiadei, din care pricină, cu ajutorul saducheilor și fariseilor, Ioan este închis în cetățuia Maherus, așezată la răsărit de Marea Moartă, la granița Pereei cu Arabia. Cu ocazia unui ospăț, prilejuit de ziua nașterii lui Irod, acesta dă capul lui Ioan drept răsplată pentru un dans executat la petrecerea lui plină de beție de către Salomeea, fiica Irodiadei. Așa s-a stins, mucenicește, Sf. Ioan Botezătorul, pentru vina că a cerut regelui și mai marilor vremii să trăiască după buna cuviință și pentru binele supușilor lor.

In anul 36 d. Hr., pentru a se răzbuna, Aretas atacă și învinge pe Irod în lupta de la Gamala. Iudeii au văzut în această înfrîngere rușinoasă o pedeapsă dumnezeiască pentru uciderea lui Ioan. Pe la anul 40 d. Hr., pe vremea împăratului Caligula, Irod își pierde tronul, fiind exilat în Lugdun (Galia). Numele lui Ioan însă a rămas mare înaintea lui Dumnezeu și a creștinilor, care i-au adus cîntări ca acestea: „Pe Mergătorul înaintea lui Hristos, pe Botezătorul și Proorocul să-l cinstim credincioșii cu curată conștiință, ca pe un mucenic cu totul adevărat al Mîntuitorului, că nebunia lui Irod mustrînd, capul i s-a tăiat".

Cea mai frumoasă cinstire pe care i-o putem aduce și noi, creștinii de astăzi, Sfîntului Ioan Botezătorul, cu prilejul morții sale, este aceea de a lua aminte la viața și învățăturile acestui prooroc, trăind după voia lui Dumnezeu, în viață curată și cinstită, în muncă și în pace cu noi și cu toți oamenii, pentru binele tuturor.

Diacon **Gh. Papuc**

Sfîntul Ioan Gură de Aur despre cercetarea de sine

Ridicîndu-ne din pat, îndată să ne reculegem și înainte de a păși la trebi sau de a începe să facem vreun lucru personal sau public, să ne cercetăm pe noi înșine, spre a vedea ce este bine și ce este rău, ce trebuie să vorbim și ce trebuie să ocolim, ca în felul acesta cumpănind bine trebile să nu ne risipim în deșert. Lucrul acesta să-l avem în vedere în tot ce avem să facem. El ne obligă să ne cercetăm conștiința și în fața ei să aducem cuvîntul gurii noastre și tot ei să-i dăm spre cercetare faptele și amintirile noastre spre a ne arăta ce este cuviincios și ce este vătămător din cele ce avem de gînd să facem.

Tot ea ne va spune care cuvînt rostit e supărător și defăimător spre vrajbă, care privire se mișcă cu nerînduială, care gînd ne aduce vătămare dacă-l vom da pe față prin vorbă sau faptă. Urmînd îndemnurile conștiinței ne vom da seama cîte pagube neprevăzute vom avea dacă nu vom curma răul dintr-odată și iarăși ce sporire vom avea din vorbe bine chibzuite. In locul vorbelor rele să uneltim vorbe bune, în locul părerilor și închipuirilor deșarte să avem milă și bună cumpănire. Dacă vom înțelege să fim la locul nostru, nici o patimă nu ne subjugă, ci năzuind spre cele bune vom socoti cum să ajutăm pe semenul nostru. De vom cîștiga deprinderea să nu rostim nici un cuvînt fără rost, nici o faptă fără judecată, atunci seara cînd sîntem în așternut nimic din cele ce am vorbit sau făptuit peste zi nu ne va supăra, fiind pe calea cea bună și împăcați cu noi înșine. Iar de am greșit fiind apăsați în conștiință, ni-e și silă să ne întoarcem spre noi înșine, din cauza păcatului care ne-a umplut mintea, fiind mustrați de propria noastră judecată, care ne cere socoteală, și nu ne lasă în pace. Spre a ne da seama de cercetarea conștiinței să auzim ce spune psalmistul: „cugetați în inimile voastre, în așternuturile voastre și vă potoliți". Ps. III, 4.

Drept aceia, toate cele săvîrșite peste zi cu știință și voință, fie din întîlnirile cu prietenii, fie din necazurile și supărările copiilor, sau din mulțimea grijilor, să le aducem înainte spre cercetare. Toate acestea avîndu-le în vedere să ne dăm seama de toate către seară și dorind de odihnă să le aducem înaintea judecății lui Dumnezeu și Lui să-I cerem milă mai înainte de judecata cea de obște".

Acest cuvînt al Sfîntului Ioan Gură de Aur ne cere conștiință trează, o cercetare amănunțită dimineața și seara asupra vieții noastre, o atenție stăruitoare asupra faptelor noastre ca în orice împrejurare ne-am găsi să știm lucra spre binele și folosul semenului și al nostru, spre binele tuturora.

Cuvîntul e simplu, dar plin de învățătură. El ne dă să înțelegem că fără purtare conștiincioasă nu e chip de îmbunătățire nici a vieții personale și cu atît mai puțin a vieții aproapelui nostru. Tot ce facem să facem cu conștiință curată și doritoare de tot binele slujind fericirii obștești.

Pr. **S. Popescu**

Cu pace Domnului să ne rugăm

Pacea este bunul cel mai de preț al vieții.

De aceea, omul trebuie să trăiască în bunăvoire cu semenul său, știind că numai în acest climat al păcii, poate să se dezvolte și să prospere.

Lumea cinstită vrea azi coexistența pașnică și colaborarea între oameni, prin dezarmare generală și totală, găsind unic mijloc de reglementare a problemelor litigioase dintre popoare, calea tratativelor, problemă problemelor internaționale (Mat. 18, 16).

Evanghelistul Vechiului Testament, marele Isaia Proorocul, îndeamnă ca industria de armament să se transforme în industrie de pace, din ascuțitele, tăioasele și nemiloasele fiare ale lăncilor, sulițelor, săbiilor, să facem unelte pașnice agricole: pluguri, sape, seceri, coase, în slujba înfloririi progresului și civilizației lumii (Isaia 2, 4), sau cum am zice azi din tunuri și alte arme să turnăm tractoare, strunguri, locomotive, etc.

Cerem război războiului, prin hărnicie și întrecere pașnică, pentru fericirea copilașilor noștri dragi și păstrarea cuceririlor dobîndite pînă acum de poporul muncitor.

Mîntuitorul Hristos, în nenumărate rînduri, sfătuiește la pace, fericind și socotind pe făcătorii de pace ca fiii Săi (Mat. 5, 9).

Numai pacea aduce mulțumirea vieții, omul putîndu-se astfel urca prin muncă tihnită pe piscul însorit al unui trai de nivel mai înalt. Ortodoxia, în general, în frunte cu sfînta Biserică Rusă, s-a înrolat de la început sub steagul luptei active pentru pace.

Deasemeni, nici sfînta Biserică ortodoxă română nu a lipsit din acest front, trimițînd la soboarele popoarelor pentru pace exponenți ai săi încercați.

Sfîntul Sinod a redactat diferite pastorale de pace către cler și credincioși, iar clerul la rîndu-i a rostit predici și a susținut cateheze de mobilizare a credincioșilor, în uriașa activitate a partizanilor păcii.

Popoarele lumii cer pace. Sfînta noastră Biserică strămoșească rămîne alături de popor, cerînd deapururi „pe pămînt pace și între oameni bună voire", izvorîte din iubire și dreptate socială.

Fă-ne, o, Doamne Iisuse, să vedem în semenul nostru din orice țară ar fi el, de orice culoare ori rasă, de orice filozofie sau credință religioasă, un frate iubit al nostru.

Ca astfel bucurîndu-ne de binefacerile păcii, „cu pace Domnului să ne rugăm".

Preot V. I. TOMESCU

Curăţire de păcate

„Precum M-a trimis pe Mine Tatăl şi Eu vă trimit pe voi. Şi grăind aceasta a suflat şi le-a zis: Luaţi Duh Sfînt; Cărora veţi ierta păcatele le vor fi iertate, cărora le veţi ţinea, vor fi ţinute".
(Ioan 20, 21—23)

„Dumnezeu vrea ca toţi oamenii să se mîntuiască" (I Tim. 2, 4). Aşa ne învaţă Sf. Apostol Pavel şi aşa se vede şi din întreaga operă a mîntuirii, cum dintru început de cînd omul a fost scos din rai, Dumnezeu s-a îngrijit de mîntuirea lui, trimiţînd în urmă chiar pe „Fiul Său Unul-Născut, pentru ca oricine crede într-însul să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" (Ioan 3, 16). Dar omul, în viaţa lui greşeşte şi păcătuieşte. „Cine spune că nu păcătuieşte se amăgeşte pe el însuşi şi adevărul nu este cu el" (I Ioan 1, 8). Şi acest păcat îi atrage pedeapsa, moartea sufletească — încît dacă ar fi după păcatele pe care le facem, nu ştim cîţi s-ar mîntui. Dar Dumnezeu prin puterea şi iubirea Lui, spală aceste păcate — căci prin botez, cînd fiecare se îmbracă întru Hristos, sîntem curăţiţi de păcat. Creştinul se îmbracă în haina dreptăţii, care e curată, fără nici o pată.

Din viaţa de toate zilele ştim însă, că dacă te primeneşti cu o cămaşă curată, după o zi, două sau o săptămînă, oricît te-ai feri, nu se poate să nu se murdărească. Mama bună văzînd-o murdară o cere să o spele. Mama rea, poate vitregă, îşi lasă fiul să umble murdar, dîndu-i mereu sfat să se ferească de murdărie, sau zicînd că e destul de curat.

Ce se întîmplă cu hainele şi cu trupul se întîmplă şi cu sufletul. Oricît te-ai feri, tot greşeşti. Sfînta Scriptură spune că şi dreptul poate greşi de şapte ori în zi. Aceste păcate adunîndu-se pe zi ce trece, se întinează haina sufletului în aşa măsură, dacă nu se spală, încît fiecare păcat adăugat, nu-l mai cunoşti că e încă o pată pe haina deja prea murdară — conştiinţa e întunecată.

Biserica însă, întemeiată de Iisus Hristos este o mamă bună şi nu vrea să te lase plin de întinăciunea păcatului. Ea te-a îmbrăcat cu haină curată la Sf. Botez, ea vrea să ţi-o spele din nou cînd e nevoie. O mamă rea, vitregă, cum e o sectă, poate te-ar lăsa, poate ţi-ar da pedepse grele, pentru că ai murdărit-o, te-ar judeca aspru, dar ţi-ar lăsa-o tot aşa, căci poate că n-are apă, pentru că n-are izvor.

Biserica ortodoxă însă, în care curge neîntrerupt izvorul harului, te chiamă să te dezbraci de haina păcatelor prin pocăinţă şi Iisus Hristos prin Biserică ţi-o va spăla, iertîndu-ţi păcatele.

Cum şi de unde această putere? „Precum M-a trimis pe Mine Tatăl şi Eu vă trimit pe voi şi grăind aceasta a suflat şi le-a zis: Luaţi Duh Sfînt, cărora veţi ierta păcatele le vor fi iertate, cărora le veţi ţinea, vor fi ţinute" (Ioan 20, 21—23). Cum vedem de aici, Domnul nostru Iisus Hristos a fost trimis de Tatăl şi tot de către Tatăl i s-a dat şi toată puterea în cer şi pe pămînt (Matei 28, 19). Dar dacă El a fost trimis şi i s-a dat toată puterea, — după ce-şi împlinise misiunea, El trebuia să plece, să se înalţe cu trupul la cer. In urma Lui rămînea Biserica pe care o întemeiase, rămîneau apostolii. Lor le dădea acum puterea, pe ei îi trimitea, precum îl trimisese şi pe El Tatăl. Care era aceea putere pe care le-o dădea? Puterea de a ierta păcatele. Le mai spusese odată că în numele Lui să se propovăduiască pocăinţa şi iertarea păcatelor (Luca 24, 47). Deci apostolii din acest moment aveau puterea de a ierta păcatele. Le-a mai dat şi alte puteri: de a propovădui, de a boteza (Matei 28, 19). Dar după ce au murit ei trupeşte, oare a încetat această putere? NU! Ea a rămas lucrătoare în Biserica Domnului. Dacă ar fi încetat această putere ar fi încetat şi Biserica, ar fi încetat şi puterea de mîntuire, căci mîntuirea nu se poate face fără iertarea păcatelor şi doar încă de la naşterea Domnului se spune că „El va mîntui poporul Său de păcate" (Matei 1, 21). De aici se vede că de Biserică e legată şi puterea iertării păcatelor. Cum? Tatăl a trimis pe Fiul, care a avut această putere. Fiul, cum vedem (Ioan 20, 21—23), cînd se pregăteşte să plece o dă apostolilor. La fel au făcut şi apostolii. Au dat-o urmaşilor lor, episcopi şi preoţi, prin punerea mîinilor, adecă prin sfinţire, căci „nimeni nu-şi ia singur cinstea aceasta" (Evrei 5, 4).

Deci de la Hristos, care este izvorul iertării este un rîu mare, care curge fără întrerupere: harul iertării păcatelor. Acest rîu îl închipuie în mod văzut epitrafirul, care arată şi trimiterea, succesiunea şi puterea şi care este în acelaşi timp şi jugul lui Hristos. De aceea se şi pune pe grumazul preotului, iar cînd se spovedeşte credinciosul, peste capul lui, peste care curge acest rîu al iertării.

Iată cum Hristos, iată cum Biserica Lui, care e mamă bună pentru toţi credincioşii care-i sînt fii, spală păcatele fiecăruia. De aceia fiecare credincios, să-şi aducă aminte cum şi-a întinat haina Sf. Botez, să-şi arate cu părere de rău păcatele sub epitrafirul preotului şi preotul trimis fiind şi avînd puterea, în numele lui Hristos îl va spăla de păcatele făcute, căci şi lui i s-a spus prin Sf. Apostoli: „Luaţi Duh Sfînt, cărora veţi ierta păcatele vor fi iertate".

Pr. IOAN GRAURE

Sfaturi pentru viaţa credincioşilor

(Mt. VI, 22—33)

Pericopa evanghelică de la Mt. VI, 22—23 este o parte din Predica de pe munte a Mîntuitorului. In aceasta, Domnul nostru Iisus Hristos ne arată care trebuie să fie atitudinea (purtarea) credincioşilor faţă de bunurile pămînteşti.

In cele mai dinainte, Mîntuitorul a arătat celor ce îL ascultau, cum trebuie să fie dusă viaţa credinciosului spre a-i fi de folos duhovnicesc. In strînsă legătură cu aceste povăţuiri, Mîntuitorul găseşte nimerit să arate cum trebuie să se poarte credinciosul faţă de bunurile pămînteşti. Acest lucru îl socoteşte cu atît mai de trebuinţă, cu cît mulţi dintre iudeii de pe vremea Sa socoteau că răsplata pentru o viaţă dusă după voia lui Dumnezeu, i se dă omului încă aici pe pămînt şi stă din bunuri pămînteşti. Ca să ferească pe credincioşi de căderea într-o astfel de socotinţă, Mîntuitorul arată că răsplata de aici, care stă din bunuri pămînteşti, nu poate fi pusă alături de acea răsplată, pe care o poate avea un credincios în cer, pentru că bunurile pămînteşti sînt trecătoare şi nu pot întemeia o fericire netrecătoare.

Avuţia pămîntească poate consta din haine sau din lucruri scumpe, care cu timpul se distrug sau pot fi furate. Neputînd rămîne fără întrerupere în mîinile noastre, bunurile pămînteşti nu sînt în stare să ne dea o fericire netrecătoare (v. 19—20). Pe lîngă aceasta, credinciosul care socoteşte că comoara sa stă în cele pămînteşti, se alipeşte de acestea cu toată puterea fiinţei sale şi nu mai are cuvenita înţelegere pentru alte bunuri (v. 21).

Aşa fiind, Mîntuitorul arată că nu-i fără însemnătate faptul, că credinciosul se alipeşte de cele pămînteşti sau de cele cereşti. Căci după cum rolul de luminător al trupului îl poate îndeplini ochiul omului numai dacă este limpede şi sănătos, tot aşa inima omului credincios este un îndrumător sănătos al vieţii acestuia, dacă odată cu corespunzătoarea înţelegere pentru cele pămînteşti, are şi înţelegerea cuvenită pentru fericirea netrecătoare şi doreşte s-o dobîndească. Numai în felul acesta poate să şi dobîndească de fapt această fericire (v. 22—23).

Nu poţi sluji cu aceeaşi credincioşie şi cu aceeaşi rîvnă şi lui Dumnezeu şi lui Mamona, adecă duhului celui rău, pentru că deosebirea dintre ei este aşa de mare, încît nimenea nu poate sluji amîndurora în aceeaşi măsură. Cu aceasta Mîntuitorul n-a voit să spună, că preţuirea cuvenită a bunurilor pămînteşti este neîngăduită credinciosului, ci numai că cel ce le iubeşte — la îndemnul duhului celui rău — peste măsură, acela nesocoteşte bunurile cereşti şi nu se sileşte să le cîştige (v. 24).

Depănînd mai departe firul povăţuirii sale, Mîntuitorul spune: „nu vă îngrijiţi pentru viaţa voastră ce veţi mînca, nici pentru trupul vostru ce veţi îmbrăca" (v. 25). El se gîndeşte la toţi aceia, care cred că pe viitor nu-şi mai pot susţine viaţa, pentru că se tem că nu vor avea ce mînca, ce bea şi ce îmbrăca. O astfel de grijă nu ţine seamă de legăturile credinciosului cu Dumnezeu şi nici de ceea ce îi stă lui în putinţă să facă sau nu. Este o grijă care întrece măsura cuvenită şi-i totodată lipsită de înţelepciune. Ea nu este tot una cu grija cea prevăzătoare şi bine rînduită, care — fără să nesocotească legăturile credinciosului cu Dumnezeu şi fără să treacă peste marginile a ceea ce se poate — caută în potrivire cu împrejurările şi cu posibilităţile date, să-şi facă rost de cele necesare pentru satisfacerea trebuinţelor sale sufleteşti şi trupeşti.

Această grijă bine chibzuită şi rînduită cu ajutorul unei minţi sănătoase, nu numai că nu-i interzisă de învăţătura creştină, ci este chiar recomandată. Astfel, Sf. Apostol Pavel scrie ucenicului său Tit: „acei ce au crezut în Dumnezeu să aibă grijă să se ţină de fapte cinstite. Că acestea sînt bune pentru oameni şi de folos" (Tit III, 8). Temeiul acestui îndemn stă în faptul că trupul este parte de nedespărţit din firea omului: omul este întreg numai dacă în alcătuirea lui intră atît sufletul cît şi trupul. Starea sufletului de după moartea trupului şi pînă la învierea de obşte, adecă despărţirea lui de trup, este nefirească, după cum nefiresc este şi păcatul, pricina acestei stări. De aceea, prin învierea de obşte trupul este adus din nou la viaţă şi împreunat din nou cu sufletul, pentru ca împreună să ia parte la viaţa de veci.

Numai grija peste măsură şi lipsită de înţelepciune este oprită de Mîntuitorul. Acest lucru îl face din următoarele motive: Credinciosul nu trebuie să uite niciodată că stă sub scutul şi ocrotirea lui Dumnezeu, care are şi puterea şi bunăvoinţa de a-l ajuta. De asemenea, credinciosul nu trebuie să uite că fără de ştirea şi voia lui Dumnezeu, nu poate face nimic pentru a ieşi din starea în care se află. De aici pricepem că grija nechibzuită şi peste măsură pentru ziua de mîine a credinciosului, care se îndoieşte că va avea ce mînca, ce bea sau ce îmbrăca, este o purtare lipsită de cuviinţă faţă de Dumnezeu, pentru că uită că credinţa lui îl învaţă că Dumnezeu este viu, atotştiutor, atotbun şi atotîndurător. O astfel de grijă aduce o mare daună sufletului nostru: cel cuprins peste măsură de grija pentru cele trupeşti uită că e dator să se îngrijească şi de sufletul său. Această datorie de a se îngriji şi de cele sufleteşti îl obligă pe credincios cu atît mai mult, cu cît după felul creştinesc de a vedea lucrurile sufletul nostru este mult mai de preţ decît hrana trupească, pentru că a izvorît de la Dumnezeu, tinde spre El şi are menirea să ducă o viaţă în veci fericită (v. 25).

Dar grija peste măsură pentru hrană şi îmbrăcăminte este şi fără temei. Mîntuitorul le atrage luarea aminte asupra păsărilor cerului şi crinilor cîmpului, arătîndu-le că dacă Dumnezeu îngrijeşte de aceste fiinţe în aşa măsură, atunci cu atît mai mult se va îngriji de oameni, care sînt meniţi pentru o fericire veşnică.

Ca să facă mai întemeiat şi mai deslušit acest lucru, Mîntuitorul arată că nu există nici un motiv ca credinciosul să aibă neîncredere în Tatăl său cel ceresc. Căci El este nu numai atotbun, ci şi atotştiutor şi cunoaşte toate trebuinţele credinciosului (v. 32).

Vrednic de împărăţia veşnică este numai credinciosul care se sileşte să ajungă la starea de dreptate în faţa lui Dumnezeu, adecă la sfinţenie. Aceasta se poate dobîndi numai dacă credinciosul — fără să dispreţuiască sau să neglijeze cele trupeşti — se îngrijeşte după cuviinţă de cele sufleteşti.

C. SÎRBU

(Taxa poştală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei „BIN TREGIREA" Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 108 SIBIU, 1 IULIE 1960 Nr. 25—26

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

„O lume fără arme - o lume fără războaie"

Sînt 14 ani de la întemeierea Organizației Națiunilor Unite. De la tribuna ei au fost rostite multe discursuri. Oratori care luau cuvîntul în numele Uniunii Sovietice erau totdeauna însoțiți de aplauzele mulțimii, pentru că activitatea Uniunii Sovietice a fost totdeauna îndreptată spre asigurarea păcii între popoare. Astfel din inițiativa Uniunii Sovietice a fost votată (în 1946) o rezoluție care prevedea că vor fi luate măsuri concrete în vederea dezarmării și a interzicerii armei nucleare. Uniunea Sovietică a fost apoi aceea care a propus o rezoluție de condamnare a propagandei de război. Lupta pentru dezarmare, dusă în cadrul Organizației Națiunilor Unite, de Uniunea Sovietică va rămîne un fapt memorabil și un exemplu strălucit de slujire a păcii. Niciodată în decursul anilor de existență a Organizației Națiunilor Unite participanții n-au ascultat cu o atenție mai încordată un discurs, ca cel rostit în ziua de 18 sept. 1959 de N. S. Hrușciov, omul care și-a închinat întreaga sa viață luptei pentru pace și pentru fericirea oamenilor. Vorbind Hrușciov explică „necesitatea de a trăi în pace și prietenie, de-a coexista în mod pașnic, de-a se lua la întrecere nu în producerea de instrumente ale morții și distrugerii, ci în producerea a tot ceea ce face viața omului mai bună și mai bogată. Să vorbim de ceea ce trebuie să ne unească și nu să accentuăm ceea ce ar putea să ne dezbine. Să ne întrecem în mod pașnic și prin aceasta să întărim pacea în lumea întreagă. Nici un fel de deosebiri sociale și politice, nici un fel de divergențe în domeniul ideologiei și al convingerilor religioase nu trebuie să împiedice statele membre ale O.N.U. să ajungă la o înțelegere asupra lucrului principal: ca principiile coexistenței pașnice și ale colaborării prietenești să fie respectate cu sfințenie și întocmai de toate statele".

Esența propunerilor (lui Hrușciov) a fost ca în decurs de patru ani toate statele să înfăptuiască dezarmarea totală și să nu mai dispună de mijloace de ducere a războiului. Simplu și clar: armatele terestre, flotele maritime militare și forțele aeriene militare, statele majore, ministerele de război, școlile militare nu mai trebuie să existe. Bazele militare de pe teritorii străine trebuiesc lichidate. Toate bombele nucleare și cu hidrogen, precum și rachetele militare trebuie distruse, iar producția lor încetată. Pentru ca nimeni să nu încalce obligațiile acestea a propus instituirea unui organ internațional de control, cu participarea tuturor statelor. Dacă dezarmarea va fi atotcuprinzătoare și totală după terminarea ei controlul va fi de asemenea general. Statele nu vor avea ce să ascundă unul de altul; nici unul dintre ele nu vor poseda arme pe care să le poată ridica împotriva altuia, și atunci controlorii vor putea să-și manifeste pe deplin zelul.

Din fondurile statelor rămase disponibile s-ar putea construi peste o sută cincizeci de milioane de case, înzestrate cu tot confortul, spitale, școli, etc. Nivelul de trai al popoarelor s-ar ridica enorm, țările slab dezvoltate ar putea fi ajutate simțitor. Suspiciunea și teama ar dispărea, iar țările și popoarele vor avea încredere unele față de altele și vor trăi cu adevărat în pace ca buni vecini: „o lume fără arme, o lume fără războaie", ar fi lumea zilelor care se apropie. Prin Hrușciov Uniunea Sovietică s-a angajat la o mare ispravă: să îngroape împreună cu popoarele iubitoare de pace săbiile războiului. Propunerile deschid drumul spre înfăptuirea visului a milioane de oameni.

Pacea este o manifestare a spiritului universal și idealul oamenilor de pretutindenea. Dacă toți sînt pentru pace, pacea va birui.

Un plan măreț

„Planul de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960—1965" prezintă realizările mari de pînă acum și planificarea pentru următorii 6 ani în toate sectoarele, ca: industrie, agricultură, transporturi, progresul tehnic și cercetările științifice, relații economice externe, dezvoltarea învățămîntului, sporirea venitului național, creșterea bunăstării oamenilor muncii, a nivelului de trai, material și cultural, etc.

Iată cîteva date mai însemnate:

Valoarea producției globale industriale în 1965 va fi de 2,1 ori mai mare decît în 1959. Planul ne dă un tabel detailat al produselor industriale comparativ cu anii 1955—1960, ritmul anual de creștere fiind de 13%.

Creșterea la cîteva produse din 1965 față de 1959 în % se prezintă astfel:

Creșterea oțelului față de 1959 în 1965 de 2,3 ori.

Creșterea cocsului față de de 1959 în 1965 de 2,6 ori.

Creșterea tractoarelor față de 1959 în 1965 de 2,3 ori.

Creșterea mobilă față de 1959 în 1965 de 3,1 ori.

Creșterea țesăturilor față de 1959 în 1965 de 1,9 ori.

Creșterea carne față de 1959 în 1965 de 2,5 ori.

2. **Agricultura:**

După industrie, un loc de frunte ocupă agricultura pentru care se prevede în plan față de 1959 la 1965 o creștere de 70—80%.

In această perioadă se va încheia procesul de colectivizare a agriculturii. Biruința totală a sectorului socialist duce la o producție agricolă mărită, pentru că se lucrează în comun pe tarlale întinse, cu mașini și după metode avansate.

Un rol deosebit de important în realizarea sarcinii de creștere a producției agricole revine gospodăriilor agricole de stat, producătoare de cereale și animale. Acestea sînt menite să servească drept model de urmat celorlalte gospodării colective.

Gospodăriile de stat sînt conduse de ingineri și tehnicieni agro și zootehnici, lucrează cu mașini al căror număr pînă la sfîrșitul perioadei de 6 (șase) ani va fi: 100.000 tractoare fizice, revenind în 1965 pe un tractor fizic 100 ha teren față de 270 ha în 1959; 70.000 semănătoare, 43.000 combine pentru cereale păioase, 8.000 combine de porumb; și aplică cele mai bune metode agrotehnice. Ele sînt gospodării socialiste model, dînd recolte și produse de calitate superioară și îmbelșugate.

Se prevede la cereale și leguminoase boabe în condiții climaterice normale o producție de 14—16 milioane tone pentru anul 1965.

Planul mai prevede ca tot în condiții climaterice normale, să se realizeze o recoltă medie de 1.800 kg grîu la ha pe întreaga agricultură și de circa 2.500 kg la ha în gospodăriile agricole de stat.

3. **Dezvoltarea învățămîntului:**

O altă problemă de mare însemnătate este învățămîntul.

Planul prevede: Principalele sarcini ale învățămîntului în perioada 1960—65; încheierea generalizării învățămîntului de 7 ani pînă în anii 1962—1963, pregătirea muncitorilor calificați, a cadrelor medii și superioare necesare dezvoltării economiei naționale, culturii și ocrotirii sănătății, legarea tot mai strînsă

(urmare în pag. 2)

Un plan măreț

(continuare din pag. 1)

a învățămîntului de practica construcției socialiste. Se va trece treptat la învățămîntul general de 8 ani și la învățămîntul de cultură generală de 12 ani.

Se va dezvolta în continuare învățămîntul seral și fără frecvență.

Pentru 1960—1965 sînt planificate construirea alor 4.000 săli de clase pentru școlile de cultură generală în orașe și 11.000 săli de clase în localitățile rurale.

In anii 1960—1965 se vor pregăti în școli profesionale și tehnice — și vor intra în producție noi cadre de muncitori calificați în număr de 260.000, peste 100.000 de cadre tehnice medii și 54.000 cadre cu pregătire superioară.

4. **Venitul național și creșterea bunăstării oamenilor muncii.**

Venitul național va crește de 1,7—1,8 față de 1959. Fondul de consum al populației va crește de 1,6—1,7 ori. De aici rezultă:

1. Sporirea salariilor muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor și funcționarilor cu 40—45 la sută în 1965 față de 1959.

2. Veniturile țărănimii vor crește cu 40% în 1965 față de 1959.

3. Volumul desfacerilor de alimente și mărfuri, ca: lapte, brînză, unt, carne, zahăr, făină, țesături, încălțăminte, mobilă, etc. va spori circa de 2 ori, la unele chiar de 4—8 ori.

Aceasta aduce ridicarea nivelului de trai, material și cultural, al oamenilor muncii de la orașe și sate.

5. **Problema locuințelor:**

Planul se ocupă și cu problema locuințelor, prevăzînd construirea la orașe și centre muncitorești de circa 300.000 apartamente pe o suprafață de 9,000.000 m.p. suprafață locuibilă, deci de 3 ori mai mult decît în anii 1954—1959.

Pe lîngă apartamentele ce se vor construi de către stat, se vor mai construi locuințe din inițiativă particulară, cu ajutor de la stat sau întreprinderi.

Programul de perspectivă:

Planul de 6 ani (1960—1965) e numai prima etapă a programului de perspectivă al dezvoltării economiei naționale pînă în 1975. Acest program prevede trecerea treptată la construirea comunismului. Se va realiza un așa belșug de produse, încît poporul nostru muncitor va ajunge la nivelul de trai al celor mai avansate țări din lume. In 1975 producția industrială va fi de peste 26 ori mai mare ca în 1938 și de peste 6 ori ca în 1959. Producția agricolă va crește (producție vegetală și animală) de circa 3 ori față de 1959. Rețeaua transporturilor va crește de peste 4 ori. Durata zilei de muncă se va reduce treptat încă înainte de 1966. Invățămîntul de 8 ani se va generaliza și se va extinde învățămîntul mediu și superior. Problema locuințelor va fi deplin rezolvată. Toate satele vor fi electrificate. Impozitele se vor reduce. Veniturile muncitorilor și țăranilor vor crește și belșugul de produse va fi de așa natură, încît viața tuturor va fi îmbelșugată, luminată și fericită.

Avînd în față aceste perspective, poporul muncitor muncește cu însuflețire, știind că pentru sine muncește, pentru fericirea sa. Biserica noastră cheamă pe preoți și pe credincioși să aducă cu entuziasm partea lor de muncă pentru realizarea acestui plan măreț. **N. Lateș**

Mîntuitorul Hristos despre avuțiile materiale

In cele ce urmează ne vom ocupa pe scurt cu învățătura sfîntă a Mîntuitorului despre avuțiile materiale.

Această învățătură se desprinde mai ales din parabolele Tînărului bogat, Bogatul nemilostiv și Bogatul căruia i-a rodit țarina.

Să ne reîmprospătăm aceste trei scene pentru ca să putem scoate învățătura trebuitoare vieții noastre creștinești.

Sf. Evanghelie după Matei (19, 16—26) ne vorbește despre un tînăr bogat, care s-a apropiat de Iisus și l-a întrebat: „Învățătorule bune, ce să fac, ca să moștenesc viața de veci?" Și Iisus i-a răspuns: „De vrei să moștenești viața de veci, ține poruncile". Tînărul care era foarte bogat i-a răspuns: „Toate acestea le-am ținut din tinerețele mele, ce îmi mai lipsește?".

Mîntuitorul îl privește cu dragoste, bucurie și blîndețe, văzîndu-i străduințele și dorințele de a ajunge la desăvîrșire și îi răspunde: „De vrei să fi desăvîrșit, mergi, vinde tot ce ai și împarte săracilor și vei avea comoară în cer și vino după mine". Tînărul, la auzul acestor cuvinte s-a întristat foarte.

Mîntuitorul Hristos privește trist atitudinea tînărului bogat și cu durere se îndreaptă către Apostolii Săi spunîndu-le: „Adevăr grăiesc vouă, că mai greu va intra bogatul întru împărăția Cerurilor, decît cămila prin urechile acului" (Matei 19, 16. 26).

Apostolii se uitau mirați unul la altul și se întrebau, de ce aceasta? Oare nu oamenii bogați sînt fericiți? Nu ei sînt desmierdații pămîntului? Și atunci învățătorul nostru pentru ce l-a privit cu durere pe tînărul bogat?

Mîntuitorul Hristos întărește și mai mult această atitudine cînd spune: „Fiilor, cît de cu anevoie este celor ce nădăjduiesc întru avuție să între întru împărăția lui Dumnezeu" (Marcu 10, 24).

Sfinții Apistoli s-au întrebat: Atunci cine se va mîntui? Căci, acest tînăr bogat era încă dintre cei buni. Atunci nu se mîntuiește nimeni?

Mîntuitorul le arată calea mîntuirii și le spune: „Și bogatul se mîntuiește, dacă face voia lui Dumnezeu, adică dacă se lapădă de averile sale și le împarte săracilor, păstrînd pentru sine numai cele de trebuință, căci harul lui Dumnezeu cîștigat astfel e mîntuitor". „La oameni aceasta este cu neputință, dar lui Dumnezeu toate sînt cu putință". Și cu aceste cuvinte s-a sfîrșit convorbirea dintre Mîntuitorul nostru Iisus Hristos și tînărul bogat.

In parabola cu bogatul nemilostiv și săracul Lazar ni se vorbește despre: „Un om oarecare bogat care se îmbrăca în porfiră și vison, veselindu-se în toate zilele luminat. Și era un sărac oarecarele, anume Lazăr, care zăcea înaintea ușii lui plin de bube. Și poftea să se sature din fărămiturile ce cădeau de pe masa bogatului. A murit săracul și s-a dus de îngeri în sînurile lui Avraam și a murit și bogatul și s-a îngropat. Și în iad ridicîndu-și ochii săi vede pe Avraam și pe Lazăr în sînurile lui. Și el strigînd a zis: Părinte Avraame, miluiește-mă și trimite pe Lazăr să-și întindă vîrful degetului în apă și să mă răcorească, pentru că mă chinuiesc în văpaia aceasta. Iar Avraam a zis: Fiule, adu-ți aminte, că tu ai luat cele bune ale tale în viața ta și Lazăr asemenea pe cele rele; iar acum acesta se mîngîie, iar tu te chinuiești".

Bogatul din parabolă este chipul omului nemilostiv, iar Lazăr este omul în cumplită suferință, față de care bogatul e cu inima împietrită. Lazăr a ajuns în rai, iar bogatul în iad. Unde este averea bogatului să-i ușureze suferința? Dacă și-ar fi adunat comori în Cer, prin împărțirea averilor la cei lipsiți și prin o viață cumpătată, el nu ar fi ajuns în chinuri.

Sf. Ioan Gură de Aur zice bogatului nemilostiv: „Tu mănînci pînă te saturi, iar Hristos (cel sărac) n-a mîncat nici atît cît avea trebuință. Mănînci prăjituri alese. El n-a avut nici pîine uscată. Tu beai vin din cel mai bun și mai scump și lui Hristos celui însetat nu-i dai nici un pahar cu apă rece. Tu te culci pe patul așternut cu covoare moi, iar El îngheța de frig. Iar aceasta nu o spun despre cei care chiamă la masa lor femei desfrînate, cu aceștia nu stau de vorbă cum nu stau cu porcii. Nici nu spun despre cei îmbogățiți pe nedreptul și despre lingușitori, căci aceștia nu mă interesează cum nu mă interesează lupii și cîinii, ci mă adresez acelora care se folosesc de întreaga lor avere dar din care altora nu dau nimic și folosesc numai ei moștenirea pămîntească. Nici acestea nu sînt fără de păcat. Te îngrozești de aceste cuvinte? Apoi îngrozește-te de faptele tale".

Parabola cu bogatul nebun (Luca 12, 19—21) zice: „Unui bogat i-a rodit țarina și cugeta întru sine zicînd: Ce voiu face, că n-am unde aduna rodurile mele. Și a zis, aceasta voi face: Strica-voi jitnițele mele și mai mari le voiu zidi și voiu strînge acolo toate rodurile mele și bunătățile mele. Și voiu zice sufletului meu: Suflete ai multe bunătăți strînse spre mulți ani, odihnește-te, mănîncă, bea, veselește-te. Iar Dumnezeu i-a zis lui: „Nebunule, întru această noapte sufletul tău vor să-l ceară de la tine, dar cele ce ai gătit, cui vor fi? Așa e cela ce strînge luișsi comoară, iar nu în Dumnezeu se îmbogățește".

Bogatul din parabolă nu se gîndește ce va fi mîine; el nu s-a gîndit să adune fapte bune în sufletul său, ci grija i-a fost numai să strîngă avuții peste avuții, fără să se gîndească la moarte. Dar, iată că moartea vine pe neașteptate și avuțiile rămîn altora fără să mai aibă el timp să-și mărească jitnițele și să se bucure de roadele adunate.

Mîntuitorul Hristos arată că oamenii bogați de regulă sînt lacomi și nu se îndestulează niciodată și că ei nu se știu gîndi decît la avere, fiind sclavii ei și la interesele și poftele lor. Astfel ei sînt răi la suflet, nu cunosc ce este mila sau dărnicia și își pierd mîntuirea.

De aceea zice Mîntuitorul: „Ce va folosi omului de ar dobîndi lumea toată și își va pierde sufletul său? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?" (Marcu 8, 36. 37). Căci cu adevărat bogații nu se săturau nici cu lumea toată.

Așa înțelegem cuvintele Domnului: „Vai vouă bogaților" (Luca 6, 24). Vai vouă bogaților, pentru că mulți din voi călcați morala în picioare, vindeți fidelitate, prietenie, patrie, credință. Vai vouă care v-ați făcut averi din sudoarea altuia. Vai vouă care ispitiți cu banii la păcat. Vai vouă, nu numai în viața veșnică, ci și în această viață, căci va veni vremea cînd veți fi pedepsiți (Luca 1, 52—53).

Deci care sînt învățăturile Mîntuitorului Hristos, propovăduite de Biserică, despre avuțiile materiale?

Sfînta noastră Biserică se străduiește de la întemeierea ei de către Mîntuitorul Hristos să smulgă din sufletul omului, egoismul și lăcomia. Ea ne îndeamnă la muncă cinstită.

Fiecare să-și cîștige existența prin muncă. Dacă îi prisosește ceva în cele ce le-a cîștigat prin muncă, cele prisositoare să nu le păstreze pentru sine, ci să le dea celor reputincioși sau obștei care îngrijește de bătrîni, bolnavi neputincioși. Nimenea să nu caute să-și adune averi pentru sine, ci toți să se mulțumească cu cele de trebuință vieții, ca nu cumva unul să aibă prea mult și altul să sufere: bunurile materiale să fie de folos tuturor.

(Continuare în pag. 3)

In duhul lui Hristos

Viața creștină este viață în duhul lui Hristos. Iar a ne altoi viața pe Duhul lui Hristos înseamnă să ne deprindem să-i slujim Lui, să-i împlinim poruncile în chip desăvîrșit. Iar cea dintîi și cea mai mare poruncă, la care ne chiamă Hristos-Domnul, este să iubim pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul și din tot cugetul nostru, iar pe aproapele ca pe noi înșine. Ea cuprinde toată legea și proorocii (Mt. 22, 35—40).

Dumnezeu însuși este dragoste, *zice Sf. Ev. Ioan (I. 4, 8) iar noi devenim fiii Săi numai prin dragoste activă, dovedită prin fapte de ajutorare a aproapelui. Dragostea este inima religiei și a vieții creștine. Pe ea ne-a lăsat-o Domnul ca testament la Cina de taină, zicîndu-ne tuturor: „Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unul pe altul, cum v-am iubit eu pe voi. După aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii mei, dacă veți avea dragoste între voi" (Ioan 13, 34—35).*

Tradiția Bisericii spune că, la bătrînețele sale, Sf. Ioan, Apostolul iubirii — care s-a culcat cu capul pe pieptul Domnului la Sf. Cină — era dus de brațe în biserică de ucenicii săi și rugat să le predice, rostea un singur cuvînt: „Fiilor, iubiți-vă unii pe alții, că așa ne-a poruncit Domnul". Și pe drept, repeta el acest lucru. Căci, zice scriitorul rus Lew N. Tolstoi, numai cel ce iubește creștinește acela trăiește, pentru că iese din carapacea egoismului său, leapădă interesele personale, mărunte și oarbe și trăiește în altul. Acela trăiește în alt suflet, în sufletul și-n viața aproapelui său, se dăruiește pentru el total, sincer și dezinteresat, ori care ar fi, se sacrifică pentru binele său pînă la moarte pe cruce, după pilda Domnului Hristos. Egoistul, care trăiește-n păcate dar strigă că iubește pe Dumnezeu și pe semenul său este mincinos, căci unde este păcatul nu încape dragostea.

Dragostea este căldura și axa vieții duhovnicești a adevăratului creștin, ea este motorul care mișcă orice virtute. Ea ridică sfinți din vameși și păcătoși, cum a făcut din M. Magdalena, M. Egipteana, ș. a. Ea unește cu Dumnezeu, și prin El cu aproapele, purifică, sfințește și ne îndumnezeiește. Nimic n-o întrece, nimic n-o învechește. Prin ea toate virtuțile creștine se desăvîrșesc, și fără ea toate acestea se ofilesc, tînjesc și pier. De aceea marele Ap. Pavel închină dragostei cel mai frumos imn de slavă, zicînd: Dacă aș vorbi toate limbile pămîntului și aș cunoaște toate tainele lumii, dacă aș avea toată știința și toată credința, dacă aș da săracilor toată averea mea și chiar trupul de l-aș lăsa să-l ardă, dar n-am dragoste, nu-mi folosește nimic. Cel ce are dragoste nu pizmuiește, nu-i mîndru și egoist, nu-i pătimaș și răzbunător, ci rabdă îndelung și trece cu vederea tot răul. Face bine tuturor, nu se bucură de nedreptate, ci de adevăr. Sufere toate, crede și nădăjduiește toate. Dragostea este eternă ca și Dumnezeu, rămîne în veacul de acum și în cel viitor (I Cor. 13, 1—13), pentru că este legătura desăvîrșirii între Dumnezeu și creatură, între om și om (Colos. 3, 15).

După cum mlădița primește seva hrănitoare din buciumul viței, așa viața noastră duhovnicească își trage toată seva din Harul Sf. Duh care este dragostea lui Dumnezeu față de noi toți. Și după cum mlădița nu aduce rod dacă se rupe de butucul viței pentru că se usucă, la fel și sufletul nostru nu face fructul virtuților creștine dacă iese din dragostea Domnului Hristos. Fără ea nu putem face nimic bun pentru mîntuire. Prin duhul dragostei putem face totul (In. 15, 5—6). De aceea bunul Mîntuitor ne îndeamnă cu blîndețe: „Rămîneți întru dragostea mea... păziți poruncile mele precum am păzit eu poruncile Tatălui meu și rămîn în dragostea lui" (In. 15, 9—10). Numai așa creștinul face roadă multă, face fapte plăcute lui Dumnezeu care rămîn în veac, iar pe pămînt are parte de bucurii negrăite, la fel cu Sf. Ap. Pavel (II Cor. 12, 2).

De aceea, să ne unim în Duhul dragostei lui Hristos, și să arătăm credința și nădejdea noastră în fapte de dragoste, în bunătate și în blîndețe, în dreptate și în lucrarea păcii. Acest Duh cere să ne ajutăm, să ne îndreptăm, și să ne sprijinim în toate cele bune. Apostolul zice: „Purtați sarcina unul altuia și așa împliniți legea (dragostei) lui Hristos" (Gal. 6, 2). Să lăsăm la o parte ambiția, mînia și răzbunarea, și să ne jertfim egoismul care ne roade inima ca un vierme, să ne îngăduim, să ne iertăm și să ne zidim unul pe altul. Să fim muncitori, harnici, pașnici și cinstiți, ori unde ne chiamă datoria, iubitori de patrie, slujitori ai poporului și luptători pentru pace. Iubirea este izvorul slujirii jertfelnice și al păcii.

Secretul fericirii în lume stă în iubirea jertfelnică pentru toți, totdeauna, pretutindeni și dezinteresat. Viața fără dragoste este stearpă. Sub adumbrirea ei lucrăm totul spre slava lui Dumnezeu și fericirea tuturor oamenilor.

Prot. SIMION RADU

Dumnezeu a pedepsit pe cei bogați pentru lăcomia lor și învîrtoșarea inimii lor. Acum fiecare om își cîștigă cele trebuincioase prin muncă. Munca singură dă dreptul de a te bucura de bunurile materiale și spirituale. Muncim împreună pentru binele obștesc și viața noastră, a tuturor, devine tot mai frumoasă și mai îmbelșugată. Goana după averi s-a înlăturat. Locul ei l-a luat vrednicia muncii. Aceasta e bine plăcut poporului și e după voia lui Dumnezeu.

Protopop IOAN VELȚAN
consilier arhiepiscopesc

Indrumătorul bisericesc

Vechi în ani dar tînăr la înfățișare, Indrumătorul bisericesc al Arhiepiscopiei ortodoxe romîne de Alba Iulia și Sibiu apare neîntrerupt de 109 ani, ducînd an de an preoților și credincioșilor noștri îndrumări și povățuiri prețioase în legătură cu îndatoririle lor creștinești și cetățenești. O foarte lungă perioadă de timp a purtat numele de Calendariu, mai puțini ani Almanah, iar mai de curînd Indrumător bisericesc. Prin paginile lui și-au răspîndit gînduri și preoți și scriitori de seamă de-ai noștri, ca Gheorghe Coșbuc, Gala Galaction, ș. a. Pînă și Aurel Vlaicu își împărtășește impresii din primele lui zboruri.

Indrumătorul bisericesc pe anul bisect de la Hristos — 1960, ca și îndrumătoarele bisericești din anii trecuți, este frumos lucrat și bogat în conținut. Are 180 de pagini cu următorul cuprins:

Pe primele pagini ne întîmpină *Stema Republicii Populare Romîne,* portretul Domnului academician *Ion Gheorghe Maurer,* Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R. precum și portretul Domnului *Chivu Stoica,* Președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R. Urmează apoi o pagină cuprinzînd Sărbătorile legale și date istorice mai de seamă, legate de viața noastră de Stat și de mișcarea muncitorească.

După *Date Calendaristice* (p. 7—33) și date despre organizarea Bisericii Ortodoxe Romîne, a Centrului Mitropolitan Sibiu și a Institutului Teologic Universitar din Sibiu (p. 35—40), urmează capitolul: *Probleme, fapte, comemorări* (p. 42—72), care este deschis de un scurt dar cuprinzător articol al I. P. S. Mitropolit *Nicolae* și intitulat: „Porunca cea mare". Aici se vorbește despre dragostea față de Dumnezeu și dragostea față de aproapele. „Bucuria cea mare a Domnului — scrie I. P. S. Sa printre altele — aceasta este: să ne știe frați adevărați trăind în dragoste unii cu alții, un suflet fiind, una cugetînd" (Fil. 2, 2), să ne știe cît mai aproape unii de alții... Să ne întovărășim la toată treaba cea bună". Articolul este premers de portretul I. P. S. Sale.

Tot în acest capitol găsim articole comemorative închinate celor 10 ani de luptă organizată pentru pace, celor 15 ani de la eliberarea Patriei, articole despre reparațiile ce se fac la Catedrala Mitropolitană din Sibiu, ș. a.

Mai bogat în pagini este capitolul intitulat: *Din învățăturile dreptei noastre credințe* (p. 72—162), unde găsim articole ca: Iisus Hristos Mîntuitorul, Despre sfințenie și sfinți, instructive articole despre slujbele noastre bisericești, despre Sfintele Taine, despre virtuți și păcate și încă altele, scrise de către preoți și diaconi de la Centrul și din cuprinsul Arhiepiscopiei Sibiului.

Pagini de literatură religioasă (p. 163—169) este un alt capitol mai mic al cărții în care se cuprind cîteva schițe cu înțeles creștin.

Din toată lumea (p. 170—173) cuprinde o seamă de curiozități de pe întreg rotogolul pămîntului, interesante și în același timp și instructive pentru cititori.

Cartea se încheie cu cîteva îndrumări tipiconale.

Indrumătorul bisericesc de pe anul 1960 este presărat cu diferite icoane puse în legătură cu teme despre care se scrie, precum și cu o seamă de poezii, ceea ce-l fac frumos la vedere și plăcut la citire.

Gh. P.

Virtuți creștine

Atît în cele mari, cît și în cele mici, atit în rostul văzut, cît mai ales în cel nevăzut, ni se cere simțul răspunderii înaintea lui Dumnezeu. Acest simț îmi spune să ostenesc în toate clipele vieții mele, ca sufletul meu și al aproapelui să fie miruit de harul prezenței lui Hristos.

Avem gînduri mai sănătoase, povețe mai drepte și însăși viața se deapănă altfel. Lucrul meu, vorba mea, gîndirea mea sînt unde liniștitoare și binefăcătoare de cîte ori se plămădesc din credința și dragostea față de Mîntuitorul. Și cum Hristos este puntea sfîntă de înțelegere între suflete, El singur îmi poartă sufletul spre alte suflete. Intre mine și aproapele meu se netezesc cărările înțelegerii și bucuria împlinirilor adevărate. Domnul și Stăpînul vieții noastre ne dă liniștea și pacea mult dorită de sufletele noastre, că în semenul meu întîlnesc un frate al meu sincer și adevărat pentru orice împrejurare a vieții. In Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos ne întîlnim cu toții și ne dăm mînă de ajutor, fiind călăuziți de acelaș gînd de înțelegere și frățietate.

Pentru dobîndirea acestui bun după care ne dorim cu toții, se cere o desprindere din patimile care ne subjugă și un duh de înțelegere sinceră care să ne unească. Bunăvoința, blîndețea, înțelegerea și toate virtuțile deschid sufletul nostru către sufletul aproapelui. De cîte ori se vădesc aceste virtuți sufletul nostru respiră ușurat și luminat cu darul lui Dumnezeu.

Viața creștină este un adevărat balsam de mîngîiere și întărire prin virtuțile bunătății și sporirii sufletești. Fiecare e dator să aducă un spor de bine în jurul său. Să creștem în virtute și să nimicim răul din noi și din sufletul credincioșilor noștri. Prin curățirea patimilor din sufletul meu și năzuința de a crește în virtute sînt mîntuitorul sufletului meu și împreună lucrător cu Hristos la desăvîrșirea sufletului aproapelui meu. Aceste daruri se arată lucrătoare prin virtutea puțin înțeleasă de noi a blîndeței, care ori unde își arată roadele se vădește ca un snop de virtuți cinstitoare și întăritoare de suflet.

Dumnezeu ne vrea împreună lucrători la pămîntul inimii noastre, ca din ea să iasă toți spinii păcatelor și să crească răsadul virtuților, care ne fac „blînzi și smeriți cu inima" și așa vom afla mîntuirea sufletelor noastre.

S. P.

† EPISCOPUL ANDREI AL ARADULUI

După suferințe îndelungate, vineri 13 mai a. c., în faptul serii, s-a săvîrșit din viață, la reședința sa din Arad, Prea Sfințitul Părinte Episcop Dr. ANDREI MAGIERU, cel mai vechi membru al Sfîntului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Fiu de preot ortodox din părțile arădane, s-a născut la 27 iunie (stil vechi) 1891, în comuna Saturău (raionul Gurahonț), primind la botez numele Aurelian.

A învățat carte la școlile din satul natal, din Timișoara, din Arad și din Beiuș. Studiile teologice și le-a făcut la Cernăuți, între anii 1909—1913. La 10 martie 1916 și-a luat doctoratul în teologie. A urmat cîtăva vreme și la Facultatea de Litere a Universității din Budapesta, pentru a-și însuși o cultură generală cît mai temeinică.

Intrînd în slujba Sfintei noastre Biserici, a îndeplinit rînd pe rînd funcțiile de director de internat diecezan, secretar eparhial al Episcopiei Oradiei, consilier referent și rector de Academie teologică la Oradea.

Fiind primit în cinul monahal, și-a luat numele călugăresc de Andrei.

La 4 iulie 1926 a fost sfințit întru arhiereu, încredințîndu-i-se slujba de arhiereu-vicar al Episcopiei Oradiei.

La 2 februarie 1936, Prea Sfințitul Arhiereu Dr. Andrei Magieru a fost înscăunat episcop al Eparhiei Aradului, Ienopolei și Hălmagiului.

Ucenicie bună de ocîrmuitor bisericesc și-a făcut vreme de ani de zile în calitate de colaborator apropiat al vrednicilor episcopi de fericită pomenire Ioan I. Papp al Aradului și Roman Ciorogariu al Oradiei.

S-a distins prin seriozitatea și caracterul său ales. A fost un ierarh foarte cult, plin de zel pentru bunul mers al sfintei instituții, altruist pînă la mărinimie și tot atît de smerit.

Mare iubitor de carte și de studiu aprofundat, Părintele Episcop Andrei Magieru al Aradului vorbea curent limbile: maghiară, rusă, franceză, germană și engleză.

A fost unul din condeierii de seamă ai presei bisericești ortodoxe române. Predicile și cuvîntările sale sînt de neuitat, prin temeinicia cuprinsului și frumusețea expunerii stilistice și oratorice.

Prin viața sa de rugăciune și meditație, prin seninătatea cugetului său și prin sinceritatea de care dădea dovadă în orice împrejurare, s-a făcut iubit și prețuit chiar și de slujitirii și credincioșii altor culte, cu care a colaborat frățește.

Ca episcop al Eparhiei Aradului a arătat o înțelegere superioară pentru vremurile noi ce le trăim de cincisprezece ani încoace și a chemat la colaborare loială cu statul de democrație populară al Patriei noastre republicane pe toți preoții și credincioșii încredințați păstoririi sale. Curînd după 23 August 1944 a făcut o călătorie la Moscova, împreună cu alți ierarhi ai Bisericii noastre, fiind oaspele Prea Fericitului Patriarh Alexei.

Pentru părtășia sa cinstită și statornică la lupta pentru pace, pentru activitatea sa patriotică peste tot, Episcopul Andrei al Aradului a fost distins de ocîrmuirea Republicii noastre cu ordinul „Steaua Republicii Populare Române", clasa a doua.

Prin moartea sa, Biserica Ortodoxă Română pierde un ierarh de deosebită valoare, un slujitor credincios și capabil, devotat obștei dreptcredincioase, căreia i-a hărăzit toate darurile cu care l-a înzestrat Dumnezeu pentru a o ajuta să propășească pe calea binelui vremelnic și veșnic.

Dumnezeu să-i așeze sufletul întru odihna cea fericită!

Inmormîntarea

In seara zilei de vineri 13 mai a. c. Episcopia Aradului a îmbrăcat haină de doliu.

I. P. S. Mitropolit *Vasile* al Banatului — care în vremea din urmă îl ajuta direct pe Episcopul Andrei în cîrmuirea eparhiei, din încredințarea Sfîntului Sinod — a dat dispoziții să se facă înștiințările cuvenite. Inalt Prea Sfinția Sa a fost rugat și încredințat telegrafic de către Prea Fericitul Patriarh *Justinian* să diriguiască pregătirile de înmormîntare și funeraliile, în numele Sfîntului Sinod.

Sicriul cu trupul neînsuflețit al răposatului episcop a fost așezat cu cinstea cuvenită pe catafalcul din catedrala episcopală, fiind priveghiat cu rugăciuni și cetanii sfinte zi și noapte.

In dimineața zilei de luni 16 mai a.c., un numeros sobor de preoți și diaconi, în frunte cu P. S. Episcop *Valerian* al Oradiei, a săvîrșit Sfînta Liturghie arhierească, în prezența membrilor familiei, a I. P. S. Mitropoliți *Nicolae* al Ardealului și *Vasile* al Banatului, a P. S. Eipscopi *Iosif* al Rîmnicului și Argeșului și *Teofil* al Vadului, Feleacului și Clujului, a numeroși protopopi, preoți și credincioși.

Departamentul Cultelor era reprezentat prin Dl Director *Ion Onțanu*, iar Sfatul Popular al orașului Arad prin Dl prof. *Ștefan Conta*, șeful Secției de Invățămînt.

Cultele religioase din Arad erau reprezentate prin șefii lor.

In continuarea Liturghiei arhierești s-a săvîrșit Sfînta slujbă a Prohodirii de către înalții ierarhi pomeniți, înconjurați de zeci de preoți și diaconi. Răspunsurile au fost date de corul mixt al catedralei episcopale, dirijat de Dl prof. Ion Lipovan.

Au urmat apoi cuvîntările funebrale.

Cel dintîi a luat cuvîntul I. P. S. Mitropolit **Vasile** la Banatului, în numele Sfîntului Sinod, al Prea Fericitului Patriarh Justinian și al Mitropoliei Banatului, a cărei sufragană este văduvita Eparhie a Aradului. I. P. S. Sa a arătat în cuvinte alese rostul așezării ierarhiei preoțești în Biserică de către Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos. Legiuitele stări ale cinului preoțesc au menirea de-a asigura mîntuirea sufletească a credincioșilor, păstrînd în deosebită curăție învățătura de credință și veghind la păzirea îndatoririlor de viață creștinească, lui Dumnezeu bine-plăcută și oamenilor de folos, pe care le au credincioșii Bisericii noastre.

Biserica noastră se află necontenit sub ocrotirea Providenței dumnezeiești. Providența poartă de grijă ca la cîrma Bisericii să fie așezați păstori vrednici.

Unul din aceștia a fost Episcopul Andrei al Aradului, a cărui încetare din viață ne-a cernit sufletele de întristare.

După ce a arătat cum s-a desfășurat viața Episcopului Andrei și care sînt înfăptuirile bisericești și cetățenești legate de numele și de ostenelile sale devotate, I. P. S. Mitropolit Vasile a spus: Ce a făcut Episcopul Andrei va arăta istoria Bisericii noastre și știm noi, cei ce am colaborat cu el sub conducerea Sfîntului Sinod. Durerea Eparhiei Aradului e mare și pierderea pe care o suferă acum întreaga noastră Biserică de asemenea. S-a mutat întru odihna cea fericită un păstor ales, un cuvîntător bisericesc destoinic, un părinte înțelept și iubitor, un ierarh care a știut să îmbine în chip fericit cele bisericești cu realitățile sociale, cetățenești din țara noastră, pentru care pricină a fost mult prețuit și de ocîrmuirea de Stat.

A încheiat exprimînd mulțumiri tuturor celor ce au sîrguit să ia parte la doliul Eparhiei Aradului și rugînd pe Părintele ceresc să așeze sufletul Episcopului Andrei în corturile drepților.

In numele Eparhiei Aradului a luat cuvîntul P. C. Consilier eparhial CORNEL OROS, arătînd jalea clerului și credincioșilor lipsiți de-acum încolo de bunul lor părinte și arhipăstor.

Părintele protopop romano-catolic OLAH FRANCISC, vorbind din partea tuturor celorlalte culte, a arătat că Episcopul Andrei iubea pe toți oamenii, fără deosebire de „neam" sau de credință. Insușirea aceasta l-a făcut drag tuturor și de toți prețuit.

S-a format apoi cortegiul funebru, încadrînd mașina deschisă pe a cărei platformă — între preoți în odăjdii, cor și coroane de flori — a fost așezat sicriul cu trupul neînsuflețit al decedatului episcop.

Străbătînd orașul printre rîndurile dese ale credincioșilor de felurite apartenențe confesionale care au venit să-și ia rămas bun de la bunul vlădică, cortegiul funebru s-a îndreptat apoi spre Sfînta Mănăstire Hodoș-Bodrog — cale de vreo 10 km depărtare de Arad — unde s-a făcut înhumarea în gropnița rînduită să adăpostească osemintele episcopilor arădani înmormîntați acolo.

Inapoiați la Arad, după îndătinata masă de „pomeană", martorii acestui eveniment bisericesc pricinuitor de firească întristare s-au îndreptat spre casele lor, purtînd în suflete amintirea celui plecat dintre noi pe drumul vieții veșnice.

Participant

Din imnele Sf. Liturghii

Unule născut

Unule născut din Tatăl
Fiule-al lui Dumnezeu
Cel ce ești fără de moarte
Și Cuvînt preasfînt al Său.

Pentru mîntuirea noastră
Iisuse ai primit
Să te naști dintr-o Fecioară
Pentru că mult ne-ai iubit.

Din preasfînta Născătoare
De Dumnezeu ai luat
Trup de om asemeni nouă,
Să ne ridici din păcat.

Neschimbat fiind cu totul
Pe pămînt te-ai pogorît
Și de cei de sus Cuvinte,
Nici cum nu te-ai despărțit.

Răstignindu-Te Hristoase
Dumnezeu adevărat,
Stricînd cu moartea pre moarte
Blestemul l-ai ridicat.

Unul din Sfînta Treime,
Cu Tatăl fiind mărit
Și cu Sfîntul Duh deapururi
Este-n veci nedespărțit.

Unule născut din Tatăl
Izbăvește din nevoi,
Pe cei ce se roagă Ție
Mîntuiește-ne pe noi!

Pr. Al. Gherghel

(Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 108 SIBIU, 15 IULIE 1960 Nr. 27—28

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

„Despre război şi pace"

Astfel se numeşte cartea apărută în anul acesta în traducere romînească şi care cuprinde „pagini alese" din lucrările vestitului învăţat Erasmus din Rotterdam.

„Paginile alese" cuprinse în acest volum, sînt luate din următoarele lucrări mai însemnate scrise de Erasm în legătură cu războiul şi pacea şi anume: 1. „Pentru cei care nu l-au încercat — războiul este plăcut"; 2. „Jeluirea păcii alungată şi lovită din toate părţile"; 3. „Convorbire între un soldat şi un călugăr carthusian"; 4. „Charon".

De fapt Erasm a scris în total 16 lucrări în care se ocupă de urgia războiului şi binefacerile păcii. Cele mai sus pomenite, sînt însă cele mai însemnate din acest punct de vedere.

Dar mai întîi, cine a fost acest mare luptător pentru pace? Erasmus din Rotterdam a fost un călugăr olandez foarte învăţat, care a trăit între anii 1466—1536. A călătorit mult şi a scris mai mult. A avut legături — prin corespondenţă — cu cei mai mari şi mai învăţaţi oameni din vremea sa, pînă şi cu vestitul transilvănean Nicolae Olahul.

Trăind într-o vreme frămîntată, cînd se auzea tot mai des „zăngănitul spadelor", el a dus o adevărată luptă împotriva a două mari „plăgi" care tulburau şi nefericeau viaţa oamenilor şi a popoarelor din timpul lui: fanatismul şi războiul. Pentru combaterea acestor „rele", el a pus să vorbească chiar şi „nebunia", scriind o interesantă carte, numită: „Elogiul nebuniei". Sub o formă glumeaţă se spun nişte adevăruri mari, care în vremea aceea era primejdios pentru cine le spunea. Cînd însă aceste lucruri ieşeau din gura Nebuniei, nimeni nu se putea supăra, fiind că, cine se poate supăra pe nebunie? „Dacă amorul propriu nu mă orbeşte cu desăvîrşire — scrie Erasm în dedicaţie — eu cred că Elogiul Nebuniei nu este tocmai opera unui nebun".

Iată de pildă ce scrie el despre fanatism:

„Fanatismul este un bastard al spiritului şi al violenţei. Ca să-şi impună în mod exclusiv, părerile pe care le consideră ca fiind „singurele" adevărate, spiritul se împreunează cu violenţa. Iar din această împrejurare nefirească, şi deci nelegitimă, ia naştere, ca un bastard, fanatismul a cărui principală caracteristică este intoleranţa. Pentru un fanatic, nimeni nu are dreptul să fie de altă părere decît cea pe care o precizează el şi intoleranţa lui tinde a înăbuşi cu ameninţarea unor măsuri drastice, pe oricine ar îndrăzni să creadă sau să gîndească altfel".

In ce priveşte războiul şi pacea, voi face cîteva spicuiri, în cele ce urmează.

„Există o zicătoare, pe cît de aleasă, pe atît de des citată ... că — pentru cel ce nu l-a încercat, războiul este plăcut... Să nu ai prea multă încredere, dacă un recrut doreşte să se bată. Căci pentru cei care n-au încercat-o, lupta este plăcută".

Printre lucrurile omeneşti, nu există nici unul „mai monstruos şi mai total nedemn de om, ca să nu spun de creştin", ca războiul.

„Dumnezeu a dat naştere acestei fiinţe — adică omului — nu pentru război, ci pentru prietenie; nu pentru distrugere, ci pentru a păstra; nu pentru a face rău, ci pentru a face bine".

Iată cum îşi motivează Erasm, afirmaţia de mai sus.

„Căci pe fiecare din celelalte vieţuitoare le-a prevăzut cu arme proprii. Furia taurilor a înarmat-o cu coarne, mînia leilor cu gheare; mistreţilor le-a dat colţi înfiorători; pe elefanţi i-a protejat nu numai cu piele tare şi masivitate, dar şi cu trompă; pe crocodil l-a apărat cu piele cu solzi; delfinilor le-a dat drept arme aripi; pe porcul ţepos l-a prevăzut cu ţepi; pe calcan cu ace; cocoşilor le-a dat pinteni. Pe unele vieţuitoare le-a apărat cu solzi, pe altele cu o piele corespunzătoare, pe altele, în sfîrşit, cu carapace.

Sînt şi vieţuitoare cărora natura le-a dat pentru apărare, iuţeala, ca de pildă, porumbeilor. Sînt, dimpotrivă, altele, cărora le-a acordat drept armă veninul. Unora le-a dat, pe deasupra o înfăţişare hidoasă şi sălbatecă, ochi înfiorători şi glas înspăimîntător, ba a mai sădit şi fuga instinctivă de ele". (p. 43).

In contrast cu toate celelalte vieţuitoare „numai omul apare pe lume astfel dotat încît multă vreme depinde cu totul de ajutorul altuia. Nu ştie nici să vorbească, nici să meargă, nici să-şi agonisească hrana, nefăcînd altceva decît să implore, prin ţipete ajutor".

Pentru a arăta că omul a fost făcut pentru concordie şi prietenie, Erasm, arată că: „De aceea nu i-a dat o înfăţişare hidoasă şi înspăimîntătoare, ca celorlalte vieţuitoare, ci blîndă şi senină purtînd pe ea semnele iubirii şi ale afecţiunii. I-a dat apoi ochi prietenoşi şi în ei reflexele sufletului. I-a dat cuprinderea braţelor pentru îmbrăţişare. I-a dat simţul sărutului... Numai lui i-a acordat risul, dovada voioşiei. Numai lui i-a dăruit lacrimile, simbol al îndurării şi milei. In sfîrşit, chiar vocea i-a dat-o, nu ameninţătoare şi înspăimîntătoare, ca fiarelor, ci prietenoasă şi blîndă" (p. 44).

Din aceste motive războiul „ţine de natura fiarelor, nu a oamenilor". „Dar a lupta cu arme ni se pare mai mult decît animalic, mai mult decît bestial". De ce ? Fiind că „nici chiar fiarele nu sînt toate agresive — căci sînt între ele şi inofensive, ca cerbii şi iepurii— ci numai cele mai sălbatice dintre toate, ca leii, lupii, tigrii.

Totuşi, nici acestea nu se luptă între ele ca noi. Cîinele nu mănîncă nici cînd carne de cîine, leii nu se luptă între ei. Intre balaur şi balaur există pace. Intre animalele veninoase este bună înţelegere".

Dar ce să spunem noi cei de azi, cînd se află armele de distrugere în masă, armele atomice? Marele învăţat ne mai dă şi un îngrozitor tablou al războiului. Nu-l mai reproduc, fiind că ori cît de înfiorător ar părea, el rămîne totuşi numai „floare la ureche", pe lîngă ceea ce omenirea a văzut la Hiroşima şi Nagasaki. Mai bine dau aici tabloul pe care, Erasm îl dă păcii. „In timp de pace, ca şi cum asupra lumii ar străluci o nouă primăvară, se cultivă ogoarele, grădinile reînverzesc, pasc turme zburdalnice, se clădesc ferme, se construiesc oraşe noi, cele ruinate se restaurează, se împodobesc şi se măresc cele construite, bogăţiile cresc, plăcerile sporesc, legile au deplină forţă, înfloreşte arta guvernării, religia este plină de strălucire, dreptatea este respectată, omenia este preţuită, măiestria meşteşugarilor se perfecţionează, cîştigul celor săraci este mai mare, belşugul celor bogaţi este mai strălucitor" (p. 57).

Şi numai din reproducerile pe care le-am făcut se pot încredinţa cetitorii „Telegrafului Romîn", cît de interesante şi de actuale sînt „paginile alese" ale lui Erasmus din Rotterdam. Sînt sigur că se vor grăbi să le citească în întregime.

Trebuie să constatăm că marele învăţat cu toată rîvna pe care a avut-o pentru instaurarea păcii în lume, totuşi n-a reuşit: războaiele au bîntuit şi în timpul vieţii lui şi au urmat şi după aceea, nestingherite. „Jeluirea păcii alungată şi lovită din toate părţile", a continuat pînă în vremea noastră, cînd omenirea pentru prima dată în istorie, e pe cale să ajungă la o viaţă fără războaie, la o viaţă cu adevărat demnă de om.

A. RADU

Unitatea popoarelor, chezăşia biruinţei păcii

Valul de protest stîrnit de sute şi sute de milioane de oameni, nu numai din lagărul socialist ci şi din statele capitaliste, arată că **opinia publică mondială** este ferm pe punctul de vedere al **coexistenţei paşnice,** al **păcii,** al potrivniciei faţă de aţîţătorii la război, este categoric **împotriva războiului.**

Acţiunea pentru convingerea tuturor oamenilor conştienţi şi cinstiţi, că bunul cel mai de preţ pe care trebuie să-l cucerească omenirea este PACEA, trebuie sporită şi întărită. Voinţa de pace a tuturor oamenilor cinstiţi din lume trebuie să devină tot mai hotărîtă şi mai puternic afirmată.

Ştiinţa şi tehnica au dăruit omenirii puteri nebănuit de mari. Este absurd şi monstruos lucru, ca aceste forţe să fie fo-

(Continuare în pag. 2)

Unitatea popoarelor, chezăşia biruinţei păcii

(Urmare din pag. 1)

losite pentru a arunca omenirea într-o prăpastie fără fund. Din contră, ele trebuie puse în slujba vieţii, a îmbogăţirii acesteia, pentru a o îmbunătăţi şi înfrumuseţa, pentru a o urca pe culmile cele mai înalte ale culturii şi civilizaţiei, pentru a o ajuta să-şi găsească, cu un ceas mai de vreme, mult dorita fericire.

Omenirea conştientă şi cinstită urmăreşte astăzi să atingă ţelurile cele mai măreţe, pe care i le-a pus vreodată istoria în faţă. Prin atitudine hotărîtă şi activă în cucerirea acestor ţeluri, omenirea va face să se trezească la realitate toţi făuritorii de bombe atomice şi cu hidrogen, va împiedica dezlănţuirea unei îngrozitoare hore a sîngelui şi a morţii. Omenirea vrea să trăiască şi va trăi. Voinţa ei pentru menţinerea şi întărirea păcii va triumfa. Cu o singură condiţie: Omenirea să fie **trează, solidară şi fermă. Unitatea popoarelor este chezăşia nezdruncinată a biruinţei păcii asupra războiului!...** Este **singura cale** ce duce la biruinţa binelui asupra răului!...

Despre necesitatea solidarităţii frăţeşti dintre oameni şi despre folosul deosebit de mare al unităţii solidare, grăieşte — între alţi Sf. Părinţi şi scriitori bisericeşti — deosebit de frumos şi de convingător Sf. Vasile cel Mare, alesul vlăstar al Bisericii din Cezareea Capadochiei.

Sf. Vasile cel Mare pune în deplină lumină adevărul, că viaţa omenească prin însăşi firea ei nu poate avea desfăşurare sănătoasă şi rodnică, decît prin solidarizarea frăţească a tuturor oamenilor.

Omul este o fiinţă sociabilă, adică avînd din capul locului rostul de a trăi nu singur şi izolat de ceilalţi oameni, ci în obşte. Fiind un mădular al obştei, o parte a unui întreg: obştea, omul nu este o fiinţă îndestulătoare sieşi, adecă el singur cu puterile sale proprii nu-i în stare să-şi asigure satisfacerea tuturor nevoilor legate de viaţa sa şi de atingerea ţintei sale. Din contră, prin felul în care este alcătuită firea sa, omul este avizat la altul, are neapărată nevoie de sprijinul semenilor săi: „Nimic nu este atît de propriu firii noastre — zice marele capadochian — decît a comunica între noi şi a ne folosi unii de alţii" (Regulele tratate pe scurt, 3). Cu o putere de pătrundere şi cu un simţ al realităţii vrednice să fie pomenite, Sf. Părinte vorbeşte simplu şi tocmai prin aceasta deosebit de convingător: Că omul este avizat la semenii săi — zice el — se vede mai întîi din faptul, că nu-şi poate asigura singur nici cele de trebuinţă trupului său. In privinţa aceasta, oamenii se întregesc unii pe alţii la fel cum se întregesc reciproc mădularele trupului omenesc. Nu numai că nu are fiecare puterile necesare împlinirii trebuinţelor vieţii, dar puterea de care dispune fiecare ins nu poate fi desfăşurată şi prefăcută în rodnicie de folos, dacă nu intervine ajutorul semenilor săi. Fiecare are lipsă de ajutorul semenului său şi în acelaşi timp se revanşează întregindu-l pe acesta prin ajutorul pe care i-l oferă: „Mai întîi nici unul dintre noi nu-şi este suficient sieşi pentru cele trebuitoare trupului, ci în agonisirea celor trebuincioase trupului avem lipsă unii de alţii. Căci precum piciorul are o putere, dar îi lipseşte alta, şi astfel fără ajutorul celorlalte mădulare nu-şi găseşte lucrarea potrivită sau îndestulătoare sieşi spre conservare, nici nu are în ea împlinirea a ceea ce îi lipseşte, tot la fel şi în viaţa fiecărui ins în parte chiar şi ceea ce avem ne devine nefolositor şi ceea ce ne lipseşte este cu neputinţă de agonisit. Căci Ziditorul Dumnezeu **ne-a rînduit să avem lipsă unii de alţii,** precum este scris (Ecl. XIII, 20), **ca să ne unim întreolaltă"** (Regule tratate pe scurt, Răsp. 7).

Infrăţirea răspunde unei nevoi firești. Ea are foloasele sale, pe care viaţa şi osteneala de unul singur în atingerea unei ţinte nu le poate nicidecum înlocui. Lucrul acesta se desprinde cel puţin indirect — dacă nu de-a dreptul — din următoarele ziceri ale Sf. Vasile cel Mare cu privire la viaţa de obşte: „In multe privinţe ştiu că este mai de folos petrecerea cu mai mulţi" (Regule tratate pe scurt, Răsp. 7)... „In singurătate nu-şi va cunoaşte nimeni uşor scăderile sale, neavînd pe cineva să-l mustre şi să-l îndrepte cu blîndeţe şi cu bunătate.. Şi multe porunci se împlinesc mai uşor de către mulţi, iar de unul, nu" (ibidem). De asemenea: „spre păstrarea bunurilor date nouă de la Dumnezeu, este mai de folos viaţa obştească decît singurătatea... La fel, cel ce lucrează bine are, în cercarea sa şi aprobarea faptelor sale de către mai mulţi, un temei de mai multă siguranţă" (ibidem).

Din cele de mai sus nu-i greu să deslușim învățătura deosebit de folositoare pentru zilele noastre: Tot ceea ce este de folos vieţii noastre se dobîndeşte, se sporeşte şi se păstrează numai prin sprijinirea reciprocă a oamenilor, numai prin frăţească solidarizare într-o unitate de nezdruncinat. De unde rezultă, că şi menţinerea şi consolidarea supremului bun al vieţii noastre: PACEA, se poate cuceri tot numai printr-o unire trainică şi de neînfrînt a tuturor popoarelor din lume. De asemenea, înlăturarea primejdiei unui nou război nu se poate dobîndi decît tot pe aceeaşi cale!...

C. Sîrbu

La Adormirea Maicii Domnului

Sfînta noastră Biserică dreptmăritoare a aşezat, în curgerea fiecărui an, mai multe sărbători întru cinstirea Prea Sfintei Fecioare Maria şi anume: la naşterea ei (8 septembrie), la intrarea ei în biserică (21 noiembrie), la 25 martie (Bunavestire) şi la 15 august (Adormirea ei întru Domnul). Fiii Bisericii îşi amintesc, în aceste sărbători, cu multă dragoste de tot ceea ce s-a săvîrşit, prin Sfînta Fecioară, pentru mîntuirea lor, pentru a noastră mîntuire.

Deşi, în aceste zile de aleasă prăznuire se înalţă rugăciuni oarecum mai stăruitoare către Maica Domnului, nu este totuşi slujbă creştinească de fiecare zi din an cînd să nu o pomenim şi să nu-i cerem a fi solitoare către Dumnezeu pentru împlinirea nenumăratelor noastre trebuinţe duhovniceşti. Chiar şi în ectenia mică de la sfintele slujbe: „pe prea sfîntă, prea curata, prea bine cuvîntata, mărita Stăpîna noastră, de Dumnezeu născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cu toţi sfinţii o pomenim", ca să ne fie spre ajutor în nevoinţele noastre către mîntuire.

Dar la 15 august, la Adormirea Maicii Domnului, cîntările bisericeşti sînt osebit de înălţătoare şi chiar mai ziditoare de suflet decît în alte răstimpuri ale anului, şi cu prilejul altor prazнice închinate Sfintei Fecioare. Atunci, „cea împodobită cu dumnezeiască mărire, sfînta şi lăudata Fecioară, la a ei pomenire pe toţi credincioşii la veselie (duhovnicească) adună" (Peasna I). De ce îi adună la bucurie duhovnicească tocmai la adormirea Sa întru Domnul? Pentru că întru Ea, „naşterea fecioreşte şi moartea arvuneşte viaţă; Ea este după naştere fecioară şi după moarte vie". (Irmos).

De adormirea Maicii Domnului şi „cerurile se bucură, şi oştile cele îngereşti se veselesc, şi tot pămîntul se bucură, cîntare de ieşire glăsuind Ei, maica Stăpînului tuturora, nenuntită întru tot Sfîntă Fecioară". Şi aceasta pentru că: Ea neamul cel omenesc l-a izbăvit de osîndirea strămoşilor (Hvalite). Dacă prin naşterea Sa „a împreunat cele de pe pămînt cu cele de sus", prin adormire „lumea nu a părăsit; mutatu-s-a la viaţă, fiind maica vieţii, şi cu rugăciunile Ei izbăveşte din moarte sufletele noastre". (Tropar).

Fiul Ei, Hristos Domnul, „i-a primit în preacuratele Sale mîini sufletul nevinovat". De aceea putem îndrăzni cu nădejde către Ea, în rugăciunile noastre, glăsuind cu îngerii: „Bucură-Te cea plină de dar, ... Domnul este cu Tine". „Pe Hristos Domnul, Fiul Tău şi Dumnezeul nostru roagă-l să mîntuiască sufletele noastre". (Hvalite).

D. Călugăr

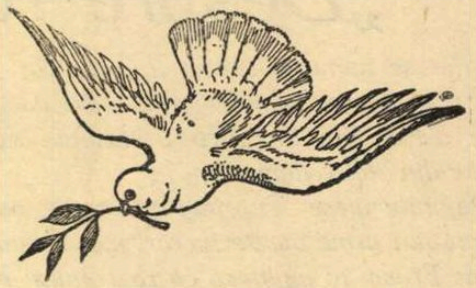

Sf. Ioan Gură de Aur despre rugăciune

Socotesc că nu este un lucru mai potrivit pentru mîntuirea noastră ca rugăciunea, dacă cineva se ştie folosi cum se cuvine de ea.

Rugăciunea este începătura bunătăţilor, temelia şi rădăcina vieţii creştine adevărate.

Pentru dobîndirea mîntuirii nu ajunge numai înfrînarea, fără alte fapte bune, nici numai jertfa, nici oricare altă bunătate, ci se cuvine toate împreună să lucreze la mîntuirea sufletului. Rugăciunea este rădăcină ascunsă (a bunătăţilor duhovniceşti). Precum munca ţine în siguranţă casa, aşa şi rugăciunea susţine viaţa noastră. Fără ea, nici un bun de mîntuire nu putem dobîndi. Drept aceia Sfîntul Pavel ne-o recomandă neîncetat, stăruind cu îndemnul: „fiţi răbdători în rugăciune" (Rom. XII, 13), „stăruiţi în rugăciune, priveghiaţi în ea cu mulţumită" (Col. IV, 2). In altă parte zice: „rugaţi-vă neîncetat". „Mulţumiţi pentru toate căci aceasta este voia lui Dumnezeu" (I Tes. 5, 17). In altă parte iarăşi zice: „Faceţi tot felul de rugăciuni şi de cereri, rugîndu-vă în toată vremea în duhul vostru şi stăruiţi întru aceasta cu toată răbdarea" (Ef. VI. 18). In felul acesta, ne chiamă adeseori cu glas dumnezeiesc căpetenia Apostolilor la stăruitoare rugăciune. Prin urmare, avînd în vedere cele ce ne învaţă cu privire la chipul cum să ne rugăm (se cuvine să urmăm acestor poveţe). Toţi creştinii au trebuinţă de rugăciune, după cum trebuinţă au pomii de apă. Căci, precum aceştia nu pot produce fructe, dacă nu îşi scot hrana cu rădăcinile lor, tot aşa nici noi nu putem aduce fructele preţioase ale bunei vieţuiri creştineşti, dacă nu ne vom înviora cu rugăciunea. Drept aceia, cînd ne ridicăm din pat, să ne întoarcem spre răsăritul soarelui, aducînd laudă lui Dumnezeu, asemenea cînd ne aşezăm la masă cuvine-se să ne rugăm şi ori de cîte ori e nevoie în timpul zilei să ne rugăm lui Dumnezeu, şi ziua s-o încheiem tot cu rugăciune.

Avînd în minte toate acestea să ne înarmăm cu rugăciunea şi cu cîntarea (duhovnicească) ca în toată bună vremea Dumnezeu milostivindu-se să ne arate vrednici de Impărăţia Sa.

Trad. Pr. S. Popescu

„Va veni o zi cînd tunurile nu vor mai fi decît piese de muzeu“

In 1849 prezidînd cel dintîi congres al păcii din lume un spirit luminos al Franţei Victor Hugo declarase: „Nu spun doar că pacea este realizabilă. Spun mai mult încă. Ea este inevitabilă. Va veni o zi cînd tunurile nu vor mai fi decît piese de muzeu, care vor fi arătate ca nişte instrumente barbare, va veni o zi cînd, văzînd aceste tunuri oamenii vor fi stupefiaţi de cîtă barbarie a putut să existe cîndva”.

Iubitorii de pace ştiu să aprecieze aceste gînduri ale unui mare cîntăreţ al înţelegerii dintre popoare. Ca un gest de omagiu cuvintele lui V. Hugo sînt aşezate la un loc de frunte în lucrarea „Vizita lui N. S. Hruşciov în Franţa” de L. Sărăţeanu, apărută în Bucureşti (1960). Vizita lui N. S. Hruşciov în Franţa este într-adevăr o nouă acţiune în sprijinul idealului, care este al omenirii de pretutindenea, în sprijinul păcii. „Politica unor contacte directe la cel mai înalt nivel şi-a arătat roadele în ce priveşte progresele pe tărîmul sporirii încrederii reciproce, al cunoaşterii şi al dezvoltării unui climat de colaborare internaţională. După război s-au acumulat multe probleme complexe în raporturile dintre state. Fiecare vizită, fiecare confruntare de poziţii la nivel înalt constituie un nou pas spre o pace durabilă, spre înţelegerea atît de dorită de popoare”. Opt sute de gazetari ascultau plini de emoţie cuvintele exponentului unei ţări care şi-a cîştigat un prestigiu uriaş în lume, în ce priveşte lupta împotriva războiului. „Mă uit în jurul meu în sală, zicea Hruşciov, văd mulţi oameni cu părul cărunt. Aţi făcut desigur războiul. Unii chiar amîndouă războaiele mondiale. Ştiţi prin urmare ce înseamnă războiul, cu tragediile şi pîrjolurile lui” (p. 9). Inşişi unii dintre slujitorii Bisericii, în frunte cu canonicul Kir, au judecat cu bun simţ, în spiritul realităţilor, şi au salutat cu căldură pe cel care venea în Franţa să proclame dreptul la pace al popoarelor. Ei doreau succes în discuţiile pentru relaţiile dintre popoare şi pentru destinderea internaţională. Intr-un cartier al oraşului Bordeaux o doamnă spunea: „Vă rog să credeţi că imensa majoritate a francezilor, sînt din tot sufletul alături de lupta pentru ca pe lume să fie linişte şi pentru ca oamenii să nu se mai măcelărească”.

Spunea N. S. Hruşciov că „Dacă Uniunea Sovietică şi Franţa, care sînt două dintre cele mai mari state din Europa, îşi vor uni eforturile cu toate celelalte state care se pronunţă pentru pace, va fi creată o baricadă de netrecut pentru o nouă agresiune şi pentru un nou război în Europa”.

Francezii au înţeles limpede dezastrul pe care l-ar implica un război nou. Militînd în acest sens ei au găsit imagini dintre cele mai variate. In gazetele franceze ale lunii martie 1960 se puteau citi articole de fond avînd ca titlu: „La răscruce de istorie”, „Către orizontul luminii”, „Către un mîine al păcii”, „Generalii în uzine”, „Armele la fiare vechi”, „Tunurile în muzeu”.

In avîntul pentru statornicirea păcii în lume, vizita premierului sovietic N. S. Hruşciov în Franţa a constituit un pas însemnat. Documentele care însoţesc comunicatul final anunţă între altele: un acord cu privire la utilizarea energiei atomice în scopuri paşnice. Destinderea şi umanizarea relaţiilor internaţionale sînt un alt rezultat sigur în drumul care duce spre ceasul cînd tunurile nu vor mai fi decît piese de muzeu.

N. Neaga

„Ucenicul pe care îl iubea Iisus“

Ioan 21, 20

Cuvintele de mai sus apar adesea în cursul citirii Evangheliei a 4-a. Sub aceste cuvinte se ascunde însuşi autorul acestei Evanghelii, Sf. Apostol şi Evanghelist Ioan, a cărei pomenire Biserica noastră a trecut-o în calendarul ei încă din vechime în ziua de 26 septembrie, cu prilejul adormirii sale întru Domnul. Sf. Ioan a făcut parte din ceata celor 12 ucenici şi apostoli ai Domnului Iisus Hristos şi era cel mai tînăr dintre ei. De aceea în icoane este zugrăvit de cele mai multe ori fără barbă. Fiind cel mai tînăr, era şi cel mai curat şi mai gata spre tot lucrul bun, din care pricină dragostea Invăţătorului său s-a revărsat parcă mai din plin asupra lui.

Sf. Apostol Ioan era fiul lui Zevedei, un pescar mai de seamă dintr-o cetate oarecare — probabil Betsaida — de pe malul marelui lac al Tiberiadei. Mama lui se chema Salomea şi a făcut parte din grupul de femei pioase, sau mironosiţe — cum se vor numi ele după moartea şi învierea Domnului — care au însoţit pe Mîntuitorul în tot timpul petrecerii Sale pe pămînt. Alături de fratele său mai mare Iacob, şi de ceilalţi ucenici ai lui Iisus, Ioan a fost martor la învăţătura şi faptele minunate săvîrşite de Mîntuitorul Iisus Hristos pe pămîntul Palestinei. Ne încredinţează chiar el de acest lucru în prima sa epistolă cînd zice: „Ce era dintru început, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi mîinile noastre au pipăit, despre cuvîntul vieţii... ce am văzut şi am auzit aceea vă vestim” (I Ioan 1, 1. 3).

Ioan şi Iacob, cei doi fii ai lui Zevedei, sînt numiţi de Iisus „fiii tunetului”, poate din cauza firii lor aprinse şi a zelului cu care urmau pe Iisus, poate şi pentru că cer să coboare foc din cer peste samariteni. Aşa se face că amîndoi aceşti fraţi precum şi Simon Petru au fost singurii martori, dintre cei doisprezece ucenici, ai învierii fiicei lui Iair (Luca 8, 51), ai Schimbării la faţă a Domnului (Matei 17, 1), ai zbuciumului lui Iisus din grădina Ghetsimani în preajma răstignirii Sale (Matei 26, 37—38), ş. a. In noaptea în care Iisus este prins, Ioan îl urmează îndeaproape pînă în curtea arhiereului Caiafa şi apoi pînă sub crucea de pe Golgota, unde primeşte porunca de la Invăţătorul său de a lua în grija sa pe Maica Domnului (Ioan 19, 27).

In dimineaţa zilei în care a înviat Domnul împreună cu Petru, Apostolul Ioan aleargă la mormînt, ajungînd înaintea lui Petru căci era mai iute de picior, şi, pe baza constatărilor făcute la faţa locului, se convinge că Iisus a înviat. Tot Ioan este acela care recunoaşte primul, dintre mai mulţi Apostoli care pescuiau pe lacul Tiberiadei, pe Iisus care li s-a arătat lor viu după Invierea Sa (Ioan 21, 7).

După Inălţarea Domnului şi după Pogorîrea Duhului Sfînt mai ales, Sf. Apostol Ioan contribuie mult alături de ceilalţi Apostoli la înfiriparea şi întărirea Bisericii creştine din Ierusalim şi împrejurimi. Astfel, împreună cu Sf. Apostol Petru vindecă pe ologul care cerşea la uşa templului ce se chiamă „Frumoasă” (F. Ap. 3, 2). Tot împreună propovăduiau la templul din Ierusalim „cele ce au văzut şi au auzit”, încît cei ce îi ascultau se mirau de ei ştiindu-i „că sînt oameni necărturari şi din popor” (F. Ap. 4, 13) şi tot pe amîndoi îi vedem arestaţi şi eliberaţi, iar mai tîrziu, după uciderea Sf. arhidiacon Ştefan coborînd în Samaria, împărtăşindu-le creştinilor de acolo Duhul Sfînt şi hirotonindu-le preoţi (F. Ap. 8, 17).

In jurul anului 51 d. Hr., cînd are loc Sinodul Apostolic, găsim pe Sf. Ioan tot la Ierusalim, fiind socotit unul dintre stîlpii bisericii din aceea vreme, alături de Petru şi Iacob, după cum ne informează Sf. Ap. Pavel într-una din epistolele sale (Gal. 2, 9).

A doua parte a vieţii sale, Sf. Ap. Ioan şi-o petrece în oraşul Efes, capitala provinciei romane Asia, unde se stabileşte — după presupunerile celor mai mulţi cercetători — în timpul marelui război iudaic (anul 66—70 d. Hr.) sau după dărîmarea Ierusalimului (anul 70 d. Hr.). De aici, Sf. Ap. Ioan se îngrijeşte de viaţa comunităţilor creştine amintite în Apocalipsă: Efes, Tiatira, Smirna, Pergam, Sardes, Filadelfia, Laodiceea, ş. a. Pentru vîrsta sa înaintată şi pentru marea sa grijă pe care o avea ca păstor de suflete, Sf. Apostol Ioan era cunoscut şi sub numele de „bătrînul”, după cum chiar personal se intitulează în a doua şi a treia sa epistolă. Impăratul Domiţian (81—96 d. Hr.) exilează pe Sf. Ioan în insula Patmos. Cît a stat acolo nu ştim, ştim doar atît că după moartea amintitului împărat Sf. Ap. Ioan se reîntoarce la Efes unde adoarme în Domnul la adînci bătrîneţe — fiind cam de 100 ani — în timpul împăratului Traian (98—117). Presimţind sfîrşitul zilelor sale, se spune că Sf. Ap. Ioan într-o Duminică, după ce a dat binecuvîntarea de încheiere a slujbei dumnezeeşti, a luat cu sine pe diaconul Verus şi încă doi oameni cu hîrleţe şi a ieşit cu ei la marginea Efesului unde puse să se sape o groapă. Cînd groapa a fost gata, Sf. Ioan îşi aşterne în ea hainele cele mai de deasupra, se roagă îndelung şi, zicînd celor ce erau cu el: „Pace vouă, fraţilor”, se aşează în ea şi-şi dă sufletul.

După cum citim în revista săptămînală „Contemporanul”, care apare la Bucureşti, nr. 12 din 26 III 1958, în zilele noastre se fac mari săpături pentru a se scoate la lumină vechiul oraş Efes. Printre altele s-a scos la iveală şi basilica Sf. Ioan, zidită de împăratul Justinian pe locul unde s-a crezut că este mormîntul Sf. Apostol şi Evanghelist Ioan.

Fericitul Ieronim ne spune în una din cărţile sale, că atunci cînd Sf. Ioan a ajuns la adînci bătrîneţe, cînd ucenicii lui îl purtau de braţ şi cînd gura lui nu mai rostea multe cuvinte, singura lui predică era aceasta: „Copiii mei, iubiţi-vă unul pe altul!”. Intrebat fiind de ce se rezumă numai la aceste cuvinte, Sf. Ap. Ioan răspunde: „Pentru că aceasta este porunca Domnului şi păzind-o pe ea vă este de ajuns”.

Intr-adevăr, învrednicindu-se să stea cu capul pe pieptul Invăţătorului său iubit, precum şi cu alte prilejuri, Sf. Apostol şi Evanghelist Ioan a simţit din plin dragostea fierbinte pentru noi oamenii a Mîntuitorului Iisus Hristos, s-a pătruns de ea şi a propovăduit-o cu timp şi fără timp. Ne convingem de acest lucru dacă citim mai cu luare aminte cele cinci scrieri rămase de la el: Evanghelia sa, cele trei epistole şi Apocalipsa, în care vedem că se vorbeşte despre dragoste, dragostea de Dumnezeu şi dragostea de oameni, aproape la tot pasul.

„Dumnezeu este dragoste — ne încredinţează Sf. Ioan — şi cel ce petrece în dragoste în Dumnezeu petrece şi Dumnezeu într-însul” (I Ioan 4, 16). Şi mai departe: „Noi îl iubim pe El (pe Dumnezeu) pentru că El ne-a iubit mai întîi pe noi” (I Ioan 4, 19). Dragostea noastră către Dumnezeu, deci, este o dragoste-răspuns la marea dragoste pe care Dumnezeu ne-a arătat-o mai întîi.

Sf. Ap. Ioan face din dragostea către aproapele porunca de frunte a Mîntuitorului: „De mă iubeşte cineva pe mine — ne învaţă Mîntuitorul în Evanghelia după Ioan — cuvîntul meu va păzi şi Tatăl meu îl va iubi pe el” (Ioan 14, 23). Şi: „De veţi păzi poruncile mele, veţi rămîne întru dragostea mea, precum eu am păzit poruncile Tatălui meu şi rămîn întru dragostea lui” (Ioan 15, 10). Dragostea către Dumnezeu deci se dovedeşte prin păzirea poruncilor Lui; adică cineva iubeşte pe Dumnezeu numai în măsura în care împlineşte voia Lui şi împlineşte voia Lui numai în măsura în care-L iubeşte. „Cel ce are poruncile mele şi le păzeşte pe ele acela mă iubeşte” (Ioan 14, 21). Dragostea pe care o avem către Dumnezeu, Mîntuitorul Iisus Hristos ne cere să i-o dăruim prin mijlocirea poruncilor Sale. Iar „porunca mea — zice Domnul — aceasta

Nu ce intră în gură spurcă...

Aceste cuvinte le spune Mîntuitorul însuși. Le auzim adeseori în gura credincioșilor cînd e vorba de post. Cei ce le folosesc zic că Mîntuitorul cînd a spus aceste cuvinte: „Nu ce intră în gură spurcă pe om" (Matei 15, 11) a desființat postul. E adevărată această părere sau nu? Ca să vedem dacă e adevărată sau nu, întîi să luăm textul întreg și apoi să vedem ce spune Mîntuitorul despre post în altă parte.

In textul de la Matei 15 cărturarii și fariseii învinuiesc pe Apostolii Mîntuitorului că „mănîncă pîine" fără a-și spăla mîinile. Se știe că la Iudei se făcea deosebire între mîncări curate și mîncări spurcate. S. ex. carnea de porc era oprită, tot cel ce mînca astfel de carne se zicea că s-a spurcat. Tot așa era poruncă să mănînci cu mîinile spălate. Cel ce mînca cu mîini nespălate de asemenea era socotit spurcat. Așadar în pîra cărturarilor nu era vorba de post, ci era vorba de credința că ucenicii lui Iisus s-ar fi spurcat mîncînd cu mîinile nespălate.

Mîntuitorul le răspunde: „Nu ce întră în gură spurcă pe om...", adică nici un fel de mîncare nu poate spurca pe cel ce o mănîncă, chiar dacă nu se spală pe mîini înainte de mîncare. In felul acesta Mîntuitorul înlătura deosebirea ce o făceau iudeii între mîncări curate și mîncări spurcate. După învățătura Mîntuitorului toate mîncările sînt bune. Și Sf. Apostol Pavel ne încredințează că „nimic nu e spurcat prin sine", că „toate sînt curate" (Rom. 14, 14, 20).

Fără nici o îndoială că spălarea mîinilor înainte de mîncare este o rînduială bună, pe care noi o și împlinim pentru curățenie și sănătate ea însă nu ne poate curăți sufletul. Nespălarea e de condamnat, nu pentru că ne-ar spurca sufletul, ci pentru că primejduiește sănătatea trupului.

Mîntuitorul așadar nu desființează postul, ci desființează împărțirea în mîncări curate și mîncări spurcate. Pentru creștini toate mîncările sînt curate, căci toate cele bune de mîncat sînt date de Dumnezeu ca să fie mîncate.

Cineva ar putea întreba: dacă mîncările de dulce nu ne spurcă, atunci de ce postim? Răspundem: postim pentru că însuși Mîntuitorul a postit patruzeci de zile (Matei 4, 2). Postim pentru că și Sf. Apostoli au postit (II Cor. 11, 27; Fapt. Ap. 13, 2). Postim pentru că însuși Mîntuitorul a spus că anumiți „demoni" ies numai cu post și rugăciune și ne-a învățat cum să postim (Matei 6, 17; Mc. 9, 29). Postim pentru că Sf. Ap. Pavel îndeamnă pe creștini la post și rugăciune (I Cor. 7, 5).

Postul potolește aprinderile trupului și ne ajută să scăpăm de „demonii" multor păcate, mai ales ale păcatelor trupești. Postul e o înfrînare pentru Dumnezeu, o mică jertfă pe care o aducem ca mulțumire pentru patimile și jertfa Mîntuitorului. El și-a dat viața pentru noi și noi să nu facem nici jertfa postului?

Tocmai pentru că noi nu socotim că mîncarea sau nemîncarea osîndește sau mîntuiește pe cineva, cerem ca postul să fie însoțit și de o viață curată, de o luptă aprigă împotriva păcatelor și o osteneală de întărire în faptele bune. Postul singur nu ne mîntuie, dar el ne ajută în lupta noastră, ne ușurează biruința.

Un om, care urcă pe munte, oare ia în spinare poveri mari? Nu. El ia numai hainele și mîncarea de trebuință. Cu cît e mai ușor cu atît urcă mai repede. Așa e și cu creștinul, care vrea să urce spre o viață curată. Nu se împovărează, ci se face mai ușor prin post, ca să ajungă mai repede acolo unde vrea.

Să nu înțelegem greșit cuvîntul Mîntuitorului, ci așa cum l-a înțeles El. E drept: „nu ce întră pe gură spurcă pe om", adică nici un fel de mîncare nu poate spurca pe creștin. Toate mîncările sînt curate. Dar nu voi fi nici rob al pîntecelui, ci voi fi stăpîn peste poftele firii. Mîntuitorul și Sf. Apostoli au postit și ne învață să postim, că postul ne ajută să ne domolim poftele trupești și să ducem lupta împotriva păcatului și pentru cele bune cu mai multă ușurință. De aceea s-a zis: Cel ce nu poate ține postul de bucate, nu poate ține nici postul de păcate.

N. M.

La Agîrbiciu

Agîrbiciul e o parohie, care îmbrățișează credincioși din „cele două strane", înfrățiți în aceeași biserică. E o turmă dreptcredincioasă cu un păstor, Pr. paroh Amos Basarab. Familia aceasta și-a prăznuit împlinirea a 100 ani de la zidirea bisericii ortodoxe. Acest praznic a fost cinstit de *I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae* în duminica din 29 mai a. c., o săptămînă înainte de sorocul celor 100 ani pentru că la Rusalii I.P.S. Sa a slujit la Sibiu.

Primit în fața bisericii de credincioșii parohiei și soborul preoților, în frunte cu P. C. prot. Boeru (Mediaș), I. P. S. Sa învită pe toți la rugăciune pentru frați, pentru țară, pentru pace. Sf. Liturghie a fost slujită de I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, înconjurat de soborul preoților și diaconilor.

La priceasnă a predicat pr. prof. *N. Mladin*, care a arătat că Iisus Hristos s-a rugat pentru unitatea Bisericii, că această unitate s-a împlinit între credincioșii din Ardeal și din această parohie, că ea trebuie păstrată și întărită. De asemenea a îndemnat la unitate în trebile obștești, în muncă pentru bunăstarea tuturor.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, preotul paroh *Amos Basarab* amintește de împlinirea a 100 ani de la zidirea bisericii, care a fost sfințită de mitropolitul Andrei Șaguna și mulțumește I. P. S. Sale pentru că a cinstit parohia cu această vizită.

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae *spune între altele că Mîntuitorul a cuprins toată legea creștinească în porunca iubirii de Dumnezeu și de aproapele. Viața veșnică începe pe pămînt și constă în a cunoaște pe Dumnezeu, ca Tată al nostru și pe oameni ca frați, întrucît toți sîntem fiii lui Dumnezeu. Dacă cunoaștem pe Dummnezeu-Tatăl ne silim să împlinim poruncile lui, iar dacă vedem în fiecare om un frate, atunci nu facem nici o deosebire între oameni, că unul e de un neam, altul e de alt neam, unul de o culoare a feței, altul de altă culoare, ci trăim în pace și prietenie cu toți frații noștri. Rusaliile ne arată că Dumnezeu binecuvintează toate limbile pămîntului.*

Mîntuitorul ne-a învățat cum să ne purtăm față de Dumnezeu și față de oameni. El a ascultat de Tatăl, primind chiar și moartea pe Cruce. El s-a jertfit pentru mîntuirea oamenilor.

Laudă apoi pe credincioși pentru că au împodobit biserica. Spune că podoaba cea mai frumoasă a bisericii sînt credincioșii înșiși, care aici se roagă pentru sine și frații lor, pentru patria noastră și pacea a toată lumea.

Un bun creștin e și un bun cetățean al patriei. Cel ce umblă pe drumul iubirii de Dumnezeu și de frate, iubirii de patrie, acela umblă pe drumul păcii, plăcut și lui Dumnezeu și oamenilor.

După ce a binecuvîntat pe credincioși și a vizitat și cealaltă biserică, I. P. S. Sa s-a întors la Sibiu.

M.

Heruvic

Noi ca Heruvimii
Pe Domnul mărim
Și ca Serafimii
Taină-nchipuim.

Sfintei Făcătoare
De viață, Treimi,
Înălțăm cîntare
Imn de Heruvimi.

Cîntare-ntreită
Sfîntă înălțăm
Intreit slăvită
Pururi aducem.

Grija cea lumească (Viața păcătoasă)
Să o lepădăm
Și gîndirea noastră
Spre cer s-o-nălțăm!

Ca pe Impăratul

Ca pe împăratul
Tuturor primim
Pe Cel Nevăzut
Noi îl preamărim.

Pe-mpăratul Slavei
Il întîmpinăm
Și cu sfinții îngeri
Slavă Ii cîntăm.

In imne prea-nalte
Mărim slava Sa
Și-i cîntăm de-a pururi:
A L I L U I A!

Pr. Al. Gherghel

„Ucenicul pe care îl iubea Iisus"

(Urmare din pag. 3)

este ca să vă iubiți unul pe altul, precum și eu v-am iubit pe voi" (Ioan 15, 12). Aceste cuvinte cuprind un mare adevăr, deosebit de important pentru viața noastră creștină, și anume acela că dragostea noastră către Dumnezeu trece prin aproapele, că Iisus, Domnul nostru, ne poruncește să-l iubim în semenii noștri.

Sf. Ap. Ioan a înțeles din plin acest mare adevăr pe care îl explică tuturor creștinilor în cuvinte ca acestea: „De va zice cineva: Iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urește *este mincinos*, pentru că cel ce nu iubește pe fratele său pe care îl vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu pe care nu-l vede? Și noi această poruncă o avem de la dînsul (de la Iisus Hristos): „Cel ce iubește pe Dumnezeu să iubească și pe fratele său" (I Ioan 4, 20—21). „Cel ce are bunurile acestei lumi și vede pe fratele său avînd trebuință și își închide inima față de el, cum rămîne în acela dragostea lui Dumnezeu"? se întreabă Sf. Ioan în altă parte (I Ioan 3, 17). De aceea Apostolul îndeamnă cu toată tăria: „Fiii mei să *nu iubim numai cu cuvîntul sau cu limba, ci cu fapta și cu adevărul*" (I Ioan 3, 18), cuvinte care vor să ne arate că dragostea noastră către aproapele nu trebuie să se reducă la niște declarații dulcegi și spumoase, ci ea trebuie să fie activă, lucrătoare prin fapte bune, mergînd pînă acolo încît să ne punem chiar sufletul pentru semenii noștri, cum ne învață tot Sf. Apostol Ioan (I Ioan 3 16).

*

Să luăm deci și noi aminte la viața Sf. Apostol și Evanghelist Ioan și să ne pătrundem de dragostea de Dumnezeu și de semeni pe care el atît de mult a trăit-o și a propovăduit-o, bine știind că acolo unde este dragoste multă, acolo este apropiere între oameni, este colaborare frățească, este muncă cinstită, este, mai ales, pace, pentru care atît de mult se străduiesc astăzi toți oamenii de bine din întreaga lume. Numai lucrînd așa vom cinsti cu adevărat amintirea fericitei adormiri întru Domnul a Sf. Apostol și Evanghelist Ioan, ucenicul iubit al Domnului.

Gh. Papuc

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

ANUL 108 Sibiu, 1 august 1960 Nr. 29—30

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Zări luminoase spre viitor

Regimul democrat popular a descătușat puterile creatoare ale poporului nostru. O dovadă mai presus de orice putință de tăgăduire o constituie Directivele Congresului al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn (20—25 iunie 1960), partid pe care un bine inspirat poet al nostru l-a numit cu drept cuvînt: „Stegar al zborului spre astre / Și al fericirii pe pămînt" (Dan Deșliu). Aceste Directive cuprind un bilanț măreț și totodată un și mai măreț program de înflorire a patriei noastre. Ele propun poporului nostru și voinței lui de a desăvîrși construirea socialismului — o țintă măreață. Transformarea lor în viață va ridica în fața ochilor noștri chipul viitor al Romîniei.

Cu ocazia bilanțului prilejuit de Congres, poporul nostru muncitor a putut trece sub privirile sale, cu bucurie și mulțumire deosebită, marile sale succese obținute sub conducerea înțeleaptă a partidului. Ele sînt rezultatul, rodul unei susținute munci constructive, rod care se întruchipează în măreața cucerire a poporului, consfințită de Congres: biruința socialismului în patria noastră.

Este un bilanț întăritor, care pune în mișcare puterile. Succesele de pînă acum sînt garanția tare a biruințelor de mîine. De fapt, oamenilor muncii le insuflă o mare încredere faptul, că ceea ce în urmă cu cinci ani erau sarcini trasate de Congresul al II-lea al partidului, astăzi sînt înfăptuiri vii sub formă de fabrici și uzine noi, centrale electrice, sonde, mine, zeci de mii de tractoare și mașini agricole, școli, așezăminte culturale și sanitare.

Aceste înfăptuiri vii întăresc încrederea în om, în puterile de înfăptuire ale poporului. Ele întrețin conștiința trează a ceea ce trebuie să se facă și a ceea ce poate să se facă. Ele dau poporului încredere sporită în drumul pe care și l-a ales.

Poporul a luat cunoștință cu mîndrie de bilanțul succeselor obținute de la cel de-al II-lea Congres al partidului pînă astăzi, din Raportul Comitetului Central prezentat la Congres de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej. Acest bilanț ne-a arătat că țara noastră cunoaște mari succese în construirea socialismului, datorită conducerii înțelepte a partidului și avîntului creator al maselor. Aceste succese au dus la ridicarea bunăstării poporului, la dezvoltarea economică și culturală, la satisfacerea intereselor vitale ale oamenilor muncii.

Dar mai presus de orice, înfățișînd prin graiul cifrelor munca și drumul poporului nostru, Raportul cuprinde un minunat aspect din puternica ofensivă pașnică a socialismului. El constituie cel mai adînc și mai înțelept înțeles al Raportului: — măreția și frumusețea morală a străduinței curate și neobosite pentru viață, pentru îmbunătățirea și înfrumusețarea ei. Tocmai prin acest aspect Raportul este și o necruțătoare vestejire a imperialiștilor, care — de dragul satisfacerii intereselor lor josnice — vor să dezlănțuie un nou măcel al lumii întregi.

Dezvoltarea atît de mare a puterilor de înfăptuiri ale poporului nostru nu se oprește la succesele obținute pînă în prezent. Căci Congresul a adoptat planul de înfăptuiri pînă în 1965 și un plan de perspectivă pînă în 1975.

După ce a analizat adînc și pe toate fețele dezvoltarea noastră socialistă de pînă acum, Raportul a trasat sarcinile viitoare — economice, politice și culturale — menite să ducă în patria noastră cît mai curînd la victoria deplină, la desăvîrșirea socialismului. El subliniază că sarcina principală a planului economic pe perioada de 6 ani (1960—1965) este dezvoltarea bazei tehnico-materiale a socialismului, creșterea grabnică a forțelor de producție, în vederea desăvîrșirii construcției socialiste în patria noastră. Insemnătatea planului de 6 ani constă tocmai în faptul, că îndeplinirea sa cu succes va asigura o nouă creștere a forțelor de producție și a productivității muncii pe baza tehnicii înaintate. Or, prin aceasta deschide calea spre împlinirea deplină a socialismului.

Adoptînd sarcinile de viitor expuse în Raportul Comitetului Central și în Directivele cu privire la planul de 6 ani și la schița programului economic de perspectivă pe 15 ani, **Congresul a deschis înaintea poporului zări luminoase spre viitor.**

Hotărîrile Congresului îngăduie poporului nostru să întrevadă cu limpezime **ziua sa luminoasă de mîine.** La capătul planului de 6 ani, țara noastră, a cărei producție de oțel ajungea în 1938 abia la 280.000 tone, va produce 3.300.000 tone de oțel pe an; de asemenea, țara noastră va număra 100.000 de tractoare. Sporul de putere instalată în centrale electrice prevăzut pînă în 1965 reprezintă de peste 3 ori mai mult decît întreaga putere instalată în timpul regimului burghezo-moșieresc. Dacă de pe acum noile blocuri de locuințe schimbă înfățișarea orașelor, atunci ne închipuim cît de mult se vor schimba aceste orașe prin construirea pînă în 1965 a 300.000 apartamente, adică peste 3 ori mai mult decît s-a înfăptuit în cei 6 ani precedenți.

Hotărîrile Congresului constituie **un program măreț de ridicare a bunăstării materiale și culturale** a celor ce muncesc. Dovadă e faptul că va crește salarul real, vor crește veniturile bănești ale populației. De asemenea cheltuielile social-culturale ale statului vor atinge în 1965 suma de aproape 20 miliarde lei, se va mări consumul de produse alimentare și industriale. Totodată încheierea generalizării învățămîntului de 7 ani și trecerea treptată la învățămîntul general de 8 ani va însemna o treaptă de seamă în revoluția culturală.

Dar planul de 6 ani reprezintă numai prima etapă a programului de perspectivă, prin a cărui înfăptuire țara noastră va deveni în următorii 10—15 ani o țară industrială puternică, cu o agricultură înaintată, în care producția și consumul calculate pe locuitor vor ajunge la nivelul țărilor dezvoltate economicește, iar poporul întreg se va bucura de condiții de viață vrednice de vremea socialismului biruitor.

Programul economic de perspectivă asigură dezvoltarea armonioasă a tuturor ramurilor economiei naționale, dînd și mai departe întîietate **industriei grele,** în vederea desăvîrșirii construcției socialiste și trecerii treptate la construirea comunismului.

Construim și plănuim o Romînie înfloritoare de binefacerile culturii și ale civilizației. Hotărîrile Congresului fac mai limpezi liniile viitorului și luminează și mai mult treptele fericirii poporului. Ținînd seamă de faptul că reprezintă un mare salt înainte spre desăvîrșirea socialismului, trebuie să dăm dreptate poetului care numește Raportul: „o sărbătoare gigantică (uriașă) a visărilor împlinite și a idealurilor (țintelor) în acțiune" (T. Arghezi).

Poporul muncitor este chemat pe marele șantier de construcție al Romîniei noi. Pentru înfăptuirea mărețului program de muncă și de luptă trasat de Congres, este nevoie de mobilizarea tuturor străduințelor creatoare, de o extraordinară dezlănțuire de puteri. Traducerea lui în viață este mîndria și țelul luminos al întregului popor muncitor.

Perspectivele pe care le deschide acest program sînt ale oamenilor muncii și fiecare este beneficiarul de pe urma înfăptuirii lui. Zările unui viitor luminos și fe-

(Continuare în pag. 2)

Pe ogoarele patriei

Cînd priveşti peste ogoarele patriei tot mai rar vezi bucăţelele de pămînt care le împestriţau. Peste trei sferturi din pămînt şi din familiile ţărăneşti aparţin sectorului socialist. In curînd se va încheia procesul de colectivizare a agriculturii. Aceasta însemnează un mare salt înainte al agriculturii noastre. Căci, oricît s-ar strădui ţăranul singur pe bucăţile lui de pămînt să aibă recolte mari, el rămîne mult în urma gospodăriilor socialiste. Aceasta din mai multe pricini. Intîi că munca unită e mai rodnică decît munca de unul singur. „Unde-i unul nu-i putere, unde-s doi puterea creşte" — zice poetul V. Alexandri. Dar unde-s sute şi mii? Desigur acolo puterea se însuteşte şi se înmieşte şi roada e mult mai bogată. In al doilea rînd pe ogoare mari se pot aplica toate mijloacele agrotehnice avansate. Aici se lucră cu maşinile şi la arat, grăpat, plivit şi la secerat şi treierat. Aici se fac irigaţii, se plantează perdele de copaci, care apără de vînturi uscate, se folosesc seminţe de soi şi îngrăşăminte chimice, se dezvoltă creşterea vitelor, se face electrificarea satelor, etc. Marile gospodării socialiste adună recolte foarte bogate, au rezultate din ce în ce mai bune în creşterea vitelor şi alte ramuri agricole şi au venituri de „milionari". Aşa — datorită acestor venituri — satele devin nişte „orăşele", ţăranii muncitori îşi construiesc case noi, mobilate frumos, cumpără radio, televizor, biciclete, motociclete, au o viaţă mai bună şi desfăşoară o activitate culturală bogată — căci au cămin cultural, cinematograf, echipe artistice, coruri, biblioteci, etc.

Ce frumoase sînt ogoarele întinse, pe care se răsfaţă lanurile de grîu sau porumb în lumina soarelui! Ele vorbesc despre roadele muncii înfrăţite şi ale metodelor înaintate. Ce frumoase sînt casele cele noi, căminele culturale şi şcolile zidite din munca tuturor, şi alte lucruri ce împodobesc satele noastre! Ele vorbesc despre viaţa cea nouă a ţăranului muncitor.

Citeam zilele trecute cum un gazetar a plecat la ţară cu bocanci pentru noroi şi cu traistă de mîncare. Cînd colo comuna, în care a ajuns (Mihail Kogălniceanu) era ca un oraş: avea şosea asfaltată, de te puteai plimba ca în Bucureşti, avea restaurant, unde puteai mînca bucate gustoase, avea cinematograf, unde a văzut un film bun, avea bibliotecă cu multe cărţi şi mulţi cititori, etc., etc. Faţa satului s-a schimbat şi viaţa oamenilor s-a schimbat. E puterea vieţii celei noi, care-şi arată roadele, în o comună mai mult, în alte mai puţin, dar aceste roade vestesc un viitor minunat. Văzînd roadele acestea sîntem asiguraţi că pînă în 1965 producţia globală agricolă va creşte cu 70—80 la sută faţă de anul 1959 şi că veniturile ţărănimii vor creşte cu circa 40 la sută — ca să amintim numai aceste prevederi din Planul de dezvoltare a economiei naţionale pe anii 1960—1965.

Pe ogoarele patriei noastre se făureşte viaţa de belşug şi lumină a ţăranilor muncitori. Ele dau patriei roade din ce în ce mai bogate. Viaţa cea nouă schimbă faţa satelor, schimbă sufletul oamenilor, căci astăzi toţi muncesc pentru binele obştesc, pentru înflorirea patriei.

N.

Are îndreptăţire învăţătura despre siguranţa mîntuirii?

Sînt printre creştini unii care pretind că au dobîndit mîntuirea, că „predindu-se" în întregime Domnului Hristos se împărtăşesc de aceleaşi cuvinte spuse odinioară femeii păcătoase: „iertate îţi sînt păcatele ... credinţa ta te-a mîntuit" (Lc. 7, 48—50). Odată ce credinţa le-a umplut sufletul, socotesc ei, tot răul s-ar risipi şi pocăiţi ar ajunge în ceata sfinţilor. Unii ca aceştia n-ar mai trebui, prin urmare, să aştepte judecata lui Dumnezeu căci, încă de pe acum, dobîndesc siguranţa izbăvirii lor.

O astfel de siguranţă, se spune, nu trebuie privită ca o îngîmfare şi cu atît mai puţin ca o înşelăciune ci, dimpotrivă, ca rodul cel mai natural al încrederii tari în Dumnezeu şi al făgăduinţei Lui de a răsplăti pe cei ce I s-au dăruit. Doar slăbănogii duhovniceşti şi fricoşii nu-şi lasă sufletul mîngîiat de siguranţa mîntuirii.

Oare să aibă îndreptăţire încrederea fără de margini în mîntuirea proprie? Răspunsul la această întrebare ni-l dă, fără putinţă de răstălmăcire, Sfînta Scriptură. Încă Eclesiastul (9, 1) a spus că „drepţii şi înţelepţii şi faptele lor sînt în mîna lui Dumnezeu. Totuşi omul nu ştie dacă-i vrednic de iubire ori de ură". Mai limpede a grăit însă Apostolul Pavel adresîndu-se filipenilor: „...n-am apucat răsplata, nici nu sînt desăvîrşit, dar alerg după ea s-o cuceresc, întrucît cucerit am fost şi eu de Hristos Iisus. Fraţilor, eu pe mine însumi, pînă acum, nu mă socotesc să fiu ajuns. Dar una fac: uitînd cele ce sînt în urma mea, mă întind cît pot spre cele dinainte, alerg la semn, la răsplata dumnezeieştii chemări de sus" (Filipeni 3, 12—14). Sfîntul Pavel socoteşte aşa dar că el nu se poate rîndui printre cei mîntuiţi, căci n-a ajuns încă la capătul „alergării' sale. Atunci cum putea-vom noi spune acest lucru? „Cununa dreptăţii" sau „premiul biruinţei" (II Tim. 4, 6—8; Apoc. 2, 10; 3, 11) se dă numai la sfîrşit, potrivit chiar vorbelor Domnului: „Cel ce va răbda pînă la sfîrşit acela se va mîntui" (Mt. 24, 13).

Cît sîntem în viaţă şi mereu gata să cădem în păcat, e greu să avem siguranţa izbăvirii noastre. Un singur lucru îl putem totuşi face: „cu frică şi cu cutremur să desăvîrşim mîntuirea noastră" (Filip. 2, 12). Hotărîrea se găseşte la Domnul; noi doar nădăjduim ca aceasta să ne fie spre mîntuire iar nu spre osîndă. Adevăratul creştin stăruieşte pe drumul binelui, îşi dă seama că Dumnezeu nu-i va trece cu vederea osteneala, dar nu ispiteşte hotărîrea Sa. El este ca şi poştaşul care aduce secrete preţioase, ştie bine că valorează mult, dar nu cunoaşte precis ce sînt. Iar aceasta nu-i este spre pagubă. Lucrul cel preţios nu se pierde, ba e cu atît mai bine păstrat cu cît se vorbeşte mai puţin despre el.

Dreptul nu uită niciodată asigurarea pe care i-o dă Dumnezeu că-l va răsplăti pentru vrednicia sa. El se alipeşte însă de această asigurare cu sfială, ştiind că e slab şi nevrednic. El simte o sfîntă bucurie gîndindu-se la răsplata bunului Dumnezeu, dar bucuria sa e învăluită în taină şi adîncă smerenie.

Semnul după care este recunoscut adevăratul „copil al lui Dumnezeu" nu este încrederea şi siguranţa în mîntuire, ci dorul nesfîrşit de a o dobîndi, teama de a n-o pierde. In această privinţă nu va fi, cred, fără de folos, a ne reaminti ce i s-a întîmplat odată unui următor al lui Hristos cu viaţă îmbunătăţită. Se zice că marele Antonie ceru Domnului să-i descopere cine este asemenea lui în virtute. Şi atunci i se dădu să înţeleagă că el n-a ajuns să fie aşa precum era un smerit pantofar din Alexandria. Antonie merse de aceea la acest om şi curios îl întrebă cum vieţuieşte. Pantofarul îi răspunse simplu: „O treime din cîştigul meu o dau bisericii, alta nevoiaşilor, iar restul îl ţin pentru mine". Lucrul acesta nu păru deosebit lui Antonie, el însuşi dăruind tot ce a avut şi trăind într-o sărăcie mai desăvîrşită chiar decît a pantofarului. Socotind deci că alta trebuie să fie vrednicia acestuia, continuă să-l întrebe pînă cînd în cele din urmă primi următorul răspuns: „Eu nu fac nimic deosebit, doar că lucrînd privesc trecătorii de pe stradă şi cuget: toţi aceştia se vor mîntui, numai eu singur voi pieri". Şi îşi dădu seama atunci vestitul Părinte că prin însăşi teama de a nu fi mîntuit, pantofarul — fără s-o ştie — s-a făcut vrednic de mîntuire înaintea lui Dumnezeu.

Din această întîmplare avem multe de învăţat. Mai presus de orice este limpede că nu încrederea în mîntuire este semnul desăvîrşirii, cît mai ales nădejdea de a o dobîndi (I Tesal. 5, 8). Cei care totuşi au astfel de încredere, au ajuns aici de pe urma unor păreri greşite cum ar fi aceea că Dumnezeu i-a hotărît din veşnicie pe unii spre fericire şi, ca atare, n-ar avea de ce să se îndoiască în ceea ce priveşte mîntuirea lor. Adevăraţii creştini însă nu vreau să aibă de-a face cu astfel de rătăciri. Ei se ţin de ceea ce învaţă Sfînta Scriptură iar nu de credinţe deşarte. Ori cum, cel ce pretinde că e mîntuit, nu se ţine de cuvîntul lui Dumnezeu. Despre un atare creştin cineva spunea pe bun drept: „Socotesc că în vecinătatea unui om care declară fără să mai ţină seama de nimic că el este sigur de mîntuirea lui, pe mine unul mă apucă frica şi n-aş putea să mă feresc de gîndul că stau în faţa unei înşelăciuni diavoleşti".

Dr. N. CORNEANU

Fă binele!

Te îndemn din inimă, fă binele întotdeauna şi te asigur, că vei fi de mii de ori răsplătit de Dumnezeu şi vei fi preţuit de oameni.

Omul muncitor şi harnic are casa îmbelşugată cu de toate şi nu duce lipsă de nimic. Ţi-e mai mare dragul, ca să priveşti casa şi gospodăria unui asemenea om! O curăţenie exemplară şi o bună rînduială se văd în toate cele casnice. Copiii săi, rumeni la faţă, sînt hrăniţi bine şi sînt îmbrăcaţi cît se poate mai frumos! Soţia sa, ca furnica lucrătoare şi ca o albină, munceşte din zorii zilei şi dă ajutor celor din familia sa la toate cele ale vieţii, şi te simţi bine şi tare mulţumit să stai la masa lor bogată. De la el înveţi foarte multe lucruri folositoare şi frumoase; şi cu siguranţă că merită toată cinstea şi lauda noastră un astfel de om! Ce viaţă plăcută şi de trei ori fericită e viaţa unei asemenea familii!

Oricît de mult bine ai făcut pe pămînt, să nu zici niciodată „Am făcut îndeajuns!". Ci mereu să zici, cu glas tare, astfel: „Doamne, ajută-mă să împrăştiu binele pe pămînt aşa precum semănătorul cel bun risipeşte cu mîna largă seminţele în brazdele negre şi proaspete ale ogorului său. Dă-ne putere să facem mereu bine!".

Pr. A. B.

Zări luminoase spre viitor

(Urmare din pag. 1)

ricit sînt deschise. Se cuvine ca toţi fiii patriei să fie la înălţimea cerinţelor legate de îndeplinirea înaripatelor gînduri ale acestui măreţ program!...

Cu primele eforturi de împlinire a sarcinilor trasate de Congres, a început o măreaţă bătălie de cucerire a unui viitor luminos. Pentru biruinţa deplină în această bătălie, e nevoie de contribuţia neprecupeţită şi susţinută a tuturor fiilor patriei!...

C. Sîrbu

Smerenia

Un părinte al Bisericii noastre a zis că „sfinţenia este adincul smereniei". Adică: cu cît un creştin este mai bun, mai plin de fapte frumoase, mai desăvîrşit, cu atît el este mai smerit. Adevărata sfinţenie este îmbrăcată în haina smereniei.

Unii ar putea zice: cum se poate ca dacă ai mai multe fapte bune să fii mai smerit decît celce are mai puţine fapte bune? Răspundem: se poate. Acest lucru îl vedem lămurit din mai multe pilde şi învăţături.

Aşa, Mintuitorul condamnă pe fariseul, care se mîndreşte cu faptele sale bune. Acest fariseu împlinea poruncile: el postea, se ruga, îşi plătea zeciuiala pentru templu, nu făcea păcate grele. El însă se mîndrea cu faptele bune, ce le săvîrşea, şi dispreţuia pe bietul vameş, care era păcătos. Umflîndu-şi pieptul, se uita de sus la vameşul păcătos, zicînd: „Mulţumescu-ţi Ţie Doamne că nu sînt ca acest vameş... Că eu postesc de două ori pe săptămînă...", etc. Mîndria aceasta, împreună cu dispreţuirea celor păcătoşi, este uriciune înaintea Domnului. De aceea s-a zis că este mai plăcut înaintea lui Dunmezeu un păcătos smerit, care se căieşte de păcatele sale, decît un drept mîndru. Mîntuitorul însuşi zice, că vameşul care s-a smerit, cerînd iertare pentru păcatele sale, s-a întors „mai îndreptat la casa sa".

De aici învăţăm că chiar dacă eşti un creştin bun, dacă te mîndreşti cu faptele tale, te-ai osîndit şi ţi-ai pierdut răsplata.

Pilda cea bună ne-o dă Sf. Apostol Pavel. Acesta are ou ce se mîndri, cu ce se lăuda, nu ca fariseul cel îngîmfat. „Am lucrat mai mult ca ceilalţi apostoli" — zice el. E adevărat că Sf. Ap. Pavel a lucrat mai mult decît ceilalţi apostoli? E adevărat. El a propovăduit Evanghelia mai ales la cei dintre „neamuri" şi a întemeiat comunităţi creştine, biserici, şi le-a îndrumat în toate părţile imperiului roman, de la Antiohia pînă la Roma şi chiar pînă în Spania. Nici unul din ceilalţi apostoli nu se pot asemăna cu el în privinţa aceasta. Are temei să fie mîndru? — Am zice că are. Şi totuşi, după ce spune: „am lucrat mai mult ca ceilalţi apostoli", Sf. Apostol Pavel adaugă: „dar nu eu, ci darul lui Dumnezeu celce era întru mine". Cui se cuvine deci lauda: apostolului sau lui Dumnezeu? E clar: de vreme ce tot ce a lucrat apostolul se datoreşte darului lui Dumnezeu, lauda nu se cuvine apostolului, ci lui Dumnezeu, celce a lucrat prin apostolul Său. Căci, zice acelaşi dumnezeiesc apostol, „ce ai, care să nu fi primit? Iar dacă ai primit de ce te lauzi?".

„Ce ai, care să nu fii primit?". Drept e cuvîntul acesta. Toate ale noastre — trupul şi sufletul, sănătatea şi înţelepciunea, faptele bune şi altele — toate sînt prin darul lui Dumnezeu. Ne-am născut din anumiţi părinţi, de la care am primit nu numai viaţa trupească, ci şi formarea sufletului, învăţătura cea bună, deprinderi bune, numele cel bun şi altele. La şcoală am primit atîtea învăţături folositoare. Cîţi prieteni şi cunoscuţi, tineri şi bătrîni, nu ne-au dat îndrumări sănătoase şi sprijin?! La biserică am primit harul lui Hristos şi învăţătura Lui cea sfîntă. Dacă de la oameni primim atîtea lucruri bune, cu atît mai mult de la Dumnezeu primim daruri ştiute şi neştiute, de care ne dăm seama că ni le-a dat Dumnezeu şi de care nu ne dăm seama.

Acesta e adevărul: tot ce avem este primit, fie direct de la Dumnezeu, fie de la oameni — şi prin oameni tot Dumnezeu lucrează şi dăruieşte. Cu cît ai mai mult, cu atît ai primit mai mult şi de la oameni şi de la Dumnezeu. Crezi că dacă eşti mai frumos, mai deştept, mai bun decît alţii este meritul tău? Nu. Te-ai născut mai frumos, mai deştept şi cu fire mai blîndă ca alţii. Te-au ajutat semenii ca să-ţi cultivi mintea şi să-ţi dezvolţi deşteptăciunea, că singur, fără ajutorul semenilor, nu făceai mare lucru. Te-a ajutat Dumnezeu ca să creşti în înţelepciune şi bunătate. E drept: şi tu ai ostenit şi tu trebuie să osteneşti, dar roada cea bogată se culege numai prin darul lui Dumnezeu şi ajutorul oamenilor.

Atunci te întreb: „dacă ai primit, de ce te lauzi, de ce te mîndreşti?". Laudă pe Dumnezeu pentru darul Său, mulţumeşte oamenilor pentru ajutorul lor. Aşa ne învaţă Sf. Apostol Pavel şi aşa se cuvine. Fii smerit şi recunoaşte că darul lui Dumnezeu şi ajutorul fraţilor tăi este puterea, cu ajutorul căreia ai făcut binele ce l-ai făcut, ai ajuns unde ai ajuns. Şi cu cît faci mai mult şi ajungi mai departe, cu atît laudă mai mult pe Dumnezeu pentru darul Său şi fii mai mulţumitor fraţilor tăi pentru ajutorul lor.

Căci scris este: „Domnul celor mîndri le stă împotrivă şi celor smeriţi le dă har".

N. M.

SADUCHEII

Matei 22, 23—33

Mulţime multă fu atunci acolo,
Şi toţi îl ascultau pe Domnul Sfînt,
Cu gînd viclean veniră saducheii,
Să-l prindă şi să-l piardă prin cuvînt.

Căci ei nesocoteau pe Celce
Din dragoste-alina durerea
Şi nu credeau că a venit Mesia,
Şi nici că va să fie învierea.

Şi zis-au Lui: în lege-i scris, că dacă,
Un frate piere... dintre cei rămaşi,
Alt frate să se-nsoare cu femeia,
Şi să-i ridice, celui mort, urmaşi.

Acum, la noi, se zice, că odată,
Fraţi şapte fost-au cîndva într-un sat
Se însură, apoi muri, cel mare,
Şi soaţei lui, urmaşi nu i-a lăsat.

Şi fără soţ deci rămînînd femeia,
Al doilea a luat-o-n căsnicie.
Dar s-a-ntîmplat şi ăsta ca să moară,
Şi rînd pe rînd, le-a fost la toţi soţie.

Şi a murit şi ultimul...
Cu vremea, a încetat din viaţă şi muierea
A cui din toţi va fi femeia asta,
Atunci cînd va să fie învierea?

Primit-au saducheii dar răspunsul,
Ce-i săgetă ca suliţa de fier:
„Vă rătăciţi necunoscînd Scriptura,
Şi nici puterea Tatălui din cer".

Căci cei ce înviază, peste veacuri
In veci trăiesc şi-n veci nu o să moară,
Şi fi-vor cum sînt îngerii din ceruri,
Aceşti, nici se mărită, nici se-nsoară.

Au, n-aţi citit ce zice în Scriptură
Cînd Domnul, prin profet v-a zis la toţi?
„Sînt Domnul lui Avraam şi al lui Iacob,
Al celor vii şi nu al celor morţi".

Şi n-au putut să-L prindă cu cuvîntul,
Să-l judece-n sobor arhiereii,
Iar gloata a rămas încremenită,
Şi ruşinaţi, tăcură saducheii.

Lucian V. Idomir

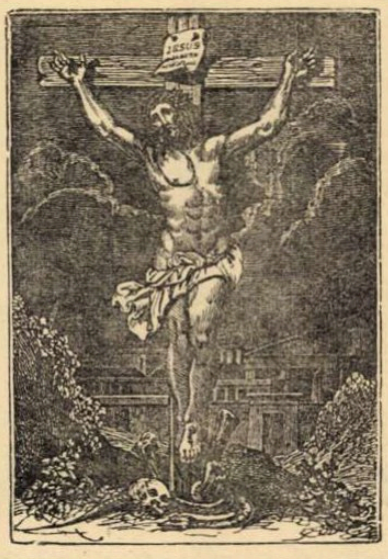

Binecuvîntarea bisericii din Sebeş-Alba

In rîvna lor binecuvîntată pentru podoaba casei Domnului credincioşii noştri din Sebeş-Alba, în frunte cu preoţii care-i păstoresc, au adus prinosul cuvenit pentru înzestrarea bisericii mari cu o pictură religioasă pe cît de frumoasă, pe atît de luminoasă.

Arătîndu-şi dorinţa de-a vedea această biserică binecuvîntată după străvechea rînduială creştinească ortodoxă răsăriteană, prin rugăciuni arhiereşti, I. P. S. Mitropolit *Nicolae* al Ardealului le-a împlinit această dorinţă, cu părintească bucurie, Duminică 15 mai a. c., descinzînd acolo împreună cu o seamă de slujitori bisericeşti de la centrul Mitropoliei.

In faţa bisericii, I. P. S. Sa a fost întîmpinat de preoţii parohi ai locului şi de credincioşi. P. C. Pr. Nicolae Cantor, protopopul raionului Sebeş, a rostit cuvîntul de bineventare, exprimînd bucuria şi mulţumirea întregii obştii drept-credincioase de a-l avea pe Arhipăstor în mijlocul ei.

S-a săvîrşit apoi Sfinţirea Apei celei Mari, împreunată cu binecuvîntarea arhierească a bisericii împodobită ca o mireasă.

In cursul săvîrşirii Liturghiei arhiereşti, credincioşii s-au împărtăşit şi de bucuria duhovnicească de a vedea făcîndu-se o sfinţire de preot. Noul hirotonit întru preot — pe seama parohiei Sebeş I — a fost C. Diacon Iulian Opincariu, fiu al acelei parohii.

La priceasnă a cuvîntat P. C. Consilier arhiepiscopesc Gh. Secaş, tălmăcind Evanghelia duminicală despre convorbirea Mîntuitorului cu femeia samarineancă.

Cu deosebită luare-aminte au ascultat credincioşii, la sfîrşitul Sfintei Liturghii, luminosul şi caldul cuvînt de învăţătură al I. P. S. Mitropolit *Nicolae*, despre locul unde se cade să se roage şi să se închine credincioşii. *Ori unde eşti, poţi să te rogi şi e bine să te rogi — dar mai ales în sfînta biserică. Acesta este rostul sfintelor locaşuri de închinare: să ne rugăm în ele pentru noi şi pentru a noastră mîntuire, pentru pacea a toată lumea, pentru bună-liniştea tuturor. De aceea au cheltuit moşii şi strămoşii noştri cu înălţarea de locaşuri sfinte. Pe cele vechi, le grijeşte stăpînirea Patriei noastre, ca monumente istorice; pe cele mai noi, le grijesc credincioşii — aşa cum se poate vedea şi aici la Sebeş, unde binecuvîntăm astăzi o astfel de biserică înnoită şi împodobită cu pictură aleasă.*

Ca şi în cuvîntul de răspuns la primirea din faţa bisericii, I. P. S. Mitropolit Nicolae a vorbit apoi despre dragostea de viaţă frumos şi folositor trăită, în rugăciune şi în muncă cinstită pentru continua înaintare a Patriei noastre dragi.

A încheiat binecuvîntîndu-i pe toţi credincioşii şi îndemnîndu-i să-şi dea partea lor de contribuţie la săvîrşirea a tot lucrul bun.

G. M.

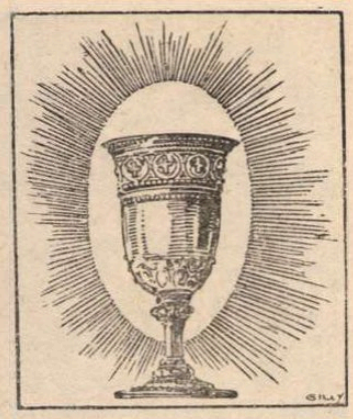

Mărturisirea păcatelor

Ideea despre păcat apare abia în Creștinism, ca o atitudine contrară voii lui Dumnezeu spre bine. Deși această voie divină a fost cunoscută cu mult înainte, încă în rai și apoi în cele 10 porunci, totuși păcatul strămoșesc și cel personal au continuat, în urma căderii protopărinților.

Abia Mîntuitorul Iisus Hristos a atras atenția deosebită asupra păcatului și păcătoșeniei, cînd în Rugăciunea Domnească a încadrat și cererea „și ne iartă nouă păcatele noastre", continuînd însă „precum și noi iertăm greșiților noștri" (Mat. 6, 12). Deci Mîntuitorul arăta, că aceste păcate se săvîrșesc față de Dumnezeu și că se greșește și față de aproapele. Dar ele trebuie iertate, ca să nu constituie o piedecă între credincios și Dumnezeu, precum și între semeni, mai ales că la temelia relațiilor creștine trebuie să stea dragostea (Ioan 15, 12). Toți păcătuiesc, mai ușor sau mai greu în viață, și numai singur Mîntuitorul rămîne fără de păcat (Ioan 8, 46).

Păcatele sînt vădite, căci zicea Mîntuitorul: „de ți-a greșit fratele, mergi de mustră-l", iar ca ultimă instanță stabilește Biserica, dîndu-i dreptul de a lega și dezlega de păcate (Mat. 18, 15—18), de a ierta sau nu păcatele credincioșilor (Ioan 20, 23).

Porunca Mîntuitorului cu privire la mărturisirea păcatelor și la dezlegarea lor a dat ocazie Sf. Apostoli să practice două feluri de mărturisiri și anume una în taină și alta în public, după cum era cazul. Așa Sf. Apostol Pavel mustra în public păcatele cunoscute ale corintenilor (1 Cor. 3 și 6), Apostolul Varnava îndeamnă ca „la un loc cercetați ceea ce este de folos obștesc", și „nu ține seamă la fața omului, cînd ai să certi pe cineva pentru păcat". Învățătura celor 12 Apostoli îndeamnă apoi „mustrați-vă unul pe altul" și la fel mustra în public Sf. Climent Romanul, indicînd însă că pentru mărturisirea în taină sînt rînduiți clericii, care au în grijă mijloacele mîntuirii comune. De fapt, mărturisirea publică era o frînă a păcătuirii în genere, dar cea în taină era întotdeauna mult mai folositoare. La fel și căința, precum și faptele de îndreptare erau de regulă publice și ele foloseau comunității creștine spre bine, precum ne arată Tertulian și Sf. Ciprian, ca și Origen, care aveau mare grijă, ca să nu se producă sminteli printre credincioși din cauza unor mărturisiri publice nepotrivite.

Pentru practicarea corespunzătoare a Sf. Taine a pocăinței, precum și a mărturisirii păcatelor, Biserica a rînduit duhovnici, la început speciali, apoi toți parohii devenind totodată și duhovnici, pentru a putea păstori deplin comunitatea sufletească a parohienilor lor și a le cunoaște scăderile în vederea îndreptării continui creștine. Acum duhovnicii mărturiseau, legau sau dezlegau și tot ei dădeau și epitimia, sau canonul de îndreptare, pentru vindecarea sufletului îmbolnăvit prin păcat. In acest scop ei luau în seamă felul păcatului, precum și starea sufletească a păcătosului, ca să aplice tratamentul epitimiei cel mai cu folos. In acest sens, Sf. Ambrosiu rînduia, că fiind și mărturisirea o taină, la fel ca și Sf. Botez, ea nu se poate săvîrși în public decît numai o singură dată, iar în taină se repetă oricînd are credinciosul nevoie.

Sf. Ioan Gură de Aur socotea scaunul duhovniciei drept unul dumnezeiesc, pentrucă nici îngerii nu au dreptul legării sau dezlegării de păcate și de aceea credincioșii erau îndrumați să se apropie de acest scaun cu toată încrederea, smerenia și sinceritatea, mărturisindu-se deplin de păcatele săvîrșite, și astfel ușurîndu-și deplin conștiința. Păcatele însă trebuiau indicate pe rînd și nicidecum cuprinse într-un cuvînt comun de simplificare, ca: am păcătuit ca toată lumea, adică nu am făcut nimic grav. Insași această declarație este deja un păcat în plus, căci vrea să ascundă realitatea păcătuirii.

De aceea, Sf. Ioan Postnicul, patriarhul Constantinopolei, a reglementat procedura Sf. Taine a pocăinței, în 595, dînd îndrumări oficiale, practice și depline pentru săvîrșirea ei individuală și în taină, ca o convorbire duhovnicească, în deplină încredere de păstrarea tainei mărturisirii. Epitimia rămîne și acum relativ publică, pentrucă fiind păcătoși și toți creștinii supuși la epitimie, nu aveau ce să-și reproșeze sau să iscodească, neștiind unul pentru ce păcat a primit un altul o epitimie, și astfel secretul mărturisirii a rămas neatins.

Despre vreo mărturisire colectivă și globală a păcatelor, cît și de o iertare-dezlegare globală a lor nu se pomenește nicăiri în practica bisericească veche, pentrucă mărturisirea era privită ca un caz individual duhovnicesc, care are nevoie de asemenea de un tratament tot atît de individual.

Pocăința e un leac contra greșelilor, arma împotriva seducerii și cheltuire folositoare de lacrimi, cum zice Sf. Ioan Gură de Aur.

Pr. M. Șesan

Sfințirea bisericii din Racășul de jos

Biserica ortodoxă din Racășul de Jos (Protopopiatul Rupea) — veche de 100 de ani (din anul 1862) — prin hărnicia C. Preot Ioan Garcea și a credniciosilor a fost îmbrăcată într-o frumoasă pictură, executată de pictorul Gheorghe Dobrescu din Or. Stalin.

Duminică, 19 iunie a. c., I. P. S. Mitropolit *Nicolae*, însoțit de doi preoți și doi diaconi, a purces la sfințirea ei, deoarece biserica nu avea sfințire de arhiereu.

La ora 10 a. m., I. P. S. Sa a fost întîmpinat în fața bisericii de clerici și credincioși romîni și unguri, în haine de sărbătoare. Cuvîntul de bun sosit a fost rostit de P. C. Protopop raional *Alex. Brote*, care exprimă bucuria credincioșilor de a avea în mijlocul lor pe Arhipăstorul lor pentru a le sfinți biserica „îmbrăcată în haină nouă". Cuvînt de bun venit a rostit și preotul Dr. *Imreh Barna*, care exprimă sentimentele credincioșilor reformați, credincioși care participă cu bucurie curată la sărbătoarea credincioșilor ortodocși. „Noi îl cunoaștem pe I. P. S. Mitropolit Nicolae — spune vorbitorul — ca un iubitor de frați și iubitor de pace între neamuri". Aceleași sentimente de bucurie le exprimă și preotul unitarian *Németh Sandor* în numele credincioșilor săi și epitropul *Pavel Lászloffi*, în numele credincioșilor romano-catolici. De fapt în Racășul de Jos viețuiesc laolaltă romîni și unguri, ortodocși, reformați, unitarieni și romano-catolici, trăind cu toții în relații de deplină colaborare și frățietate.

Adînc mișcat sufletește, răspunde I. P. S. Mitropolit *Nicolae*, care-și mărturisește mulțumirea sufletească pe care o simte cînd vede deplina armonie între toți credincioșii acestei comune.

„Am venit cu bucurie — spune în continuare I. P. S. Sa — ca să sfințesc biserica, căci acolo unde creștinii zoresc să-și înnoiască biserica se străduiesc să-și înnoiască și sufletele". Această înnoire sufletească este folositoare și Bisericii și Patriei noastre în care trăim și pentru a cărui înflorire muncim cu toții. Dar înnoirea sufletească este folositoare în același timp pentru întărirea păcii pe care o doresc toate popoarele.

Se purcede apoi la sfințirea bisericii.

La sfîrșitul Sf. Liturghii vorbește preotul paroh *I. Garcea*, care face un scurt istoric al bisericii, subliniind apoi colaborarea frățească a credincioșilor de diferite confesiuni din Racășul de Jos la muncile de folos obștesc. Această colaborare s-a manifestat și la reînnoirea bisericii care s-a sfințit acum, căci au lucrat la repararea ei, cu multă însuflețire și dragoste, nu numai credincioși ortodocși, ci și credincioși reformați și unitarieni.

Este demn de subliniat și faptul că unul dintre credincioșii ortodocși, meșter pietrar, a lucrat din piatră o poartă pentru biserica reformată în valoare de mai multe sute de lei, pe care a făcut-o dar bisericii reformate în numele credincioșilor ortodocși.

In încheiere mulțumește I. P. S. Mitropolit Nicolae pentru cinstea pe care le-a făcut-o venind să le sfințească biserica, mulțumește de asemenea credincioșilor pentru dragostea și jertfelnicia lor, preoților slujitori, precum și preoților celorlalte culte.

A luat apoi cuvîntul I. P. S. Mitropolit Nicolae *care, plecînd de la cuvintele: „Sfințește Doamne pe toți cîți iubesc podoaba casei Tale", printre altele, mulțumește lui Dumnezeu „că mi-a rînduit mie și vouă tuturor această zi luminoasă ca să ne bucurăm întrînsa ca într-o zi de Paști. După muncă împreunată frățește să ne împreunăm și rugăciunea frățește, căci nimic nu adună și înfrățește pe credincioși ca rugăciunea și munca. Frățește am muncit — zice I .P. S. Sa, făcînd aluzie la împreună lucrarea credincioșilor pentru reînnoirea bisericii — și ne-am adunat ca să ne bucurăm tot frățește. Și eu am luat primul laurii acestei bucurii".*

Citînd cuvintele Sf. Scripturi: „Bine turmă mică și credincioasă", I. P. S. Mitropolit Nicolae îndeamnă credincioșii la muncă și viață curată, căci Impărăția cerurilor se gătește „pentru cei ce se iubesc și muncesc frățește".

A urmat apoi o masă comună în cadrul căreia a luat cuvîntul P. C. Prot. Al. Brote, care mulțumește I. P. S. Sale pentru grija pe care o poartă credincioșilor din protopopiatul Rupea.

Plecînd de la cuvintele: „Multe pot face puținii buni împreună", I.P.S. Mitropolit Nicolae mulțumește credincioșilor și preotului pentru bucuria pe care i-au prilejuit-o în această zi, precum și „fraților de altă credință care au luat parte la rugăciunea noastră".

Cu acestea praznicul sfințirii bisericii din Racășul de Jos s-a terminat, el însemnînd pentru credincioșii de acolo un îndemn în plus la viață creștină adevărată și la muncă stăruitoare și înfrățire în lupta pentru pace.

Gh. Papuc

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

ANUL 108 Sibiu, 15 august 1960 nr. 31—32

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Uniunea Sovietică, bastionul păcii şi progresului

In zilele de 5–7 mai c., s-a ţinut la Moscova cea de-a V-a sesiune a Sovietului Suprem al U. R. S. S. Cu acest prilej s-au adus hotărîri excepţional de importante menite să asigure cetăţenilor cel mai înalt nivel de trai într-un viitor apropiat. Astfel la 7 mai a. c., în cadrul şedinţei comune a Camerelor, Sesiunea Sovietului Suprem a aprobat legile cu privire la:

– desfiinţarea impozitelor percepute de la muncitori şi funcţionari şi

– măsuri cu privire la desăvîrşirea trecerii în anul 1960, a tuturor muncitorilor şi funcţionarilor la ziua de muncă redusă de 7 şi 6 ore.

Cele două legi au fost votate după ce N. S. Hrusciov, premierul Consiliului de Miniştri al U. R. S. S., a făcut un amplu şi documentat raport în faţa Sovietului Suprem, spunînd că: „In prezent ţara noastră este unul dintre statele cele mai puternice din punct de vedere economic şi farul progresului omenirii...". Arată că în întrecerea paşnică cu S. U. A. victoria este de partea socialismului, că încă de la 1 aprilie 1960 aproximativ 16 milioane de oameni din U. R. S. S. au beneficiat de ziua de muncă de 7 şi 6 ore, iar pînă la sfîrşitul anului acestuia toţi vor beneficia de această reducere. Incepînd cu anul *1964* se va trece la ziua de muncă de 6 şi 5 ore şi va fi un succes mare al socialismului căci guvernele capitaliste nu pot oferi aşa ceva, nu pot asigura creşterea continuă a nivelului de trai al poporului, nu pot introduce asigurările generale şi gratuite, a concediilor plătite de stat, a învăţămîntului gratuit, a tratamentului medical gratuit etc. In prezent se lucrează la un plan de 20 de ani pentru dezvoltare economică şi culturală în U. R. S. S. care îngăduie ţării să meargă cu mare rapiditate către triumful comunismului. Azi sînt date toate condiţiile în U. R. S. S. pentru ca „în viitorul cel mai apropiat, a zis N. S. Hrusciov, poporul sovietic să trăiască şi mai bine, şi mai bogat şi mai fericit..." Comunismul dezvăluie înaltele sale principii umaniste, la baza cărora stă grija pentru fericirea omului.

Odată cu reducerea cheltuielilor pentru apărare, a spus N. S. Hrusciov: „datorită succeselor obţinute în dezvoltarea economiei, în întărirea finanţelor şi a circulaţiei băneşti, U. R. S. S. dispune de resursele necesare pentru a începe încă în cursul acestui an desfiinţarea impozitelor pe salariile muncitorilor şi funcţionarilor". Legea prevede ca această desfiinţare să se facă în etape începînd cu 1 oct. a. c. şi să se încheie în 1965, adecă la sfîrşitul septenalului.

„Adoptarea legii cu privire la desfiinţarea impozitelor percepute de la populaţie în Uniunea Sovietică – zice N. S. Hrusciov – va constitui încă o dovadă convingătoare a forţei vitale de neînvins a socialismului, a incontestabilei lui superiorităţi economice şi sociale asupra capitalismului care şi-a trăit traiul". „Noi ieşim într-un fel de ocean deschis, în care nimic nu ne stînjeneşte în întrecerea cu capitalismul. Noi vom grăbi tot mai mult paşii spre comunism, vom croi în felul acesta o brazdă tot mai profundă şi mai largă în conştiinţa oamenilor, arătîndu-le că nu capitalismul, ci comunismul crează oamenilor toate posibilităţile pentru cea mai bună viaţă pe pămînt".

Angajată în această uriaşă operă Uniunea Sovietică luptă consecvent pentru dezarmare generală şi totală, pentru pace. Ea promovează politica de coexistenţă paşnică, de colaborare economică-culturală, de rezolvare a problemelor internaţionale prin tratative. In acest sens ea a iniţiat şi a sprijinit întrunirea conferinţei la nivel înalt, care urma să aibă loc la Paris în 15 mai a. c. Cercurile agresive americane însă au torpilat această conferinţă.

La 1 mai c., un avion american militar de spionaj „U-2" a fost doborît deasupra U. R. S. S. la 2000 km. în interiorul ţării, iar pilotul făcut prizonier avea asupra lui documente grăitoare. N. S. Hrusciov printr-o declaraţie a adus la cunoştinţă Conferinţei acest incident nedorit care slăbeşte încrederea între state şi readuce atmosfera „războiului rece". In loc ca să-şi recunoască vina, guvernul american a susţinut că spionajul aerian face parte din politica deliberată a sa. Prin aceasta, declară N. S. Hrusciov în 16 mai c., S. U. A. încalcă grosolan normele unanim recunoscute ale dreptului internaţional şi înaltele principii ale Chartei O. N. U. semnată şi de S. U. A... O asemenea politică se poate duce numai cînd statele sînt în stare de război, ...şi ea condamnă dela bun început conferinţa la nivel înalt la un eşec total". Popoarele lumii sînt indignate de această forpilare, şi s-au ridicat critici contra guvernului american chiar în S. U. A. şi în multe state capitaliste. Statornic politicii sale de pace, N. S. Hrusciov a declarat atunci la conferinţă, şi cu alte ocazii, că guvernul sovietic va face tot posibilul pentru a se destinde încordarea internaţională, va lupta pentru pacea lumii.

Pace

Mari sînt puterile omului astăzi! Ştiinţa şi tehnica au ajuns la aşa descoriri şi invenţii, încît omenirea poate să facă din pămînt o grădină înfloritoare şi se apropie vremea cînd omul va călători spre alte planete. In Uniunea Sovietică se vede de pe acum ce aduc aceste descoperiri şi invenţii pentru popor. Aplicarea paşnică a energiei atomice, extinderea automatizării, perfecţionarea tehnicii rac etelor şi alte progrese tehnice-ştiinţifice stau la baza construirii comunismului, cînd fiecare om al muncii va avea bunuri materiale şi culturale după nevoile sale, cînd viaţa tuturor va fi îmbelşugată şi luminată. Incă din anul 1960 ziua de lucru se reduce la 6—7 ore, impozitele muncitorilor şi funcţionarilor se desfiin-

(urmare în pag. 2)

In acelaşi timp ştiinţa şi tehnica sovietică a uimit lumea prin o nouă realizare deosebită.

La 15 mai c., la Moscova se anunţă că U. R. S. S. a lansat o navă cosmică pe orbita unui satelit al pămîntului, la o înălţime de 320 km. Greutatea acestei nave-satelit, fără ultima treaptă a rachetei purtătoare este de 4540 kgr. Pe ea este instalată o cabină ermetică, avînd o greutate egală cu a unui om şi tot echipamentul necesar unui viitor sbor al omului, cum şi diferite aparate a căror greutate, împreună cu sursele de alimentare, este de aproximativ 2,5 tone.

Scopul lansării acestei nave este să încerce şi să verifice un sistem de navă-satelit care asigură sborul în deplină securitate şi ghidarea acestuia, întoarcerea pe pămînt şi condiţiile necesare omului în sbor. La o comandă de pe pămînt, după ce s-au obţinut datele necesare cercetării şi după ce s-a verificat siguranţa de funcţionare a navei-satelit şi a cabinei, cabina s-a despărţit de navă, ca mai tîrziu nava şi cabina să se apropie de pămînt şi să ardă. Aşa s-a arătat că omul poate sbura de pe pămînt în cosmos fără primejdie.

Uniunea Sovietică păşeşte cu încredere înainte spre construirea comunismului, cînd poporul sovietic va avea cel mai înalt nivel de trai, material şi cultural, din lume – cucereşte spaţiul cosmic şi este bastionul de neînfrînt al păcii. Ea pune la respect pe aţiţătorii la război şi garantează menţinerea şi întărirea păcii pe temeiul principiului coexistenţei paşnice. *S. R.*

Pace

(Urmare din pag. 1)

ţează, producţia agricolă şi industrială creşte vertiginos şi nivelul de trai, material şi cultural, se ridică necontenit. Nu peste mult timp oamenii muncii din Uniunea Sovietică vor avea cel mai înalt nivel de trai din lume. In domeniul rachetelor Uniunea Sovietică este în fruntea tuturor ţărilor. După ce a trimis 3 sateliţi în jurul pămîntului, o rachetă în lună şi o planetă, ce se învîrte în jurul soarelui, Uniunea Sovietică a lansat o navă cosmică de 4540 kgr. Această navă se învîrte în jurul pămîntului şi avea pe ea o cabină ermetică, în care ar fi putut sta un om. Nava e condusă de pe pămînt şi prin o comandă de pe pămînt cabina ermetică s-a desfăcut de pe nava satelită şi se învîrte alături de navă — în jurul pămîntului. Tot prin o comandă de pe pămînt nava şi cabina vor coborî spre pămînt şi îşi vor înceta existenţa.

Prin lansarea acestei nave cosmice s-a dovedit că omul poate să sboare în cosmos şi să se întoarcă pe pămînt după o călătorie îndelungată. Aşa se apropie vremea cînd un om va pleca de pe pămînt în lună sau în planetele marte, venus ş. a., şi se va întoarce pe pămînt cu veşti de pe acolo. E destul să ne gîndim la acest lucru, ca să ne dăm seama ce mari puteri sînt în mîna oamenilor muncii, cînd muncesc împreună pentru fericirea tuturor.

Ca aceste binefaceri ale ştiinţei şi tehnicii să se reverse din belşug asupra omenirii e nevoe de pace. Dacă e pace oamenii muncesc cu drag şi toată munca lor o pun în slujba îmbunătăţirii vieţii.

Sînt însă oameni de afaceri, fabricanţi de arme atomice din Occident care aţiţă „războiul rece" şi ameninţă cu un război atomic. Munca a milioane de oameni o înghit „fabricile morţii atomice", în loc ca această muncă să producă lucruri folositoare vieţii. Fabricanţii aceştia se gîndesc numai la marile lor cîştiguri şi nu le pasă de marile suferinţe şi distrugeri, ce le-ar aduce un război atomic. Guvernul S. U. A. a făcut diferite provocări împotriva Uniunii Sovietice (cum a fost trimiterea unui avion de spionaj deasupra teritorului sovietic, care a fost doborît de o rachetă sovietică) şi a torpilat Conferinţa la nivel înalt, de la care popoarele aşteptau să facă noi paşi pe calea destinderii internaţionale şi păcii. Aceste provocări însă şi-au primit răspunsul potrivit. Uniunea Sovietică a avertizat că orice avion îi va încălca graniţa va fi doborît şi va fi lovită şi baza de unde a plecat avionul.

Popoarele lumii întregi au condamnat provocările aţiţătorilor la război. Aşa că aceşti „negustori ai morţii" sînt tot mai izolaţi şi pacea îşi înmulţeşte puterile mereu.

Cum pot să-şi închipue aţiţătorii de război că popoarele se vor lăsa atrase într-un război atomic? Nici un om cinstit de pe faţa pămîntului nu poate decît să fie împotriva războiului şi pentru pace. Oamenii vor să trăiască nu să moară. Oamenii vor ca munca lor să le aducă o viaţă fericită, nu să slujească morţii şi pustiirii. De aceea noi credem că forţele păcii vor fi biruitoare pe toată faţa pămîntului, că se va ajunge la dezarmarea generală şi totală propusă de Uniunea Sovietică şi susţinută de toate popoarele.

Nu e departe vremea cînd toate armele vor fi nimicite, cînd nu va mai fi armată pe pămînt, ci numai miliţie. Războiul va fi o amintire a unor vremi apuse, vremi de întunerec şi suferinţă. Pacea îşi va sărbători marile biruinţe şi omenirea va trăi în belşug şi fericire. Ea va stăpîni pămîntul şi dincolo de marginile pămîntului pentru binele tuturor. Este visul pentru care luptă popoarele lumii, în frunte cu Uniunea Sovietică Şi lupta aceasta e garanţia împlinirii lui. *T. R.*

Sfînta taină a Botezului

Botezul este acea taină sfîntă, în care omul prin apă şi prin Duh Sfînt se curăţeşte de tot păcatul, se renaşte în Hristos la viaţă nouă, se sfinţeşte sufleteşte şi se face membru al Bisericii. Prin Botez se primeşte harul Duhului Sfînt, se iartă şi se desleagă de păcatul strămoşesc, se face fiu al Bisericii creştine şi dobîndeşte putere de mîntuire sufletească şi de întrare în Impărăţia lui Dumnezeu.

Primirea la Sfînta taină a Botezului.

Cel ce voieşte să se boteze se aduce înaintea uşilor Bisericii. Născut în păcatul strămoşesc, cel nebotezat încă nu este fiu al Bisericii lui Hristos, deci lui nu-i este permis a intra în casa lui Dumnezeu mai înainte de ce n-a aruncat jugul robiei păcatului; de abia Botezul ţi deschide poarta Bisericii. Pe cel ce vine la Botez, înaintea uşilor Bisericii, preotul îl descinge de brîu sau de faşe, îl dezbracă de haine pînă la cămaşă, apoi îl întoarce cu faţa spre răsărit, îl ţine cu mîinile slobozite în jos, suflă de trei ori pe faţa lui şi însemnîndu-cu semnul crucii fruntea, gura şi pieptul, pune mîna pe capul lui şi zice rugăciunea: „In numele Tău Doamne, Dumnezeul adevărului". Dezbrăcarea *de haine înseamnă, că celce are să se boteze dezbracă pe omul cel vechiu cu faptele lui, precum zice Sf. Apostol Pavel în epistola sa către Coloseni, cap. 3, vers 9.*

Cel ce vine la Botez se întoarce cu faţa spre Răsărit, *căci el caută lumina cea adevărată, care este sfînta Treime şi Cel din Treime Hristos cel întrupat, carele este Răsărit. Aşa zice Sf. Evanghelist Luca în Cap. 1 vers 78: „Pentru milostivirea milei Dumnezeului nostru, în care ne-a cercetat pe noi „Răsăritul" din înălţime".* Preotul suflă pe faţa *celui ce are să se boteze, căci precum suflarea Făcătorului a dat viaţă omului celui dintîi aşa prin Botez are să i se insufle omului celuice voieşte să se boteze viaţă nouă duhovnicească. Şi precum Mîntuitorul, suflînd peste apostoli, le-a dat pe Duhul Sfînt, aşa şi cel ce se botează primeşte darul şi puterea Duhului Sfînt.* De trei ori suflă preotul *pe faţa celui ce are să se boteze, spre a însemna, că Botezul se împărtăşeşte în numele Sfintei Treimi, în care este tot darul şi toată puterea.*

Preotul cu mîna îl înseamnă, *pe cel ce vine la Botez, prin cruce, pentrucă mîinile lui Dumnezeu ne-au creat pe noi, iar crucea este semnul de biruinţă a lui Hristos. Mai întîi se face semnul crucii la frunte, pentruca să se sfinţească mintea lui, apoi la gură, pentruca vorba lui să se sfinţească şi să mărturisească adevărul; şi în sfîrşit la* piept, *pentruca să fie curat cu inima, să viefuiască după voia lui Dumnezeu.*

Preotul pune mîna pe capul celui ce se botează, ca prin mîna Bisericii să se coboare peste dînsul binecuvîntarea îmbelşugată, ca desfăcîndu-se de legăturile păcatului să între întru Impărăţia lui Dumnezeu şi aici să-i slujească lui Dumnezeu cu plăcere. Aşa spune Sfînta Scriptură la „Faptele Apostolilor" cap. 8 vers 17: „Atunci puneau mîinile peste ei şi luau Duh Sfînt".

Rugăciunea: „In numele Tău Doamne, Dumnezeul adevărului" — o citeşte preotul din „Molitvelnic". Ea este o rugăciune în numele Sfintei Treimi, în care se roagă preotul, ca Dumnezeu să îndepărteze, de la cel ce vine la Botez, înşelăciunea păcatului şi să-l umple pe el de credinţă, nădejde şi dragoste.

După rugăciunea: „Cel ce eşti stăpîn Doamne", preotul suflă iarăş peste cel ce are să se boteze la gură, la faţă şi la piept, zice de trei ori cuvintele: „Goneşte de la dînsul pe tot vicleanul şi necuratul duh, carele se ascunde şi se încuibează în inima lui". Pe urmă enumără preotul diferitele feluri ale ispitei, spre a înfăţişa omului cu tot adinsul pe inimicul său cel dinăuntru şi a-i arăta cît este de lipsă lăpădarea de acest duşman şi împreunarea cu Hristos.

Dacă Biserica citeşte aceste rugăciuni izbăvitoare de puterea diavolului, aceasta nu înseamnă, că cel ce vine la Botez într-adevăr este stăpînit de diavolul. Cel nebotezat se află în stăpînirea păcatului strămoşesc, al cărui urzitor este diavolul. Prin Botez se zdrobeşte această împărăţie a păcatului, a minciunii, cel botezat se slobozeşte din această robie şi se face liber, ascultînd de Stăpînul dreptăţii, de Hristos.

Acum întoarce preotul spre apus pe cel ce voeşte să se boteze, pentru ca să facă cu dînsul lăpădările de satana, prin întrebare întreită şi răspuns întreit.

După acestea îndeamnă preotul pe cel ce se botează să se închine lui Hristos, precum ise închina Lui oarecînd orbul, după ce Domnul i-a dăruit vederea ochilor şi mulţumeşte lui Dumnezeu.

Mîinile ridicate în sus înseamnă că cel ce se botează nu are nici o răutate ascunsă în inima sa. Repetirile întăresc lăpădările din slujba răului şi împreunarea cu Hristos cel bun. Slobozirea mîinilor şi închinarea arată supunerea deplină şi cumcă cel ce se botează nu are în cugetul său altceva decît numai blîndeţă şi umilinţă.

Rînduiala Sf. Botez. *Acum între preotul în Biserică, se îmbracă în odăjdii, aprinde lumînările, tămîiază, se închină şi începe rînduiala sfîntului Botez.*

Cu vestmintele preotului îşi arată Biserica bucuria pentru primirea celuice era rob păcatului strămoşesc. Lumînările aprinse înseamnă uminarea Duhului Sfînt şi aceea, că cel botezat vine de la întunerec la lumină şi se face acum fiu al luminei. Tămîierea arată buna mireazmă a Duhului Sfînt, care curăţeşte tot mirosul rău al păcatului.

Rînduiala sfîntului Botez se începe cu sfinţirea apei.

Apa ne arată foarte frumos binefacerile Botezului. Căci precum prin apă se curăţesc hainele şi trupul de întinăciune, aşa se curăţeşte şi sufletul omului de întinăciunea păcatului strămoşesc. Precum adăpîndu-se pămîntul cu apă aduce roade bogate, aşa şi sufletul omenesc prin Sf. Botez se face roditor, pentrucă ajunge părtaş al bunătăţii lui Hristos, al harului Său şi poate să ducă o viaţă plăcută lui Dumnezeu. Precum prin apă se stinge focul, aşa se stinge prin darul sfîntului Botez focul poftelor necurate. Precum prin apă se întăreşte omul cel ostenit, aşa prin darul sfîntului Botez se întăreşte voia lui cea slăbită de păcat.

Ungerea cu untul de lemn. *După ce preotul a sfinţit apa, urmează ungerea pruncului cu untul de lemn al bucuriei, pe carele preotul mai întîi îl sfinţeşte.*

Cîntînd „aliluia" preotul toarnă în apă untdelemn de trei ori cruciş. Apoi zicînd: „Binecuvîntat este Dumnezeu, cela ce luminează

Indemnuri folositoare

In epistola întîia către Tesaloniceni, sfîntul Apostol Pavel, între altele, redă şi următoarele îndemnuri: „Totdeauna să vă bucuraţi. Neîncetat să vă rugaţi. Pentru toate să mulţumiţi, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, pentru voi, întru Hristos Iisus". (I Tes. 5, 16—18).

Bun şi folositor lucru este a ne aduce aminte adeseori de aceste cuvinte îndemnătoare, a ne gîndi cu luare aminte la ele, a ne cerceta în lumina lor şi a ne sili să le împlinim întocmai, mai cu seamă pentrucă ele se potrivesc de minune cu înseşi dorinţele sufletului nostru.

Intr-adevăr, parcă nimic nu dorim n. mai mult, decît să avem fără încetare bucurie în sufletele noastre, iar la vreme de întristare, nici o dorinţă nu se arată mai vie în suflet, ca dorinţa de a ajunge la bucurie. Cînd simţim în noi binefacerile rugăciunii, cînd ne împărtăşim de mîngăierile ce izvoresc din convorbirea cu Dumnezeu, ne simţim îndemnaţi să înmulţim rugăciunea, iar gîndul rugăciunii neîncetate nu ne este străin. La fel şi în vremea mulţumirii către Dumnezeu pentru binefacerile, ce cu îmbelşugare se revarsă asupra noastră, îndemnul de a înmulţi mereu mulţumirea către Dumnezeu parcă ar izvorî din însuşi sufletul nostru, atît este de potrivit cu năzuinţele noastre.

Dar, cînd, cu voia lui Dumnezeu, în sufletul nostru se nasc, cresc şi se înzdrăvenesc dorinţe mîntuitoare, dorinţe îndemnătoare spre a gonisirea faptelor celor bune, să ne întărim în gîndul că dorinţa singură nu este îndestulătoare pentru dobîndirea celor dorite, ci la ea trebuie să adăugăm osteneala legată de făptuire, de vreme ce, nu doritorilor, nici auzitorilor, ci ostenitorilor li s-au făgăduit binefacerile Impărăţiei lui Dumnezeu. Mîntuitorul spune lămurit: „Nu oricine care-mi zice Doamne, Doamne, va intra întru Impărăţia cerurilor, ci care face voia Tatălui Meu celui din ceruri" (Mt. 7, 21) şi: „Pentru ce-mi ziceţi: Doamne, Doamne, dacă nu faceţi ce vă spun?" (Lc. 6, 46). Al Lui este şi cuvîntul „Impărăţia lui Dumnezeu se ia cu sila şi silitorii pun mîna pe ea" (Mt. 11, 12). Pe aceste cuvinte se întemeiază şi sfîntul Apostol Pavel cînd învaţă, zicînd: „Nu cei ce aud Legea sînt drepţi la Dumnezeu, ci cei ce împlinesc Legea se vor îndrepta" (Rom. 2, 13).

Să trecem, deci, de la dorinţă, la împlinire, să unim dorinţa cu făptuirea! Dar cum putem face aceasta, cu privire la îndemnurile sfîntului Apostol Pavel, amintite mai sus? La această întrebare vom răspunde în cele ce urmează.

Cînd sfîntul Apostol Pavel a dat îndemnul „Totdeauna să vă bucuraţi" (I Tes. 5, 19), el s-a gîndit la bucuria duhovnicească, bucurie pe care cu putinţă este a o avea credinciosul în toată vremea în sufletul său. El ştia că bucuria duhovnicească are temeiuri veşnice şi că aceste temeiuri, ce îi sînt şi pricini, în acelaşi timp, ponaşte şi susţine în suflet o bucurie statornică, o bucurie neîntreruptă, o bucurie veşnică. Ca pricini şi temeiuri ale bucuriei duhovniceşti, sfîntul Apostol Pavel înfăţişează: nădejdea răsplătirii cereşti a faptelor bune (Rom. 12, 12; cf. I Cor. 2, 9), vederea lui Dumnezeu şi împreună petrecerea cu El (Fil. 4, 4; 3, 1; etc.).

Şi întru aceasta, de altfel, ca în toate ale sale învăţături, sfîntul Apostol propovăduieşte nvăţătura însăşi a Mîntuitorului Iisus Hristos, în care se arată, deopotrivă, şi îndemnul la bucuria cea deapururea, ca şi aceleaşi temeiuri de bucurie duhovnicească, adică nădejdea răsplătirii viitoare a împlinirii poruncilor dumnezeeşti, vederea şi împreuna petrecere cu Dumnezeu. E destul să ne aducem aminte că Mîntuitorul nostru a zis către ucenicii Săi: „Acestea vi le-am spus ca bucuria Mea să fie întru voi şi ca bucuria voastră să fie deplină" (In. 15, 11) şi că s-a rugat Tatălui zicînd: „Acum, dar, viu la Tine, şi acestea le rostesc în lume ca bucuria Mea s-o aibă deplină întru ei" (In. 17, 13), ca să ne dăm seama că, nu numai la o bucurie deplină se gîndeşte Mîntuitorul să se sălăşluiască în sufletele credincioşilor, ci dorea, cum doreşte şi acum, ca cei credincioşi să aibă întru dînşii însăşi bucuria Lui.

In vederea dobîndirii bucuriei depline pe care o dă El, Mîntuitorul, în învăţătura Sa, ne spune: „Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri" (Mt. 5, 12) şi: „Bucuraţi-vă că numele voastre sînt scrise în ceruri" (Lc. 10, 20).

Şi singură nădejdea răsplătirii viitoare a faptelor celor bune poate fi temei şi pricină de bucurie neîntreruptă pentru cel ce se sîrguieşte a face mereu binele, fără a se lenevi (Col. 6, 9), dar în sfînta Scriptură ni se arată şi alte daruri, pe care le putem dobîndi în viaţa aceasta pămîntească, daruri prilejuitoare de bucurie şi îndemnătoare la bucuria ce o aduce în suflet nădejdea. Astfel, Mîntuitorul îi încredinţează pe ucenicii Săi că vor avea bucurie din vederea Lui cînd zice: „Iarăşi vă voi vedea şi se va bucura inima voastră" (In. 16, 22). Acest cuvînt s-a împlinit întocmai în însăşi ziua Invierii Domnului, cînd, după spusa sfîntului Evanghelist: „S-au bucurat învăţăceii, văzînd pe Domnul" (In. 20, 20)

Dar oare bucuria ce o pricinuieşte sufletului vederea Mîntuitorului a făgăduit-o Domnul numai ucenicilor ce l-au urmat în vremea propovăduirii Sale pe pămînt, sau o dă tuturor celor care, ca sfinţii Apostoli de odinioară, ascultă cuvîntul Lui şi îl păzesc pe el? La această întrebare nu rămînem fără răspunsul dorit, căci Duhul Sfînt s-a îngrijit să se amintească despre aceasta în sfînta Evanghelie, de unde aflăm că Fiul lui Dumnezeu a făgăduit această bucurie oricărui suflet care îl iubeşte şi păzeşte poruncile Lui. Căci zice: „Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela este care Mă iubeşte; iar cine Mă iubeşte pe Mine, iubit va fi de către Tatăl Meu şi-l voi iubi şi Eu şi Mă voi arăta lui" (Ioan 14, 21) şi: „Dacă Mă iubeşte cineva, păzi-va cuvîntul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi pe el şi vom veni la el şi la el ne vom face locuinţă" (In. 14, 23).

Din cele de mai sus înţelegem că, pentru a ajunge la bucuria de totdeauna, trebuie ca mai întîi să ne întărim credinţa în făgăduinţele Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, apoi să nădăjduim în bunurile viitoare, iar în nădejdea acestei răsplătiri să ne străduim să împlinim poruncile ce ne-au fost date pentru a noastră mîntuire.

Dar să nu pierdem din vedere nici cuvîntul foarte însemnat, care făgăduieşte vederea lui Dumnezeu numai acelora dintre doritori, care se străduiesc pentru curăţia inimii, căci a zis Domnul: „Fericiţi cei curaţi cu inima, căci aceia vor vedea pe Dumnezeu" (Mt. 5, 8) şi curăţia inimii tot prin împlinirea poruncilor se dobîndeşte...

Cei ce împlinesc poruncile lui Dumnezeu, aceia îşi curăţesc inima, văd pe Dumnezeu, prin credinţă (II Cor. 5, 7) şi tot prin credinţă, Hristos se sălăşluieşte în inimile lor (Ef. 3, 17) iar din această împreună petrecere cu Dumnezeu au veşnică bucurie.

Dintre toate poruncile lui Dumnezeu, cea mai la îndemîna noastră este porunca rugăciunii. Implinirea acestei porunci are darul de a ne pune în legătură nemijlocită cu Dumnezeu, de a ne face să ne recunoaştem neputinţa noastră, de a ne întări în credinţa că avem totdeauna trebuinţă de ajutorul lui Dumnezeu. Pe scurt: porunca rugăciunii ne deschide mai mult decît alte porunci calea către Dumnezeu. De aceea şi sfîntul Apostol Pavel ne îndeamnă la rugăciune neîncetată, zicînd: „Neîncetat să vă rugaţi" (I Tes. 5, 17), iar acest îndemn ni-l dă convins fiind de binefacerile rugăciunii neîncetate.

Auzind de rugăciunea neîncetată, noi sîntem înclinaţi a crede că aceasta, dacă este cu putinţă pentru cineva, acela are trebuinţă de împrejurări anume pentru aceasta. Dar a gîndi în felul acesta înseamnă că nu ne dăm seama de faptul că sfîntul Apostol, care ne îndeamnă la rugăciunea neîncetată, el însuşi avînd această rugăciune, a trăit în împrejurări de viaţă obişnuite, ba poate în împrejurări de nelinişte şi de tulburare, suferind greutăţi de călătorie, împotriviri şi alte multe lipsuri şi necazuri. El n-a rînduit nici un fel de împrejurări anume pentru rugăciunea neîncetată, dar a dat îndemnul: „Neîncetat să vă rugaţi".

Ce a înţeles sfîntul Apostol Pavel prin rugăciunea neîncetată, nu ni se spune în sfînta Scriptură, dar desigur că el n-a putut înţelege

---

şi sfinţeşte pe tot omul ce vine în lume, săvîrşeşte ungerea celui ce se botează cu untul de lemn sfinţit".

El îi face aceluia semnul crucii mai întîi la frunte, zicînd: „Unge-se robul lui Dumnezeu cu untul de lemn al bucuriei în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfîntului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor amin". Apoi îl unge la piept şi la spate zicînd: „Spre tămăduirea sufletului şi a trupului", la urechi, zicînd: „Spre ascultarea credinţei" şi în fine la mîini şi la picioare: „Mîinile Tale m-au făcut şi m-au zidit, ca să umblu în urmele Tale".

„Untul de lemn al bucuriei" se numeşte aşa, pentrucă, precum stîlparea de măslin în gura porumbelului a fost pentru aceia, care îm preună cu Noe se aflau în corabie, un semn de mîntuire din potop, aşa şi ungerea cu untul de lemn sfinţit este un semn, că cel botezat prin apă şi prin Duh Sfînt se mîntuieşte de robia păcatului. Şi precum trupul cel mort ai Mîntuitorului a fost uns cu preţioase mirezme, aşa şi cel chemat, care păşeşte la Sf. Botez, se unge cu sf. untdelemn, căci el murind păcatului, începe viaţă nouă pentru Dumnezeu, se dezbracă la Botez de omul cel rău cu poftele lui cele rele, se îmbracă cu cel nou şi învie la o viaţă nouă, sfîntă şi fără prihană.

Săvîrşirea sfintei Taine a Botezului. *După acestea păşeşte preotul la săvîrşirea sfintel taine a Botezului însuşi. Preotul ia pe celce vine la botez, pune mîna pe capul lui şi căutînd spre Răsărit, îl afundă de trei ori în apa mîntuirii, zicînd întîia oară: „Botează-se robul lui Dumnezeu (N) în numele Tatălui, Amin", a doua oară: „şi al Fiului, Amin"; a treia oară: „Şi al Sfîntului Duh, Amin". „Acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin". Acum omul vechi a murit şi din apa Botezului a răsărit omul cel nou, mîntuit în Iisus Hristos. Cu cele trei afundări şi scoateri se vesteşte credinţa în Sfînta Treime, iară cu afundarea se închipueşte moartea şi îngroparea lui Hristos, precum cu scoaterea, învierea Domnului şi renaşterea omului la viaţă nouă. Impreună cu Hristos moare şi se îngroapă omul cel împovărat cu păcatul strămoşesc, moare robul trupului şi al patimilor, iar împreună cu Hristos învioază omul cel nou întru o viaţă duhovnicească. Viaţă duhovnicească petrece acel om, care ascultă de Duhul cel sfînt al lui Hristos şi nu se mai lasă robit de păcat.*

După scoaterea din apa Botezului, cel botezat este îmbrăcat în haină albă în semn de curăţire după spălarea de păcate în apa Botezului. La îmbrăcare se zice: „Imbracă-se robul lui Dumnezeu (N) în haina dreptăţii"... adică a îndreptării prin vrednicia lui Iisus Hristos, şi dîndu-i-se celui nou botezat sau naşului o lumînare aprinsă, se întîmpină cu psalmul: „Fericiţi sînt cărora li s-au iertat fărădelegile", în care se înfăţişează roadele Botezului. Cu psalmul acesta adecă psalmul 31 se sfîrşeşte rînduiala sfîntului Botez.

Aceasta e cea dintîi taină a Bisericii, prin care ne naştem la viaţa în Hristos, devenim părtaşi ai vieţii cei veşnice şi membre ale Bisericii.

Pr. N. Terchilă

La sfîrşit de an şcolar

In 29 iunie a. c. a avut loc la Institutul Teologic Universitar serbarea de încheiere a cursurilor pe anul şcolar 1959—1960. Au fost de faţă: I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, profesorii şi studenţii Institutului.

P. C. Păr. rector *Sofron Vlad* porneşte de la cuvintele Mîntuitorului: „Nimenea punînd mîna pe plug şi privind îndărăt nu este vrednic de împărăţia lui Dumnezeu". Aceasta însemnează că dacă te apuci de o treabă trebuie să nu mai stai la îndoială, ci să o faci cu hotărîre, privind înainte la ţinta, pe care o ai în faţă. Aşa a fost sf. Ap. Pavel, care la Ierusalim – ca student teolog – a studiat Sf. Scriptură şi s-a străduit ca slovele ei să le scrie pe tablele inimii sale. El, şi în lucrarea apostolească, şi-a angajat întreaga lui fiinţă.

Oamenii muncii din ţara noastră privesc înainte şi muncesc cu avînt pentru construirea socialismului. Cine priveşte în urmă nu e potrivit nici pentru împărăţia lui Dumnezeu, nici pentru viaţa cea nouă, care creşte tot mai viguroasă.

Directivele planului de 6 ani, aprobate de Congresul al III-lea al P. M. R., prevăd – între altele – generalizarea învăţămîntului elementar de 8 ani. In felul acesta – şi prin alte mijloace de cultură – nivelul cultural al poporului se ridică mereu. Preotul trebue să meargă în pas cu vremea, să ţină seamă de ceeace se întîmplă în jurul lui. Ne bucurăm că cei mai mulţi studenţi teologi au înţeles să muncească serios pentru formarea lor intelectuală şi morală, pregătindu-se pentru misiunea preoţească. Ei au împletit munca minţii cu viaţa morală şi cu munca de folos obştesc.

Mulţumeşte apoi Inalţilor Ierarhi, care s-au interesat de bunul mers al Institutului, în frunte cu I. P. S. nostru mitropolit Nicolae, Departamentului Cultelor, pentru ajutorul ce l-a dat; şi tuturor ostenitorilor – profesori, personal administrativ şi de serviciu – care au muncit cu folos în cursul acestui an şcolar.

Absolventul *I. Ţabra* spune că noua serie de absolvenţi va căuta să fie la înălţimea chemării preoţeşti, slujind Bisericii şi poporului. Din focul dragostei de Hristos şi al iubirii de popor va soarbe puteri de sfinţenie şi de muncă pentru fericirea tuturor. Vrednicia de a sluji lui Dumnezeu şi a sluji poporului este o mare cinste, pe care o va purta cu credincioşie. Urează celorlalţi studenţi din an. I, II şi III noi succese şi mulţumeşte Inalţilor Ierarhi, Departamentului Cultelor, profesorilor, duhovnicilor, bibliotecarilor şi tuturor celor ce au ajutat la formarea sufletească a studenţilor teologi din seria aceasta.

La sfîrşit I. P. S. nostru mitropolit **Nicolae** *spune că şi anul acesta ne-am rugat muncind şi am muncit rugîndu-ne. Deşi cu sufletul ne ridicăm spre cer, noi stăm cu picioarele pe pămînt şi muncim pentru propăşirea scumpei noastre patrii, R. P. R. E drept: celce a pus mîna pe plug se uită înainte. Chiar dacă se mai opreşte să privească îndărăt, o face ca să ţie legătura cu cele din urmă şi brazda să fie dreaptă. Şi stăpînirea de azi — care înnoieşte toate monumentele istorice — ne cheamă să privim înainte prin măreţele planuri, dar şi să învăţăm din trecut. Şi preotul trebuie să privească înainte, ţinînd seamă şi de tradiţie.*

Sînt cel mai fericit dintre părinţi, pentrucă sînt părintele vostru cel sufletesc. Mă rog împreună cu voi, vă văd cum vă petreceţi ziua şi gîndul meu este întotdeauna cu voi. Şi după ce veţi ajunge preoţi veţi primi poveţele mele părinteşti. Cea mai însemnată povaţă este: să-ţi păstrezi neîntinată cinstea ta de student teolog, să păzeşti cinstea ta preoţească. Cum se zice: „să calci a popă" şi cu mintea şi cu inima. Aceasta însemnează să slujeşti lui Hristos şi poporului, Bisericii şi patriei.

Corul studenţilor teologi – condus de P. C. prof. Gh. Şoima – a cîntat: Imnul R. P. R. şi Cîntec de pace, Cîntec de muncă (melodie de Gh. Şoima). *N.*

Indemnuri folositoare

(urmare din pag. 3)

altceva decît străduinţa de a ţine mereu legătura cu Dumnezeu, de a avea mintea lipită de Dumnezeu cu multă evlavie şi cu dor, de a atîrna cu nădejdea de El şi de a ne încrede în El în toate cîte le facem şi ni se întîmplă. In rugăciunea neîncetată cuprindea sfîntul Apostol pomenirea deasă a lui Dumnezeu, gîndul cît mai neîntrerupt la Dumnezeu, gînd care are darul de a lumina, de a însenina viaţa sufletească.

Părinţii cei duhovniceşti, care s-au îndeletnicit cu rugăciunea neîncetată, ne învaţă să ne silim a avea în mintea noastră cît mai neîntrerupt cuvintele: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul", cuvinte pe care să le depănăm mereu, pentru a ajunge la conştiinţa stării noastre de păcat, la simţirea trebuinţei ajutorului lui Dumnezeu şi la dorinţa de a avea acest ajutor. In această lucrare de rugăciune văd Părinţii un fericit mijloc pentru a înlătura din mintea noastră gîndurile cele rele, şi de a sădi şi întări gîndurile cele bune.

Lucrarea de rugăciune trebuie împreunată totdeauna cu împlinirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu, căci fără aceasta cu neputinţă este a dobîndi mîntuirea dorită, deoarece nicăieri în sfînta Scriptură nu ni se spune că rugăciunea singură este mîntuitoare, că ne putem mîntui prin rugăciune numai, ci peste tot se mîntuieşte acela care împlineşte poruncile lui Dumnezeu, între care porunca rugăciunii ocupă loc de frunte.

Pe măsura ce ne vom strădui pentru împlinirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu şi cu grijă vom fi pentru rugăciunea neîncetată, vom ajunge şi putinţa de a împlini al treilea îndemn al sfîntului Pavel, amintit mai sus, adică la împlinirea îndemnului de a fi mulţumitori lui Dumnezeu pentru toate.

Cu astfel de gînduri împodobindu-ne mintea, cu dorinţele pe care le pricinuesc aceste gînduri, înflăcărîndu-ne inima, să cerem de la Dumnezeu ca, aşa cum ne-a rînduit gîndurile cele bune, cuprinse în comoara sfintei Scripturi şi a învăţăturilor sfinţilor Părinţi, să ne dea şi puterea de a le înfăptui în viaţa noastră, ca şi întru aceasta să se preamărească numele Său cel sfînt. Iar între aceste gînduri bune şi înfăptuiri să punem la loc de cinste gîndul şi străduinţa pentru pace, ca pacea să stăpînească în toate sufletele şi pe toată faţa pămîntului. **Teofil Părăianu**

† Dumitru Axente

La 2 mai 1960 orele 23 a încetat din viaţă în etate de 82 ani, cunoscutul tipograf şi remarcabil artist amator: **Dumitru Axente.**

S-a născut în comuna Axente Sever, descendent al tribunului Axente, din părinţi ţărani mijlocaşi. De tînăr copil porneşte spre cetatea Sibiului şi îmbrăţişează meseria de tipograf în atelierele Tipografiei Mitropoliei noastre.

Harnic, priceput şi destoinic meseriaş, i se încredinţează conducerea Tipografiei „Carpaţi" de la Sibiu, unde se tipărea „Tribuna", redactată de I. Broşu, S. Dragomir şi Nicolae Bălan, marele mitropolit de mai tîrziu.

După 1921 conduce Tipografia „Foaia Poporului". A activat apoi multă vreme în cadrul Tipografiei Arhidiecezane pînă la pensionare. Astfel munceşte în cîmpul artei grafice mai bine de 50 de ani, fiind mereu un tipograf fruntaş, apreciat în mod deosebit pretutindeni.

In viaţa poporului ardelean şi în deosebi în activitatea meseriaşilor, se remarcă prin faptul că pentru prima dată, D. Axente deschide în Ardeal „rampa" teatrului romînesc, pentru artiştii amatori (sau „diletanţi" cum erau numiţi atunci).

El este cel dintîi artist ardelean care a prezentat publicului piesele scrise de clasicii autori: V. Alexandri, I. L. Caragiale, Delavrancea ş. a., piese în care D. Axente debuta în rolul principal.

Crează în sînul meseriaşilor o şcoală a amatorilor, cursurile fiind voluntare, şi în afara orelor de muncă; urmate de tineri muncitori entuziasmaţi de acest gen de artă.

Pe urma agoniselii sale modeste, creşte trei feciori, ajutat fiind în chip ideal de soţia sa credincioasă, Ana.

Regiunea Sibiului cu oraşele şi satele apropiate l-au cunoscut pe scenele teatrelor; mai mult însă, a avut cinstea să debuteze în Capitala Ţării noastre în rolul principal din piesa „Iepuroii", scrisă de fiul său Cornel, pentru tatăl său.

Cotidienele şi revistele de specialitate din Capitală au reliefat meritele, talentul şi arta meseriaşului-artist Dumitru Axente.

A fost condus la locul de veci de toţi prietenii dragi, care i-au apreciat talentul şi străduinţa pe toate tărîmurile sociale.

Activitatea şi viaţa lui Dumitru Axente nu poate fi cuprinsă în spaţiul rezervat unui necrolog. De aceea cu dragoste şi recunoştinţă pomenim şi înseilăm la loc cuvenit numele lui.

In cartea vredniciilor sînt trecute multe nume. Printre cei vrednici de pomenire se numără şi regretatul octogenar tipograf.

Pomeneşte Doamne pe robul Tău Dumitru, şi-l aşează în corturile Tale precum este scris.

Traian Ghirilă

Grija pentru suflet

Mîntuitorul Iisus Hristos a adresat credincioşilor cuvîntul sf. Evangheliu la timpul său (Galat. 4, 4) cu scopul ca să trezească grija lor pentru suflet. In acest sens Domnul s-a folosit de cuvînt, de pildă şi de faptă ca să le înlăture nepăsarea în care unii se complăceau să trăiască devenind astfel povară şi prilej de poticnire şi pentru semenii lor.

In acest sens a spus foarte lămurit, în predica Sa de pe munte: „Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzînd faptele voastre cele bune să mărească pe Tatăl vostru cel din ceruri" (Mat. 5, 16). Iar faptele cele bune le înfăţişează sub variate feluri ca credinciosul să le poată săvîrşi oricînd şi în orice loc, ca să-i ajute în grija pentru sufletul său, precum şi al aproapelui.

Să luăm de pildă cuvîntul Domnului: „Cînd va fi să aduci darul tău la altar şi acolo îţi aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău acolo şi mergi, împacă-te cu fratele tău şi apoi venind adă darul tău" (Mat. 5, 23-24). Impăcarea cu fratele este una din grijile principale pentru suflet, pentrucă creştinul trebuie să-şi arete necontenit dragostea sa către fratele său cu care îşi împarte viaţa aceasta pe pămînt.

Fiecare credincios are astfel prilej să-şi culeagă din aceste îndemnuri îndrumări pentru viaţa sa. Precum păcatele se vădesc în lume, aşa şi faptele cele bune devin cunoscute şi ele merg mai dinainte la judecată (I Tim. 5, 25). Deci creştinul care se încarcă cu fapte bune în această viaţă, acela poate şti că îi vor sta mărturie bună pentru el cînd îi va veni timpul să dea socoteală pentru viaţa sa (Mt. 25, 40).

Cine face binele, zice sf. apostol Pavel, şi se înavuţeşte în fapte bune, acela îşi agoniseşte bună temelie pentru veacul viitor al vieţii celei veşnice (I Tim. 6, 18).

Pr. M. Şesan

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poştală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

ANUL 108 Sibiu, 1 septembrie 1960 Nr. 33—34

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

23 August

23 August este ziua eliberării patriei noastre de sub jugul fascist. Poporul nostru întîmpină a 16-a aniversare a eliberării sale cu noi succese în muncă și cu planuri mărețe de viitor.

In anii puterii populare țara noastră a devenit dintr-o țară agrară înapoiată o țară cu o industrie dezvoltată, o agricultură mecanizată și o cultură înaintată. In toate sectoarele a ieșit biruitor socialismul. Industria socialistă — avînd la bază industria grea, constructoare de mașini — a luat un avînt deosebit. Ea satisface cea mai mare parte a nevoilor industriale interne și produce mașini prețuite peste hotare. Planul de 10 ani de electrificare a țării a fost realizat înainte de termen și depășit. In 1960 producem numai în 11 săptămîni întreaga producție industrială din 1938.

In agricultură sectorul socialist a devenit preponderent și ca suprafață, și ca număr de familii (peste 81%) și ca producție marfă. Aceasta a dus la creșterea continuă a producției agricole, vegetale și animale.

Dezvoltarea industriei și agriculturii socialiste a avut ca rezultat ridicarea nivelului de trai, material și cultural, al oamenilor muncii de la sate și orașe. Veniturile lor sînt an de an tot mai mari. Cheltuielile statului pentru învățămînt, cultură, ocrotirea sănătății, prevederi sociale, asigurări sociale de stat, odihna oamenilor muncii, alocații pentru copii, etc. au crescut mereu.

In acești 16 ani țara noastră a făcut un uriaș pas înainte. De aceea ea poate acum înainta spre noi cuceriri și mai mărețe.

Planul economic pe anii 1960—1965 prevede întărirea deplină a construcției socialismului. Producția industrială va crește de 2,1 ori față de 1959. In agricultură se va încheia procesul de colectivizare a agriculturii. Producția globală agricolă va crește cu 70—80 la sută față de 1959. Salariul real va crește cu 40—45 la sută și veniturile reale ale țărănimii vor fi cu 40 la sută mai mari. Se va generaliza învățămîntul elementar de 8 ani. Se vor construi de 3 ori mai multe locuințe ca în anii 1953—1959. Cheltuielile social-culturale vor crește continuu.

Planul de perspectivă pe următorii 15 ani are ca scop desăvîrșirea construcției socialiste și trecerea treptată la construirea comunismului. Astfel vom ajunge la nivelul țărilor celor mai înaintate și ca producție globală și ca producție și consum pe cap de locuitor.

Avînd în față țintele planului de șase ani și mărețele perspective pe următorii 15 ani, oamenii muncii din țara noastră muncesc cu entuziasm și își făuresc o viață tot mai îmbelșugată și mai luminoasă. Munca aceasta este semnul iubirii de pace a poporului nostru. El sprijinește frontul mondial al luptătorilor pentru pace, în frunte cu Uniunea Sovietică. Munca lui constructivă și lupta lui pentru pace aduce o contribuție însemnată la cauza păcii.

Biserica este alături de popor. Ea sprijinește munca lui de construire a socialismului și lupta lui pentru pace. De aceea ea prăznuiește alături de oamenii muncii — ziua eliberării patriei noastre de sub jugul fascist, urînd poporului nostru noi succese și patriei noi culmi de glorie.

T. R.

In favoarea păcii

La începutul lui iulie a. c. a avut loc **sesiunea lărgită a Biroului Consiliului Mondial al Păcii.** La această sesiune s-au formulat scopurile actuale ale mișcării mondiale pentru pace, în centru fiind lupta pentru dezarmare. Iată ce spune în această privință **Apelul** Biroului Consiliului Mondial al Păcii.

„Popoarele din întreaga lume, care trăiesc astăzi sub amenințarea permanentă a războiului nuclear, nu se pot împăca cu eșecul tratativelor internaționale. Dezarmarea este absolut necesară pentru salvarea omenirii și asigurarea coexistenței pașnice. Popoarele trebuie să ceară acest lucru, ele pot să obțină o asemenea hotărîre. Recentele succese ale forțelor populare sînt o dovadă că acest lucru este cu putință.

Cerem convocarea unei Conferințe internaționale cu participarea tuturor statelor membre sau nemembre ale Organizației Națiunilor Unite pentru realizarea unei dezarmări generale și controlate în etape. Considerăm că pentru a înlătura pericolul care planează asupra noastră prima etapă trebuie să prevadă interzicerea mijloacelor de transportare a armei nucleare și lichidarea bazelor militare de pe teritorii străine.

Cerem ca toate guvernele să declare că sînt gata să participe la această conferință cu intenția de a adopta măsuri concrete. Cerem ca încă de pe acum toate guvernele să creeze condiții favorabile ținerii unei astfel de conferințe. In acest scop ele trebuie să evite orice acțiuni care ar putea contribui la războiul rece, să renunțe la experiențele cu arma atomică, să respecte suveranitatea și independența celorlalte state. Chemăm pe oamenii din lumea întreagă să sprijine această cerere".

In **Declarația generală** a Biroului Consiliului Mondial al Păcii se arată că lupta popoarelor a „repurtat deja victorii considerabile". Totuși forțele imperialismului, aținător la război, nu se liniștesc. In deosebi imperialiștii americani încearcă, prin diferite provocări (avionul de spionaj din 1 mai și unul din 1 iulie, care au fost doborîte în U.R.S.S.) să întoarcă mersul istoriei înapoi. Uneltirile lor însă sînt sortite eșecului.

„Popoarele din întreaga lume încep să înțeleagă tot mai bine cine sînt în realitate dușmanii păcii. Pentru a zădărnici planurile dușmanilor păcii, mișcarea internațională a partizanilor păcii trebuie să-și intensifice lupta, desfășurînd-o mai energic și mai hotărît decît oricînd.

Din momentul creării mișcării noastre, milioane de oameni de pretutindeni din Asia, Africa, Europa, America și Australia au luptat pentru pace împreună cu toate popoarele țărilor socialiste și noilor țări independente.

Lupta unită a tuturor acestor forțe împotriva forțelor războiului și colonialismului deschide drumul spre pace.

Dezarmarea totală și coexistența pașnică sînt irealizabile atîta timp cît dreptul popoarelor la independență și la respectarea deplină a suveranității lor în domeniul economic și politic nu va fi pe deplin asigurat.

Ținînd seama de acestea, Biroul Consiliului Mondial al Păcii cheamă popoarele din toate țările să lupte pentru realizarea următoarelor țeluri apropiate:

1. Convocarea unei largi conferințe a tuturor statelor pentru dezarmare;

2. Pregătirea în prezent a planurilor de trecere a economiei de pe picior de război pe picior de pace;

(Continuare în pag. 2)

Nevoia și folosul unității frățești

Viața omenească, în necontenita ei curgere, scoate mereu la lumină nevoia și folosul unității frățești, a strîngerii rîndurilor pentru a munci și lupta cot la cot și umăr la umăr pentru împlinirea marilor ținte, de a căror înfăptuire atîrnă pacea, propășirea și fericirea omenirii. Unitatea frățească este o cerință firească, fără împlinirea căreia viața nu poate merge înainte spre lumină și fericire. Așa stau lucrurile atît pe tărîmul vieții dintre popoare, cît și pe tărîmul vieții popoarelor luate fiecare în parte.

Astfel, cîteva din rostirile unor bărbați cu rosturi însemnate în viața popoarelor pun apăs deosebit pe faptul, că legăturile de unitate frățească trebuie să crească și să se întărească necontenit, pentru că acestea sînt singura cale ce duce la victorie și bunăstare.

In cuvîntarea sa de salut la Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn, dl N. S. Hrușciov a spus între altele: „Cifrele planului de 6 ani sînt o simfonie. In cadrul orchestrei socialiste comune a luptei pentru construirea socialismului, poporul romîn ia o notă atît de înaltă, încît este **la unison** cu puternica orchestră simfonică a țărilor socialiste, în lupta lor pentru construirea socialismului". După ce pledează printr-o atît de frumoasă asemănare, numai indirect pentru unitatea frățească, marele bărbat de stat se rostește direct pentru aceasta: „izvorul tuturor victoriilor în lupta pentru socialism este ... **coeziunea** și **unitatea**". Ele vor asigura triumful deplin al măreței cauze comune: construirea comunismului.

In Raportul prezentat în cadrul celui de al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn, dl Gh. Gheorghiu-Dej a subliniat între altele: „Să întărim necontenit ... **unitatea** partidului, chezășia tăriei sale de neînvins"; apoi: „sarcinile construcției socialiste cer **unitatea de voință** a întregului popor".

De asemenea în Comunicatul cu privire la întîlnirea reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste, care au asistat la Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn, se declară că acestea „vor întări și în viitor **coeziunea** țărilor sistemului mondial socialist".

Fiind o cerință atît de adîncă și de însemnată a vieții omenești, nu-i de mirare că nevoia și folosul unității frățești sînt puse în lumină de **bărbați** care stau pe poziții diferite în ce privește părerile, concepțiile, felul lor de a vedea, despre lume și viață.

Oamenii formează o obște, care se aseamănă cu trupul omenesc, în care mădularele lucrează împreună; de pildă, ochiul primește lumina, dar n-o ține numai pentru sine, ci luminează întreg trupul.

O a doua asemănare, tot atît de grăitoare, este împreuna lucrare din sînul diferitelor ocupații sau profesiuni omenești, cum sînt cea de agricultor, de brutar, de fierar, ș. a. Toți cei ce au una din aceste îndeletniciri trebuie să împărtășească și altora din meșteșugul lor, pentru că altfel pier cu toții. In toate tărîmurile de lucrare omenească, de pildă la semănat, la școală, în diferitele îndeletniciri, împreuna-lucrare și într-ajutorarea frățească este condiția firească a vieții și a propășirii acesteia (Omilia I, n. 4 la Epistola I către Corinteni, Migne P.G. 61, col. 86 și următ.).

Potrivit planului înțelept al lui Dumnezeu, **omul a fost făcut întru totul avizat la ajutorul semenului său.** Tocmai pentru aceea — arată Sf. Părinte — Dumnezeu a și lăsat să crească într-un loc plante, iar în alt loc i-a adunat pe oameni în sate și orașe, spre a se ajuta unii pe alții; în alte părți a așezat mările și a trimis vîntul spre a se aduce cu corăbiile cele trebuincioase din alte părți (țări) și a se face schimburi cu cele ce prisosesc. Așa a găsit de bine Dumnezeu să lege pe oameni laolaltă, încît **nimenea nu-și poate satisface interesele sale personale decît mergind pe drumul intereselor obștești, colective** (Omilia XXXIV, n. 4—6 la Epistola I către Corinteni, Migne P.G. 61, col. 290—295).

Înfățișînd și mai convingător strînsa atîrnare unul de altul a inșilor în cîmpul vieții omenești, Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Căci Dumnezeu, voind să-i lege pe toți oamenii între ei, a impus o necesitate atît de mare în lucruri, încît **de folosul aproapelui este legat folosul altuia.** Astfel, și în corabie, dacă cîrmaciul în caz de furtună, respingînd folosul celor mulți, caută numai pe al său (folos), înnecă în curînd și pe sine însuși și pe ceilalți. La fel în singuraticele meșteșuguri, dacă un oarecare (meșteșug) ar căuta numai ceea ce este folositor lui, viața n-ar fi niciodată în bunăstare, nici meșteșugul care caută acest lucru. Din pricina aceasta, agricultorul nu seamănă numai atîtea cereale, cîte îi ajung lui; căci altfel încă de mult s-ar fi ruinat pe sine și pe alții; ci caută ceea ce este folositor multora. De asemenea, soldatul stă în linia de bătaie împotriva primejdiilor nu numai ca să se apere pe sine, ci ca să pună cetățenii în siguranță. Și negustorul nu aduce numai atît, cît îi ajunge lui singur, ci atît cît ajunge și de altora... Pentru că altfel oamenii n-ar voi să caute cele ce sînt ale aproapelui, dacă nu i-ar fi așezat în această necesitate, din pricina aceasta, Dumnezeu le-a legat împreună pe acestea, **ca să nu ajungă la folos propriu decît prin acelea care folosesc și altora**'" (Omilia XXV, n. 4 la Epistola I către Corinteni, Migne P.G. 61, col. 211).

Dumnezeu a rînduit între oameni nevoia și folosul unității și într-ajutorării frățești. (Omilia XXXIV, n. 5, la Epistola I către Corinteni, Migne P.G. 61, col. 2—92).

Dumnezeu a legat munca pentru folosul propriu cu munca pentru folosul altora așa de strîns, încît **nici un muncitor nu poate cîștiga ceva pentru sine însuși, fără să facă ceva pentru folosul altuia.** Munca agricultorului și a comerciantului își dă cîștigul ei, numai dacă aceștia lucrează și pentru alții (Omilia XXV, n. 4, la Epistola I către Corinteni, Migne P.G. 61, col. 211).Ca orice viață omenească, și viața gospodărească se desfășoară pe baza unei felurite reciprocități, care constă în a da și a primi (Omilia X, n. 4, la Epistola I către Corinteni, Migne P.G. 61, col. 87).

Atîrnarea inșilor unul față de altul din cîmpul vieții omenești, rînduită cu înțelepciune de Dumnezeu, impune în chip firesc nevoia și folosul unității frățești în toate cele ale vieții.

Astfel stînd lucrurile, cine ar putea stînjeni, impiedeca sau înlătura unitatea frățească din cîmpul vieții omenești? Numai acela care-i lipsit de minte, de cunoașterea adevărată a vieții sau este stăpînit de egoism și surd la toate cele ce privesc interesul obștesc sau binele tuturor, ar putea săvîrși o astfel de încălcare grosolană a unei atît de firești și adînci legi a vieții. Omul cuminte și omul-frate dorește și stăruie cu cuvîntul și cu fapta pentru unitatea frățească, fiindcă știe că aceasta este singura cale ce duce la propășirea și fericirea vieții!...

C. Sîrbu

In favoarea păcii

(Urmare din pag. 1)

3. Interzicerea experimentării tuturor armelor nucleare;

4. Interzicerea zborurilor avioanelor care poartă arma nucleară — întrucît acestea, prin urmările unui accident, constituie o posibilitate evidentă de dezlănțuire a războiului;

5. Respectarea strictă a normelor dreptului internațional în ce privește zborurile avioanelor deasupra teritoriilor străine;

6. Lichidarea tuturor bazelor militare de pe teritorii străine;

7. Anularea tuturor pactelor militare și a misiunilor militare legate de acestea;

8. Incetarea tuturor acțiunilor agresive — politice, militare, economice — care încalcă suveranitatea țărilor și care creiază un pericol pentru pace".

[illegible] Congres al Partidului Muncitoresc Romîn, [illegible] Sînt necesare acțiuni concrete pentru dezvoltarea continuă a conștiinței popoarelor, pentru ca ele să exercite presiuni asupra guvernelor lor în scopul realizării urgente a unor adevărate acorduri cu privire la dezarmare și coexistență pașnică.

Adevărul și dreptatea sînt de partea noastră. Direcția în care mergem noi este principala cale a progresului uman. Sîntem ferm convinși că în lupta noastră vom învinge toate dificultățile și piedecile și vom ajunge la victoria finală".

In alte documente ale Biroului Consiliului Mondial al Păcii se recomandă popularizarea hotărîrilor de mai sus, „intensificarea luptei popoarelor împotriva primejdiei unui nou război, ... împotriva tuturor acțiunilor care periclitează pacea", solidaritatea cu popoarele ce luptă pentru independență și pace și organizarea „pe scară mondială" a unui „referendum pentru dezarmare și pace". Se anunță deasemenea că „înainte de sfîrșitul anului 1960" va avea loc o sesiune a Consiliului Mondial al Păcii, la care vor participa reprezentanți ai tuturor popoarelor.

Poporul nostru, constructor al vieții celei noi, este luptător activ pentru dezarmare și pace. El condamnă acțiunile provocatoare ale imperialismului și colonialismului și este alături de lupta consecventă a Uniunii Sovietice pentru coexistență pașnică, pentru dezarmare generală și totală, pentru libertatea și independența popoarelor coloniale și dependente, pentru democrație, pace și progres. Această luptă exprimă voința popoarelor lumii, a tuturor oamenilor cinstiți din toate țările. De aceea mișcarea pentru dezarmare și pace dobîndește mereu noi victorii. De aceea sîntem siguri că prin acțiunea unită a sutelor de milioane de partizani ai păcii, în frunte cu marea Uniune Sovietică, aților atorii la război vor fi izolați și făcuți inofensivi, iar pacea va birui pentru totdeauna în viața popoarelor. Căci pacea este viață și belșug, e lumină și bucurie — după care însetează orice om și pentru care luptă pînă la victoria finală toate popoarele. **N.**

Aurel Vlaicu

Anul acesta poporul nostru a sărbătorit împlinirea a 50 ani de la primul zbor cu avionul al lui Aurel Vlaicu. Aceasta arată cinstirea deosebită ce se dă astăzi aceluia, care a fost pionier al aviației romînești și a dus faima poporului nostru pînă peste hotarele țării.

Aurel Vlaicu s-a născut la 6 noiembrie 1882 în satul Binținți (lîngă Orăștie), din părinți țărani. După ce a terminat școala din satul lui, urmă liceul la Orăștie și Sibiu. De mic copil a fost atras de mașinării, încît uimea pe toți cu priceperea lui. Intre altele, din tinerețe este atras spre avioane, despre care începuse să se vorbească. De aceea, după terminarea liceului, se înscrie la Politehnica din Budapesta, ca să se facă inginer mecanic. Ca să se poată ocupa mai bine de construcția unui avion, se mută la München. El își face diferite modele de avion. Ne mai avînd bani să termine școala și să-și construiască modele de avion, Vlaicu se întoarce acasă la Binținți. Tatăl lui își vinde ultima bucată de pămînt ce o mai avea și cu încă o sumă strînsă de un prieten de liceu, Romulus Boga, Vlaicu își cumpără material (lemn, pînză, cuie) și construiește un planor (fără motor). Pe cîmpul de la marginea satului Vlaicu se urcă în planor („gîndacul zburător" cum îi spunea el) și întîi tras de flăcăi, apoi de trei cai mînați de trei oameni călări, reuși să zboare deasupra pămîntului. Numele lui Vlaicu devine cunoscut. La Sibiu și Brașov e primit cu mare entuziasm de popor. Lui însă îi trebuiau bani ca să-și cumpere un motor pentru avion. De aceea pleacă la București. Aici, după multe tărăgănări, i se dă aprobare să facă o „pasăre măiastră" la Arsenalul Armatei. Așa își construi avionul și de la Paris își comandă motorul. La 17 iunie 1910 Vlaicu încearcă avionul și zboară cu el la înălțimea de 4 metri. Pe vremea aceea era mare lucru și această înălțime. „Nu m-am ridicat mai sus de 4 metri — zice Vlaicu. Cu toate acestea nici Alpii nu mi-i închipuiam mai înalți decît înălțimea la care mă ridicasem eu. Înălțimea de 4 metri era pe atunci pentru mine un record care-mi consacra mașina. Zburasem și asta era principalul". Primul avion, construit de un romîn în țara noastră, se înălțase în aer. Mai mult: pe cîmpul Cotrocenilor el birui pe aviatorul francez Michel Molla și pe George Bibescu, care avea brevet de pilot din Franța. Avionul lui Aurel Vlaicu era mai bun și Vlaicu era un pilot mai priceput.

Vlaicu zboară apoi în diferite părți ale țării, mai ales în Ardeal. Peste tot era primit triumfal. Numele lui era o mîndrie pentru toți. Cum avionul s-a uzat, în 1911 construi la Școala de Arte și Meserii din București al doilea avion. Cu acest avion Aurel Vlaicu în iunie 1912 la concursul internațional de zbor de la Aspern (lîngă Viena) cîștigă două probe cu premiul întîi și o a treia cu premiul doi. Așa renumele aviatorului romîn trece peste granițele țării, și aviația romînă capătă renume internațional.

Intors în țară, face noi zboruri în orașele noastre. Străinătatea îi face oferte măgulitoare, dar el nu vrea să plece. Incepe să lucreze la al treilea avion, mult îmbunătățit. Cum auzise că un alt aviator voia să treacă peste Carpați cu un avion străin, Vlaicu se hotărește să treacă el Carpații cu avionul lui, fără să mai aștepte terminarea avionului trei. Prietenii vor să-l oprească pînă va termina noul avion, spunîndu-i că avionul doi e uzat. El pleacă totuși în ziua de 13 septembrie 1913. Se prăbușește cu avionul lîngă satul Bănești (Cîmpina). Vestea morții lui (avea numai 31 ani) a îndoliat întreg poporul, care în Aurel Vlaicu pierdea un mare inventator și constructor, un zburător priceput și îndrăzneț.

Aurel Vlaicu astăzi e cinstit de întreg poporul nostru. El a fost declarat membru al Academiei R. P. R. (post mortem). Pe urmele lui pășesc atîția piloți și tehnicieni ai aviației romîne, care își pun toate forțele în slujba poporului și a progresului.

N. M.

Sf. Iacob, rudenia Domnului

Sf. Iacob este unul dintre cei numiți de Sf. Evanghelii: „Frații Domnului" și care pe nume sînt următorii: Iacob, Iosif, Simon și Iuda (Matei 13, 55). Ei sînt, precum știm, fiii Mariei, o verișoară a Maicii Domnului, și veri după trup ai Mîntuitorului. Se numesc totuși „frații Domnului", pentru că în vechime, limba ebraică fiind prea săracă în cuvinte, frați se numeau nu numai frații de sînge, proveniți din aceiași părinți ci și rudele mai apropiate și, uneori, mai îndepărtate (nepot, unchi, veri, etc.).

Despre acești „frați" ai Domnului tot din Noul Testament știm că la începutul activității Sale au fost potrivnicii Mîntuitorului, către sfîrșitul petrecerii Sale pe pămînt însă, ei au înțeles înalta misiune a Mîntuitorului, dăruindu-i-se cu trup și suflet. Despre doi din ei: Iacob și Iuda istoria ne-a păstrat chiar mai multe știri.

Sf. Iacob a fost primul episcop al Ierusalimului și se spune că a primit această slujbă direct de la Domnul. Sf. Ap. Pavel ne informează că Mîntuitorul, după Invierea Sa, i s-a arătat și lui Iacob (I Cor. 15, 7). Va fi fost de bună seamă de față și la Înălțarea Sa la cer.

In anul 37 d. Hr. cînd Sf. Ap. Pavel vine pentru prima dată după convertire la Ierusalim îl întîlnește aici și pe Sf. Iacob (Gal. 1, 19), numindu-l chiar unul dintre stîlpii Bisericii ierusalimitene, alături de Sf. Ap. Petru și Sf. Ap. Ioan (Gal. 2, 9). La anul 50 d. Hr., îl vedem pe Sf. Iacob grăind în chip înțelept în ședințele sinodului apostolic de la Ierusalim (F. Ap. 15, 13—21).

Istoricul evreu Iosif Flaviu, care a trăit pe vremea Sf. Iacob, ne spune despre Sf. Iacob, „fratele" Domnului, că pe la Paștile anului 62 d. Hr. a murit ca martir în următoarele împrejurări: Procuratorul roman Festus murise. Pînă a veni în Palestina urmașul acestuia, Albinus, Irod Agripa II numește arhiereu pe Ananus, fiul arhiereului Ana, pe care îl cunoaștem din vremea patimilor Mîntuitorului. Ananus era un dușman înverșunat al creștinilor și vrea să profite de acest timp cînd la Ierusalim nu era nici un procurator. De aceea aduce înaintea Sinedriului pe Sf. Iacob, acuzîndu-l că calcă legea lui Moise. Sinedriul îl condamnă la moarte și, nefiind nimeni din partea puterii romane care să le aprobe hotărîrea așa cum s-a întîmplat cu condamnarea lui Iisus, sentința se și aplică. Moartea Sf. Iacob a fost crudă, căci este aruncat în jos de pe zidurile templului și ucis apoi cu pietre.

Eusebiu de Cezareea, un vechi istoric bisericesc, ne spune despre Sf. Iacob că ducea o viață curată, de adevărat creștin, fiind numit și „cel drept" și „oblias", adică scutul poporului. Tot el ne spune că Sf. Iacob avea o pietate deosebită, că se ruga foarte mult în genunchi ca Dumnezeu să-i ierte pe cei ce au ucis pe Mîntuitorul. Atît de mult se ruga încît genunchii îi deveniseră bătătoriți și noduroși ca genunchii de cămilă. Pentru sfințenia sa, Sf. Iacob își cîștigase atîta dragoste și stimă printre consîngenii săi, încît mulți dintre evrei — după cum ne spune tot Eusebiu — au crezut că uciderea lui într-un mod așa de sălbatic a fost unicul motiv al asedierii și distrugerii Ierusalimului de către trupele romane la anul 70 d. Hr.

Pentru viața lui virtuoasă, plină de dragoste de Dumnezeu și de oameni, și pentru moartea lui mucenicească, Sf. Iacob, rudenia Domnului, a intrat în Calendarul creștin, pomenirea lui cinstindu-se în ziua de 23 octombrie.

Pe lîngă viața lui frumoasă, demnă de urmat pentru noi creștinii, Sf. Iacob ne-a mai lăsat două mari lucruri: o liturghie și o epistolă, cunoscute sub numele de: Liturghia Sf. Iacob și Epistola Sf. Iacob.

La temelia liturghiilor pe care le auzim astăzi: a Sf. Vasile cel Mare și a Sf. Ioan Gură de Aur, stă Liturghia Sf. Iacob, cea mai veche, prima Liturghie creștină săvîrșită la Ierusalim, locul de naștere al creștinismului, încă din primele zile ale Bisericii. Ea se mai oficiază și astăzi la Ierusalim și în alte biserici de limbă greacă odată pe an, la ziua Sf. Iacob. Ne-a fost dat s-o ascultăm în limba greacă, slujită fiind de către o delegație a Bisericii grecești, care a fost în Țara noastră în urmă cu cîțiva ani.

Pentru noi, creștinii de astăzi, folositoare cu deosebire este epistola care ne-a rămas de la Sf. Iacob, în care se găsesc învățături prețioase pentru viața noastră creștină. Desprindem doar cîteva.

De la început putem numi epistola Sf. Iacob ca o epistolă a faptei, căci în ea se subliniază mereu adevărul că Domnul ne-a dat învățătura Sa s-o trăim nu s-o ascultăm numai. „Să fiți făcătorii cuvîntului, iar nu numai ascultătorii lui, amăgindu-vă pe voi înșivă" (Iacob 1, 22).

Creștinul nu trebuie să judece sau să cîntărească oamenii după înfățișarea lor dinafară. „Frații mei, nu căutați la fața oamenilor, voi care aveți credință în Domnul nostru Iisus Hristos cel slăvit. Căci de va intra în adunarea voastră un om cu inel de aur și cu haine strălucitoare și va intra și un om sărac cu haină proastă și veți căuta la cel ce poartă haine strălucitoare și veți zice: Tu șezi aici, iar săracului îi veți zice: Tu stai acolo, sau aici jos la picioarele mele, n-ați făcut oare deosebire între voi și nu v-ați făcut judecători cu gînduri rele" (Iacob 2, 1—5). Inaintea lui Dumnezeu toți oamenii sînt egali, fără deosebire, de aceea Sf. Iacob combate obiceiul unor creștini de a se ploconi înaintea celor bogați, chiar și în biserică, pentru simplul fapt că sînt bogați. Acest păcat este cu atît mai mare cu cît viața ne arată adesea că sub haine strălucitoare se ascund nu odată suflete negre, și invers, sub haine sărăcăcioase se ascund suflete de aur.

Tot la Sf. Iacob găsim acea importantă învățătură după care „credința fără fapte este moartă" (2, 17), căci „și dracii cred și se cutremură" (2, 19), dar ei nu se mîntuiesc pentru că nu au fapte bune.

Limba este un organ pe care l-am primit de la Dumnezeu pentru a ne împărtăși gîndurile unii altora, pentru a ne face viața plăcută, de aceea ea nu trebuie folosită nicidecum în scopuri rele, de defăimare a semenilor și de cultivare a minciunii, căci nu iese din vîna aceluiași izvor „apă dulce și apă amară" (Iacob 3, 11).

Sf. Iacob combate cu deosebire lăcomia și setea de înavuțire pe căi nedrepte, necinstite, a celor bogați, ceea ce constituie cauza multor rele, ba și a războaielor. „Veniți acum bogaților, plîngeți și vă tînguiți de necazurile ce vor să fie asupra voastră. Bogăția voastră a putrezit și hainele voastre le-au mîncat moliile. Aurul vostru și argintul au ruginit și rugina lor vor fi mărturie asupra voastră și va mînca trupurile voastre ca focul. Ați strîns comori. Iată, plata oprită de voi de la lucrătorii care au secerat țarinele voastre strigă și strigătele secerătorilor au intrat în urechile Domnului Savaot. Desfătatu-v-ați pe pămînt și v-ați desmierdat; îngrășat-ați inimile voastre ca pentru ziua junghierii, osîndit-ați, omorît-ați pe cel drept, măcar că nu s-a pus împotriva voastră" (Iacob 5, 1—6).

Sf. Iacob osîndește aici cu toată puterea pe bogații din timpul său și de totdeauna care, fără

(Continuare în pag. 4)

MEDITAȚIE

Mărturisire

Acum, iată vin la Tine, Doamne. Ce vreau să-ți spun? Gîndurile și simțămintele mele. Așa fac ca Maria Magdalena: revărs înaintea Ta balsamul gîndurilor mele și mireasma iubirei mele și apoi tac și ascult să văd ce-mi vei răspunde.

Iisuse, spune-mi, ești mulțumit de mine? Iți aduc o bucurie oarecare, dacă vin la Tine? în special dacă Te primesc în mine prin sfinta Cuminecătură? Sau adaug vătămare nouă la acelea cari Ți le-am adus și pînă acum?

Multe slăbiciuni găsești în sufletul meu și păcate! Cînd îmi cercetez conștiința de multe ori mă chinuiesc îndoielile; uneori așa văd că sînt încă tot atît de rău ca și mai înainte; uneori așa se vede, ca și cînd aș fi mai bun, mai evlavios. Inima astfel mi se zbate între frică și speranță, între bucurie și supărare.

In fiecare zi îți promit Ție atît de multe și după aceia iarăși cad în aceleași greșeli. Totuși dorirea mea nestinsă e să fac voia Ta.

Iată stau înaintea Ta plin de căință, înaintez pe calea virtuții cu mare încetineală, dar te iubesc și vreau să urmez cuvintelor Tale.

*

Iubesc virtutea și mă nizuiesc să o deprind, dar nu știu cît am progresat! Nn știu oare am corespuns harului chemării mele. Nu știu oare la venirea Ta voi avea în mînă candela aprinsă!

Singur nu pot face nimic bun pentru mîntuire. Numai prin Tine pot fi mîntuit. Milostivește-Te, Doamne, de sufletul meu: întindeți mîinile spre furtunile, cari viscolesc în inima mea.

O Iisuse! de cîte ori mi Te-ai dat mie prin Sf. Impărtășanie! Iți mulțumesc din inimă! Dar în clipa aceasta numai una te rog: ajută-mă să pășesc cu mai multă hotărîre pe calea poruncilor Tale! ... Știu că celor ce ți-au cerut ceva le-ai zis: „Fie ție după credința ta". Cred Doamne! Cred în iubirea și milostivirea Ta. Fie mie după cuvîntul Tău, după voia Ta, căci aceasta este bucuria și mîntuirea sufletului meu.

Pr. N. DEAC, Șomeștelnic

Sf. Iacob, rudenia Domnului

(Urmare din pag. 3)

frică de Dumnezeu, își concentrează toate dorințele lor, toate eforturile lor, întreaga lor viață în adunarea de averi fără să se sinchisească de căile nedrepte prin care le dobîndesc, jefuind și exploatînd pe cei mulți, pentruca cu aceste averi să ducă o viață de huzur și trîndăvie. Avînd în vedere tot astfel de oameni, proorocul Ieremia folosea la timpul său cam aceleași cuvinte: „Vai de cel ce-și zidește casa din nedreptăți și-și face încăperi din fărădelegi, care silește pe aproapele său să-i lucreze degeaba și nu-i dă plata lui" (Ieremia 22, 13).

Tot în epistola Sf. Iacob se găsește temeiul pentru taina Sf. Maslu, care se face la cei bolnavi, cînd zice: „De este cineva bolnav între voi, să cheme preoții bisericii si să se roage pentru el, ungîndu-l pe dînsul cu untdelemn, întru numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mîntui pe cel bolnav și-l va ridica pe el Domnul și de va fi făcut păcate i se vor ierta lui" (Iacob 5, 14—15).

Sf. Iacob își încheie epistola sa cu frumoase îndemnuri de a sta mereu într-ajutorul semenilor noștri, cu fapta și cu cuvîntul, mai ales atunci cînd aceștia înclină să apuce pe căi necinstite „că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui își va mîntui sufletul din moarte și va acoperi mulțime de păcate" (Iacob 5, 20).

Să luăm dar și noi aminte la viața Sf. Iacob, rudenia Domnului, să-i urmăm pilda precum și povețele pe care ni le-a lăsat în epistola sa, atît de folositoare pentru viața noastră creștinească și pentru buna înțelegere și pacea între oameni

Diacon *Gh. Papuc*

Anul bisericesc

An de rodire. După rînduiala bisericii, cu 1 septembrie începe noul an bisericesc, cum era la unele popoare din vechime. Incepe cu praznicul Nașterii Fecioarei Maria (8 sept.), precum se sfîrșește tot cu un praznic al Născătoarei de Dumnezeu (15 aug.). Anul bisericesc este așadar ocrotit și străjuit de Sf. Fecioară.

Tot în pragul noului an mai întîlnim un mare praznic și anume: Ziua Crucii (14 sept.). Crucea, altarul de jertfă a Domnului nostru Iisus Hristos, se face astfel ușa de intrare în anul bisericesc, an de mîntuire pentru sufletele noastre.

Firesc ar fi ca noul an să înceapă primăvara, cînd întreaga făptură se trezește la o nouă viață. Or, anul bisericesc începe toamna, cînd natura începe a se dezbrăca de podoaba ei, mergînd spre iarnă. Da, începe un nou an cu un sfîrșit de viață. Rînduiala aceasta ne pare de mirare, dar își are tîlcul ei duhovnicesc.

Anul bisericesc începe deodată cu semănăturile de toamnă pe cari plugarul harnic le așterne în mormîntul brazdei și al iernii, dar tocmai aceste semănături, cari trec prin încercarea iernii și a morții, sînt menite să rodească pîinea de nădejde a poporului. Este o predică duhovnicească și aceasta: „Grăuntele de grîu aruncat în pămînt, de nu va muri mai întîi, rămîne singur, iar de va muri, multă roadă aduce" (Ioan 12, 24).

Pornind toamna la semănat, plugarul urmează unui îndemn, împlinește o lege a vieții. Din muncă cinstită și din trudă, din semănătură curată și din ogorul bine lucrat, el trage nădejde și pe bună dreptate, să culeagă pîine. Munca făcută bine este întotdeauna răsplătită. Așa și noi de vom munci cu înțelepciune și spor, semințele virtuții vor încolți și vor da rod în anul bisericesc.

Pomul vieții în raiul Bisericii. In cartea Facerii ni se spune că în grădina Paradisului Dumnezeu așezase și pomul vieții. Pentru neascultarea sa, Adam n-a ajuns să guste din acest pom (Facere 2, 9 și 3, 22).

Dar Dumnezeu în purtarea sa de grijă a așezat un alt pom al vieții în raiul mai presus de fire al Bisericii, a așezat pomul minunat care se înnoiește an de an, lună de lună, săptămînă de săptămînă, zi de zi, îmbiind tuturor creștinilor fructele vieții: anul bisericesc. Să privim mai de aproape acest pom.

Rădăcina anului bisericesc, cum arătarăm și mai sus, este crucea, jertfa pe cruce a Mîntuitorului Hristos. Intru pomenirea Domnului Hristos, în Sf. Liturghie, în chip de taină, jertfa de pe cruce se înnoiește, Duminică de Duminică, sărbătoare de sărbătoare. Din sîngele curs pe crucea Golgotei, din Sf. Euharistie, marea taină a creștinătății, își trage ca dintr-o puternică rădăcină seva de viață anul bisericesc.

Trunchiul anului bisericesc este viața Mîntuitorului Hristos, așa cum se desfășoară ea în decursul unui an în praznicele împărătești. Inima acestui trunchiu o alcătuie Liturghia de Duminică, avînd în cursul anului, drept cea mai înaltă culme și pisc duhovnicesc, Liturghia din Duminica Paștilor, iar drept încununare praznicul Cincizecimii.

Creștinătatea întreagă și în chip deosebit Biserica ortodoxă, trăiește în fiecare Duminică niște pași în mic, pregătindu-ne necontenit pentru marea și numita zi a Paștilor, praznicelor praznic și sărbătoarea sărbătorilor.

La trunchiul anului bisericesc, se mai adaugă și celelalte praznice împărătești: Crăciunul, Boboteaza, Inălțarea la cer și altele. In felul acesta, tot anul bisericesc este sfințit de Iisus Hristos și momentele cele mai de seamă din viața sa.

Pomul anului bisericesc are și ramuri și flori. Sînt praznicile Sf. Fecioare Maria și ale sfinților, cari toate au cea mai strînsă legătură cu trunchiul și cu rădăcina; o dovadă despre aceasta, sînt fructele pe cari le-au adus.

Intr-adevăr, după fructe se cunoaște pomul și Biserica ne pune înainte pomul anului bisericesc, așa după cum l-am zugrăvit, pentru ca noi, văzîndu-i roadele, fructele cele minunate, rodite de Hristos, de Sf. Fecioară și de sfinți, să luăm îndemn și să rodim și noi în inimile noastre, în viața noastră roadele dreptății și ale vredniciei. Mai mult. Ca credincioși avem datoria să ne altoim în acest pom, să trăim astfel din viața lui, să creștem din seva lui de viață făcătoare.

Și care sînt aceste roade? — Ele sînt dragostea, bucuria, pacea. Ele sînt munca, jertfa pentru obște și aproapele, lupta pentru pace. Ele sînt modestia, ajutorarea frățească, rîvna spre tot lucrul bun.

Inceputul anului bisericesc ne cheamă dar, ca să îngropăm toată răutatea, tot păcatul și să facem să prindă rădăcină, să crească și să rodească binele în ființa și viața noastră. Să devenim tot mai iubitori, mai jertfelnici, mai harnici, mai străduitori spre tot binele, care ctitorește pace și face viața mai fericită.

S. G.

Ambrozie:

De lucruri veșnic creator

„De lucruri veșnic Creator
„Al nopții car și-al zilei treci,
„Tu seci al beznei rău izvor,
„Plictisului îi spui: să pleci!

„Pe drum de noapte-ocrotitor,
„De noapte noaptea dezlipești",
Proclam-al zilei vestitor,
Cu glas de tulnice cerești.

Trezit Lucifer de-acest glas,
Din beznă drumul dă la pol,
Iar răii ce în rău au mas,
La bine vin făr-de ocol.

Vîslașul prinde noi puteri,
Al mării val s-a îmblînzit,
In plîns amar și în dureri,
Căderea Petru și-a spășit.

Cu sîrg să ne-ndreptăm mereu,
Cocoșul ochiu-nvie el.
Sus, leneșii, din somnul greu,
Dorminzii pace n-au de fel.

Renaște-n zori nădejdea iar,
Bolnavii simt cum se întrem,
Junghiat nu-i nimeni de tîlhar,
Cei răi credința iar o chem.

Privește, Doamne, la căzuți,
Și ne îndreaptă pururea,
Greșeala piere-n cei văzuți,
Prin plîns se spală vina grea.

Lumină, Tu, soare-n simțiri,
Din somn trezești și duhul meu,
Doar Ție dăm în cor cinstiri.
Spre cer trimitem rugi mereu.

Traducere de *Nicolae Corneanu*

1) Ambrozie, episcopul cetății Milan (339—397), a fost un vestit scriitor de limbă latină. De la el ne-au rămas multe opere în care explică învățătura creștină și, de asemenea cîteva imne pe care credincioșii au început să le cînte la dumnezeieștile slujbe încă pe vremea sa. Dintre acestea dăm în tălmăcire unul cunoscut sub numele de „Aeterne rerum conditor", după primul vers al celei dintîi strofe, menit a se întrebuința în cadrul rugăciunilor de dimineață.

Redactor: Profesor Dr. **NICOLAE MLADIN** (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

ANUL 108 Sibiu, 15 septembrie 1960 nr. 35—36

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Creşte bunăstarea poporului

In ultimii ani, ca urmare a dezvoltării forţelor de producţie, a creşterii productivităţii muncii şi a venitului naţional, statul nostru a luat un şir de măsuri de sporire a veniturilor oamenilor muncii. Au fost mărite salariile muncitorilor, inginerilor şi tehnicienilor, cadrelor didactice, medicilor şi funcţionarilor, precum şi pensiile; s-a întrodus alocaţia de stat pentru copii. A fost desfiinţat sau simţitor redus impozitul pe salarii. Intre anii 1955—1959, s-au efectuat însemnate reduceri de preţuri de care a beneficiat întreaga populaţie. Un important succes al politicii guvernului este faptul că salariul real a crescut în 1959 cu 33 la sută faţă de 1955. La acestea se adaugă creşterea importantă a cheltuielilor statului pentru satisfacerea, gratuit sau cu plată redusă, a diferitelor nevoi social-culturale ale populaţiei.

Rezultatele obţinute în creşterea producţiei industriale şi agricole, în sporirea productivităţii muncii şi reducerea preţului de cost, în obţinerea de economii peste plan, pecum şi succesele în îndeplinirea şi depăşirea planului de stat pe primul semestru al acestui an au făcut cu putinţă să se treacă la noi măsuri de ridicare a nivelului de trai al celor ce muncesc, îmbunătăţindu-se salarizarea cadrelor tehnice, economice şi de cercetare ştiinţifică — ale căror venituri din salarii sporesc cu aproape 1 miliard lei anual — şi reducîndu-se preţurile de vînzare la peste 1.100 sortimente de bunuri de larg consum. Prin această nouă reducere de preţuri populaţia cîtşigă încă 1 miliard lei anual.

Potrivit prevederilor Hotărîrii din 24 iulie au fost reduse preţurile la un şir de produse alimentare cum sînt: carne de porc calitatea I-a cu 6,7 la sută, orez calitatea I-a cu 11,1 la sută, produse de franzelărie — între 12,5—28,5 la sută, ciocolată, citrice, ceai, cafea, cacao — între 7—36 la sută, etc. La încălţăminte cu feţe de piele şi talpă de cauciuc s-au efectuat reduceri între 7—22,9 la sută. la ceasornice între 20—25 la sută, la motociclete cu pînă la 17,4 la sută, la unele obiecte de uz gospodăresc: frigidere, răcitoare cu gheaţă, aspiratoare — între 10—20 la sută, la perdele între 10—61,2 la sută. Au fost de asemenea reduse preţurile la unele articole de galanterie, muzicale, fotografice, stilouri, benzină-auto, petrosin, etc. Noua reducere substanţială a preţurilor unor medicamente — penicilină între 40 şi 46 la sută, vitamine între 17 şi 55 la sută, etc., este o nouă dovadă a preocupării partidului şi statului pentru ocrotirea sănătăţii oamenilor muncii.

Aşa cum s-a stabilit la Congresul al III-lea al Partidului, Hotărîrea prevede că, începînd cu acest an şcolar, toţi elevii din clasele I—VII inclusiv — adică peste 2.100.000 de elevi — vor primi complet gratuit manualele şcolare. Cît de convingător exprimă şi această nouă măsură grija partidului şi statului pentru ridicarea nivelului de cultură al poporului!

Măsurile acestea sînt o nouă ilustrare a superiorităţii orînduirii noastre, în care oamenii muncii, stăpîni ai tuturor avuţiilor ţării, muncesc liber pentru înflorirea patriei, pentru ei şi pentru familiile lor, şi nu pentru îmbogăţirea unui pumn de exploatatori.

Aceste hotărîri ale guvernului constituie pentru oamenii muncii un nou şi puternic imbold de a munci mai rodnic, mai gospodăreşte în întrecerea socialistă, de a lupta cu toate forţele pentru îndeplinirea măreţelor sarcini trasate de cel de-al III-lea Congres al partidului, pentru înflorirea patriei, pentru bunăstarea şi fericirea celor ce muncesc.

Slujitorii şi credincioşii Bisericii noastre sînt alături de poporul muncitor, care-şi făureşte o viaţă din ce în ce mai îmbelşugată şi mai luminată. Fiecare, la locul lui de muncă, îşi aduce contribuţia la propăşirea patriei şi ridicarea nivelului de trai, material şi cultural, al oamenilor muncii din ţara noastră.

M.

Pentru un tratat de dezarmare generală şi totală

Se ştie că la 18 septembrie 1959, în faţa O.N.U., preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., N. S. Hruşciov, vizitînd S.U.A., a făcut o propunere cu privire la dezarmarea generală şi totală a tuturor statelor. Motivul acestei propuneri este convingerea fermă că numai dezarmarea generală şi distrugerea mijloacelor de război constituie drumul cel mai sigur pentru a împiedica izbucnirea unui conflict cu arme nucleare şi a aduce o pace trainică pe pămînt.

Pentru cauza dezarmării, susţinută de 82 state, s-a ales din sînul O.N.U. un comitet de zece state, din care face parte şi ţara noastră, care s-a întrunit la Geneva în martie şi aprilie 1960.

Discuţiile din acest Comitet n-au ajuns la un rezultat pentrucă reprezentanţii statelor capitaliste nu vor să înceteze cursa înarmărilor.

Pentru a ieşi din impasul în care se afla Comitetul celor zece, care şi-a încheiat o parte din lucrări la 29 aprilie a. c., Guvernul sovietic a făcut **noi propuneri** referitoare la prevederile fundamentale ale Tratatului cu privire la dezarmarea generală şi totală, pe care le-a trimis, la 2 iunie c., statelor membre din Comitetul celor zece pentru dezarmare, ca să le studieze.

Elaborînd aceste propuneri, guvernul sovietic de acord cu celelalte guverne ale statelor socialiste, membre ale Comitetului celor zece pentru dezarmare, a ţinut seama de rezultatele tratativelor de la prima întîlnire a Comitetului, precum şi de propunerile şi dorinţele exprimate de statele occidentale membre în Comitet şi de alte ţări.

Pentru a înlesni şi rezolva grabnic marea problemă a dezarmării şi a înlătura războiul, U.R.S.S. **este de acord să elaboreze un tratat de dezarmare,** care să fie aplicat în timp scurt, în trei etape, sub supravegherea unei Organizaţii de control internaţional. Şi anume:

In etapa I-a să se **distrugă** toate mijloacele de transport ale armei atomice şi cu hidrogen, **chiar înainte de interzicerea armei nucleare.** In interesul păcii, U.R.S.S. este dispusă să facă acest lucru, deşi se ştie că dispune de cele mai moderne şi rapide mijloace de transport, cum sînt rachetele balistice intercontinentale. Deodată cu aceasta, să fie desfiinţate toate bazele străine de pe teritoriul altor state, iar trupele străine să fie retrase de pe aceste teritorii. Prevederea este cît se poate de dreaptă şi necesară, pentrucă este ştiut de oricine că azi există baze americane pe teritorii străine cu scopul de agresiune împotriva U.R.S.S., deci creiază o ameninţare de război în fiecare clipă. Lichidarea tuturor mijloacelor de transportare la ţintă a armelor de exterminare în masă ar aduce o mare contribuţie la slăbirea încordării internaţionale şi s-ar preîntîmpina un atac prin surprindere. Aceste prevederi ţin seama chiar de dorinţele puterilor occidentale, în deosebi de ale preşedintelu Franţei, De Gaulle, care a discutat această problemă cu N. S. Hruşciov, preşedintel Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. care a vizitat Franţa în martie-aprilie a. c.

Această etapă trebuie să se încheie în decurs de un an, sau un an şi jumătate. Tot acum încetează şi producţia de arme nucleare, chimice şi biologice.

In etapa a II-a se procedează la dezarmarea propriu zisă. Ea începe cu obli-

(Continuare în pag. 2)

Pentru un tratat de dezarmare generală şi totală

(Urmare din pag. 1)

gaţia de-a nu se transmite informaţii cu privire la producerea armei nucleare altor state care nu dispun de această armă şi care sînt oprite să o fabrice. Armele atomice se distrug.

Acum se înfăptuiesc măsuri pentru reducerea forţelor armate pînă la nivelul stabilit de O.N.U. de cel mult 1.700.000 de oameni pentru S.U.A. şi U.R.S.S. şi mai puţin pentru alte state. Totodată urmează să fie distruse acum armele şi muniţiile clasice disponibile. In mod corespunzător se reduc cheltuielile militare, iar tehnica militară va fi pusă în slujba păcii. Pentru documentare se va face control internaţional la faţa locului de către Organizaţia de control asupra desfiinţării trupelor şi distrugerii armamentelor care va face referatele necesare de cele constatate înaintea Consiliului de Securitate şi Adunării Generale a O.N.U.

In etapa a III-a se desăvîrşeşte lichidarea forţelor armate din toate statele. La dispoziţia statelor rămîn numai contingente de poliţie (miliţie), pentru ordinea interioară. Se distrug toate tipurile de armament clasic, rămas în stocuri militare şi se desăvîrşesc cele începute în etapa II-a. Se lichidează producţia de război din toate uzinele, cu excepţia producţiei de arme simple destinate contingentelor de poliţie (miliţie) care mai rămîn după dezarmarea generală şi totală, **cum hotărăşte O.N.U.** Acum se desfiinţează ministerele de război, statele majore, instituţiile militare şi paramilitare. Incetează alocarea bugetelor militare şi toate fondurile se folosesc pentru îmbunătăţirea vieţii şi pentru ajutorarea ţărilor slab dezvoltate. Controlul internaţional continuă...

Noile propuneri sovietice ţin seama de considerentele formulate de puterile occidentale. Acceptarea lor ar aduce cu sine o înţelegere deplină asupra dezarmării generale şi totale pe care o aşteaptă toate popoarele lumii, după cum s-a putut vedea în rezoluţia celei de a 14-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. din 20 nov. 1959. Atunci prin votul a 82 de state, s-a decis să se treacă neîntîrziat la rezolvarea practică a dezarmării, pentru ca lumea să iasă din coşmarul fricei de război, şi munca ei să fie pusă în slujba păcii şi a fericirii.

Nu numai oamenii muncii şi guvernele statelor socialiste aprobă aceste noi propuneri, dar şi mulţi oameni politici din Apus. Astfel G. Kennan, fost ambasador al S.U.A. la Moscova, a declarat că noile propuneri sînt extrem de interesante „şi trebuie să încercăm şi pe viitor să discutăm cu ruşii problemele noastre cele mai serioase. N-am observat niciodată că ei ar dori războiul". (Scînteia nr. 4854). Iar un ziar englez care apare în India scrie: „Planul sovietic de dezarmare conţine cele mai cuprinzătoare şi amănunţite propuneri care au fost prezentate vreodată de un guvern. Desigur că un document atît de convingător şi bine redactat lasă impresia că a fost prezentat de un guvern care a hotărît cu toată seriozitatea să obţină nu doar o dezarmare parţială, ci ceva mai mult". (Ibid.).

Şi de fapt, studierea atentă a acestor propuneri convinge pe orice om cinstit, că un plan mai practic decît acesta nici nu este posibil. Ele au fost prezentate la 7.VI. a. c. Comitetului de zece, întrunit la Geneva, de către V. A. Zorin, conducătorul delegaţiei sovietice la lucrări. Rămîne ca toţi să le sprijinim prin lupta noastră conştientă pînă la biruinţa finală a păcii, care este cauza noastră comună.

Cum reprezentanţii guvernelor occidentale au tărăgănat discuţiile şi au dovedit că nu vor să se realizeze dezarmarea generală şi totală, Uniunea Sovietică şi celelalte ţări socialiste au socotit că continuarea discuţiilor în Comitetul celor 10 este fără folos şi au declarat la sfîrşitul lui iunie a. c. că se retrag de la aceste discuţii. Uniunea Sovietică a declarat că va continua lupta pentru dezarmare generală şi totală şi a prezentat „tratatul de dezarmare generală şi totală" O.N.U.-lui spre a fi discutat la sesiunea din toamnă. Astfel popoarele lumii văd că imperialiştii nu doresc dezarmare şi pace, că ţările socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, luptă consecvent pentru dezarmare şi pace.

Forţele păcii sînt mai puternice decît forţele agresive. Popoarele vor impune dezarmarea şi pacea, căci acestea sînt condiţia vieţii fericite pe pămînt. S. R.

Solidaritatea umană la Sf. Părinţi

Primejdia unui război purtat cu armele pe care le-a născocit mintea omenească de astăzi, este atît de mare, încît niciodată omenirea n-a avut mai multă nevoie să-şi unească toate puterile de care dispune într-un singur mănunchi, spre a se ridica într-un front solidar unic împotriva celor ce vor să nimicească omenirea printr-un nou cataclism mondial.

Din această pricină şi voind să sprijinim lucrarea de strîngere a tuturor oamenilor cinstiţi într-o hotărîtă poziţie potrivnică războiului, ne-am hotărît să înfăţişăm, în cele ce urmează, cîteva glasuri de ale Sf. Părinţi şi ale unor scriitori bisericeşti, care luminează mintea, încălzesc inima şi îndeamnă voinţa spre strîngerea rîndurilor întru frăţie solidară, pentru a sluji binelui şi a pune stavilă răului.

Deslusind aşa cum se cuvine duhul ce străbate învăţătura creştină cuprinsă în Sf. Scriptură, Sf. Părinţi şi scriitori bisericeşti au arătat cu multă putere, că viaţa obştească trebuie să aibă la temelia sa un îndreptar de viaţă sănătos. Comunitatea de interese a vieţii obşteşti, adică faptul că interesele oamenilor nu pot fi satisfăcute de unul singur ci numai prin frăţească sprijinire reciprocă, dă naştere anumitor îndatoriri. Intre acestea, loc de frunte ocupă datoria **solidarităţii**, a ajutorării reciproce sau a colaborării frăţeşti în toate ale vieţii, prin punerea intereselor colective mai presus decît interesele individuale. Glasul lor se rosteşte cu multă putere pentru solidaritatea frăţească în toate ale vieţii.

Epistola Sf. Barnaba cuprinde ideea, că părtăşia sau tovărăşia frăţească în cele nemuritoare sau veşnice trebuie să fie pildă sau model pentru tovărăşia frăţească în cele muritoare sau trecătoare: „Să faci parte din toate aproapelui tău şi să nu zici că sînt ale tale proprii; căci dacă în cele nestricăcioase sînteţi tovarăşi, cu atît mai mult în cele stricăcioase" (cap. III). Acelaşi gînd îl găsim mărturisit aproape cu aceleaşi cuvinte în Invăţătura celor 12 Apostoli: „Nu te întoarce de către cel nevoiaş, ci împarte toate cu fratele tău şi nu zice că sînt ale tale, căci dacă sînteţi părtaşi pe cele nemuritoare, cu atît mai mult pe cele muritoare" (cap. IV).

Dacă, ne învaţă cele două locuri arătate mai sus, în cele ale mîntuirii atingerea ţintei urmărite ne este asigurată numai prin frăţească sprijinire întreolaltă, atunci în cele ale vieţii de obşte sau în atingerea idealului obştesc (social) hotărîtoare este solidaritatea frăţească. Dacă în cele dintîi se impune frăţească împreunălucrare, atunci şi în cele din urmă trebuie să fie la fel.

Aceeaşi Epistolă a lui Barnaba se ridică împotriva desprinderii din rîndurile obştei, adecă împotriva izolării în scoica intereselor individuale, şi chiamă la strîngerea rîndurilor în săvîrşirea celor ce sînt de interes obştesc: „Nu trăiţi singuratici, închizîndu-vă în voi înşivă, ca şi cum aţi fi deja drepţi, ci **adunaţi-vă la un loc şi cugetaţi ceea ce este de folos obştesc.** Căci zice Scriptura: „Vai de cei care se cred înţelepţi şi care se socotesc ca învăţaţi" (cap. IV).

Sf. Climent Romanul înfăţişează solidaritatea de interese din cîmpul vieţii obşteşti în felul următor: „Cei mari nu pot fi fără cei mici, dar nici cei mici fără cei mari. Este o legătură oarecare între toţi şi în aceasta stă întrebuinţarea lor. Să luăm trupul nostru! Capul fără picioare nu este nimic, tot aşa şi picioarele fără cap; şi cele mai neînsemnate membre ale trupului nostru sînt trebuincioase (I Cor. XII, 21) şi folositoare pentru tot trupul, dar toate au nevoie de o bunăînţelegere şi de supunere pentru ca întreg trupul să fie în bunăstare" (Epistola I către Corinteni, cap. XXVII). De aceea, în viaţa obştească se impune consideraţie reciprocă, adecă a unora faţă de ceilalţi: „Cel puternic să îngrijească de cel slab, iar cel slab să respecte pe cel puternic" (ibidem, cap. XXXVII). Interesele individuale trebuie să fie subordonate celor colective, adecă aşezate mai prejos de acestea şi nicidecum înaintea lor: **„trebuie (cineva) să caute folosul obştesc, iar nu pe al său personal"** (ibidem, cap. XLVIII). Trebuie să ne ajutăm unii pe alţii în ostenelile noastre de a dobîndi mîntuirea: „Să ne ajutăm deci unii pe alţii, spre a face şi pe cei slabi să meargă înainte spre bine, pentru ca toţi să ne mîntuim şi să ne întoarcem unii pe alţii (de la păcat) şi să ne povăţuim" (Epistola a II-a către Corinteni, cap. XVII). Prin acest îndemn, pledează indirect pentru solidaritate frăţească în toate ale vieţii.

Sf. Ignatie Teoforul arată, că una din pricinile izolării şi închiderii în carapacea egoismului, este îngîmfarea: „Cel ce nu se adună în acelaşi loc, acela este cuprins de îngîmfare şi singur s-a osîndit" (Epistola către Efeseni, cap. V). Acelaşi Sf. Părinte dă următorul îndemn: „Lucraţi împreună cu alţii, luptaţi, alergaţi" (Epistola către Policarp, cap. VI).

Intr-un chip deosebit de minunat stăruie pentru frăţească solidaritate Epistola către Diognet: „Omul poate fi următor lui Dumnezeu? Poate, dacă vrea; căci fericirea nu stă în a domni peste aproapele, nici în a voi să ai mai mult decît cei mai slabi, sau în a fi avut şi a asupri pe cei de sub tine; nu în aceasta se arată cineva următor lui Dumnezeu, căci acestea sînt în afară de majestatea Sa; ci cine ia asupră-şi povara aproapelui, cine este gata a ajuta pe cel mai slab din tăria sa, cine dă

Imne la Sf. Liturghie

SFÎNT

Sfînt e Domnul Savaot
Ceru-i plin de slava Lui
Și pămîntul peste tot
De mărirea Domnului.

Osana-ntru cei de sus
Bine este cuvîntat,
Cela ce vine Iisus
Fie-n veci prealăudat.

Osana, fie slăvit
Cel ce este mai presus
Domnul cel nebiruit,
Osana-ntru cei de sus!

Pr. Al. Gherghel

PRE TINE TE LAUDAM

Pre Tine Te lăudăm
Și bine Te cuvîntăm,
Doamne Ție-ți mulțumim
Și-n cîntări Te preamărim.

Ție Doamne ne rugăm
Și din inimi îți cîntăm:
Slavă-n cer și pe pământ
Dumnezeul nostru sfînt!

Pr. Al. Gherghel

Dreptul la fericire

Cînd protopărinții au luat legătură conștientă cu mediul înconjurător, după cuvîntul lui Dumnezeu: „cu trudă să te hrănești și cu sudoarea feții tale să mănînci pîine" (Facere 2, 17—19), ei și-au dat atunci seama de raportul lor cu natura și apoi de viața lor în familie. Aceasta se observă și mai hotărîtor în cuvîntul lui Dumnezeu către Noe: „fiți roditori și vă înmulțiți, răspîndiți-vă pe pămînt și-l stăpîniți" (Fac. 9, 7). Acest cuvînt însă nu era tocmai îndrumător spre fericire pămîntească, ci mai mult spre obligații și trudă, ca urmare a pierderii fericirii celei din rai. De aici s-a născut dorința credincioșilor antici să moștenească iar vreodată această fericire din cer, socotind viața pe pămînt ca un loc de pătimiri.

Cu timpul însă unii au reușit să-și încropeze și o fericire lumească, dar ea era clădită pe sudoarea și pătimirea celor mulți și nevoiași, care nu se prea bucurau de darurile cele pămîntești. Atunci aceștia, încă în trecutul îndepărtat al veacurilor dinainte de Hristos, au început să se ridice și să ceară un drept la fericire măcar în lumea cea viitoare cerească. După stăruințe și răscoale, sacerdoții le-au acordat acest drept, dar și cu multe restricții. Astfel sclavul nu prea se putea bucura nici măcar de nădejdea unei fericiri viitoare.

Abia revelația Vechiului Testament către Moisi și apoi către prooroci a venit și cu ideea unei fericiri relative pămîntești, dînd îndrumări pentru binele săracilor, al celor oprimați și orfani, prin respectarea demnității omenești și proprietății cinstite. Dar măsurile au rămas restrînse și politeismul vremii cu mulțimea de zeități închipuite producea numai destrămare religioasă și în această privință. Dreptul la fericire devenise nesigur și era explicat în fel și chip.

In aceste împrejurări se plinește vremea (Gal. 4, 4) și vine Mîntuitorul în lume, ca să vestească sf. Sa Evanghelie și să aducă mîntuire. Prin aceasta El restabilea legătura ruptă în mare parte între Dumnezeu și credincioși și vestind împărăția lui Dumnezeu, vestea totodată și principiile fericirii creștine. Pe lîngă asigurarea celei viitoare, Mîntuitorul pune și principiile unei fericiri pămîntești, care constă în dragostea către om, pentrucă Dumnezeu iubește pe toți oamenii (Luca 10, 27).

Astfel faptele dragostei creștine, de care credinciosul va da odată seama (Mat. 25, 35), constituie tot atîtea prilejuri de bucurie și fericire pămîntească, pentru că ele fac să dispară dintre oameni sărăcia, mînia, asuprirea, exploatarea, lovirea, distrugerea, disprețul și omorul, spre a domina ajutorarea, echitatea, dragostea, înțelegerea, munca cinstită și dreptatea (Mat. cap. 5—7; Luca 2, 14; Ioan 13, 34).

Prin Hristos a venit iar fericirea în lume pentru credincioși și ca să nu mai lipsească din nou dintre ei, Sf. Apostol Pavel se face, alături de Sf. Apostol Ioan, vestitorul fericirii pămîntești întru Hristos, pentru că credincioșii sînt întreolaltă mădulare ale aceluiași trup în Hristos (Rom. 12, 5). In consecință, fiecare creștin e îndrumat să se uite nu la foloasele sale, ci și la foloasele altora, ale semenilor săi (Filip, 2, 4), pentruca frații creștini să se ajute în dragoste, purtînd sarcinile unii altora (Gal. 5, 13 și 6, 2). Și astfel ajutorul dat între creștini și frați este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu, spre a trăi în pace, deci în fericire (2 Cor. 9, 12 și 13, 11).

Astfel ne spun Faptele Apostolilor, că toți cei ce credeau erau împreună și aveau toate de obște (2, 44), și erau o inimă și un suflet și nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă, căci toți cei ce aveau aduceau ca și ceilalți să aibă și se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie (4, 32—35).

Această într-ajutorare reciprocă, acest sprijin frățesc și împărtășirea comună duhovnicească între creștini îi făcea pe aceștia să se socoată în adevăr fericiți în această lume. Și fiecare se străduia cît mai mult, ca să poată fi de folos la cît mai mulți. Fiecare pentru sine în parte, fiecare „eu" creștin se gîndea la fratele său „tu", ca împreună cu toții, ca „noi" să trăiască după voia Mîntuitorului.

Dar fericirea aceasta creștină a fost tulburată de multe porniri păcătoase, fapt care a determinat nașterea multor stăruințe după o fericire pămîntească reală, în primul rînd pentru cei ce o merită prin truda lor continuă, și lipsurile din trecut.

De aceea creștinul de astăzi își dă seama că, dacă în trecut dreptul la fericire pentru cei ce duceau greul vieții nu s-a bucurat de considerația cuvenită, astăzi el devine un bun al maselor, asigurat de regimul nostru de democrație populară. Aceasta întărește în adevăr și mai mult necesitatea ca creștinul nostru să trăiască în adevăr creștinește și în lealitate evanghelică față de stăpînire (Mat. 22, 21; Rom. 13, 1 și 1 Petru 2, 13) spre bucurie și fericire comună. Pr. M. Șesan

Poliomielita e înfrîntă

Medicina a cucerit o nouă victorie: poliomielita, boala gravă, care aducea sau moarte sau invaliditate, și oamenilor maturi dar mai ales copiilor, a fost înfrîntă.

Inceputul acestei victorii este în cel dintîi vaccin antipoliomielitic, care a dat rezultate bune. Acest vaccin a fost preparat de savantul american prof. Iones Salk în 1954. Cei vaccinați deveneau imuni față de poliomielită, adică nu se mai îmbolnăveau de această boală. Totuși el nu era destul de puternic. Vaccinarea se făcea prin injecții. Nu toți cei vaccinați deveneau imuni. Iar imunizarea dura numai 10—14 luni, așa că peste 10—14 luni trebuia să se repete vaccinarea. De aceea s-au continuat cercetările pentru găsirea unui vaccin mai puternic și cu rezultate mai bune. Noul vaccin a fost descoperit de prof. Albert Sabin. Tot pe linia aceasta au lucrat și dr. Koprowski și savantul sovietic Smorodințev. Acesta din urmă a dovedit că „vaccinul viu" nu numai că imunizează pe cei vaccinați, dar mulți dintre cei ce vin în legătură cu cei vaccinați devin și ei imuni față de poliomielită.

In U.R.S.S. prof. Ciumakov a început fabricarea industrială a acestui vaccin și a vaccinat peste 15 milioane de copii și adulți cu rezultate excepționale. Vaccinul este preparat acum de Institutul de poliomielită din Moscova și e folosit în o mulțime de țări. Cu el se pot vaccina foarte ușor într-un timp scurt un număr foarte mare de persoane. Astfel prof. Ciumakov cu colaboratorii lui a vaccinat în două zile peste 370.000 copii. In 1960 în U.R.S.S. se vaccinează peste 83 milioane persoane, adică toți cetățenii între 2 luni și 20 ani. Ușurința vaccinării se explică prin faptul că vaccinul nu se administrează prin injecții. El e preparat sub formă de bomboane dulci, pe care copiii le înghit cu plăcere.

Oamenii de știință au dobîndit o mare biruință. Lumea a scăpat de o boală gravă. Aceasta ne arată ce frumos e și cîte rezultate bune se dobîndesc cînd savanții din diferite țări muncesc pentru sănătatea și viața omenirii. Ce frumos e să lupți să învingi microbii și virusurile, care produc boalele și să eliberezi pe oameni de suferințe! Cu cît mai de condamnat sînt aceia — ca unii ațițători la război capitaliști — care într-un război bacteriologic, vor să răspîndească microbi, care să provoace boli și epidemii de masă!

Bucurîndu-ne de victoria împotriva poliomielitei, începută de un savant american și desăvîrșită de savanții sovietici, dorim științei medicale noi biruințe pentru viață, pentru pace. *N.*

celor lipsiți din toate cele ce a primit de la Dumnezeu și se arată ca Dumnezeu pentru cei cărora le ajută, acela este următor lui Dumnezeu" (cap. X).

Pornind de la gîndul Sf. Apostol Pavel că creștinii formează un singur trup, Sf. Grigorie de Nazianz afirmă principiul solidarității frățești în îndeplinirea tuturor îndatoririlor obștești: „noi toți sîntem una în Domnul (Rom. XII, 5). Sîntem mădulare între noi, adecă unii altora; ceea ce sînt mădularele pentru ele, aceasta este fiecare pentru sine și toți pentru toți. Drept aceea, fiecare trebuie să vedem în aproapele pe semenul nostru și să-l tratăm ca atare, plătindu-i întreg tributul bunătății noastre" (Cuvînt. XIV, 8; Poema I, 2, cîntul 8).

Mișcîndu-se pe linia aceluiași gînd, Teodoret din Cir arată că oamenii formează o obște, care trebuie să fie asemănată cu trupul omenesc (Cuvînt. VI). Fiecare mădular al trupului omenesc are funcția lui proprie, dar funcția specială a fiecărei părți este de folos întregului trup. Toate mădularele au nevoie unele de altele, fiindcă sînt unite prin trebuințe reciproce. Așa este și la oameni (ibidem). „Meșteșugurile în general își întind mîna unul altuia și își acordă reciproc ceea ce au nevoie" (Cuv. IV). „Marea leagă și țări foarte îndepărtate. Pentru a uni pe oameni, Creatorul i-a legat pe unii cu alții prin trebuințe reciproce. Pe mare facem călătorii îndepărtate, aducem de la alții ceea ce ne trebuie și le dăm în schimb ceea ce le trebuie" (Cuv. II).

Urmînd aceste povățuiri și îndemnuri ale Sf. Părinți și scriitori bisericești, putem înlătura prin solidaritate frățească toate primejdiile vieții în frunte cu războiul, putem să facem ca viața noastră să urce din treaptă în treaptă munții cei mai înalți ai propășirii și belșugului, putem să înveșnicim viața noastră și a semenilor noștri în razele calde ale fericirii!...

C. Sîrbu

† Protopop stavrofor IERONIM GROVU

Sîmbătă, 30 iulie a. c., și-a dat sufletul în mîna Atotțiitorului P. C. prot. stavrofor Ieronim Grovu, firul vieții lui fiind întrerupt de o boală necruțătoare.

Vestea aceasta a îndurerat nu numai soția și copiii și rudele celui adormit, ci întreg Centrul Arhiepiscopesc, unde a lucrat 35 ani cu cinste și vrednicie.

Prohodirea s-a făcut în ziua de 1 august a.c. Conform testamentului său, a slujit un sobor restrîns. Au fost de față: I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, consilieri arhiepicopești, profesorii Institutului Teologic, alți angajați ai Consistorului și Institutului, preoți din Sibiu și Făgăraș, prieteni și cunoscuți. S-a săvîrșit „slujba înmormîntării preoților". A predicat scurt un singur preot, P. C. Arhim. Serafim Popescu — după cum a dorit adormitul în Domnul și familia lui. P. C. Sa a arătat meritele prot. stavrofor Ieronim Grovu. El a dat grai prețuirii de care s-a bucurat și se bucură cel adormit pentru calitățile morale și profesionale, dovedite într-o viață de muncă neprecupețită.

Sicriul a fost purtat pe umeri de preoți. I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a prezentat condoleanțe familiei îndurerate.

Pr. Ieronim Grovu s-a născut la 22 aprilie (4 mai) 1891 în com. Oprea-Cîrțișoara (raionul Făgăraș) din părinți țărani. După ce a terminat 8 clase de liceu la Făgăraș, a urmat cursurile Institutului Teologic din Sibiu (1910—1913). Remarcat de profesorul Nicolae Bălan, care a devenit peste cîțiva ani mitropolit, absolventul de teologie Ieronim Grovu e angajat la început protocolist la Arhiepiscopie. Fiind hirotonit preot în 1923, este numit în 1927 consilier mitropolitan, un timp și econom și duhovnic la Institutul Teologic, ca apoi să fie Consilier arhiepiscopesc la Secția economică. Fiind pensionat în 1952, continuă să conducă scriptele Casei de Ajutor Reciproc pînă în 1956, cînd se retrage pentru binemeritata odihnă. In 1929 primește hirotesia de protopop și în 1948 e făcut protopop stavrofor.

In tot timpul activității lui la Consistor a fost un colaborator apropiat al regretatului Mitropolit Nicolae Bălan. Lucrarea de gospodărire financiar-economică ce i s-a încredințat a purtat-o cu cinste, corectitudine, devotament și pricepere.

Pentru omenia lui a fost prețuit nu numai de Centrul Arhiepiscopesc, ci și de clerul și credincioșii noștri. Era bun coleg și apropiat de preoți și credincioși. Ii plăcea să slujească la altar și să cînte la strană. Era un duhovnic cumpănit și înțelept. Știa să împreune mustrarea frățească cu sfatul părintesc și cu vorba bună și veselă.

A fost un soț și părinte vrednic și iubit. In cei 41 ani de căsnicie cu soția sa Minerva, fiică a preotului din Șura Mare, a cultivat virtuțile creștine și a dat o educație frumoasă celor două fiice, astăzi căsătorite.

Cununa aceasta de vrednicii morale și profesionale a adunat în jurul sicriului său multe suflete îndurerate, care nu se așteptau să ne părăsească la vîrsta de 69 ani, știindu-l încă în putere și cu rîvnă de a îndruma și a munci. Faptele lui îi asigură amintirea luminoasă și nepieritoare.

Domnul Dumnezeu să-l odihnească cu drepții și să-l așeze printre slujitorii Lui la altarul cel ceresc!

Prof. N. Mladin

† Gheorghe Hedu

In ziua de 10 iulie a. c., a încetat subit din viață în vîrstă de 39 de ani vrednicul tipograf Gheorghe Hedu de la Tipografia Centrului Eparhial din Sibiu.

Născut în Sibiu la 4 iunie 1921, ca al 6-lea fiu al lucrătorului Hedu, îndată după teminarea a 4 clase primare a intrat ucenic tipograf la o tipografie din Sibiu, terminînd ucenicia în anul 1939 și devenind culegător manual.

Tînărul muncitor calificat a lucrat la Tipografiile din Blaj, Tîrnăveni, Sibiu; iar din anul 1957 a intrat în serviciul Tipografiei Eparhiale din Sibiu în calitate de culegător mecanic (linotipist), muncă în care s-a calificat între timp.

Tot timpul activității sale s-a dovedit un muncitor conștient, harnic și cinstit, caracterizîndu-se printr-o modestie rar întîlnită.

Sfîrșitul vieții sale l-a găsit în plin avînt al activității. Deși suferind de mai multă vreme, totuși muncitorul Gheorghe Hedu nutrea dorința de refacere a sănătății sale, pentru a-și reîncepe munca de tipograf pe care a iubit-o din toată inima.

Bunul Dumnezeu l-a chemat la Sine, atunci cînd nimeni nu se aștepta. Pierderea lui este mare pentru toți cei ce l-au cunoscut și iubit, și cu deosebire pentru scumpa lui familie.

Slujba înmormîntării a avut loc în ziua de 12 iulie a. c., și a fost săvîrșită de un sobor de preoți în frunte cu P. C. Sa păr. consilier Ioan Vlad de la Centrul Mitropolitan. Cuvîntul de pomenire a fost rostit de păr. Dr. Ioan Chioariu, paroh în Sibiu.

La locul de veci a fost dus pe brațe de cei-lalți tipografi, cu care a lucrat împreună.

Viața sa de muncă să servească tuturor de pildă și îndemn!

Asistent

Almanahul creștin ortodox 1960

Sf. Episcopie a Oradiei, continuînd o frumoasă tradiție creștinească, a tipărit și anul acesta Almanahul creștin ortodox. Este al 39-lea de apariție. Alături de frumoasa carte de rugăciuni, alături de scrisorile pastorale și de calendarul bisericesc de perete, almanahul anual de la Oradea se înscrie pe linia tipăriturilor religioase pentru trebuințele duhovnicești și cetățenești ale fiilor sfintei noastre Biserici.

In Cuvîntul introductiv P. S. Episcop Valerian face o urare de anul nou în care se împletesc frumoase gînduri de mai bine, de năzuințe arzătoare pentru propășirea și înflorirea scumpei noastre republici și pentru „întărirea și desăvîrșirea păcii pe întregul glob pămîntesc". După obișnuitele date și însemnări istorice, legale și liturgice, după partea calendaristică și sfaturile gospodărești lunare și după însemnările tipiconale ale anului în curs, trebuitoare slujitorilor bisericești la sfintele slujbe, urmează partea de învățătură bisericească cît și un material bogat și variat folositor și minții, sănătății, dorinței de cunoaștere a credincioșilor noștri.

Almanahul Episcopiei de Oradea este o carte care într-adevăr își merită numele acesta, pentrucă pe lîngă articolele religioase și de învățătură bisericească cuprinde cunoștințe variate din toate domeniile științifice, medical, literar, gospodăresc, economic și din domeniul luptei pentru pace.

In acest Almanah semnează articole pentru credincioși, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, cu articolul: „Astăzi s-a născut cel fără început", P. S. Andrei al Aradului despre „Tîlcuirea Sf. Liturghii", iar P. S. Valerian de la Oradea despre: „Rugăciunea Domnească" în care tîlcuiește pe înțelesul tuturor cea mai principală rugăciune din viața creștinului. De asemenea găsim și alte teme de ordin moral, dogmatic, liturgic, ca: Invidia, Urîciunea păcatului beției și omorului, semnat de P. S. Valerian, Rugăciunea, Condițiile însușirii mîntuirii, Cum să postim, Taina Sf. Botez, Taina Cununiei, etc. In afară de temele de cuprins religios și moralizator, găsim articole de interes actual și social-patriotic. Din conținutul cu probleme variate și generale, și cu diverse subiecte la ordinea zilei, subliniem: A 12-a aniversare a R. P. R.; Apel către Intîistătătorii Bisericilor ortodoxe Autocefale al Patriarhului Alexei al Moscovei și al întregii Rusii; Republica; Prietenia Romîno-sovietică; Marele sol al păcii, — N. Hrușciov în S.U.A.; 1 Mai; Coexistența pașnică între state; O mie de ani pace; 9 Mai; Naționalizarea principalelor mijloace de producție; Pacea premiză a împărăției lui Dumnezeu; Constituția R.P.R.; Conferințe la nivel înalt; Sărbătoarea eliberării și a păcii, articol semnat de P. S. Valerian; Patrie și patriotism, de păr. vicar Arhim. Dr. Augustin Paul; Să fim iubitorii păcii, de păr. consilier eparhial Vasile Pop; Biblia despre muncă; Marile realizări sovietice, etc.

Cu conținut felurit, instructiv, recreativ și distractiv, Almanahul de la Oradea, este un prieten nedespărțit al credincioșilor cetitori.

De aceea îl recomandăm tuturor celor doritori a-și înmulți cunoștințele și a-și potoli setea și dorința de cunoaștere. **Pr. Nic. Popescu-Dobriceni**

MEDITAȚIE

Bine-mi este să fiu aici !

Sînt mai fericit decît cei trei Apostoli pe muntele Taborului: atît rămîn la Iisus cît vreau! Aici la Sf. Liturghie nu mă orbește strălucirea slavei Sale, dar mă pătrunde focul iubirii Sale. Nu aud glasul lui Ilie și al lui Moise, dar aud chemarea iubirii Sale. Nu aud cuvintele ceresculuí Părinte: „Acesta este Fiul meu cel iubit", însă Mîntuitorul mă încredințează despre aceea, că sînt fiul său iubit. Ce bine îmi este mie aici să fiu la Iisus.

Istoria tristă a păcatelor mele o spun Lui; El mă încurajează, ca prin lucrările mele, prin căința mea să-mi spăl tot mai bine răutățile.

Ridicîndu-mi privirea asupra sfintei cumineeături, așa sînt ca și cînd aș vedea pe Mîntuitorul înaintea mea, precum cu bunătate și blîndețe s-a întors către Maria Magdalena.

*

...Meditez puțin. Uneori îmi fug gîndurile în Palestina și îmi reînoiesc amintiri frumoase în sufletul meu. Văd acolo cîteva pietre din staulul din Vifleem ... un părete din casa din Nazaret ... văd fîntîna din Sichar ... smochinul din Ierusalim ... crucea de pe Golgota ... Dacă după aceia am întîlnit vreo claie de grîu, o viță de vie ... cîntecul sau zîmbetul unui înger ... atunci iar privesc spre sfînta cumineeătură și mă găsesc în fața lui Iisus care este numai bunătate față de mine; își desface mantia împărătească ca să-mi dea ajutor și scut; își întinde mîna și mă agrăiește prietenește: fiule! vino la Mine.

Ce bine este să fii la Iisus!

*

Altarul pentru mine este o bucată de rai pămîntesc. Aici gust înainte bucuriile și fericirea raiului.

Inimei mele nimic nu-i cade atît de bine, ca speranța aceea încurajatoare, că sînt om bun și vreau să fiu și mai bun.

După un ceas de petrecere la Sf. Liturghie este cu mult mai plăcută rugăciunea, mai ușoară virtutea. Sînt mai răbdător, mai rîvnitor în cele bune.

Prin urmare vin la Sf. Liturghie să fiu puțin cu Stăpînul meu; viu să-i mulțumesc pentru toate, mă rog pentru toți, pentru pace și bunăvoire.

Viu ca să mă împărtășesc cu trupul și sîngele Domnului, să iau parte la cina cea cerească. Viu ca să mă curăț de păcate și să mă întăresc în virtute! Viu ca să fiu tot mai mult un om al iubirii și al păcii, să lupt cu mai multă însuflețire pentru pacea a toată lumea și fericirea semenilor mei.

Pr. N. Deac

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

ANUL 108 Sibiu, 1 octombrie 1960 Nr. 37—38

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Primii călători în cosmos

La 19 august a. c. a fost lansată în Uniunea Sovietică a doua navă cosmică-satelit, care s-a învîrtit în jurul Pămîntului la depărtare de 320 km. Ea înconjura Pămîntul în 90 minute 36 secunde, şi avea greutatea de 4.600 kg. Nava cosmică avea o cabină, în care se aflau doi cîini (Strelka şi Belka), 40 şoareci, şobolani, muşte, plante, bacterii, ş. a. După 24 ore, în vremea ce nava înconjura a 28-a oară Pămîntul, s-a dat comanda de coborîre a navei şi nava a început să coboare spre Pămînt. Cînd nava era la mică înălţime s-a desprins de ea cabina cu animalele şi apoi nava şi cabina au aterizat într-un loc stabilit fără să sufere vreo stricăciune. Astfel, pentru prima oară în istorie, nişte fiinţe vii au făcut o călătorie de peste 700.000 km în cosmos, şi după ce au înconjurat Pămîntul la depărtare de 320 km s-au întors nevătămate pe Pămînt. In tot timpul „călătoriei" animalele au fost hrănite la anumite ore de un aparat automat şi starea lor a fost urmărită prin radioteleviziune şi alte aparate, care au transmis datele pe Pămînt prin radio. Animalele s-au întors pe Pămînt vioaie şi tefere, iar o plantă, care a înflorit în cabină, continuă să înflorească şi pe Pămînt.

Această călătorie în cosmos este o măreaţă realizare a oamenilor de ştiinţă, inginerilor, tehnicienilor şi muncitorilor sovietici. Ea vesteşte că nu peste mult timp va putea face şi omul o călătorie în afara Pămîntului, întrucît în cabină el are toate condiţiile de viaţă trebuincioase şi se poate întoarce cînd vrea pe Pămînt. Ea mărturiseşte despre superioritatea Uniunii Sovietice, care stă mereu în frunte în ce priveşte rachetele, sateliţii şi navele cosmice.

Vestea despre călătoria aceasta neobişnuită a fost primită cu uimire în toate ţările. Ziarele americane au recunoscut că „Rusia se află pe primul loc", că „ruşii sînt înaintea Statelor Unite". Şi ziarele engleze — arătînd că a fost trimis în cosmos „un întreg parc zoologic" — scriu că „Rusia a întrecut încă odată America în întrecerea pentru cucerirea cosmosului", că „întreaga omenire admiră cu sinceritate această uimitoare realizare". Se spune de asemenea că acest succes al savanţilor sovietici slujeşte la întărirea păcii în lume şi deschide calea pentru călătoria omului în cosmos. Pămîntul nu mai este o „temniţă", care ne ţine legaţi de ea, ci e o locuinţă, din care putem ieşi să facem vizite „în afară" prin celelalte planete şi apoi să ne întoarcem „acasă" ca dintr-o călătorie sau dintr-o excursie. Se zicea înainte despre un om, care a plecat să vadă ţări şi popoare, că „a plecat în lumea largă". Acum putem spune că Pămîntul este mic (nava cosmică l-a înconjurat în o oră jumătate) şi că omul ajunge cu adevărat să plece în „lumea largă" a planetelor şi stelelor, unde va cunoaşte noi lucruri minunate.

Iată ce poate face omul cu mintea şi munca lui, atunci cînd oamenii muncii sînt stăpîni în ţara lor şi ştiinţa şi tehnica ia un avînt nemai cunoscut! Pe calea aceasta minunată, cale a păcii şi a marilor biruinţe, ştiinţa sovietică va cuceri noi succese! Urăm călătorie plăcută celui dintîi cetăţean sovietic, care va face cea dintîi călătorie cosmică şi se va întoarce să ne povestească cele văzute şi auzite de el în cosmos!

N.

Congresul al III-lea al P. M. R. şi cultura

Stăpîn pe propria-i soartă, poporul nostru muncitor trăieşte azi o viaţă nouă şi se bucură de un tot mai ridicat nivel de trai, material şi spiritual-cultural. Cultura înaltă este din ce în ce mai la îndemîna celor mulţi.

Dovadă grăitoare despre acest fapt este Raportul C. C. al P. M. R. prezentat de dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej la Congresul al III-lea, în care sectorul cultural ocupă un loc deosebit de însemnat. Acest Raport cuprinde şi întrevede nu numai înmulţirea bunurilor materiale, a tot ceea ce mintea şi mîna omului adaugă naturii spre fericirea oamenilor, ci şi sporul şi nădejdile de viitor ale culturii.

Congresul al III-lea al P. M. R., desfăşurat între 20—25 iunie 1960, a dovedit cu deosebire acest lucru: ne găsim în faţa unui popor care după 16 ani de la Eliberare a devenit un **priceput constructor** al socialismului. Căci muncitorii şi ţăranii noştri au dovedit in faţa Congresului şi în faţa atîtor oaspeţi din afară, că gîndesc ca nişte **cunoscători de mîna întîia** în problemele economice şi în tehnica modernă şi că idealurile socialismului, ştiinţa marxist-leninistă despre legăturile obşteşti, le dă putinţa deplină de a prevedea, de a calcula dinainte drumul ce-l au de străbătut în desăvîrşirea societăţii omeneşti pe care o zidesc.

In Hotărîrile Congresului, problema culturii, adică a luminării minţii cu concepţiile sau vederile cele noi şi a formării omului nou cu conştiinţă socialistă, ocupă un loc de frunte. Oamenii de ştiinţă şi de cultură, de toate felurile, sînt cuprinşi în chip de nedespărţit în armata cea nouă a păcii, ziditoare de viaţă nouă şi plină de propăşire.

Infăptuirea planului de 6 ani aşează ţara noastră pe o nouă treaptă de propăşire, care pune noi probleme culturale. Această nouă treaptă cere o participare şi mai conştientă a mulţimilor populare la desăvîrşirea construirii socialismului. De aceea, transformarea culturii într-un bun al tuturor este şi mai hotărîtoare decît pînă acum pentru făurirea omului nou, mădular conştient şi luminat al societăţii socialiste. Aşa se face, că Raportul a rezervat intelectualilor cu dragoste de popor cinstea unei munci nobile, de înaltă răspundere, pe drumul desăvîrşirii revoluţiei culturale. Lucrarea ce trebuie desfăşurată de aici înainte pe tărîm cultural, formează în Raport un **capitol special**, care fixează sarcinile menite să contribuie la desăvîrşirea construcţiei socialiste.

Sectorul cultural e menit, pe de o parte, să ajute dezvoltarea economică prin contribuţia ştiinţei şi a culturii în general, iar pe de alta, să înarmeze pe muncitorii din fabrici şi de pe ogoare cu felul de a vedea lumea şi viaţa al clasei muncitoare, fără de care nu-s cu putinţă înfăptuiri de valoare în nici un domeniu, oricît de mari ar fi eforturile şi priceperea celor ce muncesc.

Fireşte, victoriile socialismului în toate domeniile vieţii obşteşti au îngustat din ce în ce mai mult cîmpul de acţiune al duşmanilor socialismului. Dar mai stăruie încă înrîuriri ale educaţiei şi moralei burgheze, a căror lichidare cere o muncă stăruitoare de mulţi ani. Căci formarea conştiinţei socialiste este o sarcină de lungă durată.

„Trebuie îmbunătăţită şi lărgită — spune Raportul — participarea activă a oamenilor de ştiinţă şi cultură, munca de răspîndire a cunoştinţelor ştiinţifice, de popularizare, pe înţelesul maselor largi, a concepţiei materialiste despre lume, de combatere a vederilor înapoiate, superstiţiilor, prejudecăţilor şi misticismului".

In această cuprindere pe scurt, se trasează un întins program de lucru pentru toţi oamenii de ştiinţă şi de cultură din ţara noastră. Ea le aşează pe umeri o îndatorire patriotică faţă de popor: datoria de a fi purtători ai menirii de luminători ai

(Continuare în pag. 2)

Congresul al III-lea al P. M. R. şi cultura

(Urmare din pag. 1)

mulţimilor. Implinirea acestei îndatoriri îi face colaboratori preţioşi în munca de făurire a conştiinţei socialiste. Acesta este locul lor de muncă, de ingineri ai sufletelor pe marele şantier de construire a socialismului.

Epocile de mizerie sînt totodată epoci de neştiinţă şi de întuneric, căci numai pîinea aduce cu sine cartea şi cultura. Apăsată de exploatare şi bîntuită de analfabetism, Romînia veche era o ţară în care şcoala şi cartea au fost plătite cu preţul greu al foamei şi al frigului.

Cîtă deosebire între Romînia de ieri şi cea de astăzi!... Cărările deschise de Hotărîrile Congresului al III-lea pentru înflorirea culturii ne fac să întrezărim, într-un viitor foarte apropiat, o creştere nemaiîntîlnită a nivelului cultural şi — odată cu aceasta — grăbirea desăvîrşirii construcţiei socialiste în patria noastră.

In raportul prezentat de dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej, se spune: „Muncitorii, ţăranii, tineretul manifestă o mare sete de carte, de cunoştinţe, de frumos. Partidul şi statul nostru desfăşoară o muncă vastă pentru a transforma cultura într-un bun al tuturor".

Dovadă în această direcţie este şi faptul, că prin măsurile trasate de Congres se deschid orizonturi măreţe şi pentru dezvoltarea învăţămîntului.

După numai 12 ani de la introducerea sistemului de şcolarizare cu cele două cicluri elementare şi cu ciclul mediu, a căror menire este să dea o cultură generală elevilor, s-a simţit nevoia să se prevadă prelungirea cu un an a învăţămîntului de cultură generală. Căci aşa precum au crescut treptat trebuinţele pe linie materială, potrivit propăşirii necontenite a construcţiei socialiste, tot aşa au trebuit să crească cerinţele pe linie culturală.

Un fapt deosebit de însemnat arătat în Raportul prezentat de dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej, este generalizarea învăţămîntului de 7 ani pînă în 1962—1963. Dacă ne aducem aminte că acum 15 ani ţara noastră număra cîteva milioane de analfabeţi, înfăptuirea de peste 2 ani, cînd cel mai puţin învăţat dintre cetăţenii patriei noastre va fi isprăvit cele două cicluri ale învăţămîntului de 7 ani, înseamnă cu adevărat **cea mai mare revoluţie culturală în viaţa poporului nostru.**

După generalizarea învăţămîntului de 7 ani, se va trece treptat la cel de 8 ani. Ţinînd seamă de faptul că acum copiii noştri învaţă mult mai mult decît în trecut, un an în plus înseamnă o îmbogăţire preţioasă a culturii generale, adică înzestrarea absolvenţilor acestui învăţămînt, viitori muncitori în fabrici şi pe ogoare sau viitori elevi ai şcolilor medii, cu o seamă de cunoştinţe care-i va ajuta să-şi ducă activitatea în cele mai bune condiţiuni.

Avîntul culturii, oglindit atît de grăitor în cuprinsul Raportului prezentat în cadrul Congresului al III-lea, dovedeşte că socialismul a deschis făgaşele aşezării unei înalte culturi în viaţa poporului nostru, precum şi că cultura socialistă nu este ceva înţepenit pe loc, ci în mişcare necontenită spre orizonturi din ce în ce mai măreţe şi mai luminoase.

C. Sîrbu

I. P. S. Mitropolit Nicolae Crutiţchi despre pace

In septembrie 1958 în Editura Patriarhiei Moscovei a apărut ediţia a III-a a „Cuvîntărilor pentru pace" a I. P. S. Mitropolit Nicolae al Crutiţelor şi Colomnei. Cartea are formatul 20×13, cuprinde cuvîntările rostite între anii 1955—1958 şi are 130 pagini.

In cuvîntul introductiv al Editurii Patriarhiei Moscovei se subliniază că I. P. S. Mitropolit Nicolae se prezintă aci ca membru al Consiliului Mondial al Păcii şi al Comitetului pentru Apărarea Păcii din Uniunea Sovietică.

In total cartea cuprinde 26 de cuvîntări.

In Cuvîntarea din 8 martie 1955 (p. 7—13), rostită la Moscova în faţa Comitetului Sovietic pentru Apărarea Păcii, avînd subiectul „Grija pentru pace" sau mai scurt „Despre pace", I. P. S. Mitropolit Nicolae subliniază printre altele că: „Pe tot globul pămîntesc nu există putere mai mare ca voinţa popoarelor". Şi cu cît mai hotărît va fi exprimată această voinţă, cu atît mai puternică va deveni pacea. Noi socotim, spune I. P. S. Mitropolit, că dreptatea şi pacea vor triumfa.

Despre aceasta mărturiseşte şi scopul întrunirii de la 8 martie 1955, cînd Inaltul Ierarh subliniază: „...noi ne-am întrunit ca să exprimăm duhul paşnic al popoarelor ţării noastre şi să le chemăm să susţină cu însufleţire Apelul de la Viena împotriva războiului atomic, cerînd distrugerea rezervelor de arme atomice din toate ţările şi încetarea imediată a fabricării lor".

Pe p. 14—16 se află: „Răspuns domnului Profesor Dr. Walter Friedrich", preşedintele Comitetului german al luptătorilor pentru pace (28. I. 1955).

In acest cuvînt I. P. S. Nicolae printre altele spune: „Vă încredinţăm, că noi vom lupta şi în viitor neprecupeţit pentru această pace cu conştiinţa, că omenirea întreagă de pe toate continentele doreşte pacea şi vom vedea în această chezăşie că şi poporul german, înlăturînd barierele artificiale, se va uni din nou paşnic şi din toată puterea sa, cum i se cuvine unui mare popor, va deveni un zid de nezdruncinat în calea puterilor întunecate".

„Pentru strîngerea Puterilor Păcii" este subiectul cuvîntării ţinută la Sesiunea Mondială a Păcii din Helsincki (26 iunie 1955, p. 17—26).

La această întrunire mondială I. P. S. Sa se adresează auditoriului astfel: „Scumpi prieteni! Eu vorbesc acum în numele Bisericii Ortodoxe Ruse, care binecuvîntează bunele voinţe, ce s-au întrunit la această adunare prin reprezentanţii puterilor iubitoare de pace din toată lumea şi se roagă pentru ca munca noastră să se încununeze cu succes". Iar ca încheiere: „...noi toţi trebuie să ne exprimăm hotărîrea: NU! ACEASTA SĂ NU FIE! PACEA TREBUIE SĂ BIRUIASCĂ RĂZBOIUL!".

Urmează articolul „Increderea reciprocă este calea către Pace" (p. 27—31). Apoi, prelegerea ţinută în oraşul Debreţin (Ungaria) cu titlul: „Problema Războiului şi a Păcii în lumina Bibliei" (p. 32—43). Autorul îşi încheie prelegerea cu cuvintele: „...războiul agresiv, provocator la tendinţe josnice a dorinţei de putere, răzbunare şi profit, este condamnat de creştinism".

„Edificiul Păcii — Principiu solid" este titlul Cuvîntării ţinute de I. P. S. Nicolae la Sesiunea Extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii (Stokholm, 9. IV. 1956, p. 49—59).

„Fiecare dintre noi a venit aci, spune I. P. S. Sa, la această întrunire extraordinară, cu scopul de a-şi spune cuvîntul cu privire la tragedia goanei înarmărilor, la pagubele provocate de armele atomice şi să-şi unească voinţa sa cu tendinţa generală a popoarelor de a trăi în pace şi înţelegere unul cu altul". Iar mai departe face chemarea: „Haideţi, să mergem toţi împreună să înmormîntăm armele de război, iar pe această movilă să sădim un pom: pomul păcii... fie ca cei ce vor veni după noi să îngrijească de el cu aceeaşi iubire, cu care îl sădim noi şi fie ca ei în deplină măsură să se îndulcească de cele mai dulci roade ale lui".

Cuvîntarea „Contribuţia credincioşilor pentru cauza Păcii" a fost ţinută la Moscova în 18 aprilie 1956. Această cuvîntare a fost ţinută de I. P. S. Sa la adunarea reprezentanţilor organizaţiilor sovietice pentru pace şi a fost dedicată problemelor discutate la Sesiunea Extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii de la Stokholm (p. 60—62).

In ziua de 2 martie 1956 Inaltul Ierarh a ţinut un raport în „Casa comitetului local" din oraşul Oslo (Norvegia) cu subiectul: „Pace şi prietenie între popoare" (p. 63—83).

„Eu, unul dintre activiştii Bisericii Ortodoxe Ruse, — spune I. P. S. Sa — am venit aci în capitala paşnică a Norvegiei.

In numele milioanelor de creştini ortodocşi ai patriei mele vă felicit cordial şi prin persoana D-stre pe tot poporul norvegian iubitor de pace cu cele mai bune urări de bine".

Iar în alt loc zice: „Să spunem unul altuia aşa: noi toţi vrem pacea şi de aceea nu există nici un temei să ţinem unul împotriva altuia săbiile ridicate. Să le distrugem, ca să unim mîinile noastre într-un lanţ neîntrerupt pentru o încredere reciprocă!

Să depunem toate eforturile noastre pentru aceste probleme înalte şi nobile.

Dragi fraţi — creştini ai Norvegiei, să fim uniţi în apărarea păcii, în ajutorul prietenesc între popoarele noastre!

Dragi prieteni ai păcii, iubiţi fraţi, — fără deosebire de convingeri religioase sau politice! Toţi, ca unul, să anunţăm moarte războiului!

Pentru Pace!

Pentru Prietenie!

Pentru fericirea popoarelor!".

Alte cuvîntări: Declaraţia făcută cu ocazia sosirii I. P. S. Sale în S.U.A. (New-York, 2 iunie 1956, p. 84—85); Declaraţia la deschiderea convorbirilor reprezentanţilor Comitetului naţional al Bisericii lui Hristos din S.U.A. (New-York, 4 iunie 1956, p. 86—87); Problemele Păcii — este un referat ţinut la New-York în ziua de 5 iunie 1956 (p. 88—92); Apelul către adunarea Comitetului Naţional al Bisericii lui Hristos (6 iunie 1956, p. 93—95); Pastorala de Paşti către fraţii creştini din Germania, transmisă prin radio în limba germană în 20 aprilie 1957 (p. 96—98); „Bine aţi venit tineret creştin" este un articol din revista „Tineretul Păcii" nr. 5 din 1957 (p. 99—101); „Arma atomică — în afara legii", cuvîntare rostită la Sesiunea Congresului Mondial al Păcii în oraşul Colombo (Ceylon) în ziua de 13 iunie 1957 (p. 102—109); Tot la Colombo: Cuvînt către Uniunea Internaţională a Studenţilor, ţinut la 5 iunie 1957 (p. 110); Un Apel către tineretul creştin, ţinut la Troiţe Serghieva Lavra în ziua de 30 iulie 1957 (p. 111—113); Apelul către poporul din Ceylon, ţinut în octombrie 1957 (p. 114—116); şi Pastorala de Crăciun adresată prin radio către creştinii din Finlanda ţinută la 17 decembrie 1957 (p. 117—118); Pastorala de Crăciun adresată prin radio către creştinii din Europa, rostită în ziua de 20 decembrie 1957 (p. 119—121); Cuvîntarea transmisă prin radio în legătură cu luna prieteniei anglo-sovietice — decembrie 1957 (p. 122—123); Răspunsuri la întrebările de la radioul polonez (p. 124—125); Cugetări şi urări de Anul Nou — 1 ianuarie 1958 (p. 126—127); Urările mele poporului din Ceylon — ţinută în ziua de 4 februarie 1958 (p. 128—129).

I. P. S. Sa se adresează poporului din Ceylon: „Eu m-am convins că pentru popoarele Uniunii Sovietice şi poporul din Ceylon există un singur

Pildă am dat vouă...

Sfintele evanghelii ni-l arată pe Mîntuitorul în diferite împrejurări. Il vedem străbătînd Galileia și întîlnindu-se cu un mort, un tînăr din Nain, pe care îl învie. Odată trecînd peste mare, este întîmpinat de doi îndrăciți, și-i vindecă. Lîngă Capernaum, Iair vine și-l roagă să-i vindece fica, singurul copil, că moare, — și pînă să meargă Domnul, moare și o învie. Merge și în locuri pustii, la nord de Palestina, unde așezările omenești erau departe și acolo face minunea înmulțirii pîinilor ca să satur mulțimile ce-L urmau. Se duce și-n Templu sau sinagogă unde explică Sf. Scriptură sau face minuni. Deobicei în Templu sau sinagogă, Mîntuitorul se duce în zi de sabat adică în ziua de odihnă a evreilor.

Sfînta evanghelie ni-l arată odată pe Domnul Iisus în zi de sabat, într-o sinagogă. Ochii lui divini observă toată lumea adunată la rugăciune și se opresc asupra unei femei gîrbove. Se îndreaptă spre ea, o atinge cu mîna și-i spune: „Femeie ești izbăvită de neputința ta". Și îndată femeia, care de 18 ani era încovoiată cu privirile spre pămînt se vede izbăvită și se ridică să privească și ea în sus. Se simte bine, sănătoasă. Toată lumea din sinagogă observă și se minunează. Numai mai marii sinagogii nu se minunează, ci găsesc prilej să certe mulțimea și să-i spună că sînt 6 zile în săptămînă în care se poate lucra, deci în acestea venind să-și vindece bolnavii, ci nu în ziua sîmbetei. Mîntuitorul i se adresează direct mai marelui sinagogii și-i spune: „Fățarnice, fiecare dintre voi, sîmbăta, au nu-și desleagă boul sau asinul de la iesle și-l duce de-l adapă? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana iată de 18 ani, au nu se cădea a se deslega din legătura aceasta în ziua sîmbetei?".

Mîntuitorul le arătă în felul acesta că rugăciunea și credința trebuiesc împletite cu fapta bună. Că pentru fapta bună nu există sărbătoare sau odihnă. Orice faptă bună este prilej de proslăvire a lui Dumnezeu. In afară de aceasta Mîntuitorul le arată că odihna sabatului e călcată prin obligații gospodărești, care-s firești și necesare. Or bolnava este o fiică a lui Avraam, o semenă a lor, egală cu ei în drepturi, este mai mult decît un animal, decît un bou sau asin. Ea era făptură a lui Dumnezeu și iată Dumnezeu venise pe pămînt să-și vadă făpturile sale. Și-i place lui Dumnezeu ca făpturile sale să fie așa cum le-a făcut El, adică sănătoase și frumoase. El, Dumnezeu, este asemenea unui grădinar, care în grădina lui vrea să vadă toți pomii și toate florile crescînd frumoase. Grădinarul taie lăstarii, care cresc anapoda pe trunchiul pomului, rupe uscăturile și sapă pomii la rădăcină pentruca să crească, să înflorească și să rodească frumos. Și cum ați văzut la început, Mîntuitorul găsește în grădina lui multe de îndreptat. Peste tot Mîntuitorul nu face alegere în împărțirea binefacerilor Sale. Nu alege între bărbat și femeie. In fața lui Dumnezeu femeia are drepturi egale cu bărbatul. Cu toate acestea unii priveau pe femeie aproape cu felul de a vedea al păginilor. De aceea fariseul care era mai marele sinagogii, arată atîta dispreț pentru femeia gîrbovă, vindecată.

La unele popoare pînă bine de curînd a dăinuit acest dispreț pentru femeie și această inegalitate. Iar în țările capitaliste inegalitatea se păstrează și astăzi. Femeile pentru aceeași muncă primesc salar mai mic decît bărbații. Femeia adesea e roabă și acasă și în slujba sa.

Cu totul alta e situația în statele socialiste. Aici femeia e cu adevărat egală în drepturi cu bărbatul. Ei îi sînt deschise toate căile spre viață luminată și fericită. De aceea o găsim peste tot, muncind pentru construirea socialismului și luptînd pentru pace, împlinindu-și datoria de soție și mamă, dar și datoria cetățenească de a contribui la bunăstarea poporului și la pacea a toată lumea.

Să învățăm de la Mîntuitorul că nu-i destul să ne rugăm, ci trebuie să și facem binele, să lucrăm pentru fericirea fraților noștri. Un adevărat creștin trebuie să fie un om, care pune umărul la îmbunătățirea vieții, care muncește, împreună cu toți oamenii muncii, pentru viața cea nouă, luminată și îmbelșugată și luptă ca în lume să fie pace și să se înlăture în toate țările nedreptatea care apasă pe cei ce muncesc, femei sau bărbați deopotrivă, pentru ca pacea și dreptatea să stăpînească în toată lumea.

I. S.

ței: să se unească în tendițele lor către pace și în lupta comună pentru pace, și cu toate puterile tuturor popoarelor iubitoare de pace de pe globul pămîntesc să fie biruit războiul în numele triumfului păcii și a întăririi înțelegerii reciproce, respectului și a conlucrării pașnice.

In timpul de față, avînd în vedere aceste probleme ale contemporaneității de cea mai mare actualitate, noi trebuie să ne unim și mai tare, spre a ne exprima voința noastră generală pentru pace, pentru a preîntîmpina la timp grozăviile unui nou război. Tendința noastră către pace, spiritul nostru pentru o prietenie reciprocă și conlucrare în probleme culturale, științifice și ale muncii vor fi exemple bune pentru alte popoare și țări, căci prietenia popoarelor este baza păcii generale, care va uni toate popoarele în hotărîrile lor să nu admită în nici o problemă internațională nedreptatea și violența; atunci, cred, se vor îndeplini cuvintele proorocului Isaia: „Atunci lupul va trăi împreună cu mielul, pantera va dormi împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și boul vor fi împreună și un copil mic le va conduce pe ele" (Isaia 11, 6).

In carte se tratează subiecte de actualitate, arzătoare, la ordinea zilei, care interesează întreaga omenire. Problemele sînt documentate profund, cum nu se poate mai bine, pe principii curat creștine și în conformitate cu concepțiile sociale contemporane. Ea arată contribuția unui reprezentant de seamă al Bisericii Ortodoxe Ruse la cauza păcii între popoare.

Nu pot să nu o recomand tuturor cititorilor iubitori de pace.

Notez că această carte este tradusă și în limba franceză.

Preot C. Pistrui

Inainte de Crăciun

Mesia

Postul Crăciunului închipuie vremea dinainte de nașterea Domnului nostru Iisus Hristos. Această vreme de la Adam la Hristos este plină de prevestiri ale venirii Mesiei, care va aduce mîntuirea. Nu numai poporul evreesc, ci și celelalte popoare, nădăjduiau că va veni odată un Mîntuitor, care va aduce eliberarea din robia păcatului, pace și înfrățire. Intreg Vechiul Testament este pătruns de această nădejde mesianică. Socotim dar, că e potrivit ca în postul Crăciunului să prezentăm cîteva din aceste prevestiri.

Indată după căderea lui Adam și Eva în păcat, Dumnezeu vestește nu numai pedeapsa, ce și-a atras-o omul asupra sa, ci și nădejdea mîntuirii din această cădere, din această pedeapsă. Dumnezeu zice șarpelui — care închipuie pe diavolul, izvorul răului în lume —: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcîiul" (Gen. 3, 15). De aici se vede că întrucît prin femeie a intrat păcatul în lume, tot prin femeie va intra și izbăvirea. Femeia devine izvor al nădejdii în mîntuire. Cum? — Din ea se va naște izbăvitorul. „Sămînța ei", adică acela ce se va naște dintr-o femeie va zdrobi capul șarpelui, va zdrobi puterea celui rău. De aici vrăjmășia dintre cel rău și femeie, ori dintre cel rău și „sămînța ei". E vorba aici de o anumită femeie: acea femeie din care a răsărit Mesia. Acea femeie știm că a fost Maria, fecioara neprihănită, Maica Domnului nostru. Se cuprind însă în această luptă împotriva celui rău și toate femeile de la Eva la Maria, care au trăit cu nădejdea mîntuirii și au născut și crescut fii întru această nădejde.

Iată cum încă de la început, femeia — tovarășa de viață a bărbatului — este cinstită, ca luptătoare împotriva răului, ca aceea care va aduce în lume pe Celce va zdrobi puterea răului, puterea păcatului. Multe femei au crezut că fiul lor este cel proorocit. Așa Eva însăși, mama lui Noe, mama lui Samuil, ș. a. Dar voia lui Dumnezeu a fost ca Mîntuitorul să fie fiul Mariei. Ceeace a nădăjduit Eva și celelalte mame de-alungul veacurilor s-a împlinit prin Maria.

Dacă pînă la Maria, mamele nădăjduiau să fie hărăzite a naște pe Cel vestit, de la Maria, femeile credincioase au dorit să păsească pe urmele Mariei, să aibă virtuțile, ce au strălucit în viața Mariei, femeia muncitoare, care se jertfește pentru binele tuturor.

Cu toate acestea femeia a fost umilită și asuprită la toate popoarele. Bărbatul avea dreptul de stăpîn asupra soției și copiilor ei. Ea trebuia să se supună fără crîcnire, să muncească din zori și pînă în noapte, fără să aibă cea mai mică mulțumire. Abia azi, în țările socialiste, femeia a primit cinstea ce i se cuvine, devenind egală în drepturi cu bărbatul. Azi vrerile de mai bine ale femeii, puterea ei de muncă și creație în slujba binelui obștesc, lupta ei pentru pace sînt prețuite și femeia aduce contribuția ei însemnată la viața cea nouă, îmbelșugată și fericită. Femeia a fost și este în vrăjmășie cu cel rău. Astăzi ea e în vrăjmășie cu aițătorii la război, luptă împotriva uneltirilor lor. Femeia a fost și este în slujba binelui, în slujba progresului. Ea luptă azi pentru pace și dezarmare, ea muncește pentru construirea socialismului.

Ea — ca mamă — naște și crește fii, care slujesc pacea și viața cea nouă și zdrobesc capul „șerpilor" aițători la război, care vor să aprindă lumea în limbile de foc ale bombelor atomice.

Așadar dintru început Dumnezeu a dat oamenilor o rază de lumină în viața lor necăjită: nădejdea că din o femeie se va naște Mesia, care va zdrobi capul celui rău. Această nădejde s-a împlinit în nașterea lui Iisus din Fecioara Maria. El ne-a mîntuit din robia păcatului.

Popoarele însă au nădăjduit și au luptat să scape și din robia social-economică, să nu mai fie robi și stăpîni, iobagi și nemeși, proletari și capitaliști, ci ceice muncesc să fie stăpîni pe roadele muncii lor. Eliberarea din această robie ne-a venit prin Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, care a răsturnat pe asupritorii poporului și a întemeiat primul stat al oamenilor muncii, Uniunea Sovietică. Această eliberare e ca o veste bună, care răsună peste tot pămîntul. Ea aduce mari realizări în toate țările socialiste și sprijinește lupta pentru libertate și independență a tuturor popoarelor din Asia, Africa, America Latină și atrage sute de milioane de oameni ai muncii în lupta pentru pace, democrație și socialism.

Credincioșii Bisericii noastre, care se bucură că sînt mîntuiți de robia păcatului în Iisus Hristos, sînt alături de oamenii muncii și muncesc pentru înflorirea patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă, și luptă pentru dezarmare și pace, bucurîndu-se că se dărîmă cetățile robiilor de veacuri și libertatea, pacea, dreptatea, prietenia, cucerește tot pămîntul.

N.

Lăcomia și omenia

Intr-un sat trăia odată un bogat și un sărac. Erau vecini. Bogatul avea o casă mare, iar săracul numai o colibă. Bogatul avea moșie întinsă, iar săracul numai o fîșie îngustă. Bogatul avea bani mulți, iar săracul copii mulți. Bogatul se silea să-și sporească banii pe toate căile, și drepte și nedrepte, iar săracul se trudea să-și crească spuza de copii numai în cinste și dreptate. Unul cu lăcomia, altul cu omenia.

Cîndva avusese și săracul stare bună, pămînt și vite frumoase, dar toate i le-a înșelat bogatul ăsta lacom și nesătul. Azi una, mîine alta, pînă-l despoaie de toate. Și pe el, ca și pe alții.

Lăcomia lui n-avea stavilă și mai ales setea lui de bani era nepotolită. Și strînse el atîția bani, de nu mai știa ce să mai facă cu ei.

Intr-o zi căzu pe gînduri și se văiera în sine:

— Ce m-oi face eu cu atîta bănet strîns? Că nu mai încheape în căldare. Unde să-l știu așeza? De-oi săpa o groapă, să-l ascund, prin casă, va da de el bătrîna. De l-oi îngropa prin grajd, vor da de el slugile. De l-oi tăinui prin grădină, vor da de el vecinii. Ce m-oi face?...

Și așa se frămînta mereu. Dar umblînd odată prin pădure și văzînd un stejar scorburos, își zise:

— Iată ce voi face. Voi ascunde în astă scorbură tot avutul meu. Uite, și o creangă în dreptul ei. Voi ședea colo sus și m-oi veseli de vederea strălucirii lui...

Și într-o noapte și-a și cărat tot aurul în scorbură. L-a acoperit apoi cu frunziș uscat, să nu-l zărească ochiu omenesc. Și-l cerceta pe furiș, îl pipăia și se desmierda în strălucirea lui.

Dar pe cînd se desfăta bogatul în sclipirea comorii sale, săracul se lupta din greu cu povara creșterii copiilor lui mulți. Pe lîngă alte necazuri, ivindu-se o foamete, bietul de el fu nevoit a-și zălogi bogatului și coliba și bucățica de pămînt, în schimbul cîtorva măsuri de bucate. Și neputînd plăti la soroc, bogatul îl puse-n drum cu copii cu tot.

Săracul desnădăjduind atunci, puse mîna pe o funie și o croi către pădure. Acolo își alese cel mai înalt copac, se urcă, legă funia de o creangă. Totuși în sufletul lui era tare dorul de viață și își zise:

— Inainte de a-mi pune capăt zilelor, să mai văd odată lumea asta, în care mi-au amărît bogații hapsîni viața.

Și prinse a-și plimba privirea peste dealurile înverzite, peste luncile înflorite, peste pășunile cu turme de oi și cu cirezi de vite și privindu-le lung, în inima lui se aprinse mai tare dorul de viață și ca luminat de-o rază de sus, își zise:

— Vreau să trăiesc! Vreau să-mi cresc copilașii! Vreau să-mi răscumpăr moșia furată!...

Și rotindu-și ochii, ei fură atinși de lucire de lumină, care țîșnea din scorbura copacului în care se găsea el. Uitîndu-se apoi mai bine descoperi acolo aurul bogatului, pe care culegîndu-l, galben cu galben, îl luă îndată cu sine, dar funia legată și-o lăsă acolo.

După plecarea săracului norocos — sosi și bogatul lacom să se desfăteze în strălucirea aurului său. Își băgă în grabă mîna în scorbură, dar nu găsi acolo nici frunziș și nici aur.

— Mi-au furat, tîlharii, comoara! Mi-au furat și inima! Mi-au furat și viața! izbucni el în plîns și în vaier. Și căutînd în desnădejdea lui grea împrejur, dădu cu ochii de funia legată, pe care și-o împleti de grumazi și se spînzură!

Aurului s-a închinat.

Aurul l-a și mîncat!

Căci scris este: „Pe cei flămînzi i-a umplut de bunătăți și pe cei bogați i-a scos afară deșerți" (Lc. 1, 53). Vremea noastră a adeverit întru totul acest adevăr: bogații lacomi au rămas fără averile, cîștigate pe nedrept, iar oamenii muncii, exploatați și ținuți în mizerie, au devenit prin luptă stăpîni în țara lor și își făuresc o viață îmbelșugată și luminată.

Pr. A. Nanu

Despre ispite și lene

Ispitele sînt ceea ce atrage pe creștin spre cele rele, să-l facă să păcătuiască. De cîte ori sufletul se întîlnește cu ispitele are loc o luptă pe viață și pe moarte, pentru că ele deschid drumul păcatelor, iar idealul desăvîrșirii este amenințat. De aceea sufletul face toate sforțările ca să se apere și chiar să le înfrîngă, după pilda strălucită a Mîntuitorului Hristos (Mt. 4, 1—11).

Dintre toate ispitele cea mai grea și mai primejdioasă este lenea sufletului, cel dintîi dușman al progresului duhovnicesc. De aceea Sf. Efrem Sirul, în rugăciunea de smerenie, „Doamne și Stăpînul vieții mele...", așează lenea sau trîndăvia sufletului în fruntea tuturor păcatelor, pentru ca păzindu-ne de ea, să ne deschidem luminos calea mîntuirii și să urcăm către desăvîrșire. Căci lenea lasă sufletul pradă gîndurilor rele și deșarte, la fel cum o casă părăginită, cu geamuri și ferestre stricate, este cuibul cucuvaelor, al animalelor sălbatice.

Se spune că Sf. Antonie cel Mare a căzut odată în lenea sufletului și l-au năpădit gînduri negre, cu ispite mari. Văzîndu-se pierdut, s-a rugat lui Dumnezeu să-l izbăvească. Ieșind din chilie, a văzut pe oarecine care împletea o funie și din cînd în cînd întrerupea lucrul și mergea și se ruga. Apoi repeta aceeași lucrare. Acesta era chiar îngerul Domnului, trimis lui Antonie să-l îndrepte. El i-a spus: „Fă așa ca mine și te vei mîntui". Sfîntul i-a ascultat sfatul și s-a bucurat, căci biruitoare asupra lenei este întotdeauna munca.

Lenea sufletului este mai rea decît lenea trupului. Ea paralizează viața sufletului și-l face pe creștin nesimțitor față de mîntuirea sa și a aproapelui, față de orice faptă bună. Sufletul leneș petrece în somnolență și în el răsar mlădițele tuturor ispitelor și păcatelor. Aici își află înțelesul deplin parabola neghinei, care spune că, pe cînd dormeau păzitorii, vrăjmașul a semănat neghină printre grîu și s-a dus (Mt. 13, 24—30).

Ispita lenei sufletești izvorește din neglijență și comoditate și din credință slabă! Ea îndeamnă să închidem ochii în fața datoriei de-a ne desăvîrși. Ea ne lipsește de gînduri bune, căci învățătura și priceperea se dobîndesc cu osteneală. Ea ne lipsește și de hotărîri și fapte bune, căci e nevoie de osteneală ca să ajungi la o hotărîre bună și s-o și împlinești. Ea deschide ușa sufletului pentru gînduri slabe, pentru pierdere de vreme și fapte nesocotite.

Impotriva asaltului dat de mulțimea ispitelor, în frunte cu lenea sufletească, trebuie să luptăm încordat și stăruitor, după pilda Domnului Hristos în grădina Getsimani. El se roagă aici cu sudori de sînge, apoi vine la Ucenicii Săi, pe care îi află dormind. Mustrîndu-i părintește, le zice: „N-ați putut veghea o clipă? Priveghiați și vă rugați ca să nu cădeți în ispită; căci duhul este osîrduitor, iar trupul neputincios" (Mt. 26, 41).

Sîntem datori toți creștinii să înlăturăm ispita prin rugăciune. La aceasta trebuie însă să adăugăm munca necontenită pentru binele obștesc. Prin rugăciune cerem ajutorul lui Dumnezeu, prin muncă înlăturăm lenea și tot sufletul îl îndreptăm spre lucruri folositoare. In felul acesta biruim ispitele și sîntem oameni folositori țării și poporului.

Pr. S. Radu

Povețe spirituale

Omul cumpătat poate ocoli primejdia de-a cere ajutorul altora; nu-i cheltuitor, nu-i risipitor și e cu multă măsură în bunurile vieții; e mai sigur de ziua de mîine; și poate ajuta mai ușor pe semenii săi. Are totdeauna și pentru el, dar are de unde da și altora, la nevoie.

Dimpotrivă, cel lacom este un închinător la idoli; și e chiar ucigaș de oameni, prin faptul că ține mai mult la bunurile sale decît să-și ajute semenii săi.

Fericirea nu stă în a fi lacom și în a voi să ai mai mult decît alții, nu în a îngrămădi bunuri peste bunuri, ci în a fi cu mare grijă pentru viața semenilor și pentru fericirea lor.

Adevărata fericire nu stă în acapararea de cît mai multe bunuri pămîntești, ci în a jertfi în folosul altora, al semenilor tăi.

Cei lacomi slujesc zeului bănetului, lui Mamona.

Sf. Vasile cel Mare lovește și arde cu cuvîntul său, plin de mînie sfîntă: răutatea, viclenia și năsățioasa poftă de acaparare a lacomilor: „Lacomul nu cunoaște decît două vorbe: „Sînt sărac!" dar aceasta o spune, ca să-și justifice goana cea nebună după bunurile pămîntului. Toate cîte văd ochii lui le dorește cel lacom. Iadul n-a zis niciodată: „E de-ajuns" și nici cel lacom n-a spus cîndva: „E destul". Ce-a ucis pe Nabot izraeliteanul? Nu oare pofta lacomă a lui Ahab, după via acestuia? Marea-și cunoaște marginile sale, iar noaptea nu depășește vechile ei hotare. Numai cel lacom nu se rușinează de timp și nu cunoaște hotar ... ci imită violența cea mare a focului, care cuprinde totul și consumă totul". Iar Barnaba, în epistola sa, e împotriva celor ce nu-și cîștigă traiul prin muncă proprie și zice: „Nu te-nsoți cu ei și nici nu te asemăna cu astfel de oameni, care nu știu să-și agonisească hrana prin muncă, ci în nelegiuirea lor răpesc lucrul altora, pîndind pe cine să-i despoaie, prin lăcomia lor cea mare; la fel cum vulturii nu-și agonisesc hrana prin muncă, ci stau trîndavi și pîndesc cum ar putea sfîșia carne străină". El spunea că un bun creștin trebuie să știe că destinul lui este munca, pentru a-și asigura traiul zilnic al vieții sale, și pentru a preîntîmpina primejdia lipsurilor și alunecării pe panta trîndăviei.

Se cuvine dar să muncim pentru propășirea tuturor, pentru o viață fericită.

Pr. *A. Bassarabin*

Patriei

Aici unde strugurii strîng genele serilor
Veselind cu poamă inima muritorilor
Pe unde șerpuiesc lin apele de cleștar
Țărmurind întinsul și îmbelșugatul hotar,

Unde brîie de munți ce poartă tichii de argint
Se ridică falnic în zările de mărgărint
Pe unde codru freamătă în cîntec de fluier
Ducînd doina străbună peste-a vîntului șuier,

Unde ușor munca împrietenește pe om
Dîndu-i coroana celui mai roditor pom,
Unde mamele își strîng la sînul lor de floare
Pruncii dolofani ce zîmbesc dulce spre soare,

E patria mea, patria celor ce muncesc
Cu brațul sau condeiul, de împodobesc
Frumusețea de nedescris a acestui pămînt,
Unde totul pare atît de sublim și de sfînt.

Aici unde-mi zac liniștiți adormiții părinți,
Impărtășit de lumină, cu lacrimi fierbinți
Sărut amintirea clipei și zilei dintîi
Care m-a făcut Patriei credincios să-i rămîi.

Și pînă în ultimul ceas Patrie dragă
Strădania mea îți voi da viața întreagă
Alături cu frați-mi de trudă la-al tău postament
Al dragostei suflet voi pune în orice moment.

Pr. *Ștefan Tascianu*

Redactor: Profesor Dr. **NICOLAE MLADIN** (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

ANUL 108 Sibiu, 15 octombrie 1960 Nr. 39—40

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Congresul al III-lea al P.M.R. şi omul nou

In gîndurile, frămîntările şi luminoasele zări spre viitor pe care le-a deschis al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn, omul nou ocupă un loc deosebit de însemnat.

Faptul acesta dovedeşte, în primul rînd, două lucruri şi anume:

1. Socialismul, care se zideşte la noi în ţară, a deschis făgaşele aşezării, în viaţa poporului nostru muncitor, a celui mai înalt umanism, a făuririi şi încununării omului nou.

2. Umanismul şi făurirea omului nou nu este un punct fix, ci o mişcare necontenită spre orizonturi din ce în cei mai măreţe şi mai luminoase.

„Cea mai nobilă orînduire — zice cu drept cuvînt Iulia Borisova, artistă a Teatrului Vahtangov din Moscova — este aceea care creşte oameni nobili, minunaţi". Socialismul se arată a fi un iscusit şi destoinic făuritor de astfel de oameni şi prin aceasta îşi dovedeşte superioritatea sa faţă de orînduirea capitalistă.

Congresul al III-lea al P.M.R. ne-a arătat, între altele, pe omul cel nou, pe omul muncii cu o conştiinţă matură (coaptă), pe omul care preschimbă munca sa în creaţie (adică făureşte ceva bun în adevăratul înţeles al cuvîntului) şi interesul lui în grija pentru binele obştesc, pe omul cu o vie conştiinţă a scopului urmărit şi cu o vigoare fără pereche în înfăptuirea acestui scop.

Intotdeauna omul truditor a căutat spre bine, dreptate şi frumos. Căci omul muncii, omul cel nou însemnează tinereţe, nădejde, creaţie, viaţă. Acest lucru se vede limpede şi în lucrările Congresului. Ele ne dovedesc că oamenii muncii din ţara noastră au devenit stăpînii şi făuritorii propriei lor vieţi, ai propriilor lor destine. Eroica noastră clasă muncitoare s-a dovedit a fi la înălţimea menirii sale istorice, de conducătoare a tuturor oamenilor muncii în lupta pentru construirea societăţii socialiste.

Pe primul plan al Raportului prezentat de dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej la Congres, se conturează viguros omul muncii, eroul zilelor noastre, care a şi început să dea viaţă cifrelor cuprinse în proiectele de viitor ale partidului. Cu adevărat măreţ este tabloul făuririi noii orîn duiri de la noi, în care poporul romîn, oamenii muncii de toate naţionalităţile muncesc umăr la umăr pentru propăşirea şi înflorirea ţării.

Harnicul şi talentatul nostru popor a învins rînd pe rînd toate greutăţile şi piedicile inerente unei opere de o asemenea măreţie şi a obţinut, într-o perioadă de timp scurt, succese care au făcut ca ţara noastră să devină de nerecunoscut: o grădină cu totul schimbată la faţă şi un mare stup, în care zumzetul albinelor muncii se împleteşte armonios cu dăruirea neprecupeţită pentru binele celor mulţi.

In fiecare capitol al Raportului şi în fiecare cifră a sa, se află **omul cel nou** cu luptele, strădaniile şi izbînzile lui. Ne întrebăm uimiţi: care martor, al căror timpuri, a avut în faţa lui prefaceri mai adînci decît cele pe care le înscrie ţara noastră? Ce deosebire între starea de acum şi cea de la începutul veacului pe care-l trăim, despre care un scriitor ca Anatole France însemna: „Veacul nostru este arid, plicticos, antiartistic şi antiuman; priviţi în jurul nostru: nu se întîmplă nimic, lumea doarme"! In contrast cu această apăsătoare lîncezeală, apare şi mai luminos chipul omului nou, care — deplin eliberat în socialism de cătuşele exploatării omului de către om — îşi zideşte o viaţă prosperă şi fericită.

In luminile de primăvară ce s-au sălăşluit în sala Congresului, au răsunat deosebit de întăritor pentru toţi cuvintele Raportului: „A luat naştere şi se dezvoltă tot mai mult **o morală nouă,** socialistă, o nouă atitudine faţă de muncă, faţă de bunurile obşteşti şi îndatoririle sociale, noi relaţii de într-ajutorare tovărăşească între cei ce muncesc".

Oricine trece pragul unei uzine sau al unei fabrici, oricine stă de vorbă cît de puţin cu un om al muncii, îşi dă de îndată seama de această adîncă preschimbare în felul sufletesc de a fi al oamenilor. In sate, în oraşe, pe marile şantiere se călesc sub ochii nostri **conştiinţe de oameni noi,** cu trăsături necunoscute pînă acum şi fermecătoare, care prin puterea minţii şi a braţelor lor, fac la tot pasul adevărate minuni. E aici chipul vrednic al unor oameni cu adevărat aleşi, împodobiţi cu nişte virtuţi omeneşti, cum n-a mai cunoscut nici o altă orînduire.

Văzînd cît de mare şi de pricepută este această armată a muncii, care ia pe umerii săi sarcinile planului economic pe 6 ani şi programul de perspectivă pînă în anul 1975, fiecare primeşte un avînt şi mai mare, şi mai puternic. Această minunată

(Continuare în pag. 2)

Unificarea bisericească

La 21 octombrie 1960 — se împlinesc 12 ani de la Reîntregirea Bisericii Ortodoxe Ardelene. Pe cît de important a fost actul Reîntregirii bisericeşti pe atît de multe sînt sarcinile ce ne stau în faţă. Cea dintîi, cea mai imperioasă, este aceea de a păstra de-acum înainte în chip indestructibil Unitatea religioasă bisericească. Nouă, ca şi Efesenilor, ne sînt adresate cuvintele: „Nevoiţi-vă a păzi unirea Duhului prin legătura păcii" (Ef. 4, 3); sau ca şi Romanilor: „Una între voi să gîndiţi" (Rom. 15, 6), ori ca şi Corintenilor: „Toţi să grăiţi una şi să nu fie între voi dezbinări ci să fiţi într-un gînd şi întru o înţelegere" (I Cor. 1, 10).

Noi vom putea atinge această ţintă, lăsînd paşii noştri să meargă pe cărarea dragostei. Nu cele ce par că ne-au despărţit să le punem între noi, ci să întindem punte de trecere cu cele ce simţim că ne fac să fim una.

Consolidarea Reîntregirii bisericeşti a început şi se va desăvîrşi prin stăruirea asupra punctelor comune. Nu-i bine să tulburăm înţelegerea frăţească, prin discuţii inutile şi interese mărunte, ce nu au ce căuta între fraţi. E bine să vedem că practicile cultice şi toată tradiţia credincioşilor unesc pe deplin. Toate ne învaţă că sîntem una în Hristos.

Noi, preoţii, am fost totdeauna în mijlocul frămîntărilor poporului nostru. In uriaşa lui luptă de astăzi pentru o viaţă în lume mai bună, să fim împreună cu el, să luminăm pe credincioşi cu învăţăturile mîntuitoare ale Aceluia care a spus: „Eu sînt calea, adevărul şi viaţa" (Ioan 14, 6).

In patria noastră, Republica Populară Romînă, milioane de oameni muncesc cu îndîrjire în uzine, pe ogoare, în şcoli, etc. cu mintea şi cu braţele, pentru realizarea şi depăşirea planului economic de Stat, întocmit de conducătorii ţării, pentru asigurarea binelui pămîntesc al poporului nostru.

Se cade, uniţi acum, să ne facem datoria în slujba ce o avem, nu numai pentru asigurarea binelui sufletesc al credincioşilor noştri, ci şi pentru sprijinirea muncii poporului pentru viaţa cea nouă. Trebuie să supunem cugetele noastre şi ale credincioşilor noştri lui Dumnezeu, şi să respectăm legile statului nostru de democraţie populară.

In toiul întrecerilor pe toate cîmpurile muncii să pornim şi noi cei care ne-am înfrăţit în Duhul lui Hristos — după în-

(Continuare în pag. 3)

Congresul al III-lea al P. M. R. și omul nou

(Urmare din pag. 1)

îmbinare a forței și a avîntului sub steagul călăuzitor al partidului, face ca fiecare la locul său de muncă să vadă nu numai strungul său, tractorul său, uneltele sale de laborator, catedra sa din școală, paginile pe care le scrie, notele sale muzicale sau piatra pe care o cioplește, ci să se simtă parte de nedespărțit dintr-un întreg, dintr-o lume, pe care o construiește și ridică împreună cu toți ceilalți.

Intr-adevăr, această luptă dusă de către om în numele omului, nu este o luptă de unul singur și pentru unul singur. Din contră, ea este o luptă a întregii obștii pentru toți oamenii. De aceea, trebuie să zicem — împreună cu Makarenko — că este frumos nu pur și simplu omul, omul individualist care caută interesele sale numai, ci omul membru activ al unui colectiv luptător, omul care și-a contopit interesele sale personale cu interesele obștești.

„Omul care nu urmărește decît interesele cele apropiate — zice Makarenko —, deci omul care nu vede perspectivele, este omul cel mai slab. Dacă el se mărginește la interesele sale personale, fie chiar îndepărtate, el poate să pară puternic, totuși nu-l vedem frumos, nu-l considerăm o personalitate de valoare. Cu cît este mai mare colectivul ale cărui interese sînt sinonime (tot una) cu intesele lui personale, **cu atît omul este mai frumos și mai superior**".

Interesele colectivului nu sînt decît propriile perspective lărgite deosebit de mult, pentru că insul nu se poate împlini și ferici de unul singur ci numai cu ajutorul obștei. Acesta este adîncul înțeles, ce se desprinde din privirea cu băgare de seamă la chipul omului nou și din gîndirea adîncă asupra lui.

Un grup de foști coloniști educați de Makarenko, scrie despre un stahanovist: „Este frumos prin patosul muncii (adică prin sufletul cu care muncește), prin slujirea poporului, prin străduința depusă pentru atingerea țelului". In aceleași trăsături stă și frumusețea și măreția chipului omului nou, pe care îl desprindem din sînul Congresului.

Omul cel nou zugrăvit de Raport este tare tocmai prin faptul că vede perspectivele, se avîntă în muncă rodnică spre viitor. De fapt, întregul Raport este străbătut de la un capăt la altul, de grija nu numai pentru prezentul ci și pentru **viitorul omului.** Liniile programului în perspectiva viitorului, uriașă proiectare a izbînzilor și eroismului oamenilor muncii, cuprind zarea luminoasă a depășirii de sine a omului nou, a ridicării lui necontenite pe culmile însorite ale progresului.

Toate se fac și se vor face pentru OM, pentru VIAȚA omului, pentru prezentul și viitorul lui, pentru îmbogățirea vieții lui materiale și spirituale, pentru dobîndirea acelor condiții care deschid drumul spre desăvîrșirea lui, spre nemărginita lui înflorire.

C. Sîrbu

Doisprezece ani de la unificare

„Ca toți să fie una".
(Ioan 17, 21).

Una din dorințele cele mai fierbinți ale Mîntuitorului nostru Iisus Hristos a fost aceea ca toți ucenicii Lui și, mai apoi, toți cei ce se vor boteza în numele Lui, îi vor purta numele și îi vor urma învățătura, să fie una, *să trăiască adică în frăție și armonie deplină, întocmai ca membrele unui corp omenesc. Acest lucru reiese cu prisosință din rugăciunea Domnului către Dumnezeu-Tatăl, rostită în preajma răstignirii Sale, cînd zice: „Eu pentru aceștia mă rog, pentru care mi i-ai dat mie, căci ai tăi sînt. Și toate ale mele ale tale sînt și ale tale ale mele și te-am preamărit într-însele... Părinte sfinte, păzește-i pe dînșii întru numele tău, pe care mi i-ai dat mie* ca să fie una, precum sîntem și noi" *(Ioan 17, 9—12). „Și nu numai pentru aceștia mă rog — continuă Mîntuitorul rugăciunea Sa — ci și pentru cei ce vor crede în mine,* ca toți să fie una, *precum tu, Părinte, întru mine și eu întru tine, ca și aceștia întru noi una să fie, ca să creadă lumea că tu m-ai trimis. Și slava pe care mi-ai dat-o mie le-am dat-o lor,* ca să fie una, *precum noi una (sîntem). — Eu întru ei și tu întru mine* ca să fie ei desăvîrșit una" *(Ioan 17, 20—23).*

Atît de scumpă îi este Mîntuitorului această dorință încît, precum vedem, ne dă ca pildă de unitate și armonie însăși viața divină întreimică, pe care s-o urmăm.

De aceea, Sf. Ap. Pavel se adresează și el Corintenilor, despre care a fost informat că s-au dezbinat în mai multe tabere, cu cuvinte calde ca acestea: „Și vă rog pe voi, fraților, pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos, ca toți să grăiți la fel și să nu fie întru voi dezbinări, ci să fiți uniți în gînduri și în cugete" (I Cor. 1, 10), „pentru că o pîine, un trup sîntem noi cei mulți" (I Cor. 10, 12). La unire și frăție îndeamnă și pe Filipeni, cînd le scrie: „Să umblați cu vrednicie după Evanghelia lui Hristos, încît eu, fie că voi veni și vă voi vedea, fie că nu voi fi de față la voi, să aud despre voi că stați într-un duh și într-o simțire" *(Fil. 1, 27). Și tot Filipenilor și tuturor creștinilor le mai cere: „Pliniți bucuria mea, aceeași gîndind, aceeași dragoste avînd, un suflet fiind, una cugetînd" (Fil. 2, 2). „Cît de bine și frumos este cînd frații locuiesc împreună!" (Ps. 132, 1).*

De aceea, cei ce au dezbinat pe românii ortodocși din Transilvania, ta anul 1700, au lucrat nu numai împotriva intereselor de atunci ale poporului român, ci și împotriva poruncii Mîntuitorului și a Sfinților Săi Apostoli. Iar noi știm, pe bază de mărturii istorice, cum s-a făcut această dezbinare: cine a făcut-o și ce s-a urmărit prin ea.

Românii ortodocși din Transilvania nu aveau nici un drept, viața lor fiind foarte grea și mizeră. Ei munceau ca iobagi pe moșiile grofilor și alături de ei munceau și preoții lor. Nu odată s-au întîlnit preoți români păzind gîștele stăpînului sau hrănind cîinii de vînătoare ai acestuia. De această situație s-a folosit împăratul de la Viena, sub a cărui stăpînire a trecut Transilvania nu cu mult înainte de 1700.

Cum a lucrat împăratul, ajutat de episcopii catolici? — Prin amăgire și silă. Impăratul a făgăduit preoților români că le va îmbunătăți soarta — le va da privilegii — ca și preoților catolici, dacă se vor uni cu Biserica Romei. Făgăduința împăratului i-a ispitit, mai ales că li s-a făgăduit că legea lor nu va suferi nici o schimbare. Cei ce au trecut și-au făcut socoteala așa: Slujbele, calendarul și toate rînduielile noastre bisericești rămîn neschimbate, iar noi ne ușurăm traiul numai printr-o declarație să ne unim cu Roma. Și au primit „unirea cu Roma". Așadar o parte din românii transilvăneni au părăsit Biserica strămoșească nu fiindcă credeau că sînt în rătăcire și că adevărata Biserică a lui Hristos ar fi cea catolică, ci numai pentru că nădăjduiau că, împlinind dorința împăratului, soarta lor se va ușura.

Înșelăciunea a fost cumplită, pentru că „privileghiomurile" împăratului și ale papei au rămas pe hîrtia diplomelor împărătești. Cei trecuți prin amăgire și cu baionetele împăratului la legea străină au rămas pînă la moarte cu dorul de a se întoarce, ca unii care tînjeau după un bun pierdut, iar cei ce au izbutit să se împotrivească silei, rămînînd ceea ce au fost, n-au încetat să se roage pentru frații lor „să-i împreune pe dînșii cu Sf. Sa sobornicească și apostolească Biserică".

Deși dezbinați de către împărăția habsburgică, pentru a-i putea astfel mai ușor stăpîni și exploata, românii transilvăneni au rămas nedespărțiți sufletește, tinzînd mereu spre unitatea pe care au pierdut-o și pentru care s-a rugat Mîntuitorul. Așa se face că Petru Maior — protopop „unit" — scria la vremea sa unele ca acestea: „Uniții și neuniții și la îngropăciunea morților și la Maslu și întru alte tocmele duhovnicești și bisericești se adună laolaltă, cîntă, slujesc împreună, fără de a se sfii unii de alții, și poporenii, și cei uniți și cei neuniți fără deosebire chiamă la unele ca acestea preoți și neuniți și uniți numai cît preoții nu slujesc Liturghia unul în biserica altuia, măcar că și aceasta am văzut făcîndu-se cîteodată... Ce e mai mult, fără osebire se ispovedesc uniții mireni la preoții neuniți și neuniții la preoții uniți, ba și înșiși preoții fac aceeași. Pre multe locuri nici nu mai auzi acum vorbă de unire și de neunire, numai cît pe unii îi cheamă uniți și pe alții neuniți, după felul arhiereului căruia sînt supuși".

Așa se face că valurile de revenire la sînul Bisericii mame Ortodoxe n-au fost puține în decursul celor 250 de ani de despărțire. Ele s-au manifestat destul de puțin după unire, încă pe vremea episcopului Inocențiu Micu, care a murit în mare mizerie, surghiunit la Roma; în 1848 prin August Treboniu-Laurian, Alexandru Papiu-Ilarian, Constantin Romanul-Vicu și alții; în 1912, după înființarea episcopiei de Hajdudorog, cînd s-au ridicat de asemenea multe glasuri din partea românilor greco-catolici cerînd ruperea pecetilor de la 1700, precum și în anul 1918. Toate aceste acțiuni însă au rămas fără rezultat. Dezbinarea dintre frați nu putea pieri decît odată cu cei ce au zămislit-o, au menținut-o și au promovat-o, adică odată cu împărații, regii, nemeșii și moșierii care o foloseau în interesul lor. Și acest lucru s-a întîmplat după 23 August 1944, cînd poporul și-a luat soarta în propriile sale mîini, și cînd nimeni nu se mai putea pune de-a curmezișul dorinței credincioșilor transilvăneni de a fi iarăși „una" în Biserica moșilor și strămoșilor lor, Biserica Ortodoxă Română.

Așa s-a putut înfăptui reîntregirea bisericească în 1948 — dată de la care se împlinesc 12 ani — cînd preoții greco-catolici au venit alături de preoții ortodocși și credincioșii greco-catolici au venit alături de credincioșii ortodocși, muncind împreună de atunci încoace, cot la cot, pentru a-și făuri o viață mai bună, pentru înflorirea Patriei, Republica Populară Română. Cei 12 ani de unitate bisericească sînt ani rodnici. Pe de o parte credincioșii și preoții au participat la aceleași sfinte slujbe în aceleași biserici, bucurîndu-se de toate binefacerile înfrățirii în aceeași credință, aceeași rugăciune și aceeași lucrare, pe de altă parte s-a adîncit și înfrățirea în munca pentru o viață nouă și lupta pentru pacea a toată lumea. Se bucură și Dumnezeu și ne bucurăm noi toți că dezbinarea s-a stins și pacea și frățietatea stăpînește sufletele și viața credincioșilor români.

Unitatea înseamnă putere, rodnicie și pace. De aceea, la capătul celor 12 ani de unitate bisericească să ne întărim unitatea în muncă și să viețuim ca frații, spre binele Țării noastre și bucuria Mîntuitorului, care a dorit și dorește atît de mult ca „toți să fie una".

GH. PAPUC

Unificarea bisericească

(Urmare din pag. 1)

demnul Sf. Ap. Pavel: „Cu dragoste frățească unul pe altul iubiți, unul pe altul cu cinstea întrecînd, în rîvnă neleneși, cu duhul arzînd, Domnului slujind" (Rom. 12, 10).

Dacă trăim în pace unii cu alții, una din marile sarcini, nedespărțită de îndatoririle noastre, este activitatea purtată în lupta pentru pace, sub toate aspectele ei. Ori de unde ar veni dorința sinceră de pace, ea este în conformitate cu Evanghelia lui Hristos, cu învățătura Bisericii și trebuie sprijinită.

Pe neobservate s-au scurs 12 ani de la actul revenirii noastre la Biserica strămoșească. Timpul, marele dascăl, de astădată, ne-a fost și prieten. Căutînd cu bună credință adevărul, harul lui Dumnezeu, în timp, a șters praful de pe ochiul minții și sufletelor noastre învolburate le-a adus înseninare.

La a douăsprezecea aniversare a Actului de Reîntregire bisericească, se cuvine ca împreună, solidari, nedespărțiți în veci, să mărturisim credința Bisericii noastre Ortodoxe Una, Sfîntă, Sobornicească și Apostolească Biserică a lui Hristos Domnul și ataşamentul față de popor și de patria noastră scumpă.

Tr. Belașcu

Timotei Popovici (90 de ani de la nașterea sa)

In 20 august a. c. s-au împlinit 90 de ani de la nașterea vrednicului înaintaș al muzicii românești: Timotei Popovici.

S-a născut în comuna Tincova (Banat). După ce termină școala primară din comuna sa natală, urmează cursurile Gimnaziului și ale Institutului Pedagogic și Teologic din Caransebeș, apoi Conservatorul de Muzică din Iași, fiind, împreună cu Ion Vidu, elev al lui Gavriil Musicescu.

După ce activează scurt timp ca învățător în Lugoj și apoi ca profesor de muzică în Brașov, în anul 1899 se stabilește în Sibiu, unde timp de 50 ani activează neîntrerupt ca profesor de muzică, dirijor și compozitor. A murit în 11 iulie 1950, la Lugoj, astfel că tot în anul curent s-au împlinit și 10 ani de la moartea compozitorului.

Ca profesor, Timotei Popovici a îndrumat și pregătit foarte mulți elevi care, ajungînd apoi învățători, s-au dovedit buni conducători de coruri sătești, unii ajungînd profesori de muzică și compozitori. (Achim Stoia, Ilie Micu, etc.). I toți i-a învățat să iubească cîntecul popular românesc, Timotei Popovici fiind unul dintre cei dintîi culegători și prelucrători de folclor muzical românesc.

Ca dirijor, numele lui Timotei Popovici este nedespărțit de trecutul corului din Săliște, a corului Reuniunii Meseriașilor din Sibiu și al Reuniunii de Muzică „Gheorghe Dima" din același oraș, dar mai ales este strîns legat de activitatea Corului Mitropoliei din Sibiu, al cărui întemeietor poate fi considerat.

Compozițiile și prelucrările de folclor ale lui Timotei Popovici se caracterizează prin frumusețea și curăția lor melodică, cît și prin înveșmîntarea lor armonică simplă. Tocmai de aceea ele s-au răspîndit pe scară foarte largă. „La oglindă", „Somnu mi-i", „Toarce lele", poemul coral „Craiul Munților" și minunatele colinde și compoziții corale liturgice și religioase l-au făcut cunoscut, pe autorul lor în toate regiunile țării. Cîntecele sale pentru școlari au fost dintre cele mai răspîndite.

La 10 ani de la moartea lui Timotei Popovici și 90 ani de la nașterea sa, așternem cu recunoscătoare aducere aminte aceste modeste rînduri pentru acela care a slujit Biserica și poporul cu tot sufletul în toată viața lui. G. Ș.

Profețiile lui Moise despre Hristos

In cărțile lui Moise persoana Mîntuitorului se vede anunțată și străbătînd ca un fir roșu de-a lungul istoriei. Profețiile încep cu cartea Facerii (sau Geneza) și se succed pînă la cea din urmă scriere a lui Moise, pînă la A II-a Lege, sau Deuteronomul. In fruntea acestor profeții stau vestitele cuvinte din Geneză 3, 15: „Vrăjmășie voi pune între tine și între femeie și între sămînța ta și între sămînța ei. Acela va zdrobi capul tău și tu vei mușca călcîiul lui".

Vrăjmășia se pune aici între șarpe și femeie. Sfînta Scriptură a Vechiului Testament se gîndește aici la un șarpe șiret și diplomat, pe care cap. 3 din Geneză îl pune într-un raport de egalitate cu bărbatul și în unul de superioritate intelectuală față de femeie. Șarpele de aici e diavolul, după cum rezultă din cartea Înțelepciunii lui Solomon 2, 24. Șarpelui celui vechi, Noul Testament îi zice „satana", „bălaurul cel mare care înșeală toată lumea" (Apoc. 12, 9 și 20, 2). De aceea scria fer. Augustin că „ceea ce se zice despre șarpe se referă la acela care a lucrat prin șarpe".

Femeia din această profeție este Eva. Sămînța femeii sînt urmașii Evei, omenirea întreagă. Sămînța șarpelui sînt șerpii ca urmași ai acestei vietăți, dar sămînța reprezintă răul din lume, precum șarpele pe diavol. Acela, care zdrobește capul șarpelui este Hristos, domnul păcii. Zdrobind capul șarpelui înseamnă că El aduce omenirii mijloace cu ajutorul cărora ea va fi în stare să lupte împotriva răului din lume. Șarpele mușcă și el, opune rezistență, dar o mușcătură nu este întotdeauna mortală ca zdrobirea capului. Înțelesul acestei profeții este deci următorul. În decursul istoriei omenirea are de luptat cu răul, sub toate formele lui (războaie, crime, păcate). In sfîrșit printr-un celebru urmaș al ei ea va ieși învingătoare din lupta în care vrăjmașul (satana) își apără sfera de interese.

Avem aici ceea ce Sfinții Părinți numesc Protoevangheliu, adică întîia veste bună.

Un al doilea loc profetic îl formează cuvintele rostite de Noe către copiii săi Sim, Ham și Iafet. Ele sînt următoarele: „Blestemat să fie Hanaan pruncul, slugă va fi fraților săi; binecuvîntat să fie Domnul Dumnezeul lui Sim, și va fi Hanaan slugă lui. Lărgească Dumnezeu pe Iafet să locuiască în lăcașurile lui Sim" (Gen. 9, 25—27).

Din Gen. 9 cunoaștem comportarea celor trei fii față de bătrînul lor tată. Fiul obraznic este blestemat. Ceilalți, Sim și Iafet, sînt binecuvîntați. Iafet primește o binecuvîntare materială „să se lărgească" să aibă parte de averi întinse și să fie purtătorul culturii și eroul în lume. Sim primește o făgăduință spirituală, ca Dumnezeu să între în legătură cu el și să-i facă purtătorul descoperirilor sfinte și pregătitorul mîntuirii neamului omenesc, căci în acest sens s-a zis: „Să locuiască Dumnezeu în lăcașurile lui Sim". Acest loc indică, în termeni vagi, că Mîntuitorul va ieși din semința lui Sim, iar binefacerile mesianice vor trece de la semiți și la iafeți și hamiți, care vor avea ocazie să cunoască mîntuirea ce vine din Iuda.

Un alt loc profetic avem în cartea Facerii la cap. 12, 2—3. Sînt cuvintele rostite de Domnul, către Avraam: „voi face din tine un popor mare, te voi binecuvînta și voi face mare numele tău, și vei fi o binecuvîntare și voi binecuvînta pe cel ce te va binecuvînta și pe cel ce te blastămă îl voi blestema și *se vor binecuvînta întru tine toate neamurile pămîntului*".

Cuvintele „nume mare" prevestesc celebritatea legată de Avraam. Noul Testament începe cu Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui Avraam ... și astfel se dovedește Avraam străbun al Mîntuitorului, iar acesta coborîtor (descendent) al patriarhului Avraam. Copiii lui Avraam se vor înmulți iar printr-un urmaș celebru al lui, se vor mîntui toți oamenii.

(Continuare în pag. 4)

DIN SF. LITURGHIE

Am văzut lumina

Am văzut lumina
Cea adevărată
Care din-nălțime
Lumii se arată.

Am primit pe Duhul
Sfînt luminător
De sus de la Tatăl
De Har dătător.

Și-am aflat credința
Cea adevărată
In Sfînta Treime
Intru tot curată.

Sfintei Treimi pururi
Cu duh umilit,
Înălțăm cîntare
Căci ne-a mîntuit!

Să se umple...

Să se umple gura noastră
De Sfîntă mărirea Ta
Și ne-ajută Sfînt Părinte
Pururi a Te lăuda.

Căci cu Sfintele de viață
Taine, ne-am împărtășit
Și din ceruri de la Tine
PACE sfîntă am primit.

Intărește-ne Stăpîne
In sfințenie să trăim
Ca în toată viața noastră
Pururi să Te preamărim.

Prin doxologii și imne
Iți slăvim puterea Ta
De acum pînă-n vecie
Iți cîntăm: Aleluia!

Pr. Al. Gherghel

La hram

In 15 august a. c. la praznicul Adormirii Maicii Domnului s-a ținut hramul Sf. Mănăstiri brîncovenești de la Sîmbăta de Sus (Făgăraș).

Sf. Liturghie a fost săvîrșită de I. P. S. nostru Mitropolit *Nicolae* și un sobor de consilieri, ieromonahi, preoți și diaconi.

Inalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit *Nicolae*, în predică, spune între altele că ne-am adunat la rugăciune ca să mulțumim Domnului pentru roadele muncii noastre. Fiecare la locul de muncă unde se află se zidește pe sine și familia sa, dar se silește să zidească și țara noastră dragă.

Pe Maica Domnului o cinstim pentru că — cum spune cîntarea bisericească — întru naștere fecioria a păzit și întru adormire lumea nu a părăsit. Noi ne rugăm ca Ea să rămînă cu noi și să roage pe Fiul Ei, ca El să ne ajute în toate zilele vieții noastre să trăim în pace, să trăim în dragoste, să trăim în frățietate.

Cînd venim la Sf. Mănăstire ne gîndim și la înaintașii noștri și în deosebi la ctitorii: Constantin voievod, Maria Doamna și Mitropolitul Nicolae (care a ctitorit a doua oară mănăstirea) și ne rugăm pentru sufletele lor.

Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos pe înaintașii și ctitorii Sf. Mănăstiri să-i odihnească în latura celor drepți, iar pe noi să ne binecuvinteze, patria noastră scumpă s-o întărească și pacea s-o întindă peste toate popoarele.

A urmat apoi la altar slujba Sf. Maslu, la mormîntul mitropolitului Nicolae Bălan slujbă de pomenire, iar la fîntînă, sfințirea apei.

N. M.

(continuare din pag. 3)

O altă profeție despre Hristos găsim în cap. 49, 10 din Facere. Avem aici o cuvîntare a patriarhului Iacob, rostită în fața copiilor săi. Profeția culminează în vorbele adresate copilului Iuda: „Nu va lipsi sceptrul din Iuda, pînă cînd vine Domnul păcii".

Sceptrul este imaginea celui care conduce, adică stăpîn, rege, conducător, de aceea Sf. Ioan Gură de Aur tîlcuind aceste cuvinte zice: „Națiunea iudaică, cu șeful ei propriu va exista, pînă cînd vine acela care este speranța popoarelor, pentru mîntuirea lor. Avem aici o prezicere despre venirea Domnului, care după trup se trage din tribul lui Iuda și pe care Apostolul Ioan îl numește „leul din Iuda" (Apoc. 5, 5). In tot decursul istoriei conducerea poporului evreu va fi ținută de oameni din tribul lui Iuda. Această conducere nu va fi cedată decît lui *Mesia* (Hristos), leul din Iuda și nădăjduitorul omenirii pentru mîntuire.

Un alt loc profetic este la Numeri 24, 17. Sînt cuvintele: „Il văd însă nu acum, îl privesc, dar nu se apropie. O stea va răsări din Iacob și un toiag se va ridica din Israil și va zdrobi tîmplele Moabului și pe fiii lui Set îi va doborî la pămînt".

Steaua este aici imaginea unui om de seamă, domnitor sau rege. E steaua după care s-au orientat magii (Mt. 2 ,2), care sosind la Ierusalim întrebară: „unde este Nou născutul, căci noi am văzut steaua lui la răsărit?".

In conformitate cu această prezicere Mesia va fi un viteaz de seamă, care va reduce la tăcere pe cei mai temuți dușmani (imaginați prin moabiți și prin fiii lui Set).

Pînă azi steaua a rămas, în vorbirea figurată, imaginea oamenilor, de aceea steaua care închipuie pe Hristos e luminoasă nu numai în profeția lui Moise, ci și în vorbirea colindătorilor, care spun că:

„Steaua lui Hristos
Strălucește prea frumos".

O altă profeție este cea din Deuteronom (A II-a Lege 18, 15). Sînt cunoscutele cuvinte: „Profet din mijlocul tău, din mijlocul fraților tai, ca mine, va ridica Domnul Dumnezeul tău, pe acela să-l ascultați".

Profetul de aici este Hristos. El se aseamănă cu Moise, căci în acest înțeles se zice „Profet ca tine Moise, va ridica Domnul". Prin legămîntul său Moise rămîne vestit și mare între profeți, pentru că el dă o nouă îndrumare lui Israil. In acest sens Moise e tipul lui Hristos, iar Mîntuitorul e un fel de profet ca Moise, dar pentru omenire.

Profetul viitorului va ieși din mijlocul iudeilor (a fraților tăi). De aceea vechii iudei, credeau că acest mare urmaș al lui Moise e Iosua (Iisus fiul lui Nun), Ieremia sau alt oarecare profet dar nepotrivindu-se referirea la persoana acestora, profeția din Deuteronom 18, așteptau pe adevăratul profet. Astfel la vederea lui Ioan Botezătorul fariseii întrebau: ori de este el profetul? (Ioan 1, 21). Bazîndu-se pe acest text din Vechiul Testament Samaritenii știau că va veni Hristos (Ioan 4, 25), iar la Faptele Apostolilor 3, 22, citim: „Moise a scris în adevăr că Dumnezeu va ridica un prooroc". Iudeii așteptau pe Hristos ca profet (Ioan 1, 21). Cea mai puternică dovadă pentru adeveritatea acestei proorocii sînt cuvintele Domnului: „Dacă ați crede lui Moise ați crede și Mie căci Moise a vorbit despre Mine".

Deci întîiul loc profetic este cel din Geneză 3, 15, unde se spune că Mîntuitorul aparține familiei omenești în general. Profețiile se lămuresc tot mai mult indicîndu-se Avraam ca ascendent al Domnului, și apoi Sim, Iacob și tribul lui Iuda. In Gen. 49, 10 și Deut. 18, se descriu atributele lui Hristos. Acesta va fi un om al păcii și profet mare, cel puțin ca Moise. Moise a eliberat poporul din robia Egiptului, Hristos va slobozi lumea din robia păcatului.

Astfel rezultă că din punct de vedere profetic cărțile lui Moise sînt scrieri da rangul întîi. Găsim acolo multe elemente alcătuirii unei biografii (a vieții și activității) a Mîntuitorului.

Prof. N. Neaga

Avraam și Lot. Melhisedec

„Avraam era foarte bogat în vite, în argint și în aur... Și Lot, care umbla cu Avraam, încă avea oi și vite mari și corturi. Insă pămîntul acela nu-i încăpea să stea împreună... De aceea se întîmplau sîezi între păzitorii vitelor lui Avraam și păzitorii vitelor lui Lot" (Facere 13, 2, 5—7).

Atunci a zis Avraam către Lot: „Să nu fie sfadă între mine și tine, între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci sîntem frați. Iată, nu e oare tot pămîntul înaintea ta? Despărțește-te de mine! Și de vei apuca tu la stînga, eu voi apuca la dreapta; iar de vei apuca la dreapta, eu voi apuca la stînga" (Facere 13, 8—9).

Astfel Lot a apucat spre răsărit și s-a așezat în ținutul din preajma Iordanului; el și-a întins corturile pînă la Sodoma. Iar Avram s-a așezat la stejarul Mamvri, care este la Hebron. Așa s-au despărțit ei fără supărare, cu bună înțelegere.

Dar nu peste multă vreme s-a întîmplat că mai mulți regi, năvălind asupra cetăților Sodoma și Gomora, au prădat ce era acolo și pe locuitorii lor i-au făcut robi. „Și cînd s-au dus au luat de asemenea și pe Lot, nepotul lui Avraam, care trăia în Sodoma, și toată averea lui" (Facerea 13, 12).

Auzind Avraam de cele întîmplate, și-a adunat îndată slujitori, a pornit pe urma năvălitorilor, i-a ajuns, i-a bătut „și a întors toată prada luată din Sodoma"; a întors și pe Lot cu toți ai săi și cu averile sale.

Iar cînd se întorcea Avraam spre casă, i-a ieșit înainte regele Salimului, care i-a adus pîine și vin. „Melhisedec acesta era preotul Dumnezeului Celui Preaînalt" (Facere 14, 18) și l-a binecuvîntat pe Avraam în numele lui Dumnezeu.

*

Avraam și Lot s-au dovedit oameni ai păcii și ai buneiînțelegeri, bine știind ei că *„de vrea omul să trăiască și să vadă zile bune, să se ferească de rău și să facă bine; să caute pacea și s-o urmeze"* (Ps. 33, 12, 14).

Cu privire la *Melhisedec, „regele Salimului și preotul Dumnezeului Celui Preaînalt, care a întîmpinat pe Avraam, cînd se întorcea acesta de la înfrîngerea regilor și l-a binecuvîntat, este mai întîi, după cum arată numele, rege al dreptății și apoi rege al Salimului, adică al păcii. El fiind fără tată, fără mamă, fără spița neamului și neavînd nici început al zilelor sale, nici sfîrșit al vieții lui, se aseamănă Fiului lui Dumnezeu și rămîne preot pentru totdeauna"* (Evrei 7, 1—3). El îl preînchipuie pe Mîntuitorul Iisus Hristos, *care este pe veci Arhiereu după rînduiala lui Melhisedec"* (Evrei 6, 20).

D. Călugăr

Tîrnosirea bisericii din Ariujd

Așezat pe malul drept al Oltului, îndată ce acesta cotește în Țara Bîrsei, Ariujdul este cea mai mică parohie dintre cele aproape 100 parohii ale Protopopiatului Codlea.

După năruirea vechei biserici de lemn din Valea „Chiscului" — cum îi spun ariujdenii pîrîului care trece prin satul lor — sfintele slujbe, începînd cu anul 1954, se țineau în capela amenajată în casele parohiale. La îndemnul Consiliului parohial, avînd în frunte pe preotul Simion Solovăstru, la 1 septembrie 1957 au pornit la lucru și la Sf. Maria a anului 1960, biserica a fost gata.

Tîrnosirea ei s-a făcut de I. P. S. Mitropolit Nicolae, Duminică 21 august 1960.

La ora sorocită sosirii, credincioșii au ieșit întru întîmpinarea I. P. S. Sale. Cuvîntul de bun venit a fost rostit de P. C. Dr. *Vasile Coman,* protopop al Protopopiatului Codlea, care arată bucuria credincioșilor de a avea în mijlocul lor pe Arhipăstorul lor venit să le sfințească noul lăcaș de închinare și să le dea cuvînt de învățătură.

Cuvînt de bun venit, în numele credincioșilor reformați din localitate, rostește I. P. S. Sale și preotul maghiar *Erdö Ludovic,* care, plecînd de la cîteva texte cuprinse în scrierile Sf. Apostol Pavel, arată unitatea neamului omenesc, toți oamenii trebuind să trăiască ca frații, în armonie deplină. In temeiul acestei unități, bucuria credincioșilor ortodocși este și bucuria credincioșilor reformați din Ariujd. „Binecuvîntată să fie venirea I. P. S. Voastre aici și binecuvîntate să fie și rugăciunile de la această sfințire" — rostește Pr. reformat în încheierea cuvîntului său.

Amîndurora le răspunde I. P. S. Mitropolit *Nicolae,* care profund mișcat, își mărturisește bucuria pe care o încearcă. Fiecare biserică este un lăcaș închinat „frăției, dragostei, muncii și păcii între oameni".

Slujba sfințirii bisericii precum și Sf. Liturghie care a urmat au decurs senin și solemn. Răspunsurile au fost date de cor.

La priceasnă a predicat P. C. consilier *Gh. Secaș,* care tîlcuiește pe scurt Evanghelia zilei și anume Pilda cu cei 2 datornici (Mt. 18, 23—35), insistînd cu deosebire asupra iertării.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, a luat cuvîntul C. Pr. *Simion Solovăstru,* care arată pe scurt istoricul construirii bisericii. Mulțumește credincioșilor lui iubiți care i-au stat în ajutor, I. P. S. Sale pentru tot sprijinul dat și pentru că a binevoit să vină pentru sfințire, Departamentului Cultelor și Organelor Puterii Locale, precum și preoților și credincioșilor care au venit să cinstească această sărbătoare a credincioșilor din Ariujd.

A vorbit apoi I .P. S. Mitropolit *Nicolae,* care, printre altele, arată vrednicia ariujdenilor, ca unii care „predică prin biserica pe care au ridicat-o".

In continuare, I. P. S. Sa deapănă cîteva amintiri petrecute în urmă cu o jumătate de veac și mai bine, cînd băietan fiind, le-a fost cîntăreț ariujdenilor în biserica cea veche ajutîndu-l la slujbă pe „venerabilul protopop Nistor". „Utrenia a fost mai grea, dar Liturghia o știam de copil", mărturisește I. P. S. Sa.

„Acum — continuă I. P. S. Mitropolit Nicolae — prima mea datorie este ca să mulțumesc bunului Dumnezeu că ne-a ajutat să săvîrșim sfințirea pe vreme potrivită, nici în soare, nici în vînt, nici în ploaie, el fiind bun cu oamenii buni și harnici". Mulțumește preotului, epitropilor și obștei credincioșilor pentru lucrarea săvîrșită, îndemnîndu-i să se roage în biserică „pentru voi, pentru pruncii voștri, pentru prietenii voștri, pentru tot satul și pentru toată Țara, pentru pacea și fericirea ei".

A urmat apoi o agapă frățească, în cadrul căreia a luat cuvîntul P. C. Prot. *Vasile Coman,* care a subliniat frățietatea care domnește între romînii și ungurii din localitate, ajutîndu-se reciproc în tot ceea ce fac. Arată totodată că „bunii creștini de aici sînt și buni cetățeni care lucrează cu spor la înflorirea și fericirea Patriei noastre".

A vorbit de asemenea epitropul *Ioan Cioflec,* care mulțumește I.P. S. Sale pentru bucuria prilejuită și spune cum s-a zidit biserica.

De încheiere a luat cuvîntul I. P. S. Mitropolit *Nicolae,* care, fiind din partea locului, deapănă amintiri legate de parohia Ariujd, unde a ajutat pe profesorul Laszló Ferencz care făcea săpături arheologice în acele părți.

„Rog pe bunul Dumnezeu — continuă I.P.S. Sa inspirat de Duhul păcii care-l împrejmuia — să ne țină tot în clădura frăției noastre de astăzi, căci nimic nu poate mîna Țara înainte ca frăția între oamenii care o locuiesc".

Cu acestea s-a încheiat praznicul sfințirii bisericii din Ariujd, care a însemnat pentru credincioșii de acolo un nou imbold spre pace și muncă cinstită.

Diacon Gh. Papuc

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

ANUL 108 Sibiu, 1 noiembrie 1960 Nr. 41—42

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Sesiune extraordinară

In zilele de 30 şi 31 august 1960 s-a întrunit la Bucureşti, în sesiune extraordinară, Marea Adunare Naţională. După ce d. Constantin Pîrvulescu, preşedintele Adunării, a deschis sesiunea, s-a dat cuvîntul d-lui **Gheorghe Gheorghiu-Dej**, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn şi membru al Prezidiului Marii Adunări Naţionale, care a prezentat un amplu şi foarte documentat raport despre „situaţia internaţională şi politica externă a Republicii Populare Romîne".

Raportul a fost ascultat de toţi membri Adunării cu cea mai mare atenţie şi în repetate rînduri a fost însoţit de vii şi puternice aplauze. In el se subliniază avîntul deosebit cu care poporul romîn apără cauza păcii şi militează hotărît pentru promovarea unei politici de coexistenţă paşnică. Raportorul arată că problema centrală a zilelor noastre de la un capăt la altul al pămîntului, este dezarmarea generală şi totală a tuturor statelor, încetarea experienţelor atomice şi interzicerea armei nucleare. Lagărul ţărilor socialiste este azi mai puternic ca oricînd şi forţele păcii vor impune pacea zădărnicind uneltirile aţîţătorilor la război.

La discuţii asupra raportului au luat cuvîntul mai mulţi deputaţi în frunte cu d. **Ion Gh. Maurer**, preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale, care a arătat temeinicia celor expuse şi cu care este întru totul de acord pentru că exprimă voinţa fermă de pace şi politica de coexistenţă paşnică a statului romîn.

Această voinţă şi politică de pace trebuie să o ducă şi să o reprezinte delegaţia R.P.R. la cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a Organizaţiei Naţiunilor Unite care se va deschide în sept. c. la New-York. D. Ion Gh. Maurer propune ca această delegaţie să fie condusă de d. Gheorghe Gheorghiu-Dej. Propunerea a fost primită cu puternice şi îndelungate aplauze.

In numele Bisericii Ortodoxe Romîne a vorbit I. P. S. Sa Dr. **Iustin Moisescu**, Mitropolitul Moldovei şi Sucevei, deputat de Hîrlău în Marea Adunare Naţională. I. P. S. Sa a spus printre altele: ...„Ori ce efort pentru înscăunarea unei păci durabile între popoare este sprijinit astăzi cu însufleţire de toţi oamenii de bine de pe întinsa faţă a pămîntului.

Aşa cum se spune adesea, cel dintîi pas pe calea spre statornicirea păcii trainice în lume este dobîndirea încrederii popoarelor între ele. Dar aceasta nu se poate desăvîrşi în climatul politic al lumii de astăzi, decît prin acte concrete potrivnice războiului şi în primul rînd prin înfăptuirea dezarmării, interzicerea experienţelor cu arme atomice, încetarea fabricării oricărui tip de armă nucleară şi nimicirea tuturor stocurilor existente de arme de distrugere în masă".

„Privind în miezul lucrurilor, pentru a dobîndi liniştea şi pacea popoarelor trebuie să se purceadă fără întîrziere la măsuri radicale. Dezarmarea generală şi totală aşa cum a arătat conducătorul guvernului sovietic, Nikita Sergheevici Hruşciov, este singura cheie a păcii trainice în lume.

In frontul mondial al păcii păşesc, umăr la umăr, oameni de diferite convingeri politice, cu diferite orientări filozofice, de diferite condiţii sociale; pe toţi îi uneşte voinţa neclintită de apărare a păcii.

Ca slujitor al Bisericii Ortodoxe Romîne, să-mi fie îngăduit să amintesc aici, şi de data aceasta, că Biserica Ortodoxă Romînă simţind îngrijorarea tuturor celor ce iubesc pacea în lume, s-a pronunţat limpede şi hotărît împotriva pregătirilor unor puteri din Occident pentru declanşarea unui nou război, care, în condiţiile actuale, prin folosirea armelor nucleare, ar cauza omenirii pierderi incalculabile. Impreună cu toţi fiii patriei noastre iubite, alături de toţi oamenii de bine din întreaga lume, slujitorii şi credincioşii Bisericii Ortodoxe Romîne păşesc cu încredere în rîndul luptătorilor pentru pace.

De aceea — a spus în încheiere I. P. S. Sa — împreună cu toţi fiii scumpei noastre patrii, însuşindu-mi cu însufleţire raportul asupra poziţiei ţării noastre pe plan internaţional, declar că o voi vota cu încredere şi voi sprijini pe deplin întreaga operă a guvernului pentru propăşirea păcii între popoare.

In acelaşi timp, ţinînd seamă de importanţa excepţională a problemei dezarmării generale şi totale care va fi prezentată spre soluţionare în cadrul O.N.U. la nivelul reprezentării popoarelor cu deplină autoritate şi întreagă răspundere, îmi însuşesc cu bucurie şi sprijin cu toată căldura înţeleapta propunere ca delegaţia ţării noastre la apropiata sesiune a Adunării Generale a O.N.U. să fie condusă de dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej".

Incheindu-şi lucrările sesiunii extraordinare, Marea Adunare Naţională a aprobat raportul dlui Gh. Gheorghiu-Dej despre situaţia internaţională şi politica externă a guvernului Republicii Populare Romîne şi a hotărît ca „delegaţia Republicii Populare Romîne la a 15-a sesiune a Organizaţiei Naţiunilor Unite să fie condusă de tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej".

Ziarele, agenţiile de presă şi posturile de radio din numeroase ţări au publicat şi transmis informaţii bogate despre lucrările acestei sesiuni şi despre raportul dlui Gh. Gheorghiu-Dej. De comun acord aceste informaţii subliniază rolul important pe care-l ocupă azi R. P. R. între ţările lagărului socialist şi între statele care luptă pentru apărarea păcii şi coexistenţa paşnică.

S. Radu

7 NOIEMBRIE

S-au împlinit 43 de ani de la Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, care a deschis o epocă nouă în istoria Rusiei, în istoria omenirii întregi: epoca socialismului biruitor.

Marea Revoluţie din Octombrie a răsturnat stăpînirea burghezo-moşierească din Rusia şi a instaurat puterea muncitorilor şi ţăranilor muncitori. Astfel a apărut primul stat al oamenilor muncii, în care s-a desfiinţat exploatarea omului de către om, poporul muncitor a devenit stăpîn pe soarta sa şi munceşte pentru sine şi pentru fericirea sa. Noua orînduire socială a descătuşat forţele creatoare ale poporului, care într-un avînt nestăvilit, sub conducerea P.C.U.S. a ridicat o ţară nouă: măreaţa Uniune Sovietică, bastion al păcii, democraţiei şi socialismului, ţara constructorilor minunaţi ai comunismului. Astăzi Uniunea Sovietică stă în multe privinţe în fruntea dezvoltării economic-culturale a omenirii. In domeniul energiei atomice, al rachetelor, al sateliţilor, al navelor cosmice şi alte domenii ale ştiinţei, tehnicii, produselor industriale, ea a depăşit S.U.A., cel mai dezvoltat stat capitalist. Şi în agricultură s-a dovedit superioritatea agriculturii socialiste faţă de cea capitalistă: în producţia de lapte, unt, etc. pe cap de locuitor Uniunea Sovietică a luat-o înaintea S.U.A. Literatura şi artele sovietice cuceresc milioane de admiratori în toate ţările, constituie un model pentru literatura şi artele progresiste de pretutindeni. Uniunea Sovietică e o ţară în plin avînt, care într-un ritm extraordinar urcă spre culmile comunismului, făurind astfel visul de aur al omenirii de totdeauna.

Odată cu Uniunea Sovietică se dezvoltă şi ţările lagărului socialist, în aşa fel încît lagărul socialist, care cuprinde 1/3 din populaţie lumii, va produce peste

cîțiva ani mai mult de jumătate din producția mondială. Avîntul general al tuturor țărilor socialiste, bazat pe ajutorul multilateral al Uniunii Sovietice, pe unitatea nezdruncinată a lagărului socialist, pe energia creatoare a popoarelor, este o forță care atrage și celelalte popoare ale lumii.

Uniunea Sovietică se află în fruntea luptei pentru pace, dezarmare și progres. Eminentul luptător pentru pace, N. S. Hrușciov este stegarul neobosit al marilor idealuri ale omenirii: libertate pentru popoarele coloniale, coexistență pașnică, dezarmare generală și totală. O omenire, formată din popoare independente și egale, care — într-o lume fără arme, armate și războaie — muncesc și colaborează pentru fericirea tuturor: acesta e visul, pe care-l proiectează peste veacul nostru lupta neprecupețită a premierului sovietic și vrerea și munca popoarelor socialiste. Acesta este însă visul tuturor popoarelor. Datorită socialismului, el nu mai e un simplu vis, ci are garanții de realizare.

In 43 ani s-au făcut progrese fără egal. Azi forțele socialismului, democrației și păcii sînt în necontenită creștere. Sub flamura Marii Revoluții din Octombrie omenirea pășește înainte spre un viitor de belșug, lumină și fericire.

T.

Construcția de locuințe

In țara noastră se construiesc foarte multe locuințe. Orașe întregi, ca Victoria, Onești, Urîcani, Orașul Nou-Hunedoara, ș. a. s-au ridicat din temelii sub regimul de democrație populară. Noi cartiere de locuințe înfrumusețează vechile orașe. Nu există oraș în care să nu se fi construit case noi pentru oamenii muncii. Noile construcții din București (la palatul Republicii cu blocurile care-l înconjoară; în piața Gării de Nord, pe bulevarde) și de la Marea Neagră (Eforie, Vasile Roaită, etc.) sînt așa de mărețe, așa de frumoase, încît noi le privim cu mîndrie și bucurie, străinii le privesc cu admirație. Și aici se arată avîntul ce l-a luat țara noastră în anii puterii populare și forța creatoare a poporului stăpîn în țara sa. Dar nu numai în orașe, ci și la sate construcțiile se înmulțesc. Pe lîngă școli, cămine culturale, dispensare, și alte clădiri de folos obștesc vezi mai ales în satele cu gospodării colective străzi întregi de case noi, construite de colectiviști din veniturile mari ce le primesc. Statul de asemenea acordă ajutoare pentru construcții și construiește și la orașe și la sate. Intre 1956—1960 statul a alocat peste 5 miliarde lei pentru construcții de locuințe, construind pînă la sfîrșitul anului 1959 peste 63.000 apartamente. Pînă la sfîrșitul anului 1960 se vor da în folosință încă 31.000 apartamente, adică aproape 100 apartamente pe zi.

Proiectul de Directive al celui de-al III-lea Congres al P.M.R. trasează planuri și mai mari pentru construcția de locuințe. In el se spune că „îmbunătățirea condițiilor de locuit ale oamenilor muncii constituie o problemă centrală a planului de dezvoltare economică" și se arată că în următorii șase ani se vor construi din fondurile statului peste 9 milioane m.p. suprafață locuibilă, adică circa 300.000 apartamente (de peste 3 ori mai multe decît în anii 1954—1959). Se prevede ca în următorii 10—15 ani problema locuințelor să fie practic rezolvată în toate orașele și centrele industriale ale țării, asigurîndu-se oamenilor muncii locuințe confortabile. Așa se arată grija partidului și guvernului pentru bunăstarea oamenilor muncii. Cei ce au locuit altădată în cocioabe, în case întunecoase, și nesănătoase la marginea orașelor, acum se mută în blocuri, în apartamente încăpătoare, luminoase, sănătoase, avînd tot ceea ce e de trebuință pentru o viață mulțumită. Socialismul a scos din mizerie și a pus în drepturile lor pe oamenii muncii!

Sîntem mîndri cu aceste realizări și cu aceste planuri, care se vor înfăptui cu siguranță. Acum știm că toate planurile se împlinesc la timp și chiar mai de vreme. De aceea poporul muncește cu avînt. El muncește pentru sine, pentru viața lui mai bună, mai fericită. In această muncă de construcții se arată și încrederea poporului nostru în viitorul de pace și prosperitate al omenirii. Noi credem în pace, muncim pentru pace, luptăm pentru pace. Și în muncă pașnică și creatoare ne făurim o viață îmbelșugată și luminoasă.

N.

ALMANAHURILE, cărți de răspîndire a culturii

Este un lucru azi știut de toată lumea, văzut și trăit, că știința și cultura, în anii puterii populare, a devenit un bun al întregului popor muncitor.

Răspîndirea culturii în masele largi ale poporului nostru se face și cu ajutorul Almanahurilor ce apar anual.

Aceste cărți, care sprijină activitatea culturală, sînt foarte căutate de cititorii zilelor noastre și de aceea nu-i de mirare că se epuizează imediat ce apar.

Amintim din anul acesta următoarele almanahuri:

1. Almanahul Sănătății.
2. Almanahul Știință și Tehnică.
3. Almanahul Femeii.
4. Almanahul Turistic.
5. Almanahul Cooperației de Consum.

Cîte învățături și cunoștințe nu desprind cititorii de pe paginile acestor cărți instructive și recreative! Să luăm numai Almanahul Sănătății 1960. O adevărată comoară de învățături care ne atrag atenția asupra purtării de grijă de sănătatea noastră. Găsim tratate aici, în cele 200 de pagini, pe scurt și pe înțelesul poporului o mulțime de boli care pîndesc uneori trupul nostru. De asemenea și o mulțime de sfaturi practice, îndrumări medicale și de ordin sanitar.

Cititorii, din astfel de cărți, ca și de la „Sfatul medicului" de la Radio, își înmulțesc cunoștințele în domeniul acesta, învață să-și păstreze sănătatea, pentru a putea munci și a fi folositori patriei, învață cum să se ferească de boli, să consulte imediat medicul în caz de îmbolnăvire. Peste tot, asemenea cărți, cu o răspîndire atît de largă, țin trează conștiința și grija omului spre a fi mai cu luare aminte asupra trupului lui, asupra sănătății lui, care e o condiție nu numai a binelui personal, ci și a binelui obștesc. Sau cum zice „Cuvîntul înainte", almanahul caută „să popularizeze în rîndul tuturor oamenilor muncii, principiile și cunoștințele necesare apărării sănătății'.'

Recomandăm credincioșilor noștri Almanahurile, ce au apărut anul acesta și cele ce vor apărea anul viitor, căci din ele adună multe învățături folositoare pentru viața lor și pentru lucrarea lor.

Pr. N. Popescu-Dobriceni

Muzica și medicina

Grecii vechi aveau o legendă despre Orfeu, care cu melodiile lui fermeca sufletele oamenilor, dar și păsările, peștii și alte animale. De fapt toată lumea știe că muzica te poate înveseli sau întrista. In vremea noastră însă s-au făcut cercetări asupra vindecării bolilor prin muzică, în deosebi a bolilor de nervi și sufletești (neuropsihice).

Mai mulți specialiști sovietici (Gurevici, Sereiski, etc.) de la Clinica de psihiatrie (boli nervoase și psihice) din Moscova au început să folosească muzica în tratamentul diferitelor boli. Ei au prescris anumite cîntece (compoziții muzicale) la fiecare boală după felul sistemului nervos al bolnavului. Unele forme de astenie nervoasă au fost vindecate prin tratament muzical. In alte boli muzica a fost folosită pentru completarea tratamentului principal.

Cercetătorii au arătat că sunetele muzicale sînt un stimulent pentru nervi, mușchi, glande, respirație și circulația sîngelui. Ritmurile regulate sînt de obiceiu tonifiante (înviorătoare), cele neregulate sînt „tulburătoare de echilibru". Cercetările acestea au dovedit că muzica poate aduce vindecarea în multe boli neuro-psihice.

Chirurgul Igor Kraepelin din Kiev folosește muzica la operații. Bolnavilor, cărora li se face numai anestezia locală, în timpul operației li se transmite muzică prin căști de radio. In numeroase cazuri muzica liniștește pe bolnavi, sustrăgîndu-i de la emoțiile operației.

Doi savanți indieni au dovedit că plante, tratate zilnic cu anumite melodii, au crescut mai mult decît plantele netratate cu muzică. Și animalele nu sînt nepăsătoare. La aceeași melodie rinocerul devine fioros, leopardul dimpotrivă dă semne de plăcere. Crocodilii ascultă cu plăcere melodii vesele sau triste. Lupii și șacalii nu pot suferi tonurile joase.

Legenda lui Orfeu vorbește despre un lucru adevărat: muzica influențează plantele, animalele, omul. Ea ajută și la însănătoșirea de anumite boli neuro-psihice.

N. M.

Cercarea lui Avraam

Făgăduința făcută de Dumnezeu lui Avraam sub stejarul Mamvrei că va avea un fiu s-a împlinit. Căci Sara, femeia lui „la vremea arătată de Dumnezeu" (Facere 21, 2) i-a născut un prunc și căruia i s-a dat numele Isaac.

Isaac creștea, se înzdrăvenea și le era părinților săi spre mare bucurie.

Dar, după o vreme, Dumnezeu a cercat credința lui Avraam, și i-a zis:

„Avraame, Avraame!... Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe unicul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pămîntul Moria și adă-l acolo ardere de tot (jertfă) pe un munte, pe care ți-l voi arăta eu".

Sculîndu-se deci Avraam dis de dimineață, a pus samarul pe asinul său și a luat cu sine două slugi și pe Isaac, fiul său; și tăind lemne pentru jertfă, s-a ridicat și a plecat la locul de care-i grăise Dumnezeu. Iar a treia zi ridicîndu-și Avraam ochii, a văzut în depărtare locul acela și a zis slugilor sale:

„Rămîneți aici cu asinul, iar eu și copilul ne ducem pînă acolo și închinîndu-ne, ne vom întoarce la voi".

Luînd deci Avraam lemnele cele pentru jertfă, le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său; iar el a luat în mîini foc și cuțitul și s-au dus amîndoi împreună.

Atunci a grăit Isaac lui Avraam, tatăl său:

„Tată!... Iată, foc și lemne avem; dar unde-i oaia pentru jertfă?".

Avraam însă a răspuns:

„Fiul meu, va îngriji Dumnezeu de oaia jertfei sale!".

Și s-au dus mai departe amîndoi împreună.

Iar dacă au ajuns la locul, de care-i grăise Dumnezeu, a ridicat Avraam acolo jertfelnic, a așezat lemnele pe el și legînd pe Isaac, fiul său, l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnelor. Apoi și-a întins Avraam mîna și a luat cuțitul ca să junghie pe fiul său. Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer și a zis:

„Avraame, Avraame!... Să nu-ți ridici mîna asupra copilului nici să-i faci vreun rău, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu și pentru mine n-ai cruțat nici pe singurul fiu al tău".

Și ridicîndu-și Avraam ochii, a privit și iată în spate un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș. Și ducîndu-se Avraam, a luat berbecele și l-a adus jertfă în locul lui Isaac, fiul său" (Facere 22, 1—13).

După aceea, a strigat a doua oară îngerul Domnului către Avraam și a zis:

...„De vreme ce ai făcut aceasta și n-ai cruțat nici pe fiul tău unic pentru mine, de aceea te voi binecuvînta cu binecuvîntarea mea și voi înmulți neamul tău, ca să fie ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării... *Și se vor binecuvînta prin neamul tău toate popoarele pămîntului, pentru că ai ascultat glasul meu*".

Păstrînd această nouă făgăduință în inima sa, Avraam s-a întors la casa sa împreună cu fiul său Isaac.

*

Avraam a avut un singur fiu: pe Isaac. Dar Avraam l-a iubit pe Dumnezeu în așa măsură și a crezut în El cu atîta putere, încît a primit să-și jertfească unicul fiu pentru împlinirea acestei iubiri și pentru dovedirea credinței sale.

Isaac a urcat muntele, purtînd pe umerii săi lemnele pentru jertfă. Jertfirea lui ar fi adus totuși numai mîntuirea lui Avraam, sau cel mult și mîntuirea casei sale. Jertfa lui Avraam s-a plinit prin junghierea și arderea unui berbece.

Toate împrejurările acestea preînchipuiesc Jertfa cea Mare, care avea să se aducă mult mai tîrziu pentru mîntuirea noastră.

Dumnezeu Tatăl avea și are și El un singur fiu: pe Domnul nostru Iisus Hristos. Dar, „așa a iubit Dumnezeu lumea, încît și pe unul născut Fiul Său L-a dat, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică" (Ioan 3, 16).

Așa cum Isaac a purtat pe umerii săi lemnele pentru jertfă, Mîntuitorul Iisus a purtat Crucea pînă la Golgota și a fost răstignit pe ea. Jertfa Lui a fost deplină și generală. „El a luat asupră-și durerile noastre și cu suferințele noastre s-a împovărat ... și prin ranele Lui noi toți ne-am vindecat" (Isaia 53, 4—5). Așa s-au binecuvîntat prin El toate popoarele lumii (Facere 22, 18).

D. Călugăr

Cine este aproapele meu?

Lc. 10, 29—37

E întrebarea, ce a pus-o Mîntuitorului un învățător de lege. La început învățătorul de lege a întrebat: „Ce să fac să moștenesc viața de veci?". La această întrebare Mîntuitorul i-a zis: „In lege ce este scris? Cum citești?". Învățătorul de lege a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, și pe aproapele tău ca pe tine însuți". Auzind acest răspuns, Mîntuitorul îi zice: „Drept ai grăit. Fă aceasta și vei fi viu" (Lc. 10, 25—28).

Ne-am aștepta ca aici să se sfîrșească discuția dintre Domnul nostru Iisus Hristos și învățătorul de lege. Cuvintele par limpezi și la înțeles: ca să dobîndești viața de veci, trebuie să împlinești legea: legea o împlinește acela care iubește pe Dumnezeu și pe aproapele, că toată legea se cuprinde în porunca iubirii; deci cel ce împlinește porunca iubirii este „viu", adică are viața cea veșnică.

Cu toate acestea lucrurile nu sînt chiar așa de limpezi, Insuși învățătorul de lege, care cunoștea foarte bine toată legea Vechiului Testament, are unele nedumeriri. In privința iubirii de Dumnezeu, se pare că n-are nici o nedumerire: pe Dumnezeu, Cel ce s-a descoperit prin patriarhi, Moise și prooroci, trebuie să-l iubești din toată inima ta, din tot cugetul tău, din toată puterea ta. Nu se îndoiește nici că pe aproapele tău trebuie să-l iubești ca pe tine însuți. Cu alte cuvinte: să nu faci aproapelui ceea ce n-ai vrea să ți se facă ție. Ce-ți dorești ție să faci și aproapelui tău. Să dorești și să faci numai binele aproapelui. Să nu-i dorești și să nu-i faci nici un rău.

Era însă el nedumerit în ce privește înțelesul cuvîntului de „aproapele". De aceea întreabă pe Mîntuitorul: „Cine este aproapele meu?". E de mirare cum de un învățător de lege nu știa cine este „aproapele". Dacă ne gîndim însă la vremea aceea nu ne mirăm de loc. De ce? — Pentru că în vremea aceea părerea tuturor era că aproapele, care trebuiește iubit, este cel din același popor. De ex. pentru grec aproapele era numai grecul, pentru iudeu aproapele era numai iudeul, pentru roman aproapele era numai romanul ș.a.m.d. Cel de alt neam era socotit „barbar" sau vrăjmaș. Deci, după cum înțelegeau atunci legea, aproapele propriu zis era numai cel ce făcea parte dintre fiii lui Israil. E drept că în Vechiul Testament se recomandă o purtare bună și față de străinii așezați între fiii lui Israil, dar acești străini erau puțini și tot nu se puteau bucura chiar de toate drepturile.

Pe de altă parte sclavii, deși legea prevedea o purtare omenească față de ei, erau tratați destul de aspru, așa că nu puteai spune că stăpînii lor îi iubeau ca pe „aproapele". Proorocii amenință adeseori pe bogați și conducători cu pedepse grele pentru că asupresc pe săraci, jefuiesc pe muncitori, își bat joc de orfani și văduve, apasă pe sclavi. Iată ce zice proorocul Amos despre ei: Aceștia „au vîndut pe cel neprihănit pe bani și pe sărac pe o pereche de încălțăminte. Ei doresc să vadă țărîna pămîntului pe capul celor sărmani și calcă în picioare dreptul celor nenorociți". Ei „își îngrămădesc în palate comori, cîștigate prin silnicie și răpire" (2, 6—7; 3, 10). De aceea — zice Domnul — „pentru că pe sărac îl călcați în picioare și luați daruri de grîu de la el..., că nelegiuirile voastre sînt multe și că păcatele noastre sînt fără număr" veți fi duși în robie (4, 11—12; 6, 7).

Putem dar spune că „aproapele" era numai cel de același neam și cel de aceeași stare socială. Cel bogat nu socotea pe sărac ca pe „aproapele", pentru că îl nedreptățea și-l jefuia. Se-nțelege că nici săracul jefuit nu putea socoti pe bogatul hrăpăreț ca pe „aproapele" lui, ci ca pe un răufăcător. Iudeul de asemenea nu privea la un samarinean ca la „aproapele" lui, ci îl înconjura și-l privea ca pe un dușman. Iar samarineanul zicea și el că iudeul nu e „aproapele" lui, ci un dușman. Vrăjmășia aceasta dintre iudei și samarineni izvora din faptul că samarinenii nu erau iudei curați, ci se amestecaseră cu alte popoare, și aveau o religie deosebită de a iudeilor. Samarinenii nu se duceau la templul din Ierusalim, ci la muntele Garizim. Iudeii din Galileia, cînd mergeau la Ierusalim, nu treceau prin Samaria (pe unde ar fi fost drumul mai scurt), ci ocoleau prin Pereea (pe unde era drumul mai lung). Dacă se întîmpla să se rătăcească vreun iudeu prin Samaria, greu ar fi fost găzduit peste noapte, pentru că samarinenii nu voiau să primească pe iudei în casele lor, să le dea apă sau de mîncare.

Acum înțelegem de ce învățătorul de lege a întrebat pe Mîntuitorul: „cine este aproapele meu?", adică cine este omul pe care trebuie să-l iubesc ca pe mine însumi?

La această întrebare Mîntuitorul îi răspunde prin pilda Samarineanului milostiv. E vorba de colo de „un om oarecarele", căzut între tîlhari, jefuit, aruncat în drum „abia viu". Cine era omul acesta? — Nu știm. Ce neam era? — Nu știm. — Ce religie avea? — Nu știm. Știm atît că era *un om*, și anume un om în primejdie de moarte.

Pe lîngă acest om au trecut un preot de la templul din Ierusalim și un levit, l-au văzut, dar au mers mai departe. De ce? Poate că l-au socotit mort. Cum prin atingerea de mort, după legea Vechiului Testament te spurcai, ei se vor fi ferit de cel căzut între tîlhari, ca nu cumva să se spurce. Poate că ei au socotit că acesta nu este iudeu, (ei nu știau și nu puteau ști de e iudeu sau nu) și în acest caz nu se simțeau obligați să-i vie în ajutor.

Samarineanului însă i s-a făcut milă de omul acela, i-a legat rănile, a turnat untdelemn și vin, l-a dus la o casă de oaspeți, purtînd grijă de el, a plătit gazdei ca să îngrijească de el și să-l ridice iar pe picioare. Samarineanul nu s-a întrebat dacă omul acela e de un neam cu el, sau de o religie cu el, ci i-a dat ajutorul de care acesta avea nevoie.

După ce spune pilda aceasta Mîntuitorul întreabă: „care din acești trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tîlhari?". Răspunsul învățătorului de lege e clar: „Cel ce a avut milă de el", adică samarineanul. Samarineanul e aproapele „omului" — pentru că el nu a întrebat din ce neam face parte acel „om", ci și-a arătat cu fapte dragostea față de el, ca față de aproapele fără șovăire. La acest răspuns, Mîntuitorul îi zice: „Mergi de fă și tu asemenea" (Lc. 10, 30—37). Adică, fii și tu ca samarineanul milostiv.

Să vezi în fiecare om, fără deosebire de neam sau religie, pe aproapele tău, să-l iubești cu fapta și nu numai cu cuvîntul — făcîndu-i binele de care acesta are nevoie.

Acum lucrurile sînt limpezi. La întrebarea: „cine este aproapele meu?", răspundem: „aproapele meu este orice om, fără deosebire de neam, limbă sau credință religioasă". Cu alte cuvinte, aproapele meu ca romîn ortodox nu este numai cel ce este romîn și ortodox, ci este și ungurul reformat, și sasul luteran, și secuiul catolic, și evreul mozaic, și chinezul budist, și negrul din Africa de alte religii, și arabul mahomedan, și cine crede și cine nu crede, etc. Din această pricină un romîn ortodox nu poate sta nepăsător cînd spre ex. citește în ziare sau aude la radio ce se întîmplă în Congo și în alte țări africane. Negrii aceia, care sînt asupriți și care luptă pentru libertate, sînt „aproapele" nostru, pe care trebuie să-l iubim, căruia trebuie să-i sărim în ajutor, fiecare cum poate și cu ce poate. A ajuta popoarele coloniale să rupă lanțurile robiei și să-și dobîndească libertatea e o datorie a iubirii față de aproapele, poruncită de Mîntuitorul însuși. Nu poți zice: ce mă privește pe mine soarta negrilor, care au altă culoare a pielii și sînt de altă religie și care sînt la mii de km depărtare? Nu, nicidecum. Mîntuitorul îți spune: negrul acela, jefuit și apăsat, este aproapele tău. Trebuie să-l iubești ca pe tine însuți, să iubești viața lui, libertatea lui, ca pe viața ta și pe libertatea ta, să-l ajuți în suferințele lui și în lupta lui, să te bucuri de biruințele lui.

Asta înseamnează că ești frate cu fiecare om, de orice neam ar fi acesta, și ca un frate îl sprijinești să scape de robie, de boală, de mizerie și să-și făurească o viață liberă, îmbelșugată și fericită, el și poporul lui. Asta însemnează ca între popoare să fie frățietate și pace și atîțătorii la război și la conflicte între popoare să fie înlăturați, ca niște făcători de rele și semănători de furtună.

Frățietate și pace între popoare — iată ceea ce ne învață porunca: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. Muncă înfrățită între poporul romîn și naționalitățile conlocuitoare pentru ca toți să ne bucurăm de roadele acestei munci — aceasta ne învață iubirea de aproapele. Cel ce va face așa va fi cu adevărat ucenic al lui Iisus Hristos, Domnul nostru.

Pr. N. Mladin

Mărturisirea păcatelor

A spune altuia ce ai în suflet și ce ai pe suflet, este un lucru cu totul firesc. Experiența zilnică arată că noi simțim trebuința sufletească de a destăinui și altuia gîndurile noastre, de a împărtăși și altuia bucuriile și necazurile inimii noastre.

Ba chiar uneori nici nu putem să nu spunem și altuia o bucurie pe care am avut-o într-un anumit moment.

Cîteodată, chiar, pînă și păcatele pe care le-am făcut, le spunem altuia. Nu auzim de-atîtea ori cîte-o mărturisire ca aceasta: „Ce ticălos am fost eu în viață, ce stricat! am fost un bețiv, un desfrînat, un suduitor ca nimeni altul!...".

Și începe uneori omul să spuie altuia ce-l doare, să-i înșiruie păcatele.

Lucrul acesta îl face fiecare dintre noi. Este firesc. Sufletul nostru trebuie să dea afară ce are înlăuntru, să se descarce, să se ușureze, mărturisind altuia o bucurie, o dorință, o amărăciune sau chiar păcatele făcute.

Așa că noi putem spune că ne „spovedim" unul față de altul.

Nevoia de a-și spune faptele o are și credinciosul. Dacă a greșit față de altul n-are liniște pînă nu se duce să-i ceară împăcare. Dacă a păcătuit însă a greșit față de Dumnezeu și el se simte obligat să se mărturisească lui Dumnezeu și să-i ceară iertare. Cînd ai greșit față de Dumnezeu și ai primit iertarea Lui ești ușurat și plin de bucurie. Dar de unde știi că te-a iertat Dumnezeu?

Unii creștini zic că le destul să te mărturisești „fraților", pentru că scris este undeva în Sf. Scriptură: *„mărturisiți-vă unul altuia păcatele"* (Iacov 5, 16). Dar aici este vorba numai despre mărturisire, nu și despre deslegarea sau iertarea păcatelor. Pe cînd noi știm că Domnul Hristos a dat Apostolilor — și aceștia preoților — puterea de „a lega și a *deslega* păcatele oamenilor" (Mt. 18, 18).

Prin urmare acești creștini, care își spun, își „spovedesc" unul altuia ce au pe suflet — păcatele — se mărginesc la „mărturisire", fără însă să primească și iertarea. Cine să-i ierte, cine să se roage pentru iertarea lor? Numai cine a primit puterea aceasta iertătoare, de la Domnul Hristos — preoții.

Domnul Hristos a așezat în Biserica Sa taina Sfintei Spovedanii, în care se iartă păcatele. El a dat Sf. Apostoli, iar aceștia mai departe, prin rugăciuni scrise și păstrate pînă azi, preoților, o parte din puterea Sa dumnezeiască iertătoare de păcate. Pentru aceasta i-a împuternicit pe Sf. Apostoli zicîndu-le: *„Oricîte veți lega pe pămînt, vor fi legate și în cer și oricîte veți deslega pe pămînt, vor fi deslegate și în cer"* (Mt. 18, 18). Iar după învierea Sa cea de a treia zi, le-a dat cu adevărat puterea de-a ierta păcatele prin cuvintele: *„Luați Duh Sfînt, cărora veți ierta păcatele le vor fi iertate, și cărora le veți ține, vor fi ținute"* (Ioan 20, 22. 23).

Cuvintele acestea ale Mîntuitorului, le auzim de atîtea ori la biserică. La slujba și rînduiala spovedaniei în posturile Sf. Biserici, la rugăciunile de deslegare la înmormîntare, auzim vorbele Mîntuitorului prin care a dat preoților puterea de a deslega păcatele, ca să fie „deslegate și în cer cîte de dînșii pe pămînt s-au deslegat".

E limpede: iertarea păcatelor nu o poate da decît numai Dumnezeu, față de care am păcătuit. Iar Dumnezeu ne-a spus că această iertare o dă prin Sf. Apostoli și prin preoți, care sînt urmașii Sf. Apostoli. Numai acel credincios, care își mărturisește păcatele la preot în taina Sf. Spovedanii, primește de la Dumnezeu iertarea dorită. Altă cale de dezlegare de păcate nu este.

Pr. N. Popescu-Dobriceni

Să ne cunoaștem vechile cărți bisericești de învățătură

Despre Cazanii

Cuvîntul „Cazanie" nu este străin credincioșilor noștri, mai ales celor de la sate care, obișnuit, înțeleg prin „Cazanie" cărțile mai vechi de învățătură, ce se află la strană și din care, pe unele locuri, cantorii mai citesc, uneori în timpul cît se cuminecă preotul sau la sfîrșitul Sf. Liturghii. Cuvîntul „Cazanie" vine din slavonește și înseamnă „carte de învățătură" căci cazaniile nu sînt altceva decît tîlcuiri ale Evangheliilor care se citesc în Duminicile și sărbătorile mai mari de peste an.

Tipărirea cazaniilor începe odată cu a primelor cărți tipărite în limba noastră românească și ele au purces mai ales din dorința unor Vlădici mai luminați și cu dragoste și răspundere față de cei încredințați păstoririi lor, cărora voiau să le dea cît mai pe înțeles tîlcuite Evangheliile Duminicilor de peste an. Ele erau destinate nu numai credincioșilor, ci și preoților, căci iată ce scrie un vlădică în predoslovia (cuvînt înainte), unei astfel de cărți: „Aceste rînduind, o preoți și cîți sînteți păstori de suflete! Ca părinte și arhiepiscop al vostru, dorindu-vă tot binele, toată fericirea trupească și mîntuirea sufletească și ca să nu vă faceți de faimă altor nații pentru neîngrijirea turmelor voastre, am retipărit acest sfînt și dumnezeiesc chiriacodromion, ca, citindu-l, meditîndu-l, să vă înavuțiți inimile și sufletele de moralitatea cea mai sfîntă a Evangheliei Domnului Iisus, să vă îndreptați pașii pe cărările virtuții, încît să nu dați nici un scandal oilor voastre... Am retipărit zic, această carte cu care să puteți să povățuiți și să luminați pe oile sufletești ce vă sînt încredințate, ca să puteți să fiți și adevărați păstori ai turmei lui Hristos, despre care însuși zice: Păstorul cel bun sufletul său își pune pentru oi!".

Stranele noastre bisericești sînt deosebit de bogate în cazanii, aproape toate însă au ca izvor: *Cazania lui Coresi, Cazania lui Varlaam și Chiriacodromionul* (ceea ce înseamnă tot cazanie dar pe limba grecească) *lui Nichifor Teotochi.*

In anul 1581, Coresi dă la lumină: „Cartea ce se cheamă Evanghelie cu învățătură, den tus patru Evangheliștii aleasă și den multe dumnezeiești scripturi și dată bisericii lui Dumnezeu, în toate dumineci a se citi, așișderea și la dumnezeiestile praznice și la ale altor sfinți, spre învățătura creștinilor oameni, către dreptarea sufletului și trupului". Această Cazanie este tipărită în timpul Mitropolitului Ghenadie „den tot ținutul Ardealului și al Orăziei" și al Mitropolitului Serafim al Ungro-Vlahiei. Cartea cuprinde 65 cuvîntări bisericești sau omilii și este tradusă de diaconul Coresi ajutat de preoții Ioan și Mihai de la Biserica Sf. Nicolae din Scheii Brașovului, localitate unde s-a și tipărit, după un exemplar sîrbesc luat de Coresi din Tîrgoviște. Această carte sîrbească la rîndul ei a fost tradusă din limba greacă, cuprinzînd omiliile patriarhului Ioan XIV Caleca (1334—1347). Deși este tradusă într-o limbă românească destul de greoaie — era doar pe vremea cînd limba noastră românească căuta să-și croiască drumuri noi — Cazania lui Coresi s-a bucurat de multă trecere, retipărindu-se de două ori și anume: la Bălgrad (Alba Iulia) în 1641 și la București în 1914, cînd este reeditată cu litere latine de S. Pușcariu și Al. Procopovici.

In anul 1643 apare la Iași: „Carte românească de învățătură la dumenecile preste an și la praznice împărătești și la Svănții mari, cu zisa și cu toată cheltuiala lui Vasile Voevodul și Domnul Țării Moldovei, din multe scripturi tălmăcită din limba slavonească pre limba românească de Varlaam, Mitropolitul de Țara Moldovei". Cartea cuprinde 76 de tîlcuiri inspirate „din toți tîlcovnicii sfintei Evanghelii, dascălii Bisericii noastre" — cum citim în predoslovia lucrării. La întocmirea cazaniei sale, Varlaam s-a folosit desigur de multe izvoare, dar el a dat totuși o puternică notă originală (proprie) tîlcuirilor sale, care sînt pline de lucruri care se puteau întîlni prin locurile și la oamenii în mijlocul cărora trăia, fiind cea mai românească, ca să zicem așa, dintre celelalte cazanii aflătoare în limba română. In această Cazanie găsim o mulțime de lucruri luate din viața poporului, din literatura populară (poezii, povestiri, etc.) și din natura bogată a Moldovei. Această „carte măiastră" — cum o numește Nicolae Iorga, este plină de avînt nu numai din punct de vedere religios, ci și din punct de vedere al limbii, care nu este alta decît limba celor mulți din care se ridicase Varlaam. Cerdincioșii și preoții ofereau prețuri destul de mari pentru ea. Astfel, preotul Antonie din Bedeci a dat o iapă pentru un exemplar, iar „Abrudanii di pre muntele Someșului cald" — cum citim undeva, au cumpărat-o cu 10 oi și 8 miei.

De aceea, fără să mai vorbim de exemplarele care s-au copiat cu mîna de către preoți sau călugări mai cu rîvnă, Cazania lui Varlaam a fost retipărită de 14 ori. Aceste tipărituri se pot împărți în 4 familii și anume: 1. Bălgrad 1699; București 1732; 1765 și 1768, cuprinzînd Cazania lui Varlaam la care se mai adaugă scurte întroduceri la 8 tîlcuiri și 6 tîlcuiri noi; 2. Edițiile de la Rîmnic, în care, pe lîngă cele 6 Cazanii amintite la pct. 1 se mai adaugă una la Sf. Clement, scoțîndu-se afară tîlcuirea de la Sf. Ioan cel Nou, așa cum apare la: Rîmnic 1748, 1781, 1792 și București 1929; 3. Cazaniile de la Buzău 1834; Sibiu 1850 și București 1858. Cea de la Buzău și Sibiu mai adaugă 6 tîlcuiri, iar cea de la București 10; 4. Edițiile de la București 1898, 1911 și ediția jubiliară din 1943.

Anul 1801 face începutul unei alte serii de Cazanii. Acum se tipărește la București cartea întitulată: „Chiriacodromion — ce cuprinde întru sine tîlcuirea tuturor Evangheliilor a duminecilor celor de preste an și după fiecare tîlcuire a Evangheliei osebit cuvînt pentru învățătura năravurilor, alcătuită de Prea Sfințitul Arhiepiscop al Astrahanului Kir Nikifor". Este vorba de Nichifor Teotochi, teolog și matematician grec, care face studii în Grecia și Italia și care trecînd prin Moldova, se stabilește în Rusia ajungînd Arhiepiscop al Astrahanului (oraș așezat la gurile fluviului Volga). Această Cazanie are un conținut foarte bogat cuprinzînd 53 tîlcuiri sub formă de explicări ale textului Sfintelor Evanghelii și 56 tîlcuiri sau predici care tratează despre o singură temă. După Cazania lui Varlaam, chiriacodromionul sau cazania de la 1801 este cea mai răspîndită, retipărindu-se de 6 ori și anume: Buzău 1839; Iași 1840; Sibiu 1855 (ediție care cuprinde numai jumătate din cartea lui Nichifor, dar care este îmbogățită de Mitropolitul Șaguna cu alte 26 de cuvîntări); București 1857, 1876 și 1912.

Gh. P.

Prețul războaielor

Un grup de savanți elvețieni a publicat o statistică a acțiunilor militare din ultimii 5.000 de ani. In acest scop, ei au completat 73.000 de fișe și pe baza a 876.000 de date, cu ajutorul mașinilor electronice de calcul, ei au efectuat 850.000 de operații.

A reieșit că din anul 3.200 î.e.n., omenirea a trăit în pace numai 292 de ani. In restul timpului au avut loc 14.513 războaie mari și mici în care au căzut 3.640.000.000 de oameni. Cheltuielile militare și pagubele provocate de aceste războaie depășesc suma de 2,150 trilioane de franci elvețieni. Dacă se transformă această sumă în aur se obține o bandă cu grosimea de 10 m și lățimea de 161 km, avînd lungimea Ecuatorului pămîntesc.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 108 Sibiu, 15 noiembrie 1960 Nr. 43—44

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

O cuvîntare istorică

A 15-a sesiune a O.N.U. este una din cele mai însemnate ale acestei organizații internaționale menită să exprime voința de pace și progres a omenirii. Însemnătatea deosebită a acestei sesiuni a fost marcată prin faptul că un număr mare de țări au fost reprezentate la cel mai înalt nivel și că premierul sovietic N. S. Hrușciov, eminentul luptător pentru pace, a pus în cuvîntarea lui istorică — problemele principale ale vremii noastre. Cuvîntarea aceasta a avut un ecou larg și puternic în toată lumea și tezele ei au fost susținute de majoritatea delegațiilor de la O.N.U. și au șubrezit pozițiile imperialiștilor.

La 23 septembrie a. c. de la înalta tribună a O.N.U. a răsunat glasul libertății, păcii și progresului, care este glasul popoarelor. In deosebi două sînt problemele, care au fost scoase în lumină, ca probleme, ce așteaptă o rezolvare imediată: dezarmarea generală și totală și lichidarea totală și definitivă a regimului colonialist.

Problemă principală a vremii noastre este dezarmarea generală și totală. Aceasta e „problema cea mai importantă a contemporaneității". Popoarele nu pot îngădui ca marile descoperiri ale științei și progrese ale tehnicii să fie folosite pentru distrugere. Popoarele cer folosirea pașnică a energiei atomice, a rachetelor și sateliților și a altor realizări tehnice și înfăptuirea unei societăți fără arme și fără război. Uniunea Sovietică a prezentat Adunării Generale a O.N.U. o „Declarație în problema dezarmării" și propunerea: „Principalele prevederi ale Tratatului cu privire la dezarmarea generală și totală". In aceste documente se dezvoltă și se precizează programul dezarmării generale și totale, susținut de U.R.S.S. și statele socialiste, se merge în întîmpinarea propunerilor occidentale și se prezintă un plan amănunțit și precis. După acest program toate statele ar efectua, în trei etape, „lichidarea totală și definitivă a tuturor forțelor lor armate și a armamentelor". In prima etapă (de un an—un an și jumătate) încetează producția și se distrug „toate mijloacele deja existente de transportare la țintă a armei nucleare", se lichidează „bazele militare străine de pe teritorii străine", se retrag „trupele străine de pe aceste teritorii", se reduc forțele armate și armamentele statelor (pentru U.R.S.S. și S.U.A. limita e de 1.700.000 oameni). In a doua etapă se interzic armele de exterminare în masă (atomice, chimice, biologice, etc.), se sistează producția lor, se lichidează stocurile de asemenea arme, se continuă reducerea forțelor armate și armamentelor tuturor statelor. In a treia etapă se pune capăt producției de război, se lichidează forțele armate și armamentele, ministerele de război, statele majore și toate instituțiile și organizațiile militare și paramilitare, încetează alocarea de fonduri în scopuri militare. Pentru securitatea internă a statelor vor fi suficiente „contingente de poliție sau miliție strict limitate, al căror efectiv va fi stabilit de comun acord", iar dacă va fi necesar pentru menținerea securității internaționale, statele vor pune la dispoziția Consiliului de Securitate al O.N.U. contingente de miliție. Măsurile de dezarmare în cele trei etape se vor efectua sub un sever control internațional.

Aplicarea planului de dezarmare generală și totală ar duce la realizarea — visului „de veacuri al popoarelor: — o lume fără arme, o lume fără războaie".

Va rămîne înscrisă în istorie data memorabilă cînd, de la tribuna O.N.U. șeful guvernului sovietic a adresat chemarea înflăcărată la desființarea regimului colonialist. Acest regim este rămășiță din alte vremi, de asuprire a popoarelor Africei, Asiei și Americii de Sud din partea imperialismului, rămășiță care astăzi nu mai poate fi și nu mai trebuie să fie tolerată. Stăpînirea colonială a însemnat exploatare și jaf nemilos, prin care popoarele subjugate au fost ținute în mizerie economică și înapoiere culturală. Pe lîngă că popoarele acestea nu se bucură de independență și demnitatea lor națională este călcată în picioare, în colonii este durata cea mai mare a zilei de muncă și cele mai scăzute salarii, cel mai scăzut venit național, cel mai mare procent de analfabeți, cea mai scurtă durată a vieții. Potrivit datelor oficiale ale O.N.U. în Indonezia, înainte de eliberare de sub jugul olandez venitul național pe cap de locuitor era doar de 25 dolari, în timp ce în Olanda era de 20 ori mai mare; în India acest venit era de peste

(urmare în pag. 2)

Glasul poporului romîn

In 27 septembrie a. c. a răsunat de pe tribuna Adunării Generale O.N.U. glasul poporului romîn prin cuvîntul d-lui Gh. Gheorghiu-Dej, fiu și conducător iubit, care întruchipează în modul cel mai desăvîrșit aspirațiile poporului și voința sa de pace. Mesager al voinței poporului romîn, d. Gh. Gheorghiu-Dej a făcut o amplă și cuprinzătoare expunere a politicii externe a Republicii Populare Romîne, politică de promovare a coexistenței pașnice, de apărare fermă a păcii, de dezvoltare a colaborării multilaterale între toate țările, indiferent de orînduirea lor socială. In deosebi a fost exprimată importanța, pe care poporul și guvernul romîn o acordă celor două probleme principale ale vremii noastre: dezarmarea generală și totală și lichidarea sistemului colonial.

Cuvîntarea subliniază puternic ideea interesului universal pe care îl prezintă înfăptuirea dezarmării generale și totale în zilele noastre, cînd nici un stat, oricît de puternic, nu ar mai putea să împingă omenirea într-un conflict armat fără a suferi el însuși consecințele. Infăptuirea dezarmării ar ridica de pe umerii popoarelor povara tot mai apăsătoare a cheltuielilor militare, ar elibera mari resurse care ar putea servi cu succes pentru a stimula dezvoltarea industrială, modernizarea agriculturii, îmbunătățirea condițiilor de trai în țările din Africa, America Latină, grav rămase în urmă ca rezultat al dominației coloniale.

De aceea R. P. Romînă și-a exprimat deplina aprobare și întregul sprijin față de propunerile marii puteri iubitoare de pace, Uniunea Sovietică, prezentate în ședința din 23 septembrie de tovarășul N. S. Hrușciov, propuneri al căror merit istoric este acela că permite ieșirea tratativelor de dezarmare din impasul în care au fost aduse de puterile occidentale, oferă o bază serioasă pentru o abordare concretă, constructivă, fructuoasă a problemei dezarmării. Pe bună dreptate se subliniază în cuvîntare contrastul dintre programul sincer, eficient și radical, propus de Uniunea Sovietică și susținut de țările socialiste — program a cărui traducere în viață ar stăvili chiar din primul moment cursa înarmărilor, ar duce la restrîngerea și distrugerea armamentelor, la reducerea și desființarea forțelor armate — și propunerile americane, al căror efect, dacă ar fi aplicate, ar fi desfășurarea nestingherită și în ritm sporit a cursei înarmărilor. Ori care

(Continuare în pag. 2)

O cuvîntare istorică

(continuare din pag. 1)

10 ori mai mic decît în Anglia: în Congo era de 13 ori mai mic decît Belgia. Numărul ştiutorilor de carte în Indonezia era de 15—20 la sută, în Pakistan de 14 la sută. In unele ţări asuprite durata medie a vieţii unui om este de 35 ani. Această nedreptate revoltătoare nu mai poate dăinui: popoarele coloniale au „o singură ieşire din starea de mizerie şi lipsă de drepturi — lichidarea regimului colonial de administrare".

De fapt, prin luptă eroică, după al doilea război mondial, un miliard şi jumătate de oameni, adică jumătate din populaţia lumii, au rupt cătuşele robiei coloniale şi au format state naţionale independente. Au mai rămas în robia colonială peste 100 milioane de oameni. Dar şi în coloniile acestea pămîntul clocoteşte ca un vulcan: popoarele înrobite luptă cu eroism pentru eliberarea lor naţională. Şi „cînd popoarele se ridică la luptă pentru libertatea lor, pentru o viaţă mai bună, nici o forţă din lume nu poate stăvili această puternică mişcare". Dacă nu astăzi, atunci curînd, colonialismul va fi lichidat.

Cum O.N.U. are obligaţia să afirme egalitatea în drepturi a naţiunilor mari şi mici şi dreptul la autodeterminare a popoarelor, O.N.U. nu mai trebuie să tolereze regimul colonial, ci să contribuie la lichidarea deplină şi definitivă a acestui regim. In acest sens guvernul sovietic „supune examinării actualei sesiuni a Adunării Generale" a O.N.U. „Declaraţia cu privire la acordarea independenţei ţărilor şi popoarelor coloniale", în care se cere: 1. să fie desfiinţate regimul colonial şi administraţia colonială, sub toate formele lor şi să se acorde independenţă tuturor popoarelor coloniale; 2. să fie lichidate toate punctele de sprijin ale colonialismului — posesiuni şi regiuni arendate — pe teritorii străine; 3. guvernele tuturor ţărilor să respecte egalitatea şi drepturile suverane şi integritatea teritorială în relaţiile dintre state.

Eliberarea popoarelor coloniale, lichidarea regimului colonial, ar stinge focarele de primejdie de război, ar ajuta la dezvoltarea economiei şi culturii acestor popoare, ar aduce foloase pentru întreaga economie mondială şi pentru statornicirea unei păci trainice în lume. Pentru a înlătura înapoierea, în care au fost ţinute aceste popoare, trebuie să li se acorde ajutor economic şi tehnic de către O.N.U. şi de către ţările dezvoltate. Uniunea Sovietică şi celelalte ţări socialiste au acordat şi acordă ajutor popoarelor eliberate, ca să-şi întărească independenţa şi să-şi făurească o viaţă mai bună.

Eliberarea popoarelor coloniale e o poruncă a istoriei şi voinţa întregii omeniri progresiste.

Chemarea făcută tuturor în această cuvîntare istorică: „Să fie rezolvată problema dezarmării generale! Libertate şi independenţă tuturor popoarelor coloniale!", a avut un puternic răsunet mondial, a pătruns în inimile tuturor oamenilor dornici de pace şi progres, însufleţindu-i la noi acţiuni hotărîte în numele apărării păcii. Ea marchează o cotitură nu numai în activitatea O.N.U., ci şi în însăşi desfăşurarea evenimentelor din vremea noastră. Ea deschide calea spre o lume a popoarelor libere şi egale, a păcii şi colaborării, spre binele şi fericirea omenirii întregi.

T. R.

Glasul poporului romîn

(Urmare din pag. 1)

ar fi obstacolele şi dificultăţile obiective în calea dezarmării generale şi totale, ele pot fi învinse dacă şi puterile occidentale vor da dovadă de luciditate şi realism, dacă vor ţine seama de cerinţele şi interesele popoarelor. Aşa cum a subliniat d. Gh. Gheorghiu-Dej, năzuinţa nobilă a întregii omeniri este aceea de „a se inaugura în dezvoltarea societăţii umane o eră nouă în care războaiele să rămînă definitiv de domeniul trecutului iar oamenii să poată folosi în întregime resursele planetei noastre şi propriile lor energii, pentru a crea o lume în care să fie lichidate pentru totdeauna înapoierea, sărăcia şi foametea, să înflorească relaţiile paşnice de colaborare rodnică şi prietenie între popoare".

Prin cuvîntul conducătorului delegaţiei romîne, s-au făcut puternic auzite în sala Naţiunilor Unite ataşamentul poporului nostru faţă de cauza progresului omenirii, libertăţii tuturor popoarelor, hotărîrea şi fermitatea cu care el se pronunţă pentru abolirea definitivă şi neîntîrziată a blestematului sistem colonial. Cuvîntarea demască cu vigoare politica de oprimare a popoarelor dusă de puterile colonialiste — politică incompatibilă cu aderarea la principiile Cartei O.N.U.

Cuvîntarea salută de asemenea lupta plină de abnegaţie pentru libertate a popoarelor coloniale. Dînd expresie sentimentelor întregului popor romîn, guvernul R. P. Romîne sprijină Declaraţia istorică cu privire la acordarea independenţei ţărilor şi popoarelor coloniale, propusă de U.R.S.S.

Se remarcă apoi că pe arena mondială se înfruntă două linii, două orientări: o orientare bazată pe principiile coexistenţei paşnice, orientarea lagărului socialist care urmăreşte întărirea şi dezvoltarea continuă a bunelor relaţii între state, eliminarea încordării internaţionale şi rezolvarea la masa tratativelor a litigiilor dintre state; o altă orientare — cea a promotorilor războiului rece şi ai cursei înarmărilor — care duce la organizarea de acţiuni agresive şi la imixtiuni grosolane în treburile interne ale altor ţări, la crearea şi întreţinerea focarelor de nelinişte, periclitînd grav pacea lumii. Trimiterea avioanelor americane de spionaj deasupra teritoriului U.R.S.S., înarmarea accelerată a revanşarzilor vestgermani sub patronajul puterilor N.A.T.O., manevrele militare organizate de N.A.T.O. chiar în ziua deschiderii sesiunii O.N.U., acţiunile împotriva Cubei, sînt manifestări ale acestei orientări respinse de popoare. Interesele păcii impun ca Adunarea Generală a O.N.U. să condamne şi să ceară încetarea acţiunilor care încalcă principiul suveranităţii naţionale şi periclitează pacea.

Republica Populară Romînă a stat întotdeauna şi stă pe poziţia că fiecare stat, mare sau mic, are îndatorirea să-şi aducă contribuţia proprie la afirmarea principiilor coexistenţei paşnice. Această poziţie şi-a găsit reflectarea în propunerea prezentată de conducătorul delegaţiei romîne: „Acţiuni pe plan regional în vederea îmbunătăţirii relaţiilor de bună vecinătate între state europene aparţinînd unor sisteme social-politice diferite". Guvernul romîn consideră că dezvoltarea şi îmbunătăţirea continuă a relaţiilor dintre statele situate în regiuni în care cele două sisteme social-economice vin în contact imediat sau apropiat capătă o însemnătate deosebită atît pentru ţările direct interesate, cît şi pentru pacea şi securitatea generală. Reînnoirea de la tribuna O.N.U. de către d. Gh. Gheorghiu-Dej a propunerilor guvernului romîn cu privire la încheierea unui tratat de înţelegere şi securitate colectivă în regiunea balcano-adriatică are drept scop transformarea acestei regiuni într-o zonă a înţelegerii, bunei vecinătăţi şi conviețuiri între state aşa cum doresc popoarele tuturor ţărilor balcanice.

La crearea Organizaţiei Naţiunilor Unite a stat ideea asigurării unei păci îndelungate, ceea ce este indiscutabil legat şi de educarea în spiritul ideilor păcii a tinerei generaţii, care va avea mîine conducerea destinelor statelor. Răspunde de aceea pe deplin ţelurilor fundamentale ale O.N.U. propunerea cuprinsă în cuvîntarea şefului delegaţiei romîne cu privire la „Măsuri pentru promovarea în rîndurile tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc şi înţelegerii între popoare", — propunere inspirată de necesitatea ca nicăiri tînăra generaţie să nu fie crescută în spiritul urii rasiale, militarismului şi războiului, ci în acela al preţuirii omului şi realizărilor sale, al prieteniei între popoare.

Exprimînd poziţia ţării noastre în problemele internaţionale actuale la ordinea zilei d. Gh. Gheorghiu-Dej a arătat temeiurile profunde ale politicii de pace a statului nostru legate de însăşi natura orînduirii ţării noastre, unde poporul muncitor a sfărîmat lanţurile dominaţiei imperialiste şi îşi făureşte, liber şi stăpîn pe soarta sa, o viaţă tot mai frumoasă, mai îmbelşugată.

Delegaţia romînă a venit la O.N.U. ca mesager al voinţei de pace a poporului romîn şi a hotărîrii sale de a aduce o contribuţie constructivă la rezolvarea problemelor arzătoare ale relaţiilor internaţionale. Cuvîntarea rostită de d. Gh. Gheorghiu-Dej în cadrul dezbaterilor generale a O.N.U., constituie o puternică expresie a acestei voinţi, o reală contribuţie pozitivă în această direcţie. Ea a făcut să crească şi mai mult prestigiul şi autoritatea de care se bucură Republica Populară Romînă pe arena internaţională ca factor activ de pace.

Manifestîndu-şi cu o puternică însufleţire adeziunea totală şi sprijinul neprecupeţit faţă de ideile şi propunerile cuprinse în cuvîntarea conducătorului iubit, d. Gh. Gheorghiu-Dej, poporul romîn îşi exprimă hotărîrea de a lupta fără preget pentru apărarea păcii, de a menţine mereu trează vigilenţa faţă de uneltirile duşmanilor păcii, de a contribui la progresul omenirii.

Alături de Uniunea Sovietică, de celelalte ţări ale lagărului socialist şi de toate ţările iubitoare de pace, poporul romîn va fi şi de aci înainte în primele rînduri ale luptei forţelor mondiale ale păcii, pentru înfăptuirea dezarmării generale şi totale, lichidarea rămăşiţelor colonialismului, pentru triumful principiilor coexistenţei paşnice şi întărirea păcii în lumea întreagă.

Slujitorii şi credincioşii Bisericii noastre sprijinesc cu entuziasm propunerile prezentate la O.N.U. de d. Gh. Gheorghiu-Dej şi aduc contribuţia lor la lupta poporului romîn pentru pacea a toată lumea, pentru dezarmare, pentru independenţa popoarelor coloniale, pentru o viaţă îmbelşugată şi fericită.

T. R.

Simboale și rituri

Zic unii credincioși: „Dumnezeu este Duh" și Mîntuitorul ne-a învățat să ne închinăm în duh și adevăr (Ioan 4) nu în mișcări trupești, nici folosind lumini sau tămîie, etc. Cînd cineva vrea să se roage lui Dumnezeu pentru alții și pentru sine, trebuie să ceară ca psalmistul inimă curată și duh drept, să-i înnoiască gîndurile, nu haine anume de slujbă, cum îmbracă preoții. Așa zic unii creștini: dacă Dumnezeu este Duh de ce folosim cînd ne rugăm ceremonii și forme? De ce, avem la slujbe lumini, untdelemn, tămîie, etc.?

De ce se îmbracă preoții în odăjdii, în haine anume rînduite pentru slujbe? Nu pot sluji cu hainele lor proprii? Doar Dumnezeu nu caută la haine, ci la inima omului.

Acestora le răspundem așa:

Judecătorii cînd judecă — poartă o haină specială, prin această formă din afară orice om își dă seama că nu stă în fața oricui ci în fața legii și a dreptății. Cînd mergi în vizită la cineva, sau la o nuntă, te îmbraci în haine curate și bune. Tot astfel și un preot cînd stă în fața lui Dumnezeu ca să-i ducă rugăciunile și dorințele credincioșilor se cuvine să se îmbrace în haine deosebite ca și prin forma din afară să se arate că el vorbește cu Dumnezeu nu cu oricine. Apostolii au folosit veștminte liturgice speciale (Fapte 20, 7—8).

De ce nu se fac rugăciunile în Duh? De ce forme și mișcări cu mîna sau cu tot trupul?

Atîta vreme cît trăim în trup avem nevoie de manifestări externe, fiindcă formele văzute mărturisesc credința care este în suflet. Trupul este creația lui Dumnezeu, care l-a cinstit cu sălășluirea în el a sufletului.

Atît de strîns legate între ele sînt trupul și sufletul, încît nici o manifestare nu poate face unul ca să nu o simtă și celălalt.

Cînd auzi o veste bună nu ți-i fața luminată? Nu zîmbești? Cînd o ființă iubită sufere o durere fizică, nu ți se frînge și ție inima de durere? Au bucuria și durerea le trăiești numai cu sufletul, nu și cu trupul? Dumnezeu nu te iubește în taină, în ascuns, Mîntuitorul nu ne-a mîntuit în mod nevăzut. El arătat s-a făcut lumii cu smerenia, cu patima și învierea Sa, de aceea nici respectul, iubirea și rugăciunea noastră către Dumnezeu nu rămîn ascunse în inimă ci se arată în afară, se manifestă prin toate simțurile.

Mîna, omul nu o folosește numai pentru a lucra cu ea, ci de multe ori exprimă prin mîna anumite stări sufletești. Ce înseamnă a da mîna cu cineva? Prin aceasta exprimi un simțămînt de încredere, de stimă! Sînt al tău... te poți încrede în mine... Cu un dușman nu dai mîna, și dacă ai cunoaște gîndurile dușmănoase ce ți le poartă unii din aceia cu care dai mîna, la mulți din ei nu le-ai mai întinde-o. De aceea nu-i indiferent cum stai cu mîinile cînd te rogi: le ții în buzunar? sau le împreuni în formă de cruce și le înalți spre cer? Este un gest care exprimă stimă, respect, disciplină, rugare, încredere... Și acum iată și cîteva dovezi biblice care ne arată că mîinile au avut un rol important în exprimarea rugăciunilor:

1. Iacov a binecuvîntat pe fiul său Iosif cu mîinile așezate în chipul crucii... (Facere 48, 13—15).

2. Moise, în formă de cruce ridica mîinile spre cer și cerea ajutor pentru popor...

3. Mîntuitorul a binecuvîntat după înviere pe apostoli nu cu gura, sau în duh, ci... „și-a ridicat mîinile Sale și i-a binecuvîntat" (Luca 24, 50).

4. Sfinții apostoli prin rugăciuni și punerea mîinilor împărtășeau darul preoției și al diaconiei (Fapte 6, 6. 14. 23; I Timotei 4, 13, etc.) și tot prin punerea mîinilor împărtășeau taina Sf. Mir (Fapte 19, 5—6, 8, 14, 17, etc.).

Noi folosim mîna la rugăciune pentru a face cu ea semnul sfintei cruci. Mîntuitorul ne-a răscumpărat prin cruce și prin ea vrem să ne sfințească. Cînd îndrepți mîna la frunte, la piept și umeri, pare că simți pe Iisus că te îmbrățișează și-l rogi ca prin crucea Sa să-ți sfințească toate mădularele.

Ingenunchierea este semnul smereniei și al supunerii... In fața unui om mare stai cuviincios, în fața lui Dumnezeu te smerești. Mîntuitorul, în grădina Ghetsimani, „Ingenunchind se ruga" (Lc. 22, 41), „a căzut cu fața la pămînt" (Matei 24, 31), deci făcea mătănii. Apostolii au îngenunchiat la rugăciuni (Fapte 7, 60, 9, 40, 21, 5, etc.).

Apostolul Pavel scriind Filipenilor (2, 10) le zice...: „tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pămîntești și al celor dedesupt...".

De ce folosim lumini și candele, curent electric? Cînd aprind o lumină, mă gîndesc la lumina lui Hristos, la lumina virtuților, a vieții curate.

Făclii au folosit apostolii, cînd se adunau pentru a vesti cuvîntul lui Dumnezeu și la frîngerea pîinii (Fapte 20, 7—8). Lumina electrică este cea mai curată și mai puternică lumină folosită de oameni.

Tămîia la slujbe se folosea din cele mai vechi timpuri. Moise a poruncit să se aducă tămîie la altar (Ieșire 30, 34). Magii cînd s-au închinat pruncului Iisus, i-au adus ca dar și tămîie.

Cînd Maria Magdalena a aruncat o litră de mir de nard de mare preț pe picioarele Mîntuitorului, El n-a avut nevoie de acel mir, totuși a apărat pe aceea care l-a aruncat prețuindu-i iubirea ei.

Tămîia la slujbe ne amintește de aromatele pe care Iosif și femeile mironosițe le-au folosit, cînd au îngropat trupul Domnului.

Sf. Evanghelist Ioan ne înfățișează în Apocalipsă o viziune în care ne arată cum un înger aprindea înaintea jertfelnicului... tămîie multă și fumul de tămîie s-a suit cu rugăciunile sfinților înaintea lui Dumnezeu (Apoc. 8, 3—4).

Tămîia prin ardere, împrăștie un miros plăcut... Mirosul de tămîie aprinde evlavia, pregătește o anumită dispoziție sufletească, împrăștie gîndurile rele și predispune sufletul pentru rugăciune.

In sus se ridică fumul de tămîie, în sus spre Dumnezeu se ridică și gîndurile credincioșilor: „Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămîia înaintea ta" zice Psalmistul. Iată frumusețea cîtorva simboale, ce le folosim atunci cînd ne rugăm. Rugăciunile publice, cu simboale și rituri, mișcă sufletul și pregătesc o mai mare și mai sfîntă atmosferă religioasă.

Tămîia, lumina, candela, îngenunchierea, crucea, arată credința inimii și dă creștinului sentimentul prezenței lui Hristos celui ceresc, de la care vine toată darea cea bună și tot darul desăvîrșit.

Pr. T. Radu

Psalmii proorocind pe Hristos

Psalmii mesianici sînt numeroși. Vom stărui însă numai asupra unora dintre ei. In fruntea acestora stă psalmul 2, în care, după interpretarea Sfinților Părinți, se descrie nașterea din veci și natura dumnezeiască a lui Mesia. Pline de conținut profetic sînt cuvintele: „Pentru ce se răscoală regii pămîntului și căpeteniile lor țin sfaturi împotriva Unsului...?". Sfinții Teodoret, Atanasie, Fer. Augustin explică acest text prin lumina Faptelor Apost. 4, 27 admițînd că vrăjmașii din psalmul 2 sînt: „Irod, Pilat și asociații lor, împărații Romei, care crezuseră că nu e cazul să li se impună religia creștină". Intre psalmii mesianici se numără și al 8-lea. Sînt cuvintele: „Ce este omul că-ți aduci aminte de el și fiul omului că-l iai în seamă. Cu puțin mai mic decît îngerii, cu slavă și cu cinste l-ai încununat, stăpîn peste lucrul mîinilor tale". Acest text descrie pe om cu ființă trecătoare. Dumnezeu „își amintește" de el ca să-l sprijinească, așa și-a adus aminte de Noe după potop (Fac. 8, 1) oprind apele, de Avraam și a scos pe Lot din mijlocul pericolului (Fac. 19, 29). Prin moarte omul este mai puțin decît îngerii, totuși el este coroana făpturilor. Această mare ideie despre demnitatea omului Sf. Apostol Pavel o aplică la Hristos (Evrei 2, 6—8), făptură în care se întîlnește desăvîrșirea omenească în gradul cel mai înalt, cum zicea Origen.

Dintre psalmii de conținut mesianic face parte și psalmul 16, 10: „Nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici vei da pe cuviosul tău să vadă stricăciune".

Preocupările acestui psalm privesc viața de dincolo. Pătruns de credință psalmistul știe că dincolo există o altă lume, mîntuitoare de trup și suflet. De acea lume se învrednicesc numai cei cuvioși. Prin spusele Sf. Petru (Fapte 2, 25) și Pavel (Fapte 13, 35) Noul Testament referă psalmul 16 la Hristos, ca o precizare a nestricăciunii și a nemuririi de care s-a învrednicit, a învierii Lui din morți.

Intre psalmii mesianici se socotește și al 22-lea, în care se invoacă ajutorul grabnic de sus: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?". Această invocare se mai întîlnește la Matei 27, 46 și la Marcu 15, 34. Sînt cuvintele rostite de Mîntuitorul în calvarul patimilor sale.

De obicei ura dușmanului amuțește în fața mormîntului, cînd se dă dreptate mortului. Alta este atitudinea față de cuviosul din psalmul 22: „împart supravesmîntul lui între ei și pentru cămașa lui aruncă sorți... îi străpung mîinile și picioarele" (Ps. 22, 17—18).

Supravesmîntul a fost o învelitoare a trupului, mai mare ca un fel de pătură, ce se purta pe umeri. Ea fiind mai mare se folosea și ca acoperemînt noaptea. Cămașa e o haină obișnuită. Ea nu reprezenta cine știe ce valoare pentru cel care ar fi moștenit-o, cu atît mai puțin dacă ar fi fost tăiată în patru, cum a fost cazul cu supravesmîntul, de aceea se atribuia celui ce-i ieșia la sorți, căci ca să nu uităm, după dreptul roman ostașii rînduiți cu paza celor osîndiți la moarte primeau ca răsplată hainele celui osîndit. In ce măsură s-ar fi realizat prevederile psalmului 22 se poate vedea în Noul Testament la Matei 27, 25; Marcu 15, 24; Luca 23, 34 și Ioan 19, 22—24.

Un alt program al patimilor găsim în Psalmul 34, 20—21: „Multe sînt necazurile dreptului, din toate îl mîntuie Domnul. El păzește toate oasele lui, niciunul din ele nu se vor zdrobi".

Pe vremea lui Hristos cei condamnați la moarte prin răstignire trebuiau înmormîntați în aceiași zi. Pentru a se grăbi sfîrșitul celui condamnat se zdrobeau fluierile picioarelor. De la aplicarea acestei urgii s-a exceptat Mîntuitorul, după cum citim la Ioan 19, 33, moartea fiindu-i constatată și altfel. Psalmistul a prevăzut această excepție.

Tot dintre psalmii mesianici face parte și ps. 40, 7—9: „Jertfa de sînge și prinosul n-ai voit, ardere de tot pentru păcat n-ai cerut, atunci am zis: Iată vin, în sulul cărții este scris despre mine ca să fac voia ta".

„Jertfa de sînge" consta din animale, prinosul e jertfa nesîngeroasă și consta din produse agricole. Arderea de tot se numește așa pentru că întreg materialul adus ca jertfă se ardea în foc. Prin jertfa pentru păcat se urmărea ștergerea și iertarea greșalelor. Psalmistul spune că legea veche nu este îndestulătoare pentru ștergerea vinei ca urmare a căderii în păcat. Se cere o altă jertfă expietoare. Psalmistul introduce pe

Biserica Ortodoxă Romînă

S-au împlinit 12 ani de la marele act al reîntregirii bisericești. In acești ani am trăit cu toții sub oblăduirea Bisericii Ortodoxe Romîne, ca fii credincioși și iubitori ai acestei Biserici. In acești ani ne-am dat seama mai bine că Biserica Ortodoxă este mama noastră duhovnicească, Ea fiind adevărata Biserică și Biserica strămoșilor noștri. De aceea la împlinirea a 12 ani de viață înfrățită la sînul Bisericii Ortodoxe, amintim cîteva gînduri despre Biserica noastră, așa cum am cunoscut-o și o cunoaștem.

Incepem cu sf. slujbe, pentru că credincioșii cunosc Biserica mai ales prin slujbele Ei. Pentru credincioși Biserica este: Sf. Liturghie, Utrenia, Vecernia, Maslul, Spovedania, Impărtășirea, Sfeștania, Cununia, înmormîntarea, ș. a. Ei sînt legați în primul rînd de rînduielile bisericești, prin care Iisus Hristos își revarsă darurile Sale în viața lor. E știut că protopopii, care au iscălit „actul unirii" de la 1698, au scris că așa se unesc dacă toate slujbele și rînduielile vechi rămîn neschimbate. Ei și-au dat seama că credincioșii nu-și schimbă „legea", ci țin la ea, și nu îngăduie nici o stricare a rînduielilor strămoșești. In cei 250 ani de despărțire în două biserici, preoții și credincioșii, ortodocși și greco-catolici, au păstrat slujbele neschimbate. Credincioșii gr. catolici aveau obiceiul să spună preotului, ce venea nou în parohie: „părinte, te rugăm să nu ne schimbi slujbele și obiceiurile". Azi nu mai trebuie să spună aceste cuvnite, pentru că Biserica Ortodoxă a păstrat și păstrează toate rînduielile vechi cu scumpătate.

De aceea cea dintîi bucurie a reîntregirii bisericești a fost aceasta că — după 250 ani de despărțire — noi, preoții și credincioșii am putut să slujim la același altar, să ne adunăm în aceleași biserici și la aceleași slujbe fără nici o împiedecare, pentru că rînduielile bisericești erau aceleași. Aceasta e mărturia credincioșilor reveniți la casa părintească: „nu s-a schimbat nimic; sînt aceleași slujbe; aceleași biserici, cu Mîntuitorul, Maica Domnului și sfinții cunoscuți". Așa că viața bisericească în parohii s-a scurs pe același făgaș ca înainte de 1948, doar că de atunci preoții slujesc împreună și credincioșii vin la biserică împreună și se roagă împreună.

Deci prima mulțumire pentru credincioși este că în Biserica Ortodoxă ei au toată comoara slujbelor, care-și au începutul de la Mîntuitorul și Sfinții Apostoli și au fost întărite de Sf. Părinți și primite și prețuite de strămoșii noștri. In aceste rînduieli au trăit creștinii cei dintru început, în ele au trăit strămoșii noștri, în ele trăim și noi astăzi. Ele sînt rînduieli dumnezeiești, cu așezămînt de la Domnul nostru Iisus Hristos.

In al doilea rînd în Biserica Ortodoxă avem drepta credință. Această dreaptă credință o găsim, nu numai în cărțile de învățătură ale Bisericii, ci și în slujbe și în pastoralele Vlădicilor și predicile preoților. Sf. slujbe cuprind o comoară de învățături, care au pătruns în credința noastră din moși-strămoși. Aceste învățături sînt acele învățături de credință, pe care ni le-a descoperit Domnul nostru Iisus Hristos, le-au propovăduit Sfinții Apostoli și le-au formulat Sf. Părinți în Sinoadele ecumenice (Soboarele a toată lumea). Biserica Ortodoxă așa cum sf. slujbe le-a păzit fără schimbare — a păstrat și sfintele învățături, fără să adaoge sau să scadă ceva din ele. Că odată ce Mîntuitorul ne-a dat cuvîntul lui Dumnezeu, noi trebuie să-l păstrăm așa cum ni l-a dat, fără a-l amesteca cu păreri de ale noastre. Așa a făcut Biserica Ortodoxă: ea a înlăturat toate ereziile, toate rătăcirile de la dreapta credință și a stat neclintită în credința cea dintru început propovăduită de Sf. Apostoli. De această învățătură dreaptă sînt pline toate slujbele noastre. De aceea credincioșii, care iau parte la slujbe ortodoxe, au și dreapta credință, cunosc și învățătura cea adevărată, așa cum cine merge la slujbe catolice primește și învățătura catolică, cuprinsă în acele slujbe. Nu poți să fii catolic cu învățătura și cu slujba ortodoxă, că slujba ortodoxă nu se potrivește cu învățătura catolică. Fiecare biserică își are învățătura și slujbele sale. De aceea nu se pot amesteca învățături de la o biserică, cu slujbe de la alta. E însă cunoscut că biserica catolică a adăugat învățături noi și slujbe noi la cele din vechime, iar biserica protestantă a lăpădat multe din cele vechi. Singură Biserica Ortodoxă a păstrat fără schimbare și slujbele și învățăturile de credință, primite de la Mîntuitorul, Sf. Apostoli și Sf. Părinți.

Așadar a doua mulțumire a preoților și credincioșilor este că în Biserica Ortodoxă ei au dreapta credință, așa cum au ținut-o creștinii încă dintru început și cum au ținut-o strămoșii noștri.

Biserica Ortodoxă are și organizarea, sau orînduirea cea dreaptă. In Biserică sînt: credincioși, diaconi, preoți, episcopi, mitropoliți și patriarhi, cum au fost în primele veacuri creștine. Biserica Ortodoxă Romînă are conducerea ei de sine stătătoare, cea mai înaltă putere de hotărîre și îndrumare, avînd Sf. Sinod, adică soborul vlădicilor romîni, în frunte cu P. F. Patriarh Justinian. Ce rost avea ca romînii gr. catolici să fie conduși din Italia (de la Roma) de o conducere străină, care nu-i cunoștea și nu le știa sufletul și dorurile? Acum conducerea bisericească e la noi în țară, la București, pentru toți preoții și credincioșii și conducătorii bisericești (episcopi, mitropoliți, patriarh) sînt ridicați dintre preoții și credincioșii romîni, cunoscători ai sufletului credincioșilor și legați de vrerile poporului. Ii simțim că sînt ai noștri, că ne înțeleg păsul și împărtășesc cu noi toate dorințele. Avem încredere în ei și îi primim în parohii cu dragoste și bucurie. Le urmăm îndemnurile și îndrumările.

Aceasta e a treia mulțumire a preoților și credincioșilor: că în Biserica Ortodoxă e rînduiala veche a Sf. Apostoli — bazată pe cuvîntul Mîntuitorului — și că Biserica Ortodoxă Romînă are conducerea ei cu ierarhi ridicați din sînul familiilor noastre. Ba și preoții și credincioșii au cuvînt de spus în trebile bisericești, prin Adunarea Parohială și consiliul parohial, prin Adunarea Eparhială și prin Adunarea Național-bisericească, unde cuvîntul preoților și al credincioșilor e luat în seamă și ajută la bunul mers al vieții bisericești.

Dar, pe lîngă bucuria de a avea sf. slujbe, credința și orînduirea cea dreaptă, cea adevărată, cea din „sfînta vechime", avem și bucuria de a fi în lucrarea noastră alături de poporul muncitor. Biserica Ortodoxă Romînă nu primește porunci din afară, de peste graniță, cum primea conducerea Bisericii gr. catolice, de la Roma. Ea se conduce singură, e legată de țara aceasta și de poporul acesta. Ea sprijinește munca poporului pentru o viață mai bună, pentru a face patria mai bogată și mai puternică. Ea sprijinește lupta pentru pace a poporului și se bucură de marile realizări, de marile biruințe ale Republicii Populare Romîne. De aceea preoții și credincioșii, care sînt legați cu tot sufletul, cu toată inima de pămîntul țării, de poporul muncitor și de viața cea nouă, de patria oamenilor muncii de la orașe și sate, primesc cu bucurie îndrumările patriotice ale vlădicilor noștri și muncesc și luptă alături de popor pentru ca patria să fie tot mai frumoasă, ca viața să fie tot mai îmbelșugată și mai luminată, ca pacea să fie atotbiruitoare pe întreg globul pămîntesc.

Iată pe scurt ce putem mărturisi despre Biserica Ortodoxă după 12 ani de viață înfrățită la altarele ei sfinte: Ea e Biserica strămoșilor noștri, care a păstrat și păstrează Sf. Slujbe, învățătura de credință și orînduirea, așa cum ni le-au transmis Sf. Părinți de la Mîntuitorul și Sf. Apostoli; ea e Biserica păcii, așa cum o vrea Domnul nostru Iisus Hristos, care este „capul" și „temelia" Ei.

Mărturisind acestea, ne obligăm ca și de acum înainte să fim fii buni și iubitori ai Bisericii Ortodoxe Romîne și cetățeni vrednici ai patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă.

T. R.

Psalmii proorocind pe Hristos

(Urmare din pag. 3)

Hristos în vorbire și oferindu-se ca jertfă pentru păcatele oamenilor. „In sulul cărții", adică în Vechiul Testament sînt profeții despre venirea lui Mesia (b. o. în Gen. 3, 15; 12, 2—3; 49, 10). Așa dar psalmistul declară neîndestulătoare vechile jertfe și vestește jertfa adusă de Hristos.

Sînt cîteva texte, nu prea numeroase, care descriu loviturile ce se dau lui Mesia, în floarea vîrstei sale. Atari locuri sînt: Ps. 89, 45—46 și Ps. 102, 25: „L-ai lipsit de strălucire, ai scurtat zilele tinereții lui și l-ai acoperit de ocară".

Strălucirea se referă la demnitatea de rege, cum și-l închipuiau cei vechi că va veni. Cuvintele „ai scurtat zilele lui" înseamnă că va muri în floarea vîrstei, din pricina suferințelor.

Un alt psalm al 110-lea descrie cele două demnități: regalitatea și preoția: „Zis-a Domnul, Domnului meu: șezi de-a dreapta mea...".

Rezultă de aici că Mesia va sta pe tronul aceleiași împărății adică pe tronul împărăției spirituale. Mesia va lua parte la onoarea Domnului, stăpînește și guvernează alături de El. Se vede aici Fiul șezînd de-a dreapta Tatălui.

Un alt psalm mesianic este 117, 22. Sînt cuvintele cunoscute: „Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii s-a făcut în capul unghiului".

Orice piatră care nu are întrebuințare e fără valoare, omul o calcă în picioare. Indată ce primește o întrebuințare, e așezată între două proprietăți ca piatră de hotar, sau îndată ce este așezată la temelia unei ziditi piatra crește în importanță, pentru că pe ea se întemeiază dreptul de proprietate sau se sprijinește pe ea un întreg edificiu. Piatra de aici e Mesia, ca și la Isaia 28, 16, unde avem un text paralel acestuia. De aceea se zice acolo: „Cel ce se bizuie pe ea nu se va clătina" (Isaia 28, 16). In Evanghelia Sf. Matei „piatra" este Hristos. Psalmistul l-a numit „piatră din capul unghiului" pentru că „el avea să unească atît pe iudei cît și popoarele păgîne, cele două mari părți constitutive ale omenirii, privite din punct de vedere religios, într-o unică zidire mare a lui Dumnezeu, într-o Biserică".

Astfel se vede ca un fir roșu, purtîndu-se de-a lungul psalmilor regele spiritual și împărăția lui, Mesia și jertfa lui mîntuitoare.

N. Neaga

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 108 Sibiu, 1 decembrie 1960 Nr. 45—46

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Agricultura în plin avînt

De la Eliberare încoace, mintea şi voinţa oamenilor muncii de la noi sînt prezente cu mai multă putere şi cu mai mult spor decît oricînd pe toate tărîmurile, în fiecare colţ al frumosului şi bogatului nostru pămînt. Toată ţara este îndreptată cu privirile spre viitor. Pretutindeni viitorul e în plină desfăşurare.

Mintea şi mîna omului preschimbă plaiurile romîneşti şi le împodobesc necontenit. Eliberată de apăsare, ţara noastră a pornit cu fruntea sus şi cu paşi siguri pe calea destinelor ei fireşti. Astfel, înfăţişarea de azi a ţării este cu totul schimbată. Firea este supusă de mintea şi mîna omului în slujba lui. Omul ştiind ce vrea, fatalismul, lenea şi nehotărîrea nu-şi mai au locul în zilele noastre. Ţara întreagă este un vast şantier asemenea unui uriaş stup de albine.

Cele arătate mai sus se vădesc şi pe tărîmul agriculturii. Acest lucru a fost pus în lumină cu deosebire de către Congresul al III-lea al P.M.R., care a făcut un bilanţ măreţ şi a deschis o perspectivă luminoasă şi cu privire la agricultură. Nu numai pămîntul rodeşte, ci şi munca omului dă rod bogat. Acesta este un simţămînt pe care îl încearcă orice om al muncii de pe ogoarele patriei noastre. Fiecare ostenitor de pe tărîmul agriculturii are tot dreptul să gîndească: „Muncim mai bine, trăim mai bine!".

Sarcina trasată de Congresul al II-lea al partidului, şi anume aceea de a asigura preponderanţa sectorului socialist în agricultură atît ca suprafaţă cît şi ca producţie marfă, a fost îndeplinită încă la sfîrşitul anului 1959. Datorită acestui fapt, a crescut producţia agricolă de plante şi animale. Astfel, a crescut producţia de cereale, mai ales cea de grîu şi porumb. La grîu, producţia totală anuală, înfăptuită în medie în anii 1955—1959, a fost de 3,212.000 tone, faţă de 2.630.000 tone în anii 1934—1938, iar la porumb producţia totală anuală, realizată în medie în anii 1955—1959, a fost de 5,1 milioane tone, faţă de circa 4 milioane tone în anii 1934—1938.

De asemenea, a crescut şeptelul: la sfîrşitul anului 1959, numărul bovinelor a fost de 4.450.000, faţă de 3.747.000 în 1938, iar al porcinelor de 4.300.000 faţă de 2.520.000.

Gospodăriile agricole de stat au obţinut înfăptuiri de seamă cu deosebire la produsele de cereale. Ca urmare, ele au putut livra statului, în 1959, peste 532 mii tone de grîu, depăşind cu 24 la sută sarcinile planificate, precum şi cantităţi sporite de floarea soarelui, lapte, carne, lînă, ş. a.

Sectorul socialist în agricultură cuprindea peste 81 la sută din numărul gospodăriilor ţărăneşti şi din suprafaţa arabilă a ţării. Dar nu numai atît, ci a fost lichidată chiaburimea, cea mai numeroasă clasă exploatatoare, şi în felul acesta au fost desfiinţate ultimele forme de proprietate capitalistă în agricultură.

Numărul familiilor ţărăneşti cuprinse în sectorul socialist a crescut de la 382.000 în 1955, la 2.920.000. Gospodăriile agricole de stat, gospodăriile colective şi întovărăşirile agricole deţin o suprafaţă de 8 milioane hectare teren arabil. Folosind condiţiile fireşti şi economice prielnice principalelor ramuri ale agriculturii, mecanizării de tot felul a lucrărilor, unităţile agricole socialiste obţin an de an recolte bogate. In afara sectorului socialist, au mai rămas circa 680.000 familii, adică mai puţin de o cincime din totalul familiilor ţărăneşti, cu o suprafaţă de 1,8 milioane hectare, îndeosebi în localităţile de munte. Dar datorită atracţiei pe care o are sectorul socialist-cooperatist în plină dezvoltare, şi aceste gospodării individuale se îndreaptă spre agricultura socialistă. Rezultatele obţinute de gospodăriile agricole colective şi mai ales de gospodăriile fruntaşe, în creşterea producţiei şi ridicarea nivelului de trai al colectiviştilor, desfăşoară o înrîurire puternică asupra întovărăşirilor şi grăbesc transformarea acestora în gospodării colective.

Se pevede ca procesul de colectivizare a agriculturii să se încheie pînă în 1965. Isprăvirea colectivizării va deschide posibilităţi nemărginite pentru un avînt fără contenire al forţelor de producţie în agricultură.

Condiţiile de viaţă ale ţărănimii s-au îmbunătăţit simţitor. O dovadă puternică este în privinţa aceasta mulţimea caselor construite la ţară; astfel, în ultimii 4 ani s-au construit peste 350.000 de locuinţe, faţă de 200.000 în 1951—1955.

Planul economic de 6 ani are printre sarcinile de bază încheierea colectivizării agriculturii, dezvoltarea pe toate laturile şi întărirea gospodăriilor agricole colective, ca să dea în cel mai scurt timp un belşug de roade ale pămîntului pentru hrana poporului şi pentru industrie.

In acelaşi plan se propune ca producţia agricolă globală să crească pînă la sfîrşitul perioadei 1960—1965 cu 70—80 la sută faţă de 1959. In felul acesta se va asigura un belşug de produse alimentare ale pămîntului pentru ridicarea neîntreruptă a nivelului de trai al populaţiei. Prin dezvoltarea pe toate laturile a agriculturii, prin îmbinarea armonioasă a diferitelor ramuri de producţie, se va spori producţia agricolă de plante şi animale. Veniturile reale ale ţărănimii urmează să crească cu 40 la sută.

Nu lipsesc condiţiile necesare ca în timpul cel mai scurt gospodăriile colective să ajungă la nivelul colectivelor fruntaşe. Pentru ridicarea necontenită a nivelului de mecanizare a agriculturii, pînă la sfîrşitul perioadei 1960—1965 staţiunile de maşini şi tractoare şi gospodăriile agricole de stat vor dispune de circa 100.000 de tractoare fizice (150.000 tractoare convenţionale de 15 C.P.), adecă de 3 ori mai multe decît în 1959, peste 70.000 semănători, peste 43.000 combine pentru recoltatul cerealelor păioase, peste 8.000 combine de porumb, precum şi alte maşini agricole. Astfel, în anul 1965 vom avea un tractor fizic la o sută hectare teren arabil, faţă de 270 hectare în 1959.

La mecanizare, se adaugă chimizarea. Prin ridicarea necontenită a nivelului ei de chimizare, agricultura va primi an de an cantităţi mai mari de îngrăşăminte chimice, care vor ajunge în 1965 la peste 2 milioane tone, adecă de peste 8 ori mai mult decît în 1959, precum şi cantităţi însemnate de substanţe împotriva insectelor dăunătoare.

Sarcina principală în producţia agricolă este sporirea însemnată a producţiei de cereale, mai ales de grîu şi de porumb. Pînă în 1965 trebuie să ajungem ca, în condiţii de mers normal al vremii (climei), să producem anual 14—16 milioane tone de cereale, din care grîu 5—5,4 milioane tone, iar porumb-boabe 8—9 milioane tone. In acest scop, se impune folosirea deplină şi bine chibzuită a mijloacelor de mecanizare şi a îngrăşămintelor.

Propăşirea agriculturii mulţumită planului de 6 ani este numai prima treaptă a avîntului ei în cadrul programului economic de perspectivă. Prin înfăptuirea acestui program, vom avea o agricultură înaintată, în care producţia şi consumul calculat pe locuitor, vor ajunge la nivelul ţărilor dezvoltate economiceşte.

Toate acestea întăresc în ţărănime convingerea că singurul drum spre o viaţă îmbelşugată este colectivizarea.

C. Sîrbu

Pe calea păcii

Necontenit se roagă Biserica noastră ortodoxă pentru pace şi nu este o sfîntă liturghie, la care să nu se pomenească de ea. Cu toate acestea obişnuinţa cu rugăciunea păcii şi nevoia susţinerii ei conştiente a devenit pentru generaţia noastră o cauză însăşi a vieţii. Dacă altădată, în caz de război, multe ţări şi popoare puteau sta de o parte şi erau cruţate de el, apoi astăzi, cînd armele de nimicire războinică au primit puteri înspăimîntătoare, un război cu arme nucleare atrage întreg globul pămîntesc şi toate popoarele din el, fără excepţie, în sfera sa de distrugere.

De aceea, pentru a cruţa omenirea de o jale ireparabilă, Consiliul Mondial al Păcii şi Guvernul U.R.S.S. în frunte cu N. Hruşciov depun stăruinţe neobositoare şi nu încetează cu apelurile lor pentru pace împotriva acelor duşmani ai omenirii, care pentru vădite interese personale cred să terorizeze şi să ameninţe lumea şi popoarele, care din ce în ce tot mai puternic se trezesc din

(urmare în pag. 2)

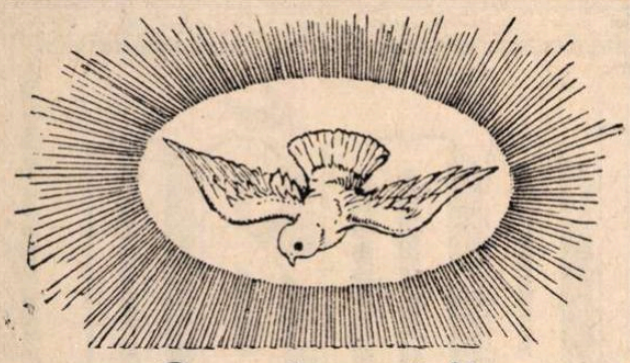

Pe calea păcii

(Urmare din pag. 1)

amorțirea în care au fost ținute de mîna de conducători nedrepți.

Deoarece de partea acestora au trecut, sub presiune politică și de interese comune, și unele cercuri bisericești, mînate de aceleași idei imperialiste și revanșarde, ca de pildă cardinalii Ottaviani, Spellman, Frings și alții, precum și unii teologi evanghelici, care socotesc arma nucleară în mîna militariștilor ca un instrument al grijei dumnezeiești pentru lume, dovedind prin aceasta de fapt că nu cred în Dumnezeu ca stăpînul păcii, de aceea li se opune Mișcarea creștină pentru pace. Ea a fost lansată din 1957 tocmai cu scopul ca să lămurească întreaga opinie creștină, că nu de partea militariștilor stă adevărul, ci dimpotrivă de partea apărătorilor păcii, pentru că însuși Mîntuitorul Iisus Hristos este Domnul păcii și dușmanul necruțător al războiului.

In acest cadru s-a ținut la Praga, între 6 și 11 septembrie 1960, a treia conferință a acestei Mișcări creștine pentru pace, participînd la ea un număr record de delegați (200) și state (27), nu numai din Europa, ci și de peste oceane.

Printre figurile reprezentative de sinceri stăruitori pentru pace în lume, după povața Mîntuitorului, de față la conferință, au fost din partea ortodocșilor Prea Fericitul Patriarh Efrem al Georgiei, I. P. S. Mitropoliți Pitirim al Patriarhiei ruse, Iustin al Moldovei, Nicodim al Patriarhiei bulgare, Ioan al Cehoslovaciei, P. S. Episcop Nicodim al secției externe a Patriarhiei ruse, apoi teologii L. Pariiski, Șt. Zankov, M. Șesan și alții, iar dintre evanghelici laureații premiului internațional Lenin pentru pace J. Hromadka și R. Forbeck, precum și cunoscuții teologi Niemöller, Gollwitzer, Kloppenburg, Vogel, Schmauch, Collins, Wirth, Ullmann, Fuchs, Rasker, Wantula, Kock, arhiep. Kiivit și Turs, ep. Bartha, Pakozdy, americanul Milton Mayer, Hajeg, Novak și atîția alții, din India și Japonia, iar de la noi ep. Müller de la Sibiu și vicar A. Buthi de la Oradea.

Indiferent de locul obîrșiei lor sau de credința creștină împărtășită, cu toții erau de acord, că problema principală a contemporaneității este lupta pentru pace.

De aceea la referatele susținute, cu tema despre: Pe calea spre o epocă de pace în omenire, Pacea și dreptatea, Pacea și Biserica ortodoxă, Pacea în epoca atomică și Ce avem de făcut, s-a răspuns răspicat și convingător, cu însuflețire și stăruință, cu cuvinte de aprobare și contribuții concrete și propuneri, din partea tuturor celor de față, indiferent dacă erau europeni sau de peste țări și mări, că primul pas necesar este dezarmarea și încetarea experiențelor cu arme nucleare, pentru ca opera păcii să se poată înfăptui cît mai real și mai curînd între oameni, credincioși, popoare. Nimeni, care gîndește și vrea să trăiască cinstit, nu mai vrea vărsarea sîngelui frățesc, nici distrugerea avutului lui, ci cu toții împreună să pornească la înfăptuirea unei vieți mai liniștite și mai rodnice. Și tocmai în acest scop vine știința modernă să ajute năzuințele de pace ale omenirii, ca să le asigure o viață tot mai bună. Popoarele nu vor bombe distrugătoare, ci mașini spre ușurarea muncii și a vieții. Așa se înfăptuiește porunca lui Dumnezeu despre stăpînirea lumii.

Și astfel, cînd frații erau împreună la conferință, cu toții stăruiau împreună în povața creștină de totdeauna: pace pe pămînt și bună-

O conferință reușită

Joi, 15 septembrie 1960, a avut loc la Făgăraș, în biserica brîncovenească, sub președinția I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, Conferința de orientare a preoțimii din protopopiat.

După ce P. C. prot. int. *Ionașcu* salută prezența I .P. S. Sale la Conferință, *I. P. S. Sa* arată că clerul și credincioșii știu să *fie în rînd cu legea Domnului și cu legea Țării, rugîndu-se și muncind pentru o viață mai fericită și pentru pace. Subiectul conferinței de azi: „Legăturile culturale și bisericești romîno-ruse. Roadele prieteniei romîno-sovietice", ne amintește de străvechile legături dintre poporul romîn și poporul rus. Prietenia de ieri, s-a întărit azi și va dura și mîine. Cele mai vechi legături sînt cele bisericești. Astăzi legăturile dintre noi și Uniunea Sovietică sînt multilaterale, izvorînd din munca pentru viața cea nouă și din lupta comună pentru pace. Dacă în lume va fi pace, și popoarele romîn și sovietic vor făuri o viață tot mai fericită și tot mai dornică de înfăptuiri mari pentru binele tuturor. Noi sprijinim întărirea străvechii prietenii pe linie bisericească, dar și în năzuința păcii și a noilor realizări.*

Conferința e susținută de I. P. C. Arhim. *Serafim Popescu,* care arată momente mai însemnate ale prieteniei dintre poporul romîn și poporul rus și foloasele prieteniei romîno-sovietice și obligația preoților de a fi altăuri de popor și a aduce contribuția lor la adîncirea acestei prietenii.

Pr. *I. Glăjar* (Ucea de jos) completează prima conferință cu date noi, atît din trecut, cît și din prezent. E o bogăție de date, care arată clar cît de rodnică a fost și este prietenia dintre popoarele vecine.

La discuții iau parte opt preoți, amintind diferite fapte, bisericești și culturale, care vădesc trăinicia prieteniei noastre (Pr. Ciobanu, D. Moldovan, Kerekeș St., Toderici, Zaharia, Cocan, Ionașcu, N. Mladin).

I. P. S. nostru Mitropolit NICOLAE prezintă concluziile acestei conferințe: Temeiurile prieteniei romîno-sovietice, pe care o dorim veșnică, sînt multiple. E întîi realitatea geografică a vecinătății: sîntem vecini buni. E apoi realitatea istorică a conviețuirii romîno-slave, apoi a ajutorului reciproc în cursul secolelor pe plan bisericesc, cultural, etc. Că așa sînt prietenii, se ajută și la bine și la rău. Această prietenie își găsește desăvîrșirea acum, cînd pășim împreună pe calea socialismului.

Această prietenie să se întărească mereu și să se întindă prietenia între toate popoarele, ca să fie pe pămînt o lume fără războaie, fără arme și să ajungem să viețuim într-un veac al păcii și al bunei voiri între oamenii de pretutindeni.

N.

Sf. Apostol și Evanghelist Matei

In lista celor doisprezece ucenici ai Mîntuitorului Iisus Hristos pe locul șapte — la Marcu 3, 18 și Luca 6, 15 — sau pe locul opt — la Matei 10, 3 și F. Ap. 1, 13 — găsim trecut pe Matei, Apostolul și Evanghelistul de mai tîrziu. Incă din vechime, mulți cercetători au confundat pe Sf. Matei cu Matia, ales Apostol de soborul celor unsprezece apostoli, curînd după înălțarea Domnului, în locul lui Iuda Iscarioteanul. Din această pricină asupra vieții și activității Sf. Apostol și Evanghelist Matei avem puține date sigure.

Matei pe limba evreiască înseamnă „cel dăruit". Și într-adevăr, după intrarea lui în ceata ucenicilor Domnului, și-a dăruit întreaga sa viață Învățătorului său și misiunii sale de apostol. Acest lucru reiese și de acolo că pînă la chemarea sa la apostolie, după cum ne spun Sfinții Evangheliști Marcu (2, 13—17) și Luca (5, 27—32), Matei se chema Levi. Schimbarea aceasta de nume se poate să o fi făcut chiar el în cinstea convertirii sale, așa cum a făcut Sf. Apostol Pavel, care și-a schimbat numele din Saul în Pavel, sau poate că Domnul însuși i-a schimbat numele, așa cum a făcut cu Simon căruia i-a spus Chifa — Petru și cu frații: Iacob și Ioan, pe care i-a mai numit și „fiii tunetului".

Inainte ca Domnul să-i fi spus: „Vino după mine" (Marcu 3, 14), Sf. Matei a fost vameș în părțile Capernaumului. Știm că în vremea aceea vameșii nu se prea bucurau de nume bun, din cauza multelor nedreptăți pe care le făceau în mijlocul poporului. Probabil că și Levi va fi fost ca unul dintre aceștia. Acest lucru se desprinde și din textul unde Sf. Evanghelist Marcu descrie cina pe care vameșul Levi a dat-o în cinstea lui Iisus cu prilejul chemării sale la apostolie. „Cărturarii și fariseii — scrie Sf. Marcu — văzîndu-l pe el (pe Iisus) că mănîncă împreună cu *vameșii și cu păcătoșii* au zis ucenicilor lui: Cum de mănîncă și bea împreună cu vameșii și cu păcătoșii? Iar Iisus auzind a zis lor (cărturarilor și fariseilor): Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi, că n-am venit să chem la pocăință pe cei drepți ci pe cei păcătoși" (Marcu 2, 16—17). Mîntuitorul a venit să caute oaia cea pierdută, pe cei bolnavi în toate chipurile, de aceea El era mai ales acolo unde suferințele sufletești și trupești erau mai mari, vindecînd și îndreptînd Așa l-a vindecat în chip deplin și pe Levi, care și-a schimbat viața, meritîndu-și astfel cu adevărat numele de „cel dăruit" (Domnului). Clement Alexandrinul ne informează că Matei, după ce l-a cunoscut pe Iisus, a dus o viață deosebit de curată și cumpătată în toate. Se spune despre el că mînca numai legume și fructe.

După înălțarea Domnului la cer, Sf. Apostol Matei a predicat Evanghelia în Palestina, pe care a părăsit-o în preajma anului 44 după Hristos. Nu se cunoaște precis în ce țări a predicat Sf. Matei după plecarea sa din Palestina. Unii istorici ne spun că a plecat în Etiopia, iar alții că ar fi propovăduit parților, mezilor și sirienilor, ba chiar și perșilor.

Sf. Apostol și Evanghelist Matei a murit moarte de martir la Tir sau Berytus în Fenicia, în jurul anului 60 după Hristos, ceea ce înseamnă că de la moartea lui se împlinesc anul acesta 1900 de ani. Biserica îi serbează amintirea în 16 noiembrie, cînd i se aduc cîntări ca acestea: „Aurul lăsînd cu adevărat și pe Hristos iubind cu iubire de bunăcredință, Matei Apostole, oamenilor te-ai arătat luminător și din vameș te-ai arătat Apostol mărit, ucenic fiind și propovăduitor credinții".

Numele Sf. Apostol Matei este legat cu deosebire de Sfînta Evanghelie, cunoscută sub numirea de „Sfînta Evanghelie după Matei", care este prima carte a Noului Testament. Și pe bună dreptate, pentru că Sf. Evanghelie după Matei este cea mai veche carte a Noului Testament, fiind scrisă de Sf. Matei în cursul anului 43 sau începutul anului 44, adică în preajma anului cînd a părăsit pămîntul țării sale. Ea a fost scrisă în Palestina, în limba ebraică (singura în această limbă pentru că celelalte scrieri ale Noului Testament au fost scrise în limba greacă), fiind destinată în primul rînd celor de același neam cu el, creștinilor dintre evrei. La puțin timp după scrierea ei, această Sf. Evanghelie a fost tradusă și în limba greacă. Unii spun că chiar Matei ar fi făcut acest lucru.

Panten, unul dintre primii și marii dascăli ai școlii creștine de la Alexandria, care a ajuns pînă în India în rîvna lui de a vesti cuvîntul lui Dumnezeu, găsește în acele locuri exemplarul ebraic al Evangheliei după Matei, pe care îl aduce la Alexandria, dar care s-a pierdut în cursul vremii.

Căsătoria lui Isaac

Avraam era acum și mai bătrîn, mai vechi în zile și îl binecuvîntase Dumnezeu cu de toate. Iar Isaac, fiul său, era fecior mare.

In zilele acelea l-a chemat Avraam la sine pe slujitorul său Eliezer și i-a zis:

„Fiului meu Isaac nu-i vei lua femeie din fetele cananienilor în mijlocul cărora locuiesc eu, ci vei merge în țara mea, unde m-am născut eu, la rudele mele, și-i vei lua de acolo femeie" (Facerea 24, 3—4).

Astfel, la îndemnul lui Avraam, Eliezer a luat zece cămile, tot felul de daruri scumpe și cîțiva însoțitori și s-a dus în Mesopotamia, în cetatea lui Nahor. „Și într-o zi spre seară, cînd ies femeile să scoată apă, a poposit cu cămilele la o fîntînă, afară din cetate, și a zis:

„Doamne Dumnezeul stăpînului meu Avraam, scoate-mi-o în cale astăzi și fă milă cu stăpînul meu!... Iată, eu stau la fîntîna aceasta și fetele locuitorilor cetății au să iasă să scoată apă. Deci fata, căreia îi voi zice: pleacă urciorul tău să beau, și care-mi va răspunde: bea! Ba și cămilele tale le voi adăpa pînă se vor sătura, aceea să fie pe care tu ai rînduit-o lui Isaac și prin aceasta voi cunoaște, că faci milă cu stăpînul meu Avraam!".

Dar nu contenise el încă a cugeta acestea în mintea sa, cînd iată că ieși cu urciorul pe umăr Rabeca, fiica lui Batuel. Ea era foarte frumoasă la chip. Și venind la fîntînă și-a umplut urciorul și a pornit înapoi.

Atunci Eliezer a alergat înaintea ei și i-a zis: „Dă-mi să beau puțină apă din urciorul tău!" (Facerea 24, 10—17).

Rebeca i-a dat lui Eliezer să bea și îndată a adăpat și toate cămilele lui. Iar el, văzînd bunătatea sufletului Rebecăi, i-a dat acesteia inel de aur și două brățări scumpe. Apoi a întrebat-o:

„A cui fată ești? Spune-mi, te rog, de se află în casa tatălui tău loc, ca să mînem?".

„Sînt fata lui Batuel, — a răspuns ea. Avem și paie și fîn mult și la noi este și loc ca să mîneți" (Facerea 24, 18—25).

După aceea Rebeca a alergat acasă la mama sa și a povestit totul.

Rebeca avea un frate, anume Laban. Acela, auzind cuvintele surorii sale, s-a dus îndată la fîntînă, l-a aflat pe Eliezer acolo și i-a zis:

„Pentru ce stai afară? Eu am găsit casă și sălaș pentru cămilele tale" (Facerea 24, 31).

Eliezer și oamenii săi au întrat deci în casa lui Batuel, unde au fost bine primiți; li s-a gătit îndată cină aleasă și toate cele trebuitoare pentru odihnă.

Dar Eliezer nu voi să guste din bucatele gătite pentru cină: „Nu voi mînca — zise el — pînă nu voi spune la ce am venit". Zis-a Laban: — „Spune!" (Facerea 24, 33).

„Sînt slujitorul lui Avraam. El m-a trimis la casa tatălui său, la rudele sale, ca să iau de aci femeie pentru feciorul său Isaac".

Iar după ce a istorisit cu deamănuntul cele petrecute la fîntînă ,Eliezer a adăugat:

„Acum deci, spuneți-mi de vreți să arătați milă și bunăvoință, stăpînului meu; iar de nu, să caut alta în dreapta și în stînga".

Și răspunzînd Laban și Batuel, au zis:

„De la Domnul vine lucrul acesta și noi nu-ți putem spune nimic, nici de bine, nici de rău. Iată, Rebeca, este înaintea ta, ia-o și te du și să fie soție fiului stăpînului tău, cum a grăit Domnul" (Facerea 24, 49—51).

Auzind Eliezer cuvintele lor, s-a închinat Domnului pînă la pămînt. Apoi a scos lucruri de argint și de aur și haine frumoase pe care le-a dăruit Rebecăi. „Dat-a de asemeni daruri și fratelui și mamei ei. După aceea a mîncat și a băut el și oamenii cei ce erau cu dînsul și au rămas acolo" (Facerea 24, 52—54).

Nu peste multe zile, Eliezer s-a pregătit de drum, de asemenea și Rebeca. Apoi a pornit spre Canaan. Cînd s-au apropiat de casa lui Isaac, acesta le-a ieșit în întîmpinare și i-a primit cu bucurie multă și curată. Rebeca a întrat în casa lui și i-a fost toată viața soție credincioasă.

*

Cînd Eliezer a cerut-o pe Rebeca pentru Isaac, Laban și Betuel au răspuns: „De la Domnul este lucrul acesta" (Facerea 24, 50). Cu adevărat, căsătoria este rînduită de Dumnezeu, cum s-a arătat și la Facerea 1, 28.

La venirea Sa în lume, Mîntuitorul Hristos a ridicat căsătoria între Sfintele Taine. Iar Sf. Apostol Pavel zice despre ea: *„Taina aceasta mare este"* (Efeseni 5, 32).

D. Călugăr

---

colo de Sf. Apostol Vartolomeu, care a predicat în acele părți.

Sf. Apostol Matei a scris Evanghelia sa din multa dragoste pe care o avea față de cei din neamul său, cărora voia să le arate că Iisus Hristos a fost cu adevărat Mesia cel prezis de prooroci și așteptat de ei toți. Pentru întărirea acestui lucru, în Sfînta Evanghelie după Matei găsim foarte multe texte din Sfînta Scriptură a Vechiului Testament, prin care se dovedește că Iisus Hristos este într-adevăr Mesia, pentru că în El s-au împlinit toate profețiile Vechiului Testament și pentru că a vorbit, a trăit și a făcut fapte minunate pe care numai adevăratul Mesia putea să le facă. De aceea, Sf. Apostol și Evanghelist Matei redă din viața și învățăturile Mîntuitorului Iisus Hristos mai ales acele părți care scot mai mult în lumină mesianitatea Sa.

Din acest motiv, Sf. Matei nu descrie faptele cronologic, adică după rîndul zilelor sau anilor, ci el grupează faptele după scopul pe care și l-a propus și pe care l-am arătat mai sus. Se pot distinge trei mari părți în Sf. Evanghelie după Matei și anume: 1. *Istoria prunciei Domnului* (Matei 1, 1—2, 23); 2. *Istoria activității publice a Domnului în Galileia și în drum spre Ierusalim* (Matei 3, 1—20, 34) și 3. *Istoria patimilor, a morții și învierii Domnului Iisus* (Matei 21, 1—28, 20).

Ca și celelalte trei Sfinte Evanghelii, Sf. Evanghelie după Matei cuprinde și ea o parte din viața și învățăturile Mîntuitorului. Din ea se citește la Sf. Liturghie în Duminicile care urmează după lunia Rusaliilor și pînă în Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci. In total 17 săptămîni, dintre care în 11 se citește numai din Evanghelia după Matei, atît în duminici cît și în zilele de peste săptămînă, iar în restul de 6 săptămîni din Evanghelia de la Matei se citește numai sîmbăta și Duminica.

Invățăturile cuprinse în ea, despre rugăciune, muncă, iubire, dreptate, pace, ca și biciuirea păcatelor și a fățărniciei fariseilor sînt hrană sufletească pentru fiecare credincios. De aceea o viețuire curată și cinstită, în muncă și în pace după învățăturile Sf. Evanghelii este cea mai frumoasă cinstire pe care o putem aduce Sf. Apostol și Evanghelist Matei, cu prilejul prăznuirii sale.

Gh. P.

Pedeapsă pentru șoferii beți

In Turcia a fost întrodusă o nouă pedeapsă pentru șoferii găsiți în stare de beție, originală în felul ei:

Dacă autoritățile găsesc pe cineva în stare de beție la volan, îl opresc, îl coboară, îi închid mașina și-l conduc departe cu 25 km. de locul unde a fost reținut (este transportat cu mașina autorităților). Aici este coborît și trebuie să se întoarcă pe jos la propria lui mașină. Este însoțit de un om al oficialității, pe bicicletă, pentru ca să împiedice pe cineva dacă ar voi să ia în mașină pe vinovat.

Rezultatele acestei pedepse sînt bune, căci e un chin pentru un om beat să străbată atîția km pe jos.

L.

Sfîntul Nicolae

La început de iarnă, cînd natura pare moartă, după ce și-a purtat bătrînețele pe aleele toamnei, Biserica sărbătorește și ea moartea unui bătrîn.

I-am zis Sfîntului Nicolae bătrîn, pentru că așa pare în icoanele noastre, și pentru că el moare bătrîn. El este mitropolitul cetății lui de naștere, Mira Lichiei, după ce creștinii debîndiseră libertate pentru credința lor, după anul 313, cînd Sfîntul Constantin cel Mare dă edictul din Milan. Pînă la această dată, Sf. Nicolae mărturisește credința în Hristos pe vremea cruntului persecutor Dioclețian și apoi Maximian. Cînd se dă libertate creștinilor, Sf. Nicolae săvîrșește așa fapte bune că la toate bisericile creștine a ajuns faima lor. Nu știu dacă este întrecut de vreun alt sfînt în popularitatea de care se bucură la creștinii din toate țările. O dovedesc aceasta multele biserici care-i poartă hramul și sumedenia de creștini ce i-au purtat și-i poartă numele. Sfîntul Nicolae este atît de venerat de creștini și cinstit de Biserică pentru că învățăturile Mîntuitorului au fost trăite de el din pruncie și pînă la bătrînețe. S-a arătat de mic cumpătat. Tradiția, ca să coloreze mai frumos această cumpătare a Sfîntului care nu s-a lăcomit niciodată, cu toate bogățiile pe care le avea, spune că se mulțumea numai cu un sîn de la maică-sa cînd îl alăpta.

Se interesa de traiul credincioșilor pe care-i păstorea și cînd cineva era în suferință, căuta să-l ajute. Se cunoaște istoria celor trei fete al căror tată sărăcise și nu mai aveau nici o sursă de existență, decît să recurgă la „comerțul" desfrîului. Sfîntul Nicolae se furișează noaptea și-n trei rînduri strecoară tot atîtea pungi de bani, care scapă fetele de la desfrîu și le dă posibilitatea să se mărite. Sfîntul nu vrea să fie cunoscut dar la urmă este pîndit și este prins asupra faptului.

O istorie asemănătoare se întîmplă cu trei tineri, numai în alt chip, pe care vi-l istorisesc în scurt. Un guvernator Avlavie învinuiește 3 oameni tineri, probabil de răscoală împotriva împăratului, vină care aducea după sine pedeapsa cu moartea prin tăierea capului. Ei sînt închiși și așteptau executarea sentinței. Sfîntul Nicolae nu știa de ei, fiindcă aceasta nu se petrecea în Mira Lichiei, ci se pare că în Constantinopole. Ei își petrec noaptea în rugăciune și în rugăciunea lor se roagă și Sfîntului Nicolae, de care știau că-i făcător de minuni. Sfîntul Nicolae le vine în ajutor într-un chip minunat. Apare în vis împăratului Constantin, care dăduse sentința de moarte și-i arată nedreptatea învinuirilor aduse acuzaților. In același timp, pe aceeași cale a visului, se arată guvernatorului Avlavie și-l mustră pentru nevinovăția celor întemnițați. Altădată populația cetății era amenințată cu foametea. Datorită Sf. Nicolae a venit o corabie, încărcată cu grîu, și populația a scăpat de primejdie.

Un capitol însemnat în viața sfîntului Nicolae îl ocupă lupta sfîntului cu rătăciții de la dreapta credință, care pe atunci purtau numele de arieni, fiindcă erau conduși de un oarecare Arie. Sfîntul Nicolae îl combate pe Arie și-i arată adevărata învățătură a Evangheliei. El ia parte la adunarea sfinților părinți de la Niceia, cînd se formulează adevărata credință în *Crezul*, pe care îl spunem noi în biserică.

Sărbătoarea Sf. Nicolae în anul acesta ne umple sufletele de bucurie și de înseninare. El este sfîntul dragostei, al dreptei-credințe, al ajutorării celor obidiți, al păcii între oameni și între popoare. Să ne rugăm lui să îndepărteze ceața războiului cu care amenință cei însetați de sînge din apusul capitalist, și să ceară Domnului ca pe cerul Patriei noastre, pe cerul pămîntului întreg să dăinuiască deapururi seninul păcii, pentru care el a luptat toată viața.

Pr. I. Sanda

Rătăcirea din urmă a fost mai rea decît cea dintîi

Printre rătăcirile care au întunecat mintea unor oameni este și aceea numită spiritism. Potrivit învățăturii spiritiste oamenii pot chema spiritul nemuritor al celor care au răposat spre a sta de vorbă, a pune întrebări și a primi răspunsuri. Au fost dintre aceia care amăgiți de o așa învățătură s-au apucat să cheme morții ori să se lase cercetați de ei. Dar ceea ce spiriștii și-au închipuit a fi cuvînt venit de dincolo de mormînt, s-a dovedit că nu este altceva decît rodul propriei lor închipuiri bolnave sau — de foarte multe ori — al unei adevărate șarlatanii. Lucrul acesta a reieșit limpede dintr-o întîmplare de acum cîteva luni.

In vara lui 1960 multe ziare din țările apusene au anunțat știrea că peste puțin timp, mai precis la 14 iulie orele 13,45, se va produce sfîrșitul lumii. Temeiul acestei prevestiri îl forma o comunicare făcută medicului italian Giuseppe Bianco, conducătorul unei grupări spiritiste din Milano (Italia), de sora sa decedată în 1945 precum și de anumiți pictori, scriitori și filozofi (e vorba printre alții de oratorul Demostene și de poetul Dante Alighieri), ba chiar și de arhanghelul Gavriil. De fapt se spune că înainte de a muri încă, sora numitului doctor i-a descoperit apropiatul sfîrșit, urmînd ca „data exactă" să i-o transmită „la momentul potrivit" prin comunicări speciale de pe lumea cealaltă.

Potrivit datelor indicate de Giuseppe Bianco „lumea întreagă va fi zguduită în acel moment de un război atomic subit, îmbinat cu cutremure și inundații catastrofale. Numai douăsprezece milioane de oameni din lumea întreagă vor reuși să supraviețuiască acestui cataclism". Așa dar joi 14 iulie 1960 orele 13,45 urma să se producă o nemaipomenită „super-explozie atomică" însoțită de cutremure, incendii și furtuni. Globul pămîntesc înclinîndu-se cu 45 de grade, „oceanul mondial" asemenea potopului de altă dată, ridicînd valuri uriașe de sute de metri, avea să se repeadă asupra țărilor, orașelor și satelor măturînd totul în cale.

De această moarte îngrozitoare, s-a pretins, puteau scăpa numai acele douăsprezece milioane de ființe-omenești care, ascultînd glasul spiritelor, se vor fi urcat pe vîrful unor munți înalți ca spre pildă Mont Blanc sau Himalaia.

Prevestirile spiritistului Giuseppe Bianco, cărora li s-a făcut multă propagandă în țările în care isteria atomică e viu întreținută, au găsit oarecari următori. Dintre aceștia unii au așteptat înfricoșați sosirea clipei anunțate, iar alții au purces spre vîrful lui Mont Blanc urmați de coloane de camioane, jeepuri, tractoare, mașini, motociclete ... ducînd cantități mari de alimente, haine, pături, medicamente, benzină, precum și bărci demontabile. Majoritatea celor ce s-au pregătit astfel să întîmpine sfîrșitul lumii, și-au vîndut bunurile și s-au înglodat în datorii pentru procurarea celor trebuitoare supraviețuirii cataclismului așteptat.

Pe urmele acestor spiriști „atomici" au urcat muntele și numeroși ziariști, fotoreporteri și operatori cinematografici, gata să înregistreze cele mai mici amănunte ale groaznicului eveniment.

In rîndul unei anumite categorii de oameni neliniștea iscată de anunțul neobișnuit al lui Giuseppe Bianco a luat forme din cele mai vrednice de rîs. S-a aflat astfel că în dimineața zilei cu pricina la unul din telefoanele Vaticanului, o voce femenină nervoasă întreba tocmai din Atena de papa Ioan al XXIII-lea pentru a afla de la el personal ce avea să se întîmple.

Și ceea ce s-a întîmplat știm cu toții. Ziua de 14 iulie a trecut fără ca să se adeverească cele prevestite. Ce a rămas din toate oracolele spiritului sorei lui Giuseppe Bianco? „Rătăcirea din urmă, vorba Sfintei Cărți, s-a dovedit a fi mai rea decît cea dintîi" (Mt. 27, 64). Din cele ce s-au petrecut avem putință să înțelegem nu numai greșala celor ce vorbesc despre sfîrșitul lumii, sfîrșit care nu este dat nimănui a-l cunoaște, ci încă și neadevărul care stă la baza pretenției de a întreține legături cu spiritul celor morți. Aceia care propovăduiesc minciuna spiritistă sînt ori oameni cu judecata slabă și bolnavă, ori șarlatani. In cazul de care ne este vorba se pare că avem de-a face cu o searbădă înșelăciune în mrejele căreia au căzut cîțiva grabnici în a crede orice năzdrăvănie. De altfel la poliția din Milano a fost depus împotriva lui Bianco un denunț pentru răspîndirea de zvonuri false, căruia polițiștii milanezi — se spunea la vremea potrivită — i-ar fi și dat curs.

Adevărații creștini urmînd învățăturii evanghelice resping teoriile lipsite de noimă ale spiriștilor și ale tuturor acelora care pretind că pot fixa data sfîrșitului lumii, indiferent pe ce își întemeiază ei această pretenție. Mîntuitorul însuși nu numai că ne-a cerut să ne ferim de „profeții mincinoși" (Mt. 24, 24—26), dar ne-a și asigurat că El a venit în lume nu pentru ca să o piardă, ci să-i dea viață, și încă din belșug (Ioan 10, 10).

Dr. Nicolae Corneanu

Semnul Sfintei Cruci

Sf. Apostol Pavel îndruma pe credincioșii din Colose: „Orice faceți cu cuvîntul sau cu lucrul, toate să le faceți în numele Domnului Iisus și prin El să mulțumiți lui Dumnezeu și Tatăl" (Colos. 3, 17). Iar celor din Corint și Roma le scria: „Ori de mîncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre mărirea lui Dumnezeu să le faceți" (I Cor. 10, 31) „pentru ca toți laolaltă și cu o singură gură să preamărim pe Dumnezeu Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos" (Rom. 15, 6).

Ne întrebăm: cum a împlinit Biserica această poruncă, cum a învățat ea pe credincioși să-și ridice cugetul spre Dumnezeu și să-l preamărească în toate ocaziile? Vom răspunde la această întrebare, după ce mai înainte vom preciza anumite lucruri.

Cînd Domnul nostru Iisus Hristos a trimis pe Sf. Apostoli să propovăduiască, le-a spus să boteze „neamurile în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh" (Matei 28, 19), adică în numele Sfintei Treimi. Dacă așa a poruncit Mîntuitorul și dacă fiecare creștin este botezat în numele Sfintei Treimi, sigur că și Biserica a învățat pe credincioși să-l preamărească pe Dumnezeu tot în Treime. Și aceasta pentru ca oricînd credinciosul preamărește pe Dumnezeu și-și aduce aminte de El să aibă și gîndul că Dumnezeu este unul în ființă și întreit în persoane și prin aducerea aminte și preamărirea lui Dumnezeu în Treime să aibă în minte și rolul pe care l-a avut și-l are fiecare persoană în parte: Tatăl, Fiul și Sf. Duh.

La această preamărire ia parte și sufletul și trupul. Astfel ia parte auzul, auzind cuvîntul lui Dumnezeu, gura lăudîndu-l prin rugăciune și cîntare, văzul, citind cuvîntul lui Dumnezeu sau privind icoanele, etc. Tot așa ne putem înălța cu gîndul la Dumnezeu făcînd anumite semne.

Unul dintre cele mai obișnuite, dar și cel mai vechi semn creștinesc, este facerea semnului crucii, semn pe care fiecare creștin îl face oridecîte ori se roagă, cere ajutorul lui Dumnezeu sau își amintește de numele Domnului, trecînd pe lîngă biserică sau o cruce și la alte ocazii.

Trebuie să spunem aci, că facerea semnului crucii așa cum îl face creștinul, semn însoțit de cuvintele: „In numele Tatălui...", „Mărire Tatălui...", sau „Doamne ajută", exprimă o întreagă învățătură creștinească. Mai întîi, facerea semnului crucii îi aduce aminte creștinului de Dumnezeu și de rugăciune. Atunci creștinul se gîndește la crucea Domnului, la suferințele lui pentru păcatele noastre, gînd care îl mîngîie, îl umple de dragoste față de Domnul.

Prin facerea semnului crucii și cuvintele care-l însoțesc, creștinul ducînd mîna sus la frunte se gîndește la Dumnezeu-Tatăl, care este sus în ceruri (Matei 6, 9), ducînd mîna jos la piept se gîndește la Dumnezeu-Fiul, care s-a coborît jos pe pămînt, întrupîndu-se pentru mîntuirea noastră (In. 3, 16), ducînd mîna la umărul drept și stîng se gîndește la Dumnezeu-Duhul Sfînt, mîngîitorul, trimis nouă de Cel ce stă de-a dreapta Tatălui, și la judecata din urmă cînd cei drepți vor sta la dreapta și cei răi la stînga dreptului judecător (Ioan 14, 16). In același timp, facerea semnului crucii e și o preamărire a lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sf. Duh. Cele trei degete împreunate închipuie Sf. Treime, Cele trei Persoane dumnezeiești care una sînt. Iar celelalte două degete — închise în palmă — amintesc că Iisus Hristos este și om și Dumnezeu.

Din cele ce văzurăm, semnul crucii și cuvintele ce-l însoțesc, sînt pentru creștin un îndemn la rugăciune, prin aceea că-și aduce aminte de Dumnezeu, este o mărturisire a lui Dumnezeu în Treime și a lui Iisus Hristos, o mărire și o laudă ce se aduce Tatălui, Fiului și Sf. Duh.

Dacă acesta este folosul duhovnicesc al facerii semnului crucii, trebuie să precizăm că și aceasta este numai o treaptă către Dumnezeire și că niciun act nu mîntuiește singur. Prin el mărești pe Dumnezeu și-ți arăți credința față de El, dar pe lîngă aceasta trebuie să ne nevoim „și la fapte bune", cum ne îndeamnă Sf. Apostol Pavel (Tit 3, 8). Așa dar pe lîngă dragostea față de Dumnezeu, exprimată prin credință și semnul Sf. Cruci, să se adauge și dragostea față de aproapele, arătată prin fapte bune. Iar fapta cea bună este nu numai ajutorul dat unuia sau altuia, ci mai ales munca pentru înflorirea patriei și strădania pentru pacea a toată lumea.

Pr. Ioan Graure

Noutăți

„Insilozare în... sac" s-a realizat la baza experimentală Fundulea (reg. București) a Institutului de cercetări pentru cultura porumbului. Aici vezi la tot pasul lucruri extrem de interesante. Spre exemplu: aproape de un grajd pentru vaci se vede un săc uriaș, negru. Ni s-a spus că sacul negru este un adevărat siloz.

Acum cîtva timp în urmă, muncitorii, îndrumați de un specialist de la secția de valorificare a porumbului de nutreț pentru vite au umplut sacul cu porumb verde tocat. *Cum au procedat?* Au întins pe pămînt un sac din material plastic, negru (sacul are diametrul de 7 m și este înalt de 8 m). Deasupra sacului au așezat un tipar circular de scînduri, înalt de 1,5 m. Remorcile care duceau porumbul tocat, au încărcat direct tiparul, iar de la înălțimea de 2 m, la încărcarea sacului a fost nevoie de un elevator, apoi uriașul sac a fost legat bine la gură. Sacul are o capacitate de însilozare de circa 80 tone și este înalt de 8 m.

Materialul din care este confecționat sacul, este elastic, flexibil și rezistent la geruri și la temperaturi ridicate și are proprietatea de a permite eliminarea bioxidului de carbon rezultat din fermentația din interiorul sacului.

Colaboratorii științifici de la Fundulea vor comunica modul în care se păstrează porumbul murat în acest sac uriaș, procedeul fiind foarte economic.

Un elefant bătrîn

In R.S.S. Turcmenă a fost descoperit, prin săpături arheologice, craniul unui elefant care a trăit acum aproximativ un milion de ani; colții au o lungime de aproape 3 metri, iar înălțimea craniului — peste un metru și jumătate; greutatea animalului era de 700 kg.

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

ANUL 108 Sibiu, 15 decembrie 1960 Nr. 47—48

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Avîntul spre pace al poporului nostru în anul 1960

In curgerea anului 1960, poporul nostru a fost prezent şi activ clipă de clipă în frontul păcii. Alături de celelalte popoare ale lumii, el se simte încărcat de marile răspunderi în legătură cu viaţa şi viitorul fericit al omenirii. De aceea, în marea lucrare pe care o desfăşoară puterile păcii, poporul nostru se încadrează cu hotărîre.

Antrenat într-o vastă muncă de construcţie, poporul nostru este adînc interesat în asigurarea condiţiilor de linişte şi siguranţă, necesare desăvîrşirii operei sale, şi în primul rînd a măreţului program de construcţie paşnică, făurit de cel de al III-lea Congres al P.M.R. Astfel, Mişcarea pentru pace este larg sprijinită de guvernul şi poporul romîn. R.P.R. susţine cu hotărîre şi pînă la capăt principiile coexistenţei paşnice aşa cum le-a gîndit şi formulat Declaraţia Consfătuirii de la Moscova şi Manifestul Păcii din 1957.

Dovadă despre acest lucru sînt iniţiativele R.P.R. la O.N.U. şi popularizarea de către Comitetul Naţional pentru Apărarea Păcii a hotărîrilor Consiliului Mondial al Păcii în problema dezarmării, precum şi a iniţiativelor de pace ale statelor socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică.

Grăitoare sînt şi următoarele fapte: Dezbătînd Apelul Sovietului Suprem al U.R.S.S., adresat parlamentelor tuturor statelor lumii, în problema dezarmării, sesiunea a VIII-a a Marii Adunări Naţionale a adoptat Declaraţia prin care mărturiseşte adeziunea poporului romîn la acest Apel. Totodată îşi ia angajamentul de a stărui şi în viitor, cu hotărîre, în osteneala de a sluji cauza păcii.

Acest angajament a fost împlinit în toată curgerea acestui an. Astfel, la 1 martie 1960 a avut loc şedinţa plenară a Consiliului Naţional pentru Apărarea Păcii, în care s-a făcut o expunere asupra lucrărilor celei de a III-a conferinţe internaţionale a „mesei rotunde", de la Londra, închinate problemei dezarmării, precum şi o informare asupra lucrărilor consfătuirii de la Budapesta a secretarilor organizaţiilor naţionale pentru apărarea păcii din ţările Europei. După aceea, s-au stabilit sarcinile ce se desprind pe seama mişcării pentru pace din ţara noastră.

Cu prilejul împlinirii a 5 ani de la Conferinţa de la Bandung a ţărilor din Asia şi Africa, Comitetul Naţional pentru Apărarea Păcii a organizat la Bucureşti o adunare sărbătorească, în care mărturiseşte din nou solidaritatea poporului romîn cu lupta popoarelor afro-asiatice pentru dobîndirea şi întărirea neatîrnării lor naţionale, pentru lichidarea rămăşiţelor dominaţiei coloniale, pentru pace şi propăşire.

In raportul prezentat cu prilejul celui de al III-lea Congres al P.M.R., din iunie a. c., dl Gh. Gheorghiu-Dej s-a ocupat în chip deosebit de problemele păcii: „Ţările socialiste arată... omenirii altă cale decît războiul aducător de moarte şi ruină; lor le este scumpă cauza păcii şi nu le poate fi indiferentă viaţa a milioane şi milioane de oameni". De aceea: „Considerînd de datoria fiecărei ţări... să-şi aducă propria contribuţie la cauza apărării păcii, R.P.R. este hotărîtă să militeze în strînsă unire cu celelalte ţări ale lagărului socialist pentru micşorarea încordării internaţionale, pentru zădărnicirea oricăror uneltiri ale cercurilor agresive, pentru promovarea perseverentă a principiilor coexistenţei paşnice şi statornicirea unei păci trainice în lume".

Luînd parte la sesiunea lărgită a Biroului Consiliului Mondial al Păcii de la Stockholm din 9—11 iulie a. c., delegaţia noastră a dat glas năzuinţei fierbinte de pace a poporului romîn şi dorinţei de a-şi aduce şi pe viitor contribuţia la cauza păcii; de asemenea, a reamintit cunoscutele propuneri ale guvernului romîn cu privire la colaborarea popoarelor din Balcani şi a stăruit asupra însemnătăţii unei conferinţe a mişcărilor pentru pace din ţările regiunii balcanice şi a Mării Adriatice.

Cu prilejul celei de a VI-a Conferinţe Mondiale de la Tokio împotriva bombelor atomice şi cu hidrogen (2—9 august a. c.), Comitetul Naţional pentru Apărarea Păcii a trimis o telegramă cu călduroase urări de succes, arătînd: „Luptătorii pentru pace din R.P.R. vă asigură că vor lupta şi mai departe, cu hotărîre, alături de forţele păcii din întreaga lume, pentru înfăptuirea dezarmării generale, pentru interzicerea armelor nucleare, pentru apărarea păcii".

Problema dezarmării a stat în centrul dezbaterilor sesiunii extraordinare din acest an a Adunării Naţionale. In cadrul acesteia, Raportul d-lui Gh. Gheorghiu-Dej arată: „R.P.R. va sta şi de azi înainte în primele rînduri ale luptei pentru promovarea coexistenţei paşnice şi a dezarmării generale şi complete, suprema garanţie că relaţiile de coexistenţă paşnică vor fi pe deplin respectate". Marea Adunare Naţională luă hotărîrea ca delegaţia R.P.R. la cea de a XV-a sesiune a Adunării Generale O.N.U. să fie condusă de dl Gh. Gheorghiu-Dej.

Discuţiile serioase şi întinse, ce s-au desfăşurat în întreprinderile şi instituţiile din întreaga ţară, pe marginea hotărîrilor Marii Adunări Naţionale au scos puternic la iveală faptul, că poporul nostru aprobă şi sprijină cu cea mai mare însufleţire politica de pace a ţării noastre.

Delegaţia R.P.R., în frunte cu cel mai autorizat reprezentant al ţării noastre: dl Gh. Gheorghiu-Dej, a dus solia de pace la cea de a XV-a Sesiune Generală a O.N.U.-lui. Impreună cu delegaţiile celorlalte ţări ale lumii socialiste, în frunte cu aceea a Uniunii Sovietice, reprezentanţii noştri au tălmăcit, în faţa marelui for internaţional compus în bună parte din şefii statelor membre, voinţa nestrămutată a poporului romîn de a trăi în pace, bună înţelegere şi respect reciproc cu toate popoarele globului pămîntesc, într-o lume fără războaie şi fără arme.

Alături de istoricele propuneri ale Uniunii Sovietice, de ostenelile delegaţiilor statelor iubitoare de pace, străduinţele neobosite ale delegaţiei noastre — în frunte cu dl Gh. Gheorghiu-Dej — au adus o contribuţie de seamă la cauza păcii. Delegaţia noastră a adus cuvînt înţelept în toate marile probleme ale lumii de azi: dezarmarea, lichidarea colonialismului, asigurarea climatului necesar unei dezvoltări normale a progresului omenesc. Contribuţie activă şi însemnată la întărirea cauzei păcii sînt cu deosebire cele două propuneri ale guvernului nostru privitor la acţiunile pe plan regional în vederea îmbunătăţirii relaţiilor de bună vecinătate dintre state europene aparţinînd unor sisteme social-politice diferite, ca şi la creşterea tineretului în ideile păcii, respectului reciproc şi înţelegerii între popoare. Ele au avut un larg răsunet în masele populare din toate ţările.

Despre avîntul spre pace al poporului nostru grăiesc şi sfaturile păcii, în care mulţimile urmăresc cu băgare de seamă evenimentele internaţionale, atitudinea luată împotriva uneltirilor duşmanilor păcii, brigăzile păcii, precum şi faptul că depunerile la „Fondul Păcii" cresc în toată ţara.

Avîntul spre pace al poporului nostru este temei de nădejde într-o viaţă fericită şi fără războaie.

C. Sîrbu

Eliberarea Africei

După 2—300 ani de robie colonială, popoarele Africei s-au deşteptat la o nouă viaţă şi prin lupte eroice şi-au cucerit şi îşi cuceresc libertatea. Mişcarea de eliberare a luat un avînt deosebit după al doilea război mondial. Dăm aici numele statelor care şi-au dobîndit independenţa în ultimii 10 ani.

24 decembrie 1951, *Regatul Unit al Libiei*, fostă colonie italiană, cu o suprafaţă de 1.700.000 km² şi 1.150.000 locuitori.

1 ianuarie 1956, *Republica Sudan*, fostă colonie engleză, cu o suprafaţă de 2.506.000 km² şi 12.000.000 locuitori.

2 martie 1956, Regatul *Maroc*, fostă colonie franceză, cu un teritoriu de 125.000 km² şi 11.600.000 locuitori.

20 martie 1956, *Republica Tunis*, fostă colonie franceză cu un teritoriul de 125.000 km² şi 3.800.000 locuitori.

6 martie 1957, *Republica Ghana*, fostă colonie engleză cu numirea Coasta de aur, cu un teritoriu de 237.873 km² şi aproximativ 5.000.000 locuitori.

2 octombrie 1958, *Republica Guineea*, fostă colonie franceză, cu o suprafaţă de 246.000 km² şi 3.500.000 locuitori.

(continuare în pag. 2)

Prietenia romîno-sovietică

La 31 octombrie 1960 a avut loc în aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu în cadrul A.R.L.U.S. sărbătoarea „Lunei prieteniei romîno-sovietice". Au fost prezenți: I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, d. Florescu, reprezentant al A.R.L.U.S.-Sibiu, P.C. păr. vicar T. Belașcu, P.C. consilieri arhiepiscopești, profesorii de la Institutul Teologic, personalul administrativ de la Consistor și Institut și studenți teologi.

Corul studenților, condus de Pr. Prof Gh. Șoima, execută Imnul de Stat al R.P.R. și Imnul de Stat al U.R.S.S., și „Cîntecul luntrașilor de pe Volga".

Pr. rector *S. Vlad* prezintă într-o amplă conferință roadele prieteniei romîno-sovietice. După ce arată mărețele realizări ale Uniunii Sovietice în domeniul economic, cultural, tehnic, științific și succesele politicii ei de coexistență pașnică și colaborare între țări cu orînduiri sociale deosebite, conferențiarul spune că la temelia politicii țării noastre stă unitatea cu țările socialiste, prietenia cu popoarele sovietice. Această prietenie, clădită pe unitatea de ideal: construirea socialismului și comunismului, se întărește mereu, transformîndu-se într-o uriașă forță creatoare. Nu există domeniu de activitate în care prietenia romîno-sovietică să nu-și fi arătat roadele. Uniunea Sovietică ne-a ajutat să devenim un stat industrial-agrar dezvoltat, realizînd în 16 ani progrese cum nu s-au realizat înainte în 100 de ani. Planul șesenal prevede desăvîrșirea construcției socialismului în țara noastră. Aceasta se va realiza prin munca entuziastă a poporului și prin ajutorul frățesc și multilateral al Uniunii Sovietice.

Popoarele sovietice ne-au ajutat să construim o viață nouă și ne ajută să o desăvîrșim. De aceea poporul nostru păstrează ca lumina ochilor și dezvoltă prietenia romîno-sovietică spre fericirea și propășirea sa.

Biserica este alături de popor, sprijinind munca lui pentru viața cea nouă și lupta lui pentru pace. De aceea ea e prezentă și la sărbătorirea „Lunei prieteniei romîno-sovietice". Institutul Teologic Universitar sprijinește prietenia romîno-sovietică prin educarea studenților în spiritul acestei prietenii, al păcii și al patriotismului, prin conferințe și studii, prin participarea pr. prof. M. Șesan la consfătuirile „Mișcării creștine pentru pace", ș. a. Festivitatea de azi e numai una din verigile mai importante ale manifestărilor ce se țin în tot cursul anului.

Urmează „Cîntecul păcii", de compozitorul sovietic D. Șostacovici și poezia Mariei Banuș „Cîntec de dragoste pentru țara sovietică", recitată de stud. Sinu Marius. Corul execută o compoziție a pr. prof. Gh. Șoima: „Bătălia recoltei bogate".

I. P. S. nostru Mitropolit NICOLAE spune că prin această serbare am participat la bucuria generală ce se revarsă de la un capăt la altul al țării, de la un capăt la altul al anului. Prietenia romîno-sovietică nu este bucuria numai unei zile sau a unui an, ci e a anului întreg și a vieții întregi. Aceasta e marea noastră bucurie. Institutul nostru a ținut să se încadreze în chip special în această bucurie, care a ajuns o tradiție. Tradiția păstrează legătura cu trecutul, în actualitate trăim, ca prin amîndouă să zidim viitorul.

Felicită apoi pe profesorii și studenții teologi, convins că ei vor fi și de azi înainte apostoli ai prieteniei romîno-sovietice, apostoli ai unei prietenii care se tot lărgește, se tot adîncește.

Prietenia trebuie să cuprindă lumea întreagă ca pe pămîntul acesta să făurim fericirea omenirii întregi. Creștinii trebuie să sprijinească prin dragoste frățească prietenia și pacea dintre popoare. Mîntuitorul e cu noi și cu El împreună vrem să ajutăm la zidirea fericirii pe pămînt, prin care vom dobîndi și fericirea cea veșnică.

Dumnezeu să ne ajute ca prin prietenia romîno-sovietică să facem noi progrese și să se întărească și prietenia lumii întregi și așa să ajungem la fericirea generală și totală prin pacea generală și totală.

Aplauze entuziaste au subliniat cuvîntările I. P. S. Sale și pr. rector, manifestînd pentru prietenia veșnică dintre popoarele noastre, dintre poporul romîn și popoarele Uniunii Sovietice.

T. R.

Eliberarea Africei

(Urmare din pag. 1)

1 ianuarie 1960, *Republica Camerun,* fost teritoriu aflat sub tutela Franței, cu 432.000 km² și 3.500.000 locuitori. Partea de vest a Camerunului se află încă sub tutelă engleză.

27 aprilie 1960, *Republica Togo,* fost teritoriu aflat sub tutela Franței, cu 57.000 km² și 1.200.000 locuitori.

20 iunie 1960, *Republica Mali,* fostă colonie franceză cu numirea Sudan, care făcea parte din Federația Mali, cu 1.204.000 km² și 3.700.000 locuitori.

20 iunie 1960, *Republica Senegal,* fostă colonie franceză, făcînd parte din fosta Federație Mali, cu un teritoriu le 197.000 km² și 2.300.000 locuitori.

26 iunie 1960, *Republica Malgașă,* fostă colonie franceză, cu o suprafață de 590.000 km² și 5.000.000 locuitori.

30 iunie 1960, *Republica Congo,* fostă colonie belgiană, cu o suprafață de 2.345.000 km² și 13.500.000 locuitori.

1 iulie 1960, *Republica Somalia,* alcătuită din două teritorii și anume fosta colonie engleză Somaliland și un fost teritoriu sub tutela Italiei, cu aproximativ 640.000 km² și peste 2.000.000 locuitori.

1 august 1960, *Republica Dahomey,* fostă colonie franceză, cu 116.000 km² și 1.720.000 locuitori.

3 august 1960, *Republica Nigeria,* fostă colonie franceză, cu o suprafață de 1.279.000 km² și peste 2 milioane locuitori.

5 august 1960, *Republica Volta Superioară,* fostă colonie franceză, cu un teritoriu de 370.000 km² și 3.500.000 locuitori.

5 august 1960, *Republica Coasta de Fildeș,* fostă colonie franceză, cu un teritoriu de 388.000 km² și peste 3.000.000 locuitori.

11 august 1960, *Republica Ciad,* fostă colonie franceză, cu o suprafață de 1.288.000 km² și 2.600.000 locuitori.

13 august 1960, *Republica Africa-Centrală,* fostă colonie franceză cu numele Ubanghi-Sari, avînd un teritoriu de 617.000 km² și 1.200.000 locuitori.

15 august 1960, *Republica Congo,* fostă colonie franceză, cu suprafața de 342.000 km² și 744.000 locuitori.

1 octombrie 1960, *Federația Nigeria,* fostă colonie engleză, cu un teritoriu de 878.000 km² și 35.000.000 locuitori.

19 octombrie 1960, *Republica Islamică Mauritania,* fostă colonie franceză, cu o suprafață de 1.200.000 km² și 560.200 locuitori.

*

Precum se vede avem de-aface cu un mănunchi întreg de țări cu un vast teritoriu, despre a căror existență aproape că nu știam pînă de curînd, țări care acum respiră libere.

Aceste țări sprijinesc lupta pentru pace și prietenie între popoare și se bucură de simpatia și ajutorul țărilor socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică. La a 15-a sesiunea a O.N.U. premierul sovietic, N. S. Hrușciov, a pus problema lichidării regimului colonial, eliberării popoarelor care mai zac sub stăpînirea colonialiștilor. Această propunere a fost susținută de dl Gh. Gheorghiu-Dej, conducătorul delegației țării noastre la O.N.U., care a dat glas voinții de pace și progres a poporului romîn, și de multe alte delegații. In curînd și celelalte popoare africane, care încă sînt înrobite, își vor dobîndi libertatea, împlinindu-se astfel lozinca: Africa a africanilor!

Gh. Papuc

Iisus Hristos

Crăciunul și sărbătorile, care urmează, ne aduc înainte nașterea Domnului și viața Lui pînă la vîrsta de 30 ani, cînd a ieșit la propovăduire. Cele mai multe date le avem despre nașterea Domnului.

Știm că Dumnezeu a ales o fecioară curată, pe Maria, din neamul lui David, ca din ea să se nască Mîntuitorul lumii. Arhanghelul Gavriil, trimis de Dumnezeu, îi spune fecioarei Maria: „Duhul Sfînt se va coborî peste tine și puterea celui Preaînalt te va umbri, pentru aceasta și sfîntul ce se va naște din tine se va chema Fiul lui Dumnezeu" (Lc. 1, 35). Intruparea Domnului s-a făcut de la Duhul Sfînt, prin puterea lui Dumnezeu. Astfel Fiul lui Dumnezeu a luat trup dintr-o fecioară sfîntă, pe care Duhul Sfînt a curățit-o desăvîrșit. „Și Cuvîntul (Fiul lui Dumnezeu) trup s-a făcut și s-a sălășluit între noi". El însă „nu din sînge, nici din poftă trupească, ci de la Dumnezeu s-a născut" (In. 1, 13—14).

Pentru ocrotirea fecioarei Maria și a pruncului, ce avea să se nască, Dumnezeu i-a dat Mariei ca logodnic pe bătrînul Iosif. Acestuia înger în vis i-a spus că pruncul „ce s-a zămislit în ea (Maria) din Duhul Sfînt este..." și aceasta s-a întîmplat ca să se plinească prorocia lui Isaia: „Iată fecioara în pîntece va avea și va naște fiu și va chema numele lui Emanuil, ce se tîlcuiește: cu noi (este) Dumnezeu" (Mt. 2, 20—22). Și Iosif era din neamul lui David.

Iosif și Maria locuiau în Nazaretul Galileii. Ieșind poruncă de la Cezarul August ca toată lumea să se înscrie (recensămînt), Iosif și Maria au plecat la Betleem, cetatea lui David (din neamul căruia se trăgeau), ca să se înscrie. Acolo, fiind îmbulzeală mare de oameni, n-au găsit loc nici „în casa de oaspeți", nici în alte case și astfel au tras într-o peșteră, unde își adăposteau ciobanii oile. Aici a născut Maria pe pruncul Iisus (Lc. 2, 1 sq).

Numele lui este: Iisus Hristos. „Iisus", că așa a zis îngerul. Acest nume arată că pruncul acesta este Mîntuitorul, adică acela „care va mîntui pe poporul său de păcatele sale" (Mt. 1, 21). El vine ca să ne mîntuiască de păcatul strămoșesc, eliberîndu-ne din robia păcatului. „Hristos", că El e Mesia, adică Unsul, cel vestit de prooroci ca împărat al păcii, prooroc și arhiereu, izbăvitor al tuturor.

Lui i-au adus închinăciune păstorii și magii, iar îngerii au cîntat: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace, între oameni bună voire" (Lc. 2, 14). In aceasta se arată lucrarea ce o va face Iisus Hristos în lume: va preamări pe Dumnezeu-Tatăl și ne va face și pe noi fii ai lui Dumnezeu după har, fii prea iubiți, întru care Dumnezeu va fi preamărit; va aduce pace pe pămînt, chemîndu-ne și pe noi să fim „făcători de pace" ca niște adevărați următori ai Lui; va aduce dragoste și bunăvoire între oameni, prin care viața e frumoasă și rodnică.

Astfel s-a născut „împăratul păcii" în peștera din Betleem. Dar Irod, auzind că s-a născut un împărat, s-a temut că acesta îi va lua tronul. Cum nu știa care este acel „împărat", a poruncit să fie uciși toți pruncii pînă la doi ani din Betleem și jur. Nu-i de mirare. Irod era cunoscut ca un om crunt, care și-a ucis și soția, și mama, și fiul. Cum el păzea obiceiul iudeilor de a nu mînca carne de porc, romanii ziceau că e mai bine să fi porc la curtea lui Irod decît fiu sau curtean, că pe porci nu-i tăia, dar pe orice om pe care-l bănuia de ceva îl ucidea.

Dumnezeu însă n-a lăsat pe Fiul Său, pe Iisus Hristos să piară, ci a îndrumat pe Iosif să plece cu fecioara Maria și pruncul Iisus în Egipt. Acolo au stat pînă la moartea lui Irod. Iar Irod a murit de moarte cumplită, fiind mîncat de viermi.

După moartea lui Irod, Iosif s-a întors cu fecioara Maria și cu Iisus Hristos în Nazaret, „cetatea lor", cum zice Scriptura (Lc. 2, 39). Aici „pruncul creștea și se întărea cu duhul, um-

Din învățătura Cazaniilor

Cazaniile au apărut — după cum știm — din nevoia de a fi mai bine înțelese cuvintele Sf. Evanghelii de către înaintașii noștri, care pe atunci n-aveau carte „pre limba noastră romînească" — cum glăsuiește înțeleptul mitropolit Varlaam. Sau cum spune un alt vlădică în predoslovia (cuvînt înainte) unei alte Cazanii, unde citim: „alți iară citesc Scripturile și nu înțeleg ce zic și se potrivesc cu cela ce ține mierea în mînă, iar dulceața mierii nu pricepe, sau ca unul ce ține lumina aprinsă în mînă și ochi n-are să vază să umble nepoticnindu-se".

Și într-adevăr, Cazaniile veneau încărcate de învățătură ziditoare de viață, întocmai ca fagurii încărcați cu miere. Acest lucru se datorește desigur înțelepciunii, priceperii și vieții neprihănite a celor ce s-au trudit cu tălmăcirea acestor cărți, dar mai ales comorilor de învățătură ale Sfinților Părinți ai Bisericii, în care aceste Cazanii au multe și adînci rădăcini. Acest lucru este pomenit în titlul multor Cazanii, iar în cuprinsul lor, unii dintre Sfinții Părinți sînt amintiți chiar cu numele. Așa de pildă vorbind despre Apostolii Domnului, Cazania lui Coresi scrie despre urmașii lor, preoții: „Marele Grigorie Bogoslovul (cuvîntătorul de Dumnezeu), așa grăiește despre preoții lui Dumnezeu: Vouă vă grăiesc mai vîrtos celor ce sînteți ai Bisericii, ochiul să nu vă fie umplut de întuneric, nici să ne arătăm învățători răi". Vorbind despre păcat, Varlaam amintește pe Sf. Ioan Gură de Aur care spune: „Dumnezeu către păcat a pus rușine, iar către spovedanie a pus îndrăznire". Și tot acest mitropolit, tîlcuind parabola cu talanții (Matei 25, 14—30), reproduce o frumoasă istorioară după Sf. Efrem Sirul, în care se arată cum pedepsește Dumnezeu pe cei care nu își înmulțesc talanții, adică darurile cu care a fost înzestrat fiecare om. Sf. Vasile cel Mare are un lung cuvînt de învățătură la parabola cu bogatul căruia i-a rodit țarina, bogat căruia Sf. Vasile îi zice: „Ai hambare, dacă vrei, casele săracilor". Același îndemn, puțin schimbat, către bogatul care nu mai știe unde să-și pună roadele îl găsim de pildă în Cazania lui Coresi unde citim: „Și de cauți tu unde-ți vei aduna rodul tău bună jitniță ai, numai să vei vrea: *mațele săracilor,* că în acelea mult vei putea strînge și va fi nerisipită și neputredă".

In felul acesta Cazaniile sînt bogate în astfel de învățături, din care reproducem doar cîteva.

Vorbind despre întrarea Mîntuitorului în Ierusalim în Duminica Floriilor, mitropolitul Varlaam — ca bun cunoscător al obiceiurilor din vechime cînd împărații care se întorceau victorioși din războaie erau așteptați de supușii lor cu stîlpări de finic — spune că Impăratul Hristos nu este ca alți împărați, apucători, răi și nedrepți, ci el este împăratul dreptății, împăratul păcii, împăratul a toată mila și blîndețele. „Domnul nostru nu a zis: puneți mîinile tale la piept și șezi deșert (nelucrînd) toată ziua, ci a zis: nu te face rob al pîntecului tău, nici să-ți dai toată mintea ta la slujba trupului", citim într-o altă Cazanie, tîlcuindu-se cuvintele Domnului: „Nu vă îngrijiți cu sufletul vostru ce veți mînca sau ce veți bea" (Matei 6, 25).

Frumos, prin imagini luate din natură, este tîlcuită „apa cea vie" din convorbirea Mîntuitorului cu samarineanca, la fîntîna lui Iacob, despre care Cazania lui Coresi spune că reprezintă darurile Duhului Sfînt. „Că în toate chipurile cheamă-se, pentru că în multe chipuri lucrează, așa precum apa cea naturală a ploii, care vine de sus și care deși este într-un fel în multe chipuri lucrează, că înălbește florile, pe altele le înroșește, pe altele le învinețește, altele mohorește ... la fel și dumnezeiescul duh înviază și hrănește sufletul făcîndu-l să înflorească sub diferite forme". Frumos și pe înțeles sînt tîlcuite și cuvintele Mîntuitorului de la Matei 6, 23: „De va fi ochiul tău rău tot trupul tău va fi întunecat. Deci dacă lumina care este întru tine este întuneric, dar întunerecul cu cît mai mult". Cazania le tîlcuiește în felul următor: „Toată înțelegerea cea alegoricească aceasta este: povățuitor al așezării și al lucrării cei trupești este mintea. De va fi mintea ta curată și fără răutate, atunci și așezările și lucrurile trupului tău vor fi bune și lui Dumnezeu plăcute, iar de va fi mintea ta rea, atunci toată așezarea și faptele trupului tău este rea și răsvrătită. Căci dacă mintea ta, pe care Dumnezeu ți-a dat-o ție spre luminarea și povățuirea ta, se va întuneca de gîndurile cele rele, atuncia cu cît mai întunecate și răzvrătite vor fi așezările și poftele trupului tău...? Cînd conducătorul oastei se va întuneca, ostașii cei ce se povățuiesc de dînsul cîtă întunecare și tulburare pătimesc? Cînd mintea mea neîncetat socotește lucruri rele, faptele mele fără îndoială sînt pîngărîte și rele. Pentru că mintea povățuiește, mintea ocîrmuiește, iar faptele urmează minții".

Ceea ce predomină însă în Cazanii, ceea ce întîlnim la tot pasul sînt cu deosebire învățăturile și îndemnurile stăruitoare la viață creștină adevărată, trăită zi de zi și ceas de ceas după voia lui Dumnezeu. Vlădica Varlaam de pildă își încheie aproape fiecare cuvînt al său cu îndemnuri calde la muncă și rugăciune în vederea dobîndirii Impărăției cerurilor.

Despre dragostea creștină, spre exemplu, Cazania lui Coresi se exprimă astfel: „Din toate bunătățile mai mare este dragostea, că cine are dragoste păzește legea lui Dumnezeu, deoarece dragostea cugetă bine despre toți oamenii". De aceea dragostea este legea care stă la temelia oricărei bune conviețuiri în societatea omenească, pentru că: „De vei scoate dragostea din aduna-

---

plîndu-se de înțelepciune, și darul lui Dumnezeu era peste dînsul" (Lc. 2, 40).

Cu cîtă dragoste va fi înconjurat Maica Domnului de acest copil al lui Dumnezeu! El se ruga, mergea la sinagoga din Nazaret, trebăluia în atelierul de teslar al lui Iosif, mai ajuta și la alte treburi. Se și juca cu cei de vîrsta Lui. Era însă un copil deosebit, care uimea și pe cei vîrstnici cu înțelepciunea sa. Această înțelepciune s-a vădit și mai mult cînd a împlinit vîrsta de 12 ani. Atunci Iosif și Maria l-au dus de paști la templul din Ierusalim. La întoarcere ei l-au pierdut. După trei zile l-au aflat în templu, „în mijlocul dascălilor", cărora le răspundea și le punea întrebări. „Și se minunau toți, care-l auzeau, de priceperea și de răspunsurile lui" (Lc. 2, 42—47). După ce s-a întors la Nazaret, ni se spune că Iisus a rămas un fiu „supus" și ascultător, și „sporea cu înțelepciunea și cu vîrsta și cu harul lui Dumnezeu și la oameni" (Lc. 2, 51—52). In Nazaret a stat Iisus pînă la vîrsta de 30 ani, pregătindu-se pentru vremea cînd va ieși la propovăduire. El era un tînăr plin de înțelepciune, ascultător, muncitor, iubitor și ajutător, în așa fel încît era bineplăcut tuturor, era prețuit de toți, deși după familie era sărac și nu avea școli înalte. Se arăta de pe atunci că în el lucrează nu numai înțelepciunea omului, ci o înțelepciune dumnezeiască.

Iar cînd a sosit vremea, Iisus Hristos a venit la Iordan, s-a botezat de la Ioan, a stat în pustie patruzeci de zile în ajun și rugăciune, a biruit ispitele diavolului și a început apoi a propovădui și a chema ucenici în jurul Lui. „Și Iisus însuși era ca de treizeci de ani cînd a început" lucrarea sa mîntuitoare. Dacă pînă atunci puterea lui Dumnezeu, ce era într-însul, a fost ascunsă și nu s-a arătat oamenilor decît prin înțelepciunea sa deosebită, de atunci înainte El se arată a fi Dumnezeu-om, Fiul lui Dumnezeu întrupat, atît prin învățătura Sa, cît și prin dragostea Sa și minunile Sale. Că pentru aceasta a venit El în lume, ca lumea viață să aibă, viață veșnică și pace fără de sfîrșit.

N. M.

† Pr. Ioan Lazăr

La 26 oct. 1960 a adormit în Domnul preotul Lazăr Ioan din parohia Sebeș-Alba. Născut în Sebeș la 12 septembrie 1904 din părinți agricultori, Lazăr Ioan a urmat școala primară și secundară la Sebeș, iar Institutul Teologic la Sibiu și Cluj. După terminarea Teologiei a fost numit preot-paroh la una din parohiile Sebeșului. Aici a slujit 29 ani la altarul Domnului, prețuit de credincioși pentru modestia lui, pentru rîvna lui la sfintele slujbe, unde se distingea printr-o cîntare bisericească înălțătoare, pentru corectitudinea lui în toate.

A dus o viață familiară creștinească. A fost binecuvîntat de Dumnezeu cu 10 copii, dintre care 9 sînt în viață. După un an de la moartea soției, Domnul l-a chemat și pe el dincolo de pragul acestei vieți.

Inmormîntarea a avut loc în 29 oct. A slujit un sobor bogat de preoți. Au cuvîntat despre viața și vredniciile celui adormit Pr. rector S. Vlad în numele I. P. S. Mitropolit Nicolae și al centrului Arhiepiscopesc, Pr. N. Cantor în numele protopopiatului, Pr. Brudea și Pr. Opincariu în numele preoților și credincioșilor. Veșnică să fie pomenirea acestui vrednic slujitor al altarului și al poporului! Domnul Dumnezeu să-l odihnească cu drepții întru fericirea cea veșnică!

M.

---

rea oamenilor, vezi într-ea nedreptăți, minciuni, pisme, vrajbe, sminteli".

De atenție și prețuire deosebită din partea Cazaniilor se bucură mulțimile de credincioși. Așa de exemplu se spune că mai marii poporului iudeu aveau toate datele cuvenite ca să vadă în Iisus Hristos pe Mesia cel așteptat, dar din cauza mîndriei, a pismei și a altor rele, mintea lor s-a întunecat și n-au putut să vadă ceea ce au văzut, datorită nevicleșugului lor, slugile trimise de Sinedriul să prindă pe Iisus, dar care se întorc fără El, căci „Norodul cel de obște judecă mai drept decît dascălii".

Lăcomia sau setea de îmbogățire cu orice preț și de a trăi pe nemuncite, precum și nedreptatea sub toate formele ei, sînt combătute fără cruțare și în cuvinte foarte grele pentru cei ce sufereau de asemenea boli. „Tot omul ce are mult și nu miluiește, răpitor este și cămătarnic", citim în Cazania lui Coresi. Dacă cei ce au și nu dau vor fi pedepsiți, cu atît mai mult vor fi pedepsiți cei care se îmbogățesc din sudoarea altora: „Iar dacă atîta se osîndesc cei ce nu miluiesc din avutul lor, cu atît mai vîrtos fi-vor care răpesc munca străinilor și din lacrimile și cu sîngele lor se îmbogățesc". Căci „oamenii care trăiesc prin cetăți și fac nedreptăți sînt mai răi și mai de temut decît ursii și leii sau alte animale iuți care trăiesc prin pădure".

Cazaniile ne învață de asemenea că oamenii trebuie să trăiască în strînsă legătură unii cu alții, în respect și sprijin reciproc. Fiecare om trebuie să știe că este dator să-și pună toată priceperea și puterea sa de muncă în slujba fraților săi, în mijlocul cărora trăiește: „Înțeleptul — citim într-una din Cazanii — să dea sfat și învățătură spre folosul nepricepătorilor, cei tari să sprijine pe cei slabi, meșterii să învețe meșteșug pe alții, cel învățat să scrie cărți folositoare, pentru ca să lumineze și pe alții", pentru că, în caz contrar, toți aceștia se vor asemăna cu sluga nevrednică care și-a îngropat talantul.

Acestea și încă alte multe și frumoase învățături vin și ne arată că Cazaniile noastre, deși par învechite prin litera și limba lor bătrînească, sînt totuși noi și proaspete, ziditoare de viață curată creștinească.

De aceea, preoți și credincioși deopotrivă, să zăbovim asupra acestor cărți, ca asupra unora care vin și ele și arată calea pe care un creștin adevărat o are de urmat în viață pentru a fi bineplăcut lui Dumnezeu și de folos semenilor săi.

Diacon Gh. Papuc

Intrupare și Revelație

Intruparea este un nou chip de descoperire a lui Dumnezeu în lume. Pînă la „plinirea vremii", Descoperirea dumnezeiască mai presus de fire s-a făcut mai mult indirect, adecă Dumnezeu a grăit poporului ales prin îngeri sau prin prooroci. Lui Moise, de pildă, Dumnezeu i s-a arătat direct, adecă fără vreun mijlocitor, dar nu așa de dezvăluit ca în întrupare, ci învăluit sau ascuns în nor.

La „plinirea vremii", Dumnezeu-Tatăl trimite în lume pe însuși Fiul Său, care ia chip de om, ca să ne grăiască adevărul necesar mîntuirii și să ne mîntuiască din căderea noastră în păcat. Și pînă atunci a lucrat Fiul lui Dumnezeu în Descoperirea dumnezeiască, dar nu ca Fiul lui Dumnezeu întrupat, ci ca Cuvîntul dumnezeiesc născut din veșnicie din Dumnezeu-Tatăl, care a luminat pe prooroci și pe toți despre Dumnezeu grăitorii din Testamentul Vechi.

Prin întruparea Cuvîntului dumnezeiesc, Revelația (descoperirea) dumnezeiască mai presus de fire intră în faza ultimă sau de culme și se continuă în tot timpul celor trei ani și jumătate de lucrare pe pămînt a Mîntuitorului.

Cuvîntul lui Dumnezeu se întrupează și în felul acesta mijlocul sau calea prin care se face Descoperirea dumnezeiască se face ea însăși descoperire dumnezeiască. Astfel, Iisus Hristos este Cel ce descopere însăși taina lui Dumnezeu sau — mai bine zis — Dumnezeu descoperindu-Se El însuși.

Prin Intruparea Cuvîntului dumnezeiesc, se înfăptuiește deschiderea sau dezvăluirea deplină a lui Dumnezeu: Insuși Fiul lui Dumnezeu, „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat", se coboară la noi și printre noi și împreună cu El toată iubirea dumnezeiască. De aceea, Intruparea Cuvîntului — împreună cu tot ceea ce a săvîrșit Dumnezeu-Fiul Cel înomenit pe pămînt — este cea mai mare descoperire a lui Dumnezeu în fața lumii, o descoperire săvîrșită într-un chip potrivit firii și nevoilor omului căzut în păcat. Pentru această pricină, în îndrumările pe care le dă cu privire la felul săvîrșirii Sf. Euharistii, Invățătura celor doisprezece Apostoli spune între altele: „Iar la frîngerea pîinii (ziceți): „Mulțumim ție, Tatăl nostru, pentru viața și cunoștința ce ne-ai descoperit prin Iisus, Fiul tău" (cap. IX).

Prin întrupare, Dumnezeu însuși este personal prezent în Descoperirea Sa și tocmai această prezență este cuprinsul hotărîtor al Descoperirii Sale. Cuprinsul Descoperirii este nedespărțit de calea prin care se face Descoperirea: Iisus Hristos este nedespărțit de Descoperirea pe care o face, nu numai nedespărțit de cuprinsul Descoperirii ci de-a dreptul identic cu aceasta, adecă este tot una cu aceasta. De aceea, Sf. Apostol Pavel spune că nu are nimic altceva de vestit decît pe însuși Iisus Hristos.

Este cu neputință să desprindem și să tălmăcim întreaga bogăție de adevăr pe care o cuprinde Intruparea Cuvîntului. Este una din marile taine ale Creștinismului, care nu poate fi întru totul pătrunsă și turnată în cuvinte de către mintea omenească.

Mintea omenească nu va fi niciodată în stare să pătrundă în miezul Intrupării lui Dumnezeu. După cum grăiesc cărțile bisericești, chiar îngerii din ceruri se minunează de noua descoperire a lui Dumnezeu în lume. Sf. Apostol Pavel încă își arată uimirea sa în această privință și se mărginește să spună: „Cu adevărat mare este taina credinței noastre: Dumnezeu s-a arătat în trup..." (I Tim. 3, 16). Cîntarea bisericească mărturisește același lucru, zicînd:

„Fecioara, astăzi,
Pre Cel mai presus de ființă naște
Și pămîntul, peștera
Celui necuprins de minte îi pune înainte...".

De asemenea:

„Taină străină văd și preaslăvită
Cer fiind peștera,
Scaun de heruvimi Fecioara,
Ieslea sălășluire
Intru care s-a culcat Cel neîncăput...".

De aici desprindem încheierea că felul de întrupare a Mîntuitorului nu poate fi cuprins întru totul de mintea omenească. De unde rezultă limpede că nici legătura întrupării cu Descoperirea dumnezeiască sau însușirea întrupării de cale pe care se descopere Dumnezeu în lume, nu poate fi în întregime deslușită de mintea omenească. Ca și întruparea însași, ea nu suferă ispitire, ci numai crezare.

Prin întrupare, Dumnezeu a pătruns într-un chip nou în lume și lumea întru El, unindu-se pentru totdeauna. Dumnezeu-Ziditorul și Dumnezeu-Pronietorul, adecă purtător de grijă a toate, se descopere acum ca Dumnezeu-Mîntuitorul. Intruparea Domnului este adîncul pogorămînt al lui Dumnezeu față de firea omului căzut în păcat și ridicarea ei la starea cea dintîi, ca să poată ajunge și mai sus. De aceea, Epistola lui Barnaba îndeamnă: „Nădăjduiți în Iisus, care vi se va arăta în trup, căci pămînt ce suferă este omul, pentru că din pămînt a fost făcut Adam" (cap. VI).

Intruparea Domnului este, înainte de toate, descoperirea iubirii lui Dumnezeu. Nici îngerii din ceruri nu știau că în sînul Tatălui ceresc se ascunde atîta iubire, încît să dea pe unicul Său Fiu preț de răscumpărare pentru a lumii mîntuire.

Dar întruparea este totodată descoperirea milei, puterii și înțelepciunii lui Dumnezeu. In aceasta stă „mărirea Lui", despre care vorbește Sf. Evanghelist Ioan (I, 14).

Dacă Cuvîntul însuși a socotit potrivit lucru să se îmbrace în trup omenesc și să se lase cuprins de formele pămîntești (Ioan I, 11. 14; In. IV, 14), dacă a viețuit și lucrat în această lume, toate acestea însemnează că Dumnezeu dă zidirii Sale și cu deosebire omului o valoare deosebit de mare. Dînd pe Unul Născut Fiul Său pentru mîntuirea noastră (In. III, 16), Dumnezeu-Tatăl arată cît de mult prețuiește lumea și mai ales pe om.

Lumea este loc al desfășurării Descoperirii dumnezeiești mai presus de fire, loc al întrupării Domnului. Aceasta însemnează că ea are o valoare adevărată în fața lui Dumnezeu. De aici desprindem adevărul că lumea și viața dintr-însa trebuie să fie socotite ca unele ce au preț în fața lui Dumnezeu. De aceea, lumea și viața în sînul ei nu trebuie să fie disprețuite prin fugă de ele. Credincioșii trebuie să le socotească drept locul și timpul, în care au să-și pregătească mîntuirea, desăvîrșirea și fericirea. Ințelept este, în această privință, cuvîntul I. P. S. Sale Nicolae Crutițchi: „Chemată să fie corabia mîntuirii, Biserica lui Hristos nu neglijează nici o sferă de activitate omenească, căci, în caz contrar, unirea Domnului cu firea omenească, întruparea Sa, nu s-ar raporta decît la unele din aspectele vieții și nu la viață în întregimea ei".

In întrupare, Descoperirea dumnezeiască se face nu numai prin grăire ci și prin *faptă*. Prin aceasta, întruparea ne învață că Creștinismul nu trebuie să fie numai învățătură și propovăduire, ci cu deosebire faptă, adecă trăire și săvîrșire de fapte plăcute lui Dumnezeu.

Intruparea dezvăluie rostul credinciosului: îndumnezeirea după har și asemănare: „Fiul lui Dumnezeu — zice Sf. Chiril al Alexandriei — s-a făcut asemenea nouă pentru ca noi să ne facem asemenea Lui, pe cît este cu putință firii noastre și pe cît o îngăduie iconomia reînnoirii noastre cea după har... El s-a făcut ce sîntem noi, adică om, pentru ca noi să ne facem ce este El, adică Dumnezeu".

Să fim la înălțimea adevărurilor ce ne dezvăluie întruparea Domnului!

C. Sîrbu

La Sf. Spovedanie

„Dacă mărturisim păcatele noastre, Dumnezeu este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată strîmbătatea".

(I Ioan 1, 9).

Știind Domnul Hristos că în viață săvîrșim și păcate, fie cu gîndul, cu vorba sau cu fapta, a așezat în Biserica Sa un mijloc de spălare, de curățirea păcatelor, o taină sfîntă, sfînta spovedanie, taina iertării păcatelor și a împăcării noastre cu Dumnezeu.

Aici în biserică, sub patrafir, credinciosul își deschide inima, mărturisește totul, începe să-și recunoască păcatele, le spune pe nume pe toate, cam de cîte ori le-a făcut; spune că cugetul îl mustră, îl tulbură, îl neliniștește pentru păcatele săvîrșite, arată părerea de rău și varsă lacrimi amare pentru păcate, făgăduiește că nu le va mai săvîrși și cere preotului să roage pe Dumnezeu Sfîntul, să șteargă cu buretele iertării toate păcatele săvîrșite și să-i dea putere, să nu le mai săvîrșească din nou.

Dacă face așa, atunci prin rugăciunea de dezlegare primește cu adevărat iertare de la Dumnezeu și se risipește starea neliniștitoare.

Totul e să părăsim calea răutăților și păcatele trecutului, să ne pară rău pentru cele făcute, să-i spunem lui Dumnezeu că nu mai facem păcate, și iertarea ți-o dă prin preot Dumnezeu, Cel ce știe toate și vede toate, văzînd pocăința, hotărîrea de îndreptare și rugăciunea ta pentru iertare.

Iată, a venit momentul să ne dezvăluim slăbiciunile, să ne recunoaștem păcatele și să le mărturisim deschis, cu curaj, pentru a lua canon pentru ele, pentru a lua iertare de la Domnul...

Sîntem în Biserică și Domnul Hristos acum primește mărturisirea noastră, cea cu inima deschisă; dacă o facem cum trebuie, adică cu sdrobire de inimă, cu părere de rău și făgăduință de întoarcere, ni se ia o piatră de pe inimă, nu mai sîntem neliniștiți și tulburați, ci sîntem ușurați și mîngîiați, și primim darul iertării. Domnul Hristos vrea să ne ierte văzînd căința și plîngerea noastră pentru relele și păcatele săvîrșite.

Să zicem dar rugăciunea: „Doamne, am păcătuit, dar Tu ne iartă. Am greșit, dar nu te supăra pe noi. Am călcat poruncile Tale, nu ne osîndi și pedepsi așa aspru, ci pedepsește-ne cu milă, cum numai Tu poți face așa. Rău am făcut, dar Tu șterge-ne păcatele. Te-am mîniat cu păcatele noastre, trece-le cu vederea. Te-am împroșcat cu nelegiuirile noastre, dar Tu nu ni le mai socoti. Avem multe păcate, dar Tu să nu ni le mai ții în seamă.

Iartă-ne Doamne, și uită păcatele noastre cele multe, mari și grele și ajută-ne să scăpăm de ele. Intoarce-ți fața Ta spre noi. Primește-ne și pe noi cum a primit tatăl din Evanghelie pe fiul său cel pierdut.

Te rugăm Inaltule Doamne să ne ajuți să ne îndreptăm, să ne întărești cu puterea Ta, să nu mai săvîrșim alte păcate, căci noi sîntem hotărîți să nu mai greșim.

Iartă-ne! Căci ai zis Doamne Sfinte, prin rostul Apostolului Tău cel iubit, al sfîntului Ioan: *„Dacă mărturisim păcatele, credincios și drept ești, ca să ne ierți și să ne curățești pe noi de toată strîmbătatea și răutatea".*

Iată acum, le mărturisim preoților pe care i-ai ales să ceară iertarea noastră de la Tine, depunem acum toate păcatele noastre, la picioarele crucii Tale, aici în Biserică, să ne curățești de ele.

Numără-ne, Dumnezeule din cer și pe noi printre iertații bunătății și ai îndurării Tale! Amin".

Pr. Nic. Popescu-Dobriceni

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar)